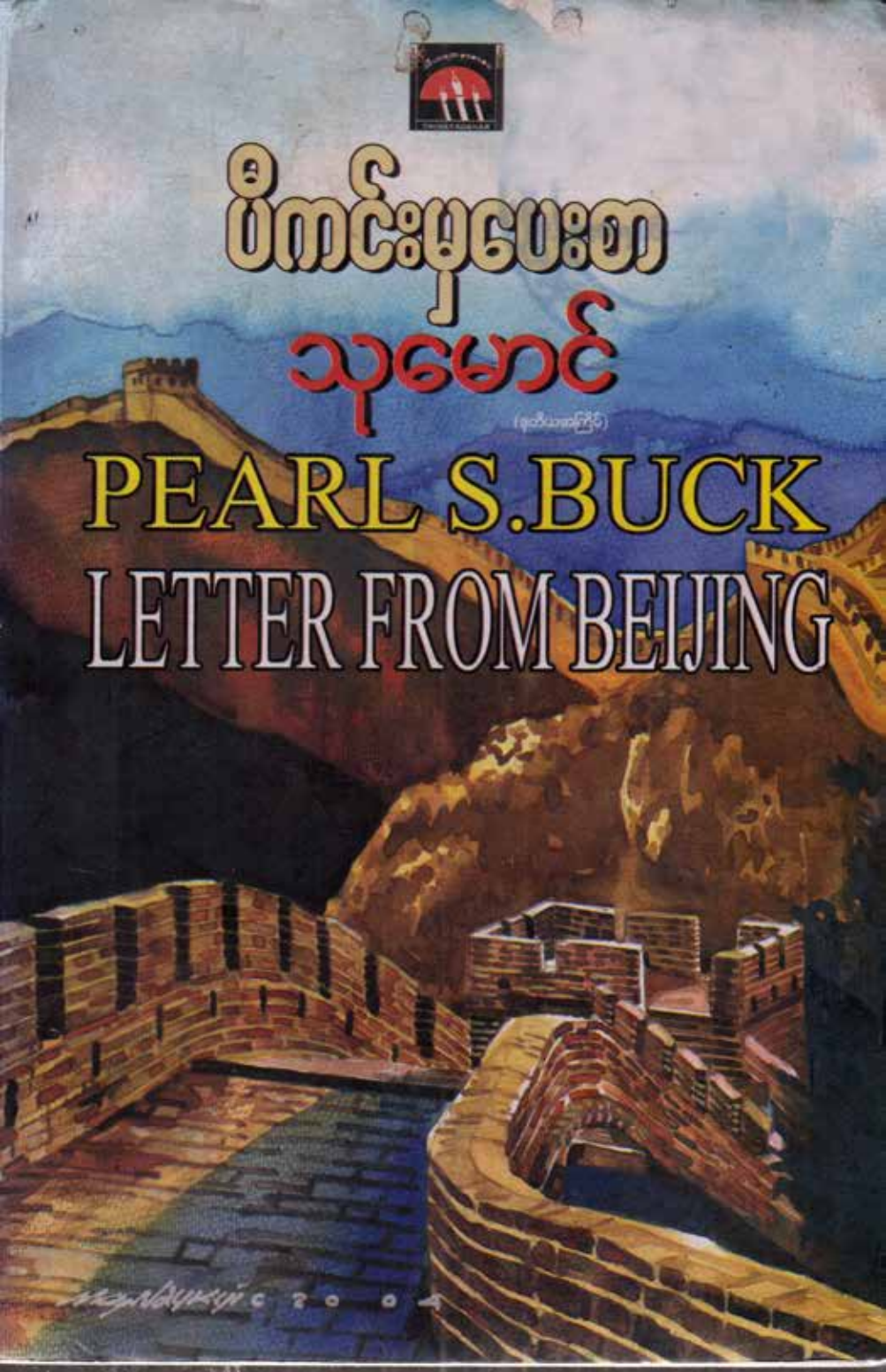

ပိကင်းမှပေးစာ
သုမောင်

(ရှင်မာမာတို့)

PEARL S. BUCK
LETTER FROM BEIJING

ကျေးဇူးတင်စာ ၇၀၀

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ချက်ဆီးသူ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသား ရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

သီဟရတနာစာအုပ် အမှတ် (၁၀၁)

ဘာသာပြန်စာစဉ်

Letter From Beijing

ပီကင်းမှပေးစာ

သုမောင်

Pearl S. Buck

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က ရှင်နေမင်းမှပေးသောစာ အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၂၆၈၀၅၀၃

■
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၃၃၂၀၅၀၃

■
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ စာသဘင်စာအုပ်တိုက်
ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊
သီဟရတနာစာပေ

■
အုပ်ရေး
(၁၀၀၀)

■
ထုတ်ဝေသူ
ဦးသိမ်းစိုး (မြ-၀၃၉၈၂)
(သီဟရတနာစာပေ)
အမှတ် (၁၀၀ ဒီ)၊ အင်းလျားလမ်း၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်။

■
မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (ရာပြည့်အောင်ဆက်)
၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။

■
ကွန်ပျူတာစာစီ
Dream City

■
မျက်နှာပုံးပန်းချီ
ရေးကြည်

■
စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်နှင့်ညီ ဝင်းမြင့်

■
တန်ဖိုး
၁၂၀၀ ကျပ်

အဘ စာရေးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဦးသာစုနှင့် မိခင် မူလတန်း
ကျောင်း အုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ညိုတို့မှ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့
အင်္ဂါနေ့ညနေတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

စာပေလောကသို့ ယုဝတီဂျာနယ် ၌ စာပြင်ဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်
ကိုင်ရင်း ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် မောင်ညိုအောင် ကလောင်အမည်ဖြင့် ကဗျာတိုကလေး
များ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ဝတ်မှုမဂ္ဂဇင်းကို ကိုယ်ပိုင်
ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကာ အုပ်စိုး အမည်ဖြင့်
သနပ်ခါး ရည်ကကျဲကျဲ ဝတ္ထုတိုကို ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၇၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ငယ်အိပ်မက် အမည်ရှိ
ဝတ္ထုတို ဖော်ပြခံရချိန်တွင် သုမောင်အမည်ကို ရယူခဲ့သည်။ ချစ်စံနုမှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်
ကားဖြင့် ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်သို့ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ခုနစ်စဉ်အလွမ်း
ဇာတ်ကားဖြင့် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် အကောင်းဆုံးမင်းသား အကယ်ဒမီဆု
ရရှိခဲ့သည်။ ပန်းဦးပန်မယ်သူ တေးသီချင်းဖြင့် ၁၉၇၅ ခုတွင် ဂီတနယ်သို့
ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၄ ခုတွင် အချစ် အမည်ရှိ လုံးချင်းဝတ္ထုကို ကိုယ်တိုင်
ထုတ်ဝေရေးသား၍ လုံးချင်းဝတ္ထုဆရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင်
ပရိသတ်အကြိုက် မန္တလေးစာပေဆုကို ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းပါ မျိုးရိုးထဲမှ
ဆိုးပေကြီးများ စာတွဲဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ အိုင်ဆိုဝါပြည်နယ်
တက္ကသိုလ်မှ ကျင်းပသော နိုင်ငံတကာ စာပေအလုပ်ရုံ ဆွေးနွေးပွဲသို့ မြန်မာနိုင်ငံ
ကိုယ်စား စာရေးဆရာ အဖြစ် စာရေးဆရာမ မြနှောင်းညိုနှင့်အတူ တက်ရောက်
ခဲ့သည်။ လုံးချင်းဝတ္ထု၊ ဘာသာပြန်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံစာပေ စုစုပေါင်း အုပ်
၄၀ ကျော် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ကလောင်အမည်ခွဲများမှာ မဟူရာ၊ ကိုရင်ညွှန်၊
မောင်ဗလ၊ စိန်မြယ် တို့ဖြစ်သည်။

ယခု လေးထောင့်ကန်လမ်း၊ သစ်နန်းကျွန်းမြို့နယ်ရှိ သာဓုရုပ်ရှင်ခြံတွင်
ဇနီးသည် ဒေါ်အေးအေးမယ် (အေးဘုံ)၊ သမီးကြီး စိုးအိမ်သူ၊ သားလတ် ဖိုး
သောကြာ၊ သားငယ်ထိန်ထိန်သာ၊ သမီးထွေး ထိပ်ထားတို့နှင့်အတူ နေထိုင်လျက်
ရှိပြီး ဘဝအတွေ့အကြုံ စာပေများကို ရေးသားလျက်ရှိသည်။

သီဟရတနာစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူမ
- ၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်မှတစ်စုံ
- ၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မေတ္တာ
- ၄။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ သူ
- ၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ
- ၆။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ကမ္ဘာမြေဝယ်
- ၇။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ အိမ်ကြီးမာယာ
- ၈။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ စိတ်
- ၉။ ဆောင်းဝင်းလတ်၏ လွမ်းလောက်ပေသည်
- ၁၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူလိုမိန်းမ
- ၁၁။ မောင်သိန်းတန်၏ သည်အရွယ်
- ၁၂။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ သေခြင်းနှင့်အားမာန် (Dead be not proud)
- ၁၃။ ပါရဂူ၏ ဘုရားကျောင်းတံမြက်လှည်းသမား
- ၁၄။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ ကျွန်ုပ်၏သူ၂
- ၁၅။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ မုန်တိုင်း (Watts Hurricane)
- ၁၆။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရွှေလင်းယုန်
- ၁၇။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ပုဂ္ဂလပညတ်
- ၁၈။ မြတ်ဆွေ၏ စာရေးဆရာတို့၏ အနီးအဝေးပုံရိပ်များ
- ၁၉။ မင်းဆွေ၏ နာမည်
- ၂၀။ မိချမ်းဝေ၏ အလွမ်းပင်ဆင့်ကျွမ်းရင်နှင့်
- ၂၁။ ဦးလှမိုး၏ ရဟန္တာအစ ကောဏ္ဍည
- ၂၂။ လူထုစိန်ဝင်း၏ ပထမအမျိုးသမီးလမ်းထွင်သူများ
- ၂၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရဲဘော်မောင်မှတ်တမ်း
- ၂၄။ မင်းခိုင်ဦး၏ ပန်းတိုသည်လည်း ရနံ့ချင်းဖြိုင် မညီနိုင်
- ၂၅။ ဇော်နောင်၏ အာရုံမျက်လုံးများဖြင့် အနောက်ကမ္ဘာကိုကြည့်ရှုခြင်း
- ၂၆။ ဟိန်းလတ်၏ သိမ်တိမ်ကြောင်းဖြစ်တည်မှုပင် ပညလက်သရုပ်မှန်နှင့် စာပေအနုပညာ ရေးရာ
- ၂၇။ ဂျာနယ်ကျော်မိသားစု၏ ဂျာနယ်ကျော်စီးဆင်းမှု
- ၂၈။ ရွှေဒေါင်း၏ ဆေစရာဟင်လင်ကွန်း
- ၂၉။ ဒဂုန်တာရာ၏ မေ
- ၃၀။ နတ်ရွယ်၏ ရင်သွေးနှင့် မိုရေးစီးယား ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သုခုမအနုပညာရှင်
- ၃၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ အဖြူ
- ၃၃။ ချစ်ဦးညို၏ လက်ကံဒီပချစ်သူ
- ၃၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ တွေးတစ်မိမိမိမိ
- ၃၅။ မန္တလေး ကလောင်စုံ၏ မဆုံဖြစ်ကြသူများ
- ၃၆။ လူထုဒေါ်အမာ၏ ငွေနှင့်လက်နက်
- ၃၇။ ဒဂုန်တာရာ၏မြိုင်

- ၃၈။ ရွှေဒေါင်း၏ ရိုတ်စပီးယား ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၉။ မိချမ်းဝေ၏ လှိုင်းနှစ်ထပ်ပင်လယ်
- ၄၀။ လူထုစိန်ဝင်း၏ အရှေ့ကိုမျှော်၍ အနောက်ကိုကြည့်မြဲ
- ၄၁။ မြသန်းတင့်၏ ကံကောင်း
- ၄၂။ ချစ်ဦးညို၏ သုဝဏ္ဏဘူမိဝေဒနာ
- ၄၃။ မင်းသုဝဏ်၏ ပန်းနှင့်ပင်စည်
- ၄၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မုန်း၍မဟု
- ၄၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သွေး
- ၄၆။ ဟိန်းလတ်၏ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏စာများ
- ၄၇။ အောင်ဝေး၏ အေးမြမြမ်းလှုံ
- ၄၈။ မောင်ဝင်း၏ ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းနိုင်ငံများ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး မြင်ကွင်းကျယ်လေ့လာချက်
- ၄၉။ ဆောင်းဝင်းလတ်၏ မီးပြတိုက်
- ၅၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူလိုလူ
- ၅၁။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ LET US SPEAK FRENCH
- ၅၂။ လူထုဒေါ်အမာ၏ မြန်မာပြည်တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ
- ၅၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မြန်မာ့ဆေးပညာ
- ၅၄။ ကျော်ဝင်း၏လူများ ဖြစ်ရပ်များ တူရုဗျူကန်များ (နိုင်ငံတကာ အိုင်ဒီယာမိတ်ဆက်)
- ၅၅။ ချစ်ဦးညို၏ အချစ်ဖြင့်လောင်ကျွမ်းတောက်ပသူများ
- ၅၆။ ရွှေတိုမိမိကြီး၏ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကျော် အနာဂါရိကဓမ္မပါလ
- ၅၇။ ဝသုန်၏ သားကလေးအမည်မသိနှင့် ဝတ္ထုတိုများ
- ၅၈။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သူသူနွယ်
- ၅၉။ မြသန်းတင့်၏ အညတရရုပ်ပုံလွှာများ
- ၆၀။ တက်တိုး၏ မေတ္တာမွန် (SILAS MARNER)
- ၆၁။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ အကြီးအကဲ (THE HAJ-LEQN URIS)
- ၆၂။ ချစ်ဦးညို၏ ပန်းမှန်ဝေ
- ၆၃။ ကြည့်ဦး၏ လွမ်းပင်တိုင်စံနှင့် နန်းဘုံသီဟာဘွေ
- ၆၄။ စံတင့်ထွန်း (လှကွန်)၏ ရွှေမည်း၊ တိုယိုတားစီးရီးနှင့် အိန္ဒိယတစ်လှည့်ကျေးမှု
- ၆၅။ ဒဂုန်တာရာ၏ စန္ဒရားဆရာ (သို့) မဟာအချစ်
- ၆၆။ အောင်ပွင့်ဦး၏ ပညတ်ချက်အမှတ် (၁၁) သင့်အားမဖမ်းမိစေရ (Jeffrey Archer The Eleventh Commandment)
- ၆၇။ ချစ်ဦးညို၏ သစ္စကပရဗိုဇ်နှင့် ကာဠုဒုဒုရက္ခိတ
- ၆၈။ မောင်မိုးသူ၏ ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာ့ကြည့် ကြည့်မြင်
- ၆၉။ မောင်ဝင်း၏ နိုင်ငံတကာအတွေး၊ နိုင်ငံတကာအမြင်
- ၇၀။ ချစ်ဦးညို၏ တရားရှင်နှင့် ရာဟုလာ
- ၇၁။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ပက်တီဟက်စ်နှင့် အက်စ်အယ်အေဂိုက်
- ၇၂။ တက်တိုး၏ ကမ္ဘာကျော်သူလျှိုမယ် မာတာဟာရီ
- ၇၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မာလာရီ
- ၇၄။ နတ်ရွယ်၏ တက္ကသိုလ်နှင့် ပြည်ပကမ္ဘာ
- ၇၅။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ မင်းသားလေး (Le Petit Prince)
- ၇၆။ မောင်ဝတ္ထု၏ ချစ်တဲ့သူငယ်လေး
- ၇၇။ သန်းမြင့်အောင်၏ ငိုခြင်း၊ ရယ်ခြင်း၊ နိုးခြင်း၊ ဝေးခြင်း... ဝတ္ထုတိုများ

- ၇၈။ ချစ်ဦးညို၏ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ
- ၇၉။ ပါရဂူ၏ နေရသူရာ
- ၈၀။ လူထုဒေါ်အမာ၏ ... ရောင် (The Rainbow)
- ၈၁။ မောင်ဝံသ၏ စတီးဝဲလ်နှင့် မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာ (DD Rooney)
- ၈၂။ မောင်မိုးသူ၏ စိန့်ပီတာစဘတ်မှလူ (Ken Follett The Man From Saintpetersberg)
- ၈၃။ ချစ်ဦးညို၏ စက္ကရုနှင့် ဘဒ္ဒါ
- ၈၄။ မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)၏ အိမ်ရှေ့စံလှိုင်မင်းမှသည် ဣန္ဒိယနယ်မှောင်လတ်သို့
- ၈၅။ ရွှေခေါင်း၏ လက်ထက်တော်ကြီး
- ၈၆။ မိုးဟိန်း (သားဂျာနယ်ကျော်)၏ ဆင့်၍ ဆင့်၍ ဆက်၍ ဆက်၍
- ၈၇။ ဒေါက်တာစင်လေးမြင့်၏ အိမ်မက်ဆန်သောဘဝ
- ၈၈။ ချစ်ဦးညို၏ မိမိနှင့် အပညာဏကများ
- ၈၉။ မောင်ဝတ္ထု၏ ရယ်စရာကောင်းနေမလား မသိဘူး၊ ဒီလိုလေ...
- ၉၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လောကီရတနာ
- ၉၁။ ညီပုလေး၏ လိဒိုဟူးကောင်း မင်ခြစ်မှတ်စုများ
- ၉၂။ မောင်မိုးသူ၏ အထွတ်အထိပ် (Kenfollett- Lie Down With Lions)
- ၉၃။ ချစ်ဦးညို၏ အီဂျစ်နဲ့အင်္ဂလန် နိုင်ငံခြားကို မောင် သွားထားလေမလား
- ၉၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မေ့အိပ်မက်
- ၉၅။ ဝိုလ်အေးမောင်၏ မြားနက် (The Black Arrow)
- ၉၆။ မောင်မိုးသူ၏ သဲကြီးမဲကြီး (Ken Follett - The Key To Rebecca)
- ၉၇။ ဒဂုန်တာရာ၏ မှန်ကွဲများပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ခြင်း
- ၉၈။ မြသန်းတင့်၏ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းဒေသမှအပြန်
- ၉၉။ မောင်မိုးသူ၏ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် (Ken- Follett-Triple)
- ၁၀၀။ စာရေးဆရာ ၁၀၀ ၏ ၂၀ ရာစု မြန်မာဝတ္ထုတို ၁၀၀

ပီကင်းမှပေးစာ

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၁၀၂။ ဆောင်းဝင်းလတ်၏ ကြယ်စင်မှုးဖို့ လွမ်းဦးရစ်သီ (သို့)ဝင်းဦး
- ၁၀၃။ စည်သူမြသန်း၏ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဒေါက်တာဘဦး၊ ကျော်မောင်၊ အမှောင်ရိပ်ဝယ်နှင့် အခြားဖြစ်ရပ်များ
- ၁၀၄။ တက်တိုး၏ သူတို့အတွေးအခေါ်မှတ်စုများ
- ၁၀၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ယဉ်ကျေးမှုစရီးသည်
- ၁၀၆။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဘဝပုံရိပ်များ
- ၁၀၇။ ဒဂုန်တာရာ၏ အိမ်မက်ဖြစ်ပါစေရင်
- ၁၀၈။ ဒဂုန်တာရာ၏ စိမ်းမြစရာ
- ၁၀၉။ မောင်ဝတ္ထု၏ ရင်တွေခုန်နေသည်
- ၁၁၀။ မောင်မိုးသူ၏ ကျားကုတ်ကျားခဲ (Ken- Follett- Eye of the needle)
- ၁၁၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၁၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်နှင့်အောင်မွှေး
- ၁၁၃။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၁၁၄။ ချစ်ဦးညို၏ မှူးမတ်များနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

၁၉၅၀ ခုနှစ်။
စက်တင်ဘာလ။

၂၅ ရက်နေ့

ဗားမောင့် တောင်တန်းကြီးများ အကြားရှိ ရွာကလေး။

ကျွန်မကို ဒီရွာကလေးမှာ မွေးခဲ့ပါသည်။ ကလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံးလည်း ဒီရွာကလေးမှာပင် ပျော်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ တိုင်းတစ်ပါးသို့ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားရမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မချစ်သောရွာကလေးကို ခွဲခွာ၍ သွားစရာအကြောင်း မရှိဟုသာ ထင်ထားခဲ့မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မချစ်သော ချစ်သူ၏မြို့ရွာကို ကျွန်မ၏မြို့ရွာဟုပင် မှတ်ယူရသောကာလသို့ တစ်ခါက ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်လျှင် သူ့မြို့ သူ့ရွာ သူ့အရပ်ကိုလည်း ချစ်ရပေမည်။ ချစ်လည်း ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မချစ်သူ နောက် ကောက်ကောက်ပါခဲ့ရသည်။ ချစ်သူ၏မြို့ ချစ်သူ၏အရပ်မှာလည်း ကျွန်မ ပျော်ခဲ့ရပြန်သည်။ ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်သနည်း။

သို့ရာတွင် ပို၍ ဆန်းကြယ်ခြင်းကာ ကျွန်မချစ်သူ၏ရင်ခွင်မှ တစ်ဖန် ပင်လယ်ကိုဖြတ်၍ ဇာတိ မွေးရပ်ရင်ခွင်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသော အမှတ်မထင်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ကျွန်မပျော်မွေ့မိနေပြီဖြစ်သော ချစ်သူ့ရင်ခွင်မှ ရုတ်တရက် ခွဲခွာရလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိခဲ့ချေ။ ကျွန်မက သူ့ကို ချစ်၍ သူက ကျွန်မကို ချစ်နေလျှင် ကျွန်မတို့ ခွဲခွာစရာအကြောင်း မရှိဟုပင် ရိုးသားသော သာမန်လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ထင်ထားမိခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟူသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုသာ

ဖြစ်ပါသည်။ “စစ်”ဟူသည်ကား လူအများစုကို တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပင် တစ်ခု တည်းသော ခံစားမှုကို ဖြစ်စေသည် ဖြစ်ရကား။

စစ်ဖြစ်သောအခါ ကျွန်မသည် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်အနေဖြင့် ချစ်လှစွာသော ချစ်သူ နိုင်ငံမှ ပြန်လာခဲ့ရပြီး ကျွန်မဇာတိ ဗားမောင့်ရွာကလေးသို့ တစ်ဖန် ပြန်ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ ယနေ့အထိပင် ဖြစ်ရပါတော့သည်။

သကြားပင်ကလေးများက အမိုးခုံးခုံးကလေးသဖွယ် မိုးကာထားကြသော လမ်းကလေးသည် ကျွန်မတို့ဗားမောင့်ရွာကလေး၏ အထင်ကရ လမ်းကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်မလျှောက်လာခဲ့ရာ နာရီဝက်လောက် ကြာသောအခါ မြားနတ်မောင် စာပို့လုလင်ကလေးနှင့် တွေ့ရပါသည်။ ပျော်လိုက် သည့်ဖြစ်ခြင်းရှင်။ စာပို့လုလင်ကလေးသည် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်တွင် သုံးကြိမ် မျှသာ ကျွန်မတို့ရွာ စာတိုက်ကလေးသို့ ရောက်ပါသည်။ ဗားမောင့်တောင်တန်း ကြီး၏ သေးငယ်လှသည့် အစက်ကလေးတစ်စက်မျှသော ဝေးသီခေါင်လှသည့် ကျွန်မတို့ရွာကလေးသို့ တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်မျှ “စာ” အဆက်အသွယ် ရောက် ဖော်ရနေသည်ကိုပင် စာပို့လုလင် မြားနတ်ရှင်ကလေးကို ကျေးဇူးတင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် ကျေးဇူးတင်ချင်လွန်းသဖြင့် တစ်ပတ်လျှင် သုံးရက်တိတိ နံနက်အစောကြီး အိပ်ရာမှ ထရပါသည်။ နံနက်အစောကြီး အိမ်ရာမှ ထရခြင်းကို ကျွန်မက ဒုက္ခဟု မမြင်ပါ။ တစ်ညလုံးပင် မအိပ်ဘဲလျက် နံနက်စောစောကို စောင့်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မ မအိပ်ဘဲ နေနိုင်ပါသည်။ မျှော်လင့်ချက်ရှိလျှင် ညမအိပ်ဘဲလျက် အသက်ရှင်နိုင်ပါသည်။ စာပို့လုလင် ရောက်တတ်သော ယင်းတစ်ပတ်မှ သုံးရက်သည် ဝေးလှစွာသော ပင်လယ်ရပ်ခြား ကျွန်မချစ်သူထံမှ “စာ” ရောက်လာနိုင်သော ရက်များဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ ချစ်သူ၏ စကား၊ ချစ်သူ၏ လက်ဆောင်၊ ချစ်သူ၏ အချို့ဆုံး အနမ်း ကလေးများသဖွယ်သော “စာ”ကို မျှော်ရခြင်းသည် ပျော်စရာကောင်းသော အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယင်း “စာ”များသည် ကျွန်မထံ ရောက်ဖို့ရာမှာ အလွန်မတန်မှ ခဲယဉ်းလှပါသည်။ ကျွန်မနေထိုင်ရာ ဗားမောင့် တောင်တန်းကြီး များကြားမှ ရွာကလေးသို့ မဆိုထားနှင့် ကျွန်မတို့တိုင်းပြည် “အမေရိကား”သို့ ရောက်ဖို့ရန်ပင် ခက်ခဲလှပါသည်။

ကျွန်မမျှော်လင့်နေသော ချစ်သူထံမှစာများသည် တရုတ်နိုင်ငံ ပိကင်းမြို့ မှပေးသော စာများဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မချစ်သူ “ဂျယ်ရီ”ထံမှ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့သော စာသည်ပင် လပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မမှာ တစ်ပတ်လျှင် စာလာရက် သုံးရက်တိုင် စာပို့လုလင်ကလေး ရှိရာသို့ နံနက်အစောကြီး အမျှော်အမောကြီး စွာဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့သည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် စာပို့လုလင်ထံမှ မျှော်လင့် သော စာမရခဲ့သော နေ့များတိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင်အောင် စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။

သည်နေ့တော့ မောရကျိုးနပ်ပါဘိ။ မျှော်ရကျိုးနပ်ပါဘိ။ ကျွန်မကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ကျွန်မနည်းတူ စာပို့လုလင်ကလေးသည် ပီတိဖြာသော အပြုံးဖြင့် ကျွန်မချစ်သူထံမှ စာကလေးကို အသင့်ထုတ်၍ပေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ရော... ရော... မမ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေတဲ့ စာကလေး ခင်ဗျာ”

ဝမ်းသာလွန်းလို့ သူ့ရှေ့မှာတွင်ဘဲ စာကို ဖောက်လိုက်မိပါသည်။ နောက်မှ သတိရလာပြီး စာပို့လုလင်ကလေး ထွက်သွားတဲ့အထိ ဒီစာပို့လုလင် ကလေးနယ် မြန်မြန်သွားတာမဟုတ်ဘူး” ဟူသော “ကျေးဇူးဒေါသ” ကလေးဖြင့် စောင့်နေရပါတော့သည်။

သကြားပင် အုပ်အုပ်ကလေးက ချစ်သူ စာကို ထိုင်ဖတ်နေဖို့ အလွန်ပဲ ကောင်းလှပါသည်။ ဆောင်းဦး၏ နံနက်နေခြည်ကလေးက ကျွန်မကိုယ်ပေါ်သို့ ပြောက်ကျားကျနေပါသည်။ ကျွန်မသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ဖြင့် ချစ်သူ စာအိတ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ စိုးရွံ့နေ၍တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ ကျွန်မကို စိုးရွံ့စရာ ဘာမျှရေးမည်မဟုတ်မှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ဘယ်တုန်းကမျှ လည်း ကျွန်မကို စိုးရွံ့စရာ မပြုခဲ့ရှာပါ။ ကျွန်မက သူ့ကိုချစ်သည် မဟုတ်လားရှင်။ သူကလည်း ကျွန်မကို ချစ်သည်မဟုတ်လားရှင်။ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလွန်ပဲ ချစ်ကြသည်မဟုတ်လားရှင်။ အမြဲတစေလည်း သူ့ကို ကျွန်မချစ်နေပါမည်ရှင်။ သို့ပေမင့် ကျွန်မ လက်ကလေးများက ဘာကြောင့် တုန်ရင်နေရပါသနည်း။

ဆောင်းဦးလေပြည်ကလေးက ပြေးဆော့လာပါသည်။ သကြားပင်မှအရွက်

ကလေးများ ကျွန်မအနားမှာဝေဝေရင်း ကြွေကျလာကြပါသည်။ ကျွန်မ သူ့အသံ ကို ကြားလာရသည်။ ဆောင်းဦးလေသည် သူ၏ထွက်သက်လေများလား ရှင်။

ချစ်လှစွာသောအချစ်

မောင်ရေးစရာရှိတဲ့ အကြောင်းတွေမရေးခင် “မင်းကိုသာ မောင် အချစ်ဆုံး” ဆိုတာ မင်းမေ့မသွားဖို့ သတိကလေးပေးပါရစေ။ ခုအခါမှာ မောင်ဘာတွေပဲလုပ်နေလုပ်နေ ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းကိုသာ မောင်အချစ်ဆုံးဆိုတာကိုလဲ မမေ့ပါနဲ့။

နောက်နောင် မောင့်ဆီကစာတွေ-မင်းထံရောက်မလာခဲ့ရင်လဲ မင်းတစ်ခုတော့ သိထားပါ။

မောင့်နှလုံးသားက မှင့်ဆီ စာရေးနေမြဲဆိုတာ။

ကျွန်မချစ်သူ၏စာသည် အထက်ပါ ချစ်စရာစာလုံးကလေးများဖြင့် အစချီထားပါသည်။ ထိုစာလုံးကလေးများကို ဖတ်ပြီးရုံဖြင့် သူ ဘာတွေဆက်ရေး တော့မည်ကို ကျွန်မသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမင့် ကျွန်မ စာကိုဆုံးအောင် အခေါက်ခေါက်အခါခါပင် ဖတ်နေမိပါသည်။ ကျွန်မအိမ်သို့ ပြန်လာရာ လမ်း ကစ်လျှောက်လုံး ဂျယ်ရီ၏အသံများသည် ကျွန်မနား၌ ပဲ့တင်ထပ်၍ လိုက်ပါလာ ပါတော့သည်။

“ရယ်နီ” ကျောင်းသွားပြီဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ် သွားရမြဲဖြစ်ပါသည်။ ခု “ရယ်နီ” ကျောင်းသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဝမ်းသာ သွားပါသည်။

ကျွန်မသည် ခုအချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေချင်နေပါသည်။

ကျွန်မအခန်းထဲက စာရေးစားပွဲကလေးမှာ ကျွန်မထိုင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မချစ်သူဆီမှလာသော စောစောက စာကလေးကို ငွေရောင်သေတ္တာကလေးထဲ ထုံးစံအတိုင်းထည့်ပြီး သော့ခပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ခဏကလေးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ချစ်သူ၏ စာကလေးကို ကျွန်မ မေ့ထားပါရစေလားရှင်။ ကျွန်မနှလုံးတွေ ခုန်လွန်းလို့၊ ကျွန်မ ရင်တွေတုန်လွန်းလို့ပါရှင်။

ခုမနက်လည်း အရင်မနက်များကဲ့သို့ပင် ကျွန်မ အစောကြီး အိပ်ရာမှ ထခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ရွာမှာ တောင်သူလယ်သမားများမှာ တရုတ်ပြည်ကြီးက

တောင်သူလယ်သမားများကဲ့သို့ပင် ညတိုင်း နေဝင်လျှင် အိပ်ရာဝင်ပြီး နံနက် ၄ နာရီလောက်မှာ အိပ်ရာမှထကြပါသည်။ သို့ပေမည် ကျွန်မကတော့ ဂျယ်ရီနှင့် လက်ထပ်ပြီးကတည်းက အိပ်ရာဝင် နောက်ကျတတ်နေပါပြီ။ ဂျယ်ရီသည် သူများတကာတွေ အိပ်မောကျသည့်အချိန်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကလေးကို ခုံမင်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီနှင့်အတူ တရုတ်ပြည်ကြီးမှာ ကျွန်မတို့ နေခဲ့ကြစဉ်က ကျွန်မတို့၏အိမ်ကလေးမှာ အလွန်ပဲ ချစ်ဖို့ကောင်းလှပါသည်။ မိုးချုပ်သည်နှင့် လမ်းမဆီမှ အသံဗလံအားလုံး တိတ်သွားတတ်ပြီး ဂီတသံကလေးများသာ တစ်ချက်တစ်ချက် ကျွန်မတို့ခြံဝင်းရှေ့က အုတ်နံရံကိုကျော်၍ လေဟုန်စီးလာတတ်ပါသည်။ ယင်းတယော ဂီတသံကလေးကို ဖန်တီးနေသူကတော့ ကျွန်မတို့ရုပ်နီးချင်း ပိုးထည်ဆိုင်နှင့်ကပ်လျက် အိမ်တွင်နေသော ကုန်သည် "မစ္စတာဟူးဝါ" ဆိုသူပင်ဖြစ်ပါသည်။ မွေအခါဆိုလျှင် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့သည် ရွှေငါးများ မွေးထားသည့် ရေကန်ကြီးနဘေး ထင်းရူးအပင်ကလေးအောက်တွင် ထိုင်ရင်း လေညှင်းခဲ ကောင်းပြောကြပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မတို့၏ သားကလေး ရယ်နီကိုပါ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ခေါ်ထားတတ်ပါသည်။ ကလေးများ အိပ်ချိန်မျိုးမှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ရှင်။ "ရယ်နီ"သည် ကျွန်မတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ရှိခဲ့ဖူးသည့် သမီးကလေးကတော့ ငယ်ငယ် ကလေးနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရပါသည်။

အဲဒီသည်တုန်းကများ မနက်ပိုင်းမှာ သမီးကလေးဟာ ရယ်မောမြူးကစားနေပြီး ပကတိအကောင်းပါ။ ညကျတော့ ကောက်ခါငင်ကာဆိုသလို ကျွန်မတို့ လင်မယားကို ခွဲခွာသွားပါသည်။ ဘာရောဂါနှင့် သမီးကလေးဆုံးသွားသည်ကို ကျွန်မတို့ မလိကြပါ။ ဝမ်းနည်းရသည်တော့ ရှိပါသည်ရှင်။ ဂျယ်ရီကပေးသော ဝမ်းနည်းမှုနှင့်စာလျှင်တော့ သမီးကလေးကပေးသော ဝမ်းနည်းမှုသည် အသေးအဖွဲပါလေ။

သမီးကလေးဆုံးပါးပြီး အချိန်ကြာမြင့်သည်အထိ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းရတုန်း တမ်းတရတုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးလည်း နောက်ထပ်တော်တော်ကြာကြာထိ မရခဲ့ပါ။ သို့ပေမည် ဂျယ်ရီ၏တမ်းတပုဆွေမှုကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထိန်းနိုင်လာပါတော့သည်။ လပေါင်းများစွာပင် ဂျယ်ရီမော့ အအိပ်အစား ပျက်ခဲ့ရသည်။ နဂိုကမှ ပိန်ရှည်ရှည်နိုင်လှသည့် ဂျယ်ရီမှာ အရိုးရုပ်ပမာသာ ကျန်ပါတော့သည်။ သူ၏သမီးလေးအပေါ် တမ်းတပုဆွေမှုသည် ကျွန်မမျက်ရည်

ကို ကျွန်မနိုင်အောင် ထိန်းထားစေနိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုသည် သည်တစ်သက်ဆုံးခန်းတိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

"မောင်... မင်းတို့တိုင်းပြည်မှာ နေဖို့ကောင်းတယ် အမေရိကားမှာဆိုရင် တို့သမီးကလေး ခုလို မသေနိုင်ဘူး၊ မင်းတို့နိုင်ငံက ဖွံ့ဖြိုးပြီးနေပြီမဟုတ်လားဟင်... မောင်ဟာ မင်းအပေါ် အခွင့်အရေးတွေ ယုလွန်းအားကြီးတယ်ကွယ်" ကျွန်မရင်ထဲ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကျွန်မခေါင်းသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုလို ခွေကျသွားပါသည်။

"ဒီမှာမှ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ဘယ်ကိုသွားသွား မောင့်နောက်ကို ကျွန်မ လိုက်နေမှာပါ နေရာဒေသက အရေးမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မောင့်ရင်ခွင်မှာ ခုလို အမြဲနေရဖို့သာ အဓိကပါ"

သူ ကျွန်မကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မစကားအတွက် ထူးဆန်းသလိုလည်း ဖြစ်နေပါသည်။

"အမေရိကန်မတွေနဲ့ တရုတ်မတွေ အဲဒီနေရာမှာ ကွာတယ်၊ မောင့်အမေဟာ မင်းလိုမိန်းမမျိုး မရခဲ့ရှာဘူး၊ မောင့်အမေဟာ အမျိုးနဲ့တိုင်းပြည်ကို အလွန်ပဲချစ်တယ်"

"ဒါတွေ ကျွန်မ မသိဘူး၊ မောင်ပျော်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ ပျော်မှာပဲ၊ မောင်က အမေရိကားမှာဆိုရင် မပျော်ဘူးမဟုတ်လား"

သူ မဖြေပေမည် ကျွန်မ သိပါသည်။ 'ဗားမောင့်' မှာကတည်းက သိခဲ့ပါသည်။ ပီကင်းတွင်နေစဉ် သန့်စင်လတ်ဆယ်သော ဗားမောင့်တောင်တန်းကြီးများကို သတိရ လွမ်းဆွတ်နေမိခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ ပျော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပီကင်းသည် မြို့များစွာ၏ ရတနာတစ်ပါးသဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ နေ့ခင်းထိုင်ခင်း ချမ်းသာပါသည်။ ရာဇဝင်နှင့် အစဉ်အလာနှင့် တည်ရှိခဲ့သော မြို့ကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပီကင်းတွင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သော တရုတ်မြို့သူမြို့သားများကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မဘဝကို ဆုံးခန်းတိုင်အထိ ပီကင်းမှာ မြှုပ်နှံရန် ကျွန်မ ဝန်မလေးခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့လင်မယား အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေဖြစ်၍ သားစဉ်မြေးဆက်များ ရရှိသည်အထိ ၎င်းမှ... ကျွန်မချစ်လွင် ဂျယ်ရီ၏ အုတ်ဂူနဘေးတွင် ကျွန်မအလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရန်အထိမင် စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့ပါသည်။

သို့သော်... ခု... ကျွန်မ ဗားမောင့် တောင်တန်းကြီးများအကြားသို့ ပြန်ရောက်နေပြန်ချေပြီ။ ကျွန်မသားကလေး ရယ်နီပင် (၁၇)နှစ်သား ရှိပေပြီ။ ကျွန်မတို့သားအမိ လယ်တောအိမ်ကလေးတွင် နှစ်ယောက်ထဲ နေလာခဲ့ရာမှ ယခု သူ့ထံမှ စာရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို တွေ့ရဦးမည်ဟု မည်သို့ မျှော်လင့်ရပါအံ့တော့နည်း။

ဆိုခဲ့ပြီးသလို သည်နေ့မနက်ကိုလည်း ယခင်မနက်များနည်းတူ ကျွန်မ အစပျိုးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ အိပ်ရာမှ ၆ နာရီထပ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ပိုင်သော နွားမလေးကောင်ထံမှ နို့ရည်များ ညှစ်ယူပြီး နွားနို့ကုန်သည်ကို ပိုင်းဝန်းကူညီ သယ်ပို့၍ ပေးလိုက်ပါသည်။ သားကလေး ရယ်နီ အတွက်တော့ဖြင့် မတ်ခွက် ကြီးနဲ့ တစ်ခွက်အပြည့် ချွန်ထားသေးသပေါ့ရှင်၊ ပြီးမှ ကျွန်မသည် ရယ်နီနီးလာလျှင် အသင့်ဖြစ်ရန် နံနက်စာများ ချက်ပြုတ်ခြင်းဖြင့် မီးဖိုထဲ အလုပ်ရှုပ်ရပါတော့ သည်။ ရယ်နီသည် ညတိုင် နို့ညှစ်သောအလုပ်၌ ကူညီပါသည်။ ဤနေရာ၌ သူသည် အဖေတူသား ဖြစ်သည်။ ညတိုင်မှသာ အလုပ်လုပ်တတ်ပြီး မပြီးမချင်း အေးဆေးစွာ လုပ်တတ်ပါသည်။ ခုလို မနက်ပိုင်းမှာတော့ အိမ်အလုပ်မှန်သမျှ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရပါသည်။ သည်တော့လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက အချိန်တွေကို သတိရနေမိသည်။ ကျွန်မကို သည်မြေကြီးပေါ်၌ပင် မွေးဖွားခဲ့ ပါသည်။ သည်မြေကြီးဆိုရာ၌ ကျွန်မအဖိုးပိုင် မြေကြီးကိုဆိုလိုပါသည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မအဘိုးက အဖေကို ပေးခဲ့ပြီး ခုတော့ ကျွန်မပိုင် မြေကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မ အဖေသည် ပစ္စည်းအသေးစားများ တည်ထွင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူ့အဖေပေးခဲ့သော လယ်မြေများကိုပစ်၍ စက်မှုလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရန် ထွက်ပြေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူတည်ထွင်သော ပစ္စည်းထဲမှ နှစ်ခုသုံးခုလောက် ကတော့ လူသုံးများ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဥပမာ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ ဆေးကြောစက် စသဖြင့်။ သို့ပေမင် အဖေအပါအဝင် ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ အဖေအဖေ၊ ကျွန်မအဘိုး အမွေပေးခဲ့သည့် လယ်မြေများကို မှီခိုခဲ့ရသည်သာ များပါသည်။

အဘိုးပိုင်လယ်မြေဆိုသော်လည်း တကယ်တော့မူ အဘိုးကိုယ်တိုင်က လယ်သမား၊ ယာသမား မဟုတ်ပါ။ နာမည်ကြီး ရှေ့နေတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ အိမ်ထောင်ကျသောအချိန်တွင် အဖေဆုံးပါးနှင့်ပြီး ဖြစ်သလို သားကလေးရယ်နီ မွေးခါနီးတွင် အမေဆုံးပါးရှာပါသည်။ အမေသည် ကျွန်မအတွက် လယ်မြေများကို ဆက်လက် ပေးအပ်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်မ

ပီကင်းတွင် ရှိနေစဉ်ကာလ၌ ကျွန်မတို့ လယ်မြေများကို “မက်ဂရီးမံ”ဆိုသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက စောင့်ရှောက်ထားပေးပါသည်။

ကျွန်မတို့လမ်းခွဲရသောအခါ (ကျွန်မနှင့်ဂျယ်ရီ) ကျွန်မသည် ဤမြေ ဤယာသို့ မပြန်လျှင် ဘယ်အရပ်သို့ သွားရပါမည်နည်း။

ဆိုခဲ့သလို ကျွန်မ မီးဖိုခန်း၌ အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ရယ်နီ အိပ်ရာမှ နိုးလာ ပါသည်။ ကြည့်စမ်း သည်ကလေးနယ် တစ်ညလုံး ပြတင်းပေါက်ဖွင့် အိပ်ခဲ့သည် ထင်၏။ ပါးအိုကလေးတွေ လေစိမ်းတိုက်သလို နီရဲလို့။

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ မေမေ”
 “ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ သားရယ်”

ဤအလေ့အကျင့် ကောင်းကလေးကို သူ့အဖေက ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

“မင်း မိဘတွေ ရှေ့က ခွဲခွာသွားရခါနီးတိုင်း ဘယ်ကို သွားသွား နှုတ်ဆက်သွားရမယ်၊ ပြန်လာတဲ့အခါတိုင်း မိဘတွေရဲ့ အခြေအနေကို အရင်ဆုံး မေးရစမ်းရမယ်၊ ဒါဟာ သားသမီး ဝတ္တရားပဲ”

ဂျယ်ရီ၏အသံကို ခုပင် ကြားယောင်နေမိပါတော့သည်။
 “မေမေနေကောင်းရဲ့လား၊ ညကကော အိပ်ပျော်တယ်မဟုတ်လား”

“နေလို့လဲကောင်း၊ အိပ်လို့လဲပျော်ပါတယ်ကွယ်၊ ခုလို သားက မေးဖော် ရတော့ ပိုလို့တောင် နေကောင်းပါသေးတယ်”

ကျွန်မနှင့်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ပြုံးပြီး အကြာကြီး ကြည့်နေ မိပါသည်။ သူ့အဖေ သင်ပြပေးခဲ့သည့် ဝတ္တရားကလေးများကို ကျင့်သုံးမိသည့် အလျောက် ဂျယ်ရီကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူသတိရနေမိကြပါသည်။ ရယ်နီအနေဖြင့်တော့ အဖေလို။ ကျွန်မအနေတော့ဖြင့် ချစ်သူလို။ ရယ်နီသည် သူ့အဖေနှင့် ရုပ်သွင်တူသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးမဲမဲနှင့် အသားရှည်မှာလည်း ချောမွတ်နူးညံ့လိုက်သမျှ တရုတ်ဘိုးဘွားများ က အမွေပေးခဲ့လေသလားပင် ထင်ရသည်။ ဝါဝင်းသောအရောင် အဆင်းလည်း ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ရယ်နီကို ဘေးတိုက် ခတ်စောင်းစောင်းမှ ကြည့်လျှင် ပို၍ ချောသည်။ လူတစ်ဖက်သားကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ နိုင်နင်းပြီး ကြံ့ခိုင် သန်မာသော မျက်နှာထားလည်း ရှိလေသည်။

“သားအတွက် မနက်စာ အသင့်ဖြစ်ပြီ ထိုင်တော့”

ရယ်နီ၏ နံနက်စာကတော့ သူ့သွေးသားအထိမ်းအမှတ်ကို ပြနေသည်။ ဂျူစေပြုတ်ရည်ကို ညိုညစ်သောသကြား၊ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော နွားနို့တို့ဖြင့် ရောမွှေစားသောက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သကြားဖြူကို သူ့အဖေ ဂျယ်ရီက စားခွင့်မပေးပေ။ ပီကင်းတွင် ကျွန်မတို့နေထိုင်စဉ်က ညစ်မွဲသကြားများသာ စားခဲ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် အမေရိကန်တို့အသက်သည် နွားနို့ဖြစ်သလို ရယ်နီ သည်လည်း အမေရိကန်ကလေးပင် မဟုတ်ပါလား။ သူ့တွင် တရုတ်သွေးပါ သော်လည်း လေးပုံတစ်ပုံသာပါခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်မှာ တရုတ်လူမျိုးနှင့်မတူဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အရိုးအဆစ် များက ကြီးမားကျယ်ပြန့်ကြပါသည်။ သူ့ခြေတံလက်တံများမှာလည်း ကြီးမား ပေမင့် ပုံပန်းကျေနပ်ပါသည်။ သူ၏ဖခင်ထံမှ ပျော့ပျောင်းတင့်တယ်သော ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကား ရယ်နီမရရှာပေ။

“ကြက်ဥ သုံးလုံးပေးပါဦး မေမေ”

ကျွန်မ ကြက်မွေးထားခြင်း၏ ရလဒ်ကတော့ ရယ်နီအဖို့သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ မိဘကပေးခဲ့သော အမွေသည် ရယ်နီစားချင်သလောက် ကြက်ဥနှင့် အသားများ ဝယ်ယူနိုင်ရန်အတွက် မလောက်ငှနိုင်ပါ။ ဝက်ဆီဝက်သားလည်း ရယ်နီက အလွန်ကြိုက်တတ်သဖြင့် မနည်းကြီး နှစ်သိမ့်ထားခဲ့ရပါသည်။

ကြည့်ပါဦး ပြောရင်းနှင့်ပင် ကျွန်မအကြောင်းသို့ကို ရောက်မလာနိုင်ပါ။ ဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်လို တတ်နိုင်မည်နည်း။ ရယ်နီသည် ဂျယ်ရီ၏သားမဟုတ် လား။ ကျွန်မ ဘယ်လို မေဖျောက် ချွန်လှုပ်ထား၍ ဖြစ်မည်နည်း။ ရယ်နီအကြောင်း၊ ဂျယ်ရီအကြောင်း ကျွန်မအကြောင်းတို့သည် အတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ထားခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမင့် ဂျယ်ရီထံမှ ရောက်လာသော “စာ”သည် ကျွန်မ အထင်ကို မည်မျှပြောင်းလဲပစ်လိမ့်မည်ကို ကျွန်မ မသိ။ ကျွန်မ ဘဝကို မည်မျှအထိ ပြောင်းလဲပစ်လိမ့်မည်ကို ကျွန်မမသိ။

ကျွန်မတို့ ထမင်းစားခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင်ကား လမ်းမကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ ရယ်နီသည် သူ့ကုလားထိုင်မှာထိုင်၍ စားရင်းသောက် ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကျောင်းကြိုကားလာသည်ကို အခန့် သင်ပင် မြင်နိုင်သည်။ အစဉ် ရယ်နီသည် ယခုထိုင်သော ခုံတွင်ထိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ယခု ရယ်နီထိုင်နေသော ခုံသည် အမြဲပင် သီးသန့်ထားသော ခုံဖြစ် ပါသည်။

ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မတို့သားအမိ နောက်ဆုံးခွဲခွာခဲ့သော ရှန်ဟဲသင်္ဘောဆိပ် တံတားပေါ်တွင် ဂျယ်ရီ ပြောခဲ့သော စကားကလေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ “သုံးလထပ်ပါ အချစ်ရယ် မောင်လိုက်ခဲ့ပါမယ်” သို့ပေမယ့် သုံးလပြည့်သောနေ့အထိ သူ့စာထဲတွင် သူလိုက်လာမည့်အကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပါမလာတော့ချေ။ နောက်ပိုင်းတော့ စာပင် မှန်မှန် ရောက်မလာတော့ချေ။ သို့ပေမင့် ကျွန်မသည် မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အတွက် ထမင်းစားခုံ သီးသန့်ပင် ချန်ထားခဲ့သည် မဟုတ်လားရှင်။ နောက်ပိုင်းမှ သားရယ်နီက သူ့ကျောင်းကား လာနေသည်ကို ကြိုတင်မြင်နိုင်ရန်အတွက် အဖေအတွက် ချန်ထားသောနေရာ ကို အဖေမလာခင်အတွင်း ထိုင်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ ဘာမျှ ပြန်မပြောခဲ့ပေ။

ဂျယ်ရီ၏ နောက်ဆုံးစာ သို့မဟုတ် သူ့သားကို သူ့အတွက် သီးသန့် ချန်ထားသော ခုံနေရာအပြီးအပိုင် ပေးလိုက်ဖို့ ရာစသံသည် ကျွန်မအထံသို့ လာနေလေပြီဟု ထိုစဉ်ကတည်းက ကျွန်မစိတ်က အလိုလိုသိနေပြီ ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သားက တောင်းသောအခွင့်အရေးအတွက် ကျွန်မခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါ မပြုပါခဲ့။

“ဟော... ကျောင်းကားလာပြီ”

ရယ်နီသည် စားလက်စများ အဆုံးသတ်ပြီး ကျောင်းသွားရန် ပစ္စည်းများ ပြင်ဆင်၍ သူ့အဖေသင်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပြေးဆင်းသွားပါ တော့သည်။

“သွားပြီ မေမေရေ”

ဂျယ်ရီသည် ရယ်နီက ကျွန်မကို မေမေ (မားသား)ဟုပင် ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲစေပါသည်။ ရှန်ဟဲမြို့တွင် ကျွန်မတို့နေစဉ်ကာလက အိမ်နီးချင်း အမေရိကန် ကလေးများထံမှ မိခင်ကို မမေ (မမ်)မေ (မား)ဟူ၍ သုံးစွဲခေါ်ဝေါ်ခြင်း အကျင့် များကို ရယ်နီကောင်းကောင်းကြီး တတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အဖေက တားမြစ် လေသည်။

“မေမေဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ သိပ်လှတယ် အဲဒီစကားလုံးလှလှကလေးကို မင်း မဖျက်စီးပစ်ရဘူး သား”

ဂျယ်ရီသည် သူ့သားကို ဆုံးမသည့်အခါတိုင်း တရုတ်လိုပြောပြီး ဆုံးမ တတ်သည်။ ရယ်နီကလေးကလည်း လိုက်နာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျယ်ရှိသည် အရှေ့တိုင်း၏အလှကို သားဖြစ်သူအား သိစေချင်ဟန် တူပါသည်။

သားကလေးကျောင်းသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မအိမ်သည် ပိုပြီး ပျင်းချောက်ချောက် ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် လုပ်ကိုင်စရာ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို လုပ်ကိုင်ပါသည်။ အပေါ်ထပ် ကျွန်မအခန်းကိုလည်း အိပ်ရာသိမ်းရန် ရောက်ရှိပါသည်။ ကျွန်မအခန်းဆိုပေမယ့် ယခင်က ကျွန်မ မိဘများနေသော အခန်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအခန်းတွင် ပြတင်းပေါက်ငါးခုမျှ ရှိသည်ဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ရပ်သို့ မြင်ရနိုင်ပါသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နာရီနှင့်အမျှ ပတ်ဝန်းကျင်ပြောင်းလွဲမှုကို သို့လျှင် ကျွန်မ သတိထားသိရှိခဲ့ရပါသည်။ ကနေ့မနက်လည်း ရွှေဝါရောင် ဖိုးလမင်းကြီး အနောက်ဘက် သစ်တောများအတွင်း မဝင်ချင်ဝင်ချင် ဝင်ရောက်သွားရသည်ကို ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဖိုးလမင်း၏အရောင်အဝါတို့သည်လည်း တောင်တန်းကြီးများ၏ အရိပ်ရည်ကြီးများကို လှပစွာ ဖြစ်ထွန်းစေပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ပီကင်းတွင် နေထိုင်စဉ်က ခြံဝင်းအုတ်နံရံရည်ကြီးများကို ကွက်ခနဲ သတိရမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအုတ်နံရံကြီးများကို အလွန်ဘဲ နှစ်သက်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ပီကင်းက အုတ်နံရံကြီးနှင့် ဗားမောင့်က ရှုမျှော်ခင်းကို ယှဉ်ရပါမူ ကျွန်မသည် ဗားမောင့်မှ ရှုမျှော်မဆုံးသော ရှုမျှော်ခင်းကို ပို၍ မက်မောကြောင်း ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိပါစေ။ ဂျယ်ရီနှင့်အတူတူဆိုလျှင်တော့ မည်သည့်အရပ်ဒေသ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပင်ဖြစ်စေ ကျွန်မအဖို့ လှပမှုများသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဂျယ်ရီနှင့်အတူတူ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မမြို့ ကျွန်မရွာ ဗားမောင့်သည်သာ အလှအပ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မ အခန်းထဲမှ ရှိရှိသမျှသော အမှိုက်သရိုက် အရွပ်အပွေများကို ရှင်းလင်းရသည်မှာ လွန်စွာမပင်ပန်းလှပါ။ ပီကင်းတွင် ကျွန်မတို့ နေခဲ့စဉ်က ဆိုလျှင် ဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်ရန် အိမ်ဖော်ငါးယောက်ငှားထားခဲ့ရပါသည်။ ဂျယ်ရီကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်ဖော်ငှားထားစေချင်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင်လက်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်မျိုးကို မလုပ်စေချင်ပါ။ ထိုအချက်ကိုဖြင့် ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပါသည်။ ကျွန်မ လက်ကလေးများသည် လှပသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူနှင့်ကျွန်မ ချစ်ကြင်စကတည်းက သူတဖွဲ့တနွဲ့ ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“အချစ်ရဲ့ လက်ကလေးတွေက သိပ်လှတယ်ကွယ်”

“တကယ်...တကယ်...”

ကျွန်မသည် ထိုစဉ်က ကျွန်မ လက်ကလေးများကို သူ့မျက်နှာရှေ့တွင် ထောင်ပြရင်း ယင်းသို့လျှင် မေးခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှ ကျွန်မလက်ကလေးတွေ လှပသည်အကြောင်း သူ (ထပ်၍ ထပ်၍) ပြောသည်ကို ကြားချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူကတော့

“အမေရိကန်မတွေဟာ များသောအားဖြင့် လက်မလှကြဘူး၊ ကိုယ့်အမေဆိုရင် သူ့လက်ကလေးတွေဟာ သိပ်သိမ်မွေ့ နူးညံ့တာ၊ အမေကတော့ တရုတ်မမဟုတ်လား”

“တရုတ်မတိုင်းဟာ လက်ကလေးတွေ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သလား”

“အင်း”

သူက ကျွန်မ လက်ကလေးတွေ လှပသည်အကြောင်း နောက်ထပ်၍ မပြောတော့ပါ။ ကျွန်မကတော့ သူပြောခဲ့သည်ကို မေ့၍မရပါ။ သူ့အမေကဲ့သို့ပင် ကျွန်မလက်ကလေးများ နူးညံ့လှပခြင်းသည် သူ့ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့သည်အကြောင်း လေလား၊ ကျွန်မလက်ကလေးတွေ လှပနေခြင်းသည် သူ့အမေကို သတိတရ ရှိစေသဖြင့် ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့သည်လားတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ပါ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်မ လက်ကလေးများအကြောင်း သူ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ပါ။ ကျွန်မလည်း ခုအချိန်မှ ဘယ်လို မေ့၍ ရနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ခု နောက်ဆုံးလာသောစာနှင့် ဒုတိယနောက်ဆုံးလာသော စာပင် သုံးလနီးပါးမျှ ကြာခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ယခုစာသည်လည်း ရှန်ဟဲမှလာသော စာမဟုတ်ဘဲ၊ ဟောင်ကောင်မှပင်လာသောစာ ဖြစ်နေပါသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ ကျွန်မအိမ် လိပ်စာမှာလဲ သူ့လက်ရေးဖြင့် ရေးထားခြင်း မဟုတ်ပါ။

“မောင့်ဆီက စာတွေ တစ်စောင်နဲ့တစ်စောင် အကြာကြီးခြားနေတာ အတွက်ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ဘာလို့ ကြားနေတယ်ဆိုတဲ့ အခက်အခဲတွေကို မောင်လဲ ပြောမပြတတ်ဘူး၊ ဟောဒီစာ မင့်ဆီကို ဘယ်လိုရောက်မယ် ဆိုတာတောင် မောင်မပြောနိုင်ဘူး၊ အကယ်လို့ စာရလို့ စာပြန်ချင်လဲ မောင်လိပ်စာနဲ့ မပြန်နဲ့၊ ဒီစာအိတ်ပေါ်က ဟောင်ကောင်လိပ်စာနဲ့ပြန်၊ ဒါတောင် မောင်ဆီ ဘယ်လောက်ကြာမှ ရောက်မယ်မသိရဘူး” စသဖြင့် သူ့စာတစ်စောင်ထဲမှာ ပါပါသည်။

အစက သူနှင့်ကျွန်မ ခွဲခွာကြရလျှင် နေ့တိုင်းစာရေးကြမည်ဟု စိတ်ကူး ယဉ်ခဲ့ကြပါသေးသည်။ ခွဲပင်ခွဲကြရသော်လည်း နေ့စဉ်စာမှန်မှန် ရေးကြမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်သောအခါ ပျော်သလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။ သို့ပေမည် ဂျပန် မဝင်ခင် တော်တော်နှင့် ကျွန်မတို့ မခွဲခွာကြရပါ။ နောက်မှ မြောက်ပိုင်းပြည်နယ် ဂျပန်လက်သို့ ကျရောက်တော့မည် သေချာပြီဟု သိလာရသောအခါမှ ကျွန်မ တကယ်ပင် ထိခိုက်တုန်လှုပ်ရပါတော့သည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စာရေးကြမည် ဟူသော စိတ်ကူးယဉ်မှုကလေးသည် အပရိကဖြစ်သွားရပါသည်။ လက်တွေ့နှင့် စိတ်ကူးသည် တန်ဖိုးချင်း အလဲအဖယ် ပြု၍ မရစေကောင်းပါရှင်။ ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မတို့သားအမိကို "ပီကင်း" "ဟန်းကော" ရထားလမ်း ပြတ်တောက်မပစ်ခင် "ချုံကင်း" သို့ သွားရောက်နေထိုင်ရန် ပြောလာပါသည်။ ဖြစ်လာသော ဂျပန်စစ်ကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ရမလား၊ ကျွန်မကို ချုံကင်းသွားနေခိုင်းသော ဂျယ်ရီကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ရ မလား၊ ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတော့ သိပါသည်။ ကျွန်မဝမ်းနည်း သွားပါသည်။

"မောင်မပါတဲ့... " ကျွန်မ ငိုပါသည်။

"မကြာပါဘူးကွာ၊ မောင်လိုက်လို့ ရရချင်း လိုက်လာခဲ့မှာပဲ၊ လောလော ဆယ်က ကျောင်းကို မောင်မရှိတဲ့ ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ"

ကျွန်မ ချစ်လင်သည် တက္ကသိုလ်တစ်ခု၏ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ခမျာ အလုပ်တာဝန် အလွန်ကြီးမားသည်ကိုတော့ ကျွန်မအသိဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် သားကလေး ရယ်နီ နှစ်ယောက်ထံ ချုံကင်းသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရပါတော့ သည်။ ခရီးက လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပါ။ ရထားတစ်စီးလုံး စစ်ပြေးဒုက္ခသည် များဖြင့် ပြည့်ကြပ်နေပါသည်။ အချို့လူများ ခေါင်မိုးပေါ်တွင်ပင် တက်စီးကြရ ပါသည်။ ဟန်းကောမြို့မှ ဟိုတယ်များသည်လည်း စစ်ပြေးလူချမ်းသာများနှင့် နောက်လိုက်အခြေအရံများဖြင့် ပြည့်ကြပ်နေပါပြီ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ အသားဖြူလူမျိုးများ သြဇာဂုဏ်ရှိန် ကျဆင်းနေချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မနှင့် သားကလေး ရယ်နီအတွက်ပင် တစ်ကိုယ်စာ နေရာကလေးကို အချိန်မီ လာဘ်ထိုးနိုင်၍သာ ရလိုက်နိုင်သည်။ "ဟန်းကော" မှ တစ်ဖန် "ယန်စီ" မြစ်၏ မြစ်လက်တက် တစ်ခုကို မီးသင်္ဘောကလေးဖြင့် အန္တ ရာယ်ကြီးစွာ ဖြတ်သန်းပြီး "ချုံကင်း" သို့ ရောက်ရှိရပါတော့သည်။

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် လအနည်းငယ်အတွင်း ချုံကင်းသို့ သူနှင့်

သူ့တပည့်အချို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မနှင့်သားကလေး ရယ်နီတို့သည် မြို့စွန့်တောင်ခြေတွင် အိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံး ရရှိနေပြီ ဖြစ်ပါ သည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရသောအခါ သမယကြီးတွင် ကျွန်မတို့မိသားစု ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည်ဆုံစည်းမိကြခြင်းသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ နှင့် အတူရောက်ရှိလာပြန်ပါတော့သည်။

ကျွန်မအိမ်ကလေးထဲ သူ ရုတ်တရက်ဝင်လာတော့ သူ အရပ်နည်းနည်း ရှည်လာသည်ဟု ကျွန်မ ပထမဆုံးထင်လိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာ သူအနည်းငယ် ပိန်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ချစ်လင် ပိန်ခြင်း၊ ဝခြင်း စသည်တို့ကို စက္ကန့်နှင့်အမျှ ဂရုစိုက်တတ်သော အချစ်၏တန်ခိုးသည် ချစ်စနိုးတိုင်းတွင် ရှိပါသည်။

ဂျယ်ရီနှင့် သူ၏ကျောင်းသားများကို ရပ်ရွာလူကြီးများက ရှေးဟောင်း အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ပေးကြပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီးတွင် သူ့ကျောင်းသားများကို နေသားတကျပြုလုပ်ခြင်း၊ စာရေးသောကံရေးစီစဉ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးမှ ကျွန်မ ထံသို့ သူ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင် ဖို့လိုက် ပါသည်။ သူ အတော်ပင် ပင်ပန်းနေမှန်း သူ့နလုံးခုန်သံက သိသာစေပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိပါရှင်။ ဘာပြော ရမှန်း မသိတော့သဖြင့်လည်း ပြောမိပြောရာ ပြောချမိပါတော့သည်။

"မောင် ဒီမှာ အနားယူရမယ်နော်"

ကျွန်မ အိမ်ကလေးကို သူ့လျှောက်ကြည့်ပါသည်။ ပီကင်းကအလားမှာ ကျွန်မပိုင်အိမ်ထောင်ပစ္စည်း တာတစ်ခုမှ မသယ်လာနိုင်ခဲ့သော်လည်း ရရာပစ္စည်း ကလေးများဖြင့် ကျွန်မ ဧည့်ခန်းကို ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ တရုတ်ပြည်ကြီး၏ မည်သည့်ဒေသ၌မဆို ဆိုင်ရှိလျှင် ကျွန်မလိုချင်သောပစ္စည်းကို ကျွန်မ ရှာဖွေ တတ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ တရုတ်လက်မှုပညာရှင်များသည် လှပသော အသုံးအဆောင်ကလေးများကို သေသပ်ကျနစွာ လုပ်ကိုင်တတ်သည် မဟုတ် ပါလား။

"မင်းဟာ အိမ်ခန်း အပြင်အဆင်တော့ တကယ်တော်တဲ့ မိန်းမပဲ" ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချရင်း နွမ်းနယ်နေသော သူ့ခေါင်းကို နောက်မှ

ပေါ်သို့ မော့မော့ကလေးမှီချရင်း ပြောပါသည်။

“ဒီအိမ်ကလေးဟာ မောင်တို့ဖို့ ခုချိန်မျိုးမှာ နတ်ပြည်ပဲ”

သူသည် မျက်လုံးကလေးတွေမှေးပြီး စိတ်ဒုံးဒုံးချ အပမ်းဖြေနေပါတော့သည်။

အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ ဆက်မပြောပါရစေနဲ့ အဲဒီတုန်းက တဒဂ်ကို သတိရပြီး ကျွန်မ ငိုလိုက်မိမှာ စိုးလို့ပါ။

ဖေဖော်ဝါရီ တစ်ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ဗားမောင့်တောင်တန်းကြီးရော၊ ကျွန်မတို့ရွာကလေးပါ နှင်းဖြူဖြူ ပုဝါပါးနှင့် အုပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်ကတော့ လေနေ့ကလေး တိုက်ခတ်ပြီး နေရောင်ခြည်ကလေး မသိမသာပွင့်လာခဲ့ရာ တောင်တန်းပေါ်မှာရော၊ မော်တော်ကားလမ်းမများမှာပါ နှင်းခဲများ အရည်ပျော်ခဲ့ပါသေးသည်။ ရာသီဥတု၏ လိမ်လည်မှုသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။ ဆောင်းဥတုမကုန်တတ်သေးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မတ်လ၊ ဧပြီလအထိပင် ကိုရွှေဆောင်းက ခွာမသွားချင်လှပါ။

သည်နေ့လည်း နှင်းဖြူများဆိုင်းလျက်ရှိရာ ကျွန်မတို့ခြံဝင်းတံခါးလွန်ပြီး ဘာကိုမျှ မမြင်ရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအမေသည် ဘော့စတွန် မြို့ကြီးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် တောတောင်သဘာဝ အခြေအနေကို ကြောက်ရွံ့ဟန်တူပါသည်။ ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံကလေးဖြင့် သတ်သတ်မှတ်မှတ် နေချင်သည်ဟု အကြောင်းပြသဖြင့် အဖေသည် အမေအတွက် ကျွန်မတို့ အိမ်ဝင်းခြံစည်းရိုးကို ကာပေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ အမေသည် ချောမောလှပသူတစ်ဦးဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ အတင်းအဖျင်း အပြောသန်သူမို့ ပေလားမသိ။ အဖေ့နောက် နှစ်အတန်ကြာမှ အမေဆုံးပါးပါသည်။ သို့ရာတွင် အမေသည် ကိုယ်ကာယတောင့်တင်းသလို စိတ်ထားလည်း တင်းမာပါသည်။ သူ့ခြံသူ့ဝင်းထဲတွင်ပင် အနေများပြီ အဖေခတ်ပေးထားသော ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လှပါသည်။

ကျွန်မက ဂျယ်ရီနှင့် လက်ထပ်ချင်သည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောစဉ်က အမေမကျေနပ်လှပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို နှစ်သက်ဟန်မတူပါ။ အဖေ့ကို သူ့ချစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဂျယ်ရီ ခက်လို့က်ယဒ်ဆိုတဲ့ နာမည်လှလှကလေး ကြည့်ရပုံဖြင့် မျိုးရိုးကောင်းပုံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ မိန်းကလေးတွေ အဖို့ ခါးသီးတတ်လှတယ်”

ကျွန်မက ဂျယ်ရီနှင့် ဘာကြောင့် သဘောမတူနိုင်ကြောင်း မေးသောအခါ အထက်ပါအတိုင်း အမေကဖြေပါသည်။

ထိုအခါ ဂျယ်ရီသည် တရုတ်သွေးတစ်ဝက်ပါသူ ဖြစ်ကြောင်း ဆက်ပြောဖို့ရာ ကျွန်မချင့်ချိန်ရပါတော့သည်။ ရုပ်ရည်အားဖြင့်တော့ ဂျယ်ရီမှာ ပြောစရာမရှိပါ။ မျက်ခုံးထူထူ မျက်လုံးသွယ်သွယ်နှင့် ယောက်ျားထဲမှာတော့ အတော်ပင် ယောက်ျားချော ချောသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မပြောရပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတော့ မိန်းမထဲမှာ မိန်းမချော ချောသူဟု မပြောရပါ။ ဂျယ်ရီကလဲ ကျွန်မလှသည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဘူးပါရှင်။

“မင်းအသားအရည်ဟာ သိပ်နူးညံ့တယ်”

“မင်း နှုတ်ခမ်းကလေးတွေက သိပ်ချိုမြတာပဲ”

အဲဒီလို စကားလုံးမျိုးများနှင့်သာ ကျွန်မကို သူ သတ်မှတ်ပါသည်။ လှသည်ဟု မပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်မကတော့ သူလူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ပြောခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့ ရုပ်ရည်လှပခြင်းဟူသည် သွေးသားနှိုးနှောမှု၏ မျက်လှည့်ဆန်သောရလဒ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဂျယ်ရီသည် တရုတ်သွေးတစ်ဝက်ပါသူဖြစ်ကြောင်း အမေ့ကို ပြောပြရန် ကျွန်မ ခဏမျှသာ ချင့်ချိန်မိပါသည်။ ကျွန်မအမေသည် သူမသိသည့်အရာများကိုပင် ရမ်းသမ်းချင့်ချိန်တတ်သဖြင့် ဂျယ်ရီ၏အကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောထားသင့်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမှတ်တမဲ့ သဘောမျိုးဖြင့် ကျွန်မ ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ဂျယ်ရီရဲ့အဖေဟာ ပီကင်းမှာနေတယ် အမေရဲ့၊ သူဟာ အမေရိကန် တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ပီကင်းက တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ရပြီး ဂျယ်ရီကို မွေးတာဆိုတော့ ဂျယ်ရီဟာ တရုတ်သွေးတစ်ဝက်ပါတဲ့ တရုတ်ကပြားပေါ့”

ကျွန်မစကား ကြားရတော့ ကျွန်မအမေရဲ့ ပါးစပ်ကလေး ပိုင်းသွားသည်။ ကျွန်မကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။

“အို... အယ်လစွဘက် မဟုတ်သေးပါဘူးအေ”

ကျွန်မ အမေက ကျွန်မကို အယ်လစွဘက်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မ အဘွားနာမည် “အယ်လစွဘက်ဂျူနီ” မှတစ်ဆင့် ရသောနာမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီကတော့ ကျွန်မကို အိမ်(၈၀)ဟုခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မကို သူ ချစ်စနိုးခေါ်သော အမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မကို သူ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းစဉ်က...

“အိမ်... မင်းဟာ မောင့်အချစ်ဦးပါ”

“ဒါဖြင့် မောင့်ကို ကျွန်မက အက်ဒမ် (အာဒမ်)လိုပြန်ခေါ်ရမလား”

ကျွန်မ အရွမ်းကလေးဖောက်၍ ပြောသောအခါ သူကလဲ အရွမ်းတစ်ဝက် သံသယတစ်ဝက်ဖြင့်။

“အင်း... ခရစ်ယာန်နာမည်နဲ့ တရုတ်နာမည် ပြဿနာတော့ မောင်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပေါ်လာတော့မှာပဲ”

“အို... မောင်ဟာ တရုတ်စစ်စစ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ တရုတ်သွေး တစ်ဝက်ပါတဲ့အတွက် တရုတ်ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးတာဟာ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ကျွန်မအမေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာသာ တစ်ဝက် ပါနေတဲ့ အမေရိကန်သွေးနဲ့ စကားပြောပါ ဟုတ်လားနော်”

ကျွန်မ သူ့ကို နားလည်သော်လည်း အမေက နားမလည်နိုင်မည်ကို ကျွန်မ ကြိုသိနေသဖြင့် ယင်းသို့ ပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်အမျိုးသား ဟန်ပန်ဖြင့် လေးစားမှုပြုလျှင်လည်း လေးစားရာ ရောက်သည်ကို ကျွန်မ အမေသည် သိရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မအဖေမရှိတော့သည့်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်မအဖေသည် ဂျယ်ရီကိုတွေ့ရလျှင် သဘောကျမည့်သူ ဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်သွေး တစ်ဝက်ပါနေသည်ကိုပင် ဝမ်းမြောက်မည်လား မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်မအဖေသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်နေသူ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မအဖေသေသောအခါ မင်းအမွေကို ကျွန်မ ရလိုက်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်မအမေ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခိုက်၌ကား ဂျယ်ရီသည် ပီဘီ အမေရိကန် လူချောလူခန့်ကလေး တစ်ယောက်အသွင် ဆောင်နေပါသည်။ တရုတ်နှင့်ပတ်သက်သော လက္ခဏာဟူ၍ လူကြီးသူမရှေ့တွင် ရှိသောမူပြုခြင်း၊ ပင်ကိုယ်သဘာဝ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေခြင်း၊ မြောင့်စင်း နက်ကျောနေသောဆံပင်ကို ပြောင်လက်ညီညာအောင် ဖိသင်ထားခြင်းတို့သာလျှင်

ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ရိုးသားပြီး ကြည်လင်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏ အကြည့်များကတော့ တရုတ်ဆန်နေပါသည်။ လူကြီးသူမရှေ့တွင်အနေကျဦးကြပ် နေသော သဘောကို ဆောင်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်မ၏ချစ်သူဘဝမျိုးဖြင့် ကျွန်မအမေရှေ့တွင် တမင်ကလာ အမြင်ကျဦးပြနေပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါ။

ကျွန်မအမေကဖြင့် သူ့ဘဝနှင့်သူ တကယ်ပဲ အမြင်ကျဦးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီအမေကို လာတွေ့သောနေ့က အမေသည် အေးစက်တည်ငြိမ်သောအသွင် ကို ဆောင်နေပါသည်။ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံကိုဝတ်လျက် ဧည့်ခန်းတွင် ဂျယ်ရီကို တွေ့ဆုံပါသည်။ မဟော်ဂနီ စားပွဲပေါ်တွင် ငွေလင်ပန်း၊ အဖိုးတန်လှသော ကြွေလက်ဖက်ရည်ကရားနှင့် ပန်းကန်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားများကို အသင့်ပြင်ထား ပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ယင်းကြွေပန်းကန်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားများသည် ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက် အမေ၏ အမေလက်ထက်ကတည်းက သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော တရုတ်ပြည်မှလာသည့် နှစ်ပေါင်းရာချီ၍ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်နေခြင်းတည်း။

“အမေ... ဒါ... ကျွန်မပြောတဲ့ဂျယ်ရီ”

ကျွန်မက မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ဖြူယော်နီယော်နိုင်သော လက်ဖြင့် အမေက ဂျယ်ရီကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား”

အမေသည် သာမန်လူဆင်းရဲတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အလွန် ကြီးကျယ်မြင့်မားသည့် ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ဂျယ်ရီကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခုလို ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ရတဲ့အတွက်လဲ အများကြီး ဝမ်းသာမိပါတယ်”

ဂျယ်ရီသည် တကယ်ပဲ ဝမ်းသာနေသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောပါသည်။ အမေသည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ မကျစေရန် ပြုံးနေရုံမှတစ်ပါး တာဝန်မကျေဟု ထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဂျယ်ရီအနေရ မခက်စေရန် ကျွန်မကပင် ဧည့်ဝတ်ပျံ့ငှာ လုပ်နေရပါသည်။

ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မတို့အိမ်ကို သေချာစွာ မျက်စိ ကစားလိုက်ပြီး

ကျွန်မအမေ ကျေနပ်နိုင်မည့် စကားမျိုးကိုရှေးပြီး ပြောရှာပါသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်မျိုးကိုကြိုက်တယ်၊ ခုလို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတွေဟာ ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာ လှနေတာပဲ”

ကျွန်မအမေကတော့ သည်စကားအတွက်ပင် ကျေနပ်ဟန်သိပ်မရှိ။

“အိမ်သိပ်ကြီးတာ၊ မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“အိမ်သိပ်သေးတော့လဲ ဘာမှလုပ်လို့ကိုင်လို့ မရတော့ဘူးခင်ဗျာ ဒီအိမ်ကတော့ သူ့အခန်းဖွဲ့စည်းပုံ သူ့အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ တကယ့်ကို ရတနာတစ်ပါးပဲ”

ကျွန်မအမေက လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ပြင်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ရင်က တရုတ်လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်နေကျလားတော့ မသိဘူး၊ ဒီအိမ်ကတော့ အိန္ဒိယလက်ဖက်ခြောက်ပဲ အမြဲသုံးတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ အဓိကက မလိုင်ပါရင် ကျွန်တော်ကြိုက်တာပါပဲ”

အမေစကား ဘယ်အထိ ရောက်သွားကြောင်း ဂျယ်ရီကောင်းကောင်းကြီး သိပုံရလေသည်။ သူပြန်ပြောသော စကားများကလဲ လိမ္မာပါးနပ်လှပေသည်။

အမေစကားသည် တရုတ်မို့ တရုတ်လက်ဖက်ခြောက်ကြိုက်သလားဟု နှိုးလိုပြီး ဂျယ်ရီကတော့ အမေရိကန်မို့ မလိုင်ကြိုက်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လက်ဖက်ရည်နှင့် ဘာလီပေါင်း၊ ကိတ်မုန့်များ စားသောက်ကြသောအခါ အမေသည် ပီဘီအင်္ဂလိပ်လူမျိုး စတိုင်ဖမ်းနေပါတော့သည်။ ဂျယ်ရီသည် “ဘာလီပေါင်း” စားရင်းက...

“ဟာ...စကော့တလန်လူမျိုး ကျွန်တော်အဘွား ဆုံးပြီးကတည်းက ဒီဘာလီပေါင်းမျိုး တစ်ခါမှ မစားခဲ့ရဘူး”

“မင်းအဘွားက စကော့တလန်လူမျိုးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့မိသားစုတစ်ခုလုံး ဗာဂျီးနီးယားနယ်ကို ပြောင်းပြီးနေထိုင်ကြပေမယ့် သူဟာ စကော့တလန်လူမျိုးအစစ်ပါ”

ကျွန်မအမေ အထင်ကြီးစေမည့် စကားကြောပေါ်သို့ ဂျယ်ရီရောက်ရှိနေပေပြီ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အဘွားဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ လာဆုံးတယ်၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကလေးတုန်းက အဘွားဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့ကိုလာလည်ရင်း

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အင်မတန်နေချင်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြို့တော်ကြီးကို သူ သဘောကျသွားပုံရတယ်။ တစ်ခါထဲ မပြန်တော့ဘဲ အဲဒီမှာတွင် ခေါင်းချသွားတယ်။ အဘွားကို လူဖြူတွေထုံးစံတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့မြို့က လူဖြူသင်္ချိုင်းမှာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်”

“မင်းတို့ရဲ့ အင်မတန်နေချင်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြို့တော်ကြီးဆိုတာက”

“တရုတ်ပြည်ကြီးရဲ့ ရှေးဟောင်းအထင်ကရ မြို့တော်ကြီး ပီကင်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

ဂျယ်ရီသည် ကမ္ဘာ့အထင်ကရ မြို့တော်ကြီးများဖြစ်သော လန်ဒန်၊ ပဲရစ်၊ ရောမစသော မြို့တော်ကြီးများကဲ့သို့ပင် ပီကင်းကို ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်မအမေသည် ဂျယ်ရီ၏စကားအလိမ္မာတွင် တုတ်နှောင်မိနေလေပြီ။

“ဒီလက်ဖက်ရည်တော်တော်ကောင်းတာပဲ အိန္ဒိယ လက်ဖက်ခြောက်ဟာ တရုတ်လက်ဖက်ခြောက်လိုပဲ မကောင်းတာများတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကပဲ အစပဲအဟပ် တဲ့အောင် ဖျော်တတ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ဒီကိစ္စအတွက်တော့ သေသေချာချာကို သင်ထားတယ်”

အမေသည် ဟန်မပျက်ပင် ဣန္ဒြေဆည်လျက် ကိတ်မုန့်များကို ဂျယ်ရီအား တည်လေသည်။

“ခဏလေးပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ခဏလေးပါ၊ ကျွန်တော်အဘွားက ဘာလီပေါင်းစားလို့ မပြီးမချင်း ကိတ်မုန့်မစားရဘူးလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သင်ထားလို့ပါ”

အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို ဂျယ်ရီက ပြသလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ သို့ပေမင့် အားရှိသော အပြုံးမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကတော့ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဂျယ်ရီရယ် ရှင်ဟာ ခုအရွယ်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်မက အမှတ်မဲ့ ပြောလိုက်ရာ အမေသည် ကျွန်မကို ကွက်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ညည်းကိုယ်၌လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ မစူတာ ဂျယ်ရီမက်လို့ကယ်ဒီဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာလဲ မှန်တာပဲ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ညည်း ဒါလောက် မျက်နှာရွှင်နေဖို့ မကောင်းဘူး”

“ကျွန်မ မှားသွားတယ် အမေ”

ကျွန်မ ဤသို့ တောင်းပန်ရန် အမြဲတမ်းအသင့် ဖြစ်နေစေဖို့ ကျွန်မ အဖေက လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“လစ်(စ်) [ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကို လစ်(စ်)ဟု အဖျားစွတ်ခေါ်ဝေါ် ပါသည်] မှားသွားတဲ့အကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရတာ ပိုက်ဆံမကုန်ပါဘူးကွယ် အေး ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သားကိုတော့ ကျေနပ်သွားစေတယ်။ ဒီစကားလေးဟာ နေ့စဉ် သူ့သူငါငါ သုံးနေကြတဲ့ စကားလေး ဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုချစ်ခင်သူကို ကိုယ့်အမှားကိုယ် ဝန်ခံလိုက်ရင် အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်ကိုပိုပြီး ချစ်ခင်လာစေတယ်”

ထို့ကြောင့်ပင် အဖေ့ဆုံးမမှုကို ကျွန်မအမေ့ရှေ့တွင် အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အမေသည် ဂျယ်ရီဘက်သို့ လှည့်၍ မေးပြန်သည်။

“မင်းအဘွားဟာ ဗာဂျီးနီးယားနယ် ရစ်(ချ်)မြို့မြို့မှာကော နေဘူးသေး ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နေဖူးပါတယ်၊ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော့်အဘွားရဲ့ အဘိုး အဘေးတွေဟာ ဗာဂျီးနီးယားနယ်မြေကို စတင်ရှာဖွေတွေ့ ရှိတဲ့ စကော့တလန် မိသားစုထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်လို့ပါပဲ အဘွားရဲ့ အဘိုးကိုယ်တိုင်စပြီး တွေ့တာလို့ တောင်ကြားဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်လား တော်တော်တော့ ထူးဆန်းတာပဲ”

အေးစက်စက်နိုင်လှသော ကျွန်မအမေ၏ အသံနှလုံးကို ဂျယ်ရီသည် အနိုင်ရလိုက်လေပြီ။

ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ခင် နောက်ဆုံးညက ဂျယ်ရီ ကျွန်မတို့အိမ် လာလည်ပြီး ပြန်သွားတော့ အမေသည် ကျွန်မကို သူ့အခန်းသို့ လာခဲ့ရန် ခေါ်ယူပါသည်။ အမေသည် ရှေးဟောင်းကုလားထိုင်ကြီးတွင်ထိုင်လျက် သူ့စိတ်နှင့် အတူ နွမ်းလျနေသော ဗလန်နယ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားရှာပါသည်။

“အယ်လစွဘက်ရယ် ညည်းတို့ရလာမဲ့ ကလေးဟာ တရုတ်ကလေးနဲ့ တူနေမှာကို ငါ သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ၊ များသောအားဖြင့် မြေးကလေးတွေဟာ အဘိုးအဘွားကို သွားတူတတ်တယ် ညည်းဆိုရင် ငါ့အမေ ညည်းအဘွား ဂျူနီနဲ့ တထေရာထဲပဲ”

“ကျွန်မကလေးဟာ ဂျယ်ရီရဲ့အမေ တရုတ်မနဲ့တူမှာ စိုးလို့လား ဂျယ်ရီ

အဖေဟာ အမေရိကန်ပဲ၊ အဘိုးနဲ့တူရင် တူမှာပေါ့”

“သေချာတာမှ မဟုတ်တာပဲသမီးရယ်၊ နောက်ပြီး တရုတ်မြေးကလေးကို ငါ ဘယ်လို သည်းခံထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး ‘ဘော့စတုန်’မှာကော ငါ ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြုရပါမလဲ”

အမေသည် ဗားမောင့်မှာ အနေကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့စိတ်ရော၊ သူ့ရုပ်ကပါ၊ ဘော့စတုန်သူဟု သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အမေရယ် မပူပါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ဂျယ်ရီ ဒီမှာနေကြမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ပီကင်းကို ပြောင်းကြမဲ့ဟာ”

သည်စကားအတွက် အမေသည် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ညည်းတို့ ပီကင်းကို သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး”

“အမေတောင် ဘော့စတုန်ကနေ ဗားမောင့်ကို အဖေနဲ့ လိုက်နေနိုင်သေး တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ဟာက တရုတ်ပြည်ဆိုတော့”

“ပီကင်းဆိုတာ လန်ဒန်တို့ ပဲရစ်တို့ ရောမတို့လောက် မဝေးပါဘူး အမေရယ်”

“ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေမြေးတွေရဲ့ နောက်ကို ပီကင်းအထိ ငါက လိုက်ရမယ်ဆိုတာကတော့”

“ဂျယ်ရီရဲ့အဘွား မစွစ်မက္ကလို့က်ယဒီတောင်မှ ပီကင်းအထိ လိုက်သေး တာပဲ ဟိုမှာတောင် ခေါင်းချသွားရှာတယ်တဲ့”

“သူ့သေချင်တဲ့နေရာ ပြန်သေဖို့ မလွယ်လို့နေမှာပေါ့ အေ”

“မဟုတ်ဘူး ဂျယ်ရီကပြောတော့ သူ့အဘွားကိုယ်၌က ပီကင်းမှာပဲ ခေါင်းချချင်တာတဲ့”

ကျွန်မအမေ သက်ပြင်းချရှာပါသည်။

“အမေ ပီကင်းကို ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး ကဲ...ကဲ... အမေ့ကိုနမ်း သွားအိပ်ချေတော့”

အမေပါးကို ကျွန်မ နမ်းပါသည်။

အမေ့စကားသည် သွေးထွက်အောင် မှန်လှပါသည်။ အမေသည် ဘယ်တော့မှ ပီကင်းသို့မလိုက်တော့ပါ။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ပင်မပြည့်သေးခင် အမေသည် နှလုံးအအေးပတ်သောရောဂါနှင့် ဆုံးရှု

ပါသည်။ ထိုအခါ ညအိပ်ရာဝင် စောင့်ခြံရသည့်အခါတိုင်း အမေပြောပြောနေသော စကားကို ကျွန်မကြားယောင်မိပါတော့သည်။

“ဒီဗားမောင့်ဆောင်းကတော့ ငါ့ကို သတ်တော့မှာပဲ”

မနေ့က မုန်တိုင်း အနည်းငယ်ကျပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မဲမှောင်နေခဲ့သော်လည်း သည်နေ့တော့ လေကလေးတိုက်သဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိလာသည်။ နေကလေးပွင့်လာသဖြင့်လည်း နှင်းခဲတို့ အရည်ပျော်ကြကုန်သည်။

ဒီနှစ်မိုးဦးမှာတော့ ကျွန်မစိတ်တွေ ဂယောင်ချောက်ချားနိုင်လှပါသည်။ စာပိုလှလင်လာမည့်အချိန်ကို သိသာရန် နာရီကြည့်ခြင်းလည်း မပြုမိတော့ပါ။ ဂျယ်ရီထံမှ စာကိုလည်း မမျှော်လင့်တော့ပါ။ သည်မနက် ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေကြီး “မက်” သည် စာထည့်သည့် အိတ်ကြီးကိုရှာ၍ ဝင်လာသော်လည်း “အလုပ်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်သာ တင်ထားလိုက်ပါရဲ့” ဟု မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာ ပြောလိုက်မိပါသည်။ စာမပါမှန်းသိနေသော်လည်း အချိန်တန်တော့ စာထည့်သည့် အိတ်ကြီးကို စမ်းကြည့်မိပါသေးသည်။ သို့သော် စာမပါပါ။

ကျွန်မသည် ခြံလုပ်ငန်းများနှင့် အလုပ်များလျက် ရှိပါသည်။ ပန်းသီးများ ရွေးခြင်း၊ စုဆောင်းခြင်း၊ ခြံမြေများရှင်းလင်းခြင်း စသည့်အလုပ်များ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ပေါင်စီးပန်းသီးကို အလွန်ပဲနှစ်သက်ပါသည်။ တစ်လုံးလျှင်တစ်ပေါင်မျှ အချိန်စီးပြီး နီရဲကျွတ်ဆတ်သော ပန်းသီးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ အချိုမကဲလွန်း၊ အချဉ်မကဲလွန်း အနေတော်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ပန်းသီးတစ်လုံး ယူကိုက်လိုက်ရင်း ဂျယ်ရီကို သတိရနေမိပြန်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ပန်းသီးကို လုံးဝကြိုက်သူမဟုတ်ပါ။ တရုတ်ပန်းသီးများမှာ ဖွယ်တယ်တယ်ရှိသောကြောင့်လားဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း သူသည် အမေရိကန်ပန်းသီးကိုလည်း မကြိုက်ပါ။ ခြံထဲဆင်း၍ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ပန်းသီးသယ်ခြင်း၊ စုဆောင်းခြင်း ပြုလုပ်ပေးတတ်သော်လည်း ကောက်စားသည်ကို တစ်ခါမျှ ကျွန်မမတွေ့ဘူးပါ။ သို့ရာတွင် သစ်တော်သီးအကြောင်းတော့ သူမကြာခဏ ပြောပါသည်။ အမေရိကန် သစ်တော်သီးကတော့ ပျော့ဖတ်ဖတ်နှင့်မို့ သူမကြိုက်ပါ။ ပီကင်းက သစ်တော်သီးသည် ကျွတ်ဆတ်ပြီး အလွန်ချိုသည်ဟု သူပြောပြပါသည်။

“အလွန်ချိုပြီး ကျွတ်ဆတ်တယ်ဆိုရင်တော့ သစ်တော်သီး ဟုတ်ပုထင်တယ်” ဟု ကျွန်မက သူ့ကို နောက်ပြောင်သောအခါ...

“စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့” ဟု သူက အတည်ပြောပါသည်။

သူ ဒေါက်တာဘွဲ့ရ၍ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးနောက် ပီကင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသောအခါ သူပြောသော ပီကင်းသစ်တော်သီးကို ကျွန်မ စားကြည့်ပါသည်။ အမှန်ပဲ ကျွတ်ဆတ်ပြီး ချိုမြလွန်းလှပါတော့သည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိတ်ဆွေကြီး “မက်” သည် ကျွန်မနှင့်အတူ ခြံလုပ်ငန်း အဝဝကို လာရောက်ကူညီတတ်ပါသည်။ “မက်” သည် စကားအလွန်နည်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဗားမောင့်သား၊ စစ်စစ်ဖြစ်သည်။ သွားတစ်ချောင်းမျှ မရှိတော့သော်လည်း အဘိုးကြီးအရွယ်မဟုတ်ရှာပါ။ ကျွန်မစားသောက်သည့်အစားအစာများကိုလည်း သူ့ကို ခွဲဝေကျွေး၍ မရနိုင်ပါ။ ကျွန်မတို့ တရုတ်ပြည်တွင် ရှိနေစဉ် ကာလက ဗားမောင့်က ကျွန်မတို့ခြံကို စောင့်ရှောက်ထားဖော်ရသော “မက်” သည် ကျွန်မတို့ လင်မယား၏ အခြေအနေအဝဝကို သိထားနှင့်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ သူ ကျွန်မကို မမေးစဖူးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သတင်းဆန်းများကို “မက်” ပြောဖော်ရပါသည်။ သည်နေ့လည်း တွမ်မိုစယ်(လ်)တို့ လင်မယား ဒုတ်တစ်ပျက်စားတစ်ပျက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသည့်အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြနေပါသည်။ သည်လို သတင်းမျိုးကို ကျွန်မ မကြားလိုပါရင့်။

“ကဲ...ကဲ... ကျွန်မသား ကျောင်းကပြန်မလာခင် အလုပ်ပြီးအောင် လုပ်နှင့်မှ ထင်တယ်”

စကားစဖြတ်ပြီး ကျွန်မတို့အလုပ် ဆက်လုပ်ကြပါသည်။

အပတ်စဉ်လိုလို ရယ်နီသည် ကျွန်မအား သတိထား၍ ပုံမှန်မေးလေ့ရှိသော မေးခွန်းတစ်ခုရှိပါသည်။

“မေမေ စာလာသလား”

“မင်းအဖေ တို့ဆီစာထည့်ဖို့ အခက်အခဲရှိနေ ထင်ပါရဲ့ ကွယ် ပြီးကျတော့ တရုတ်ပြည်မှာလဲ ကွန်မြူနစ်ဝါဒရဲ့ စည်းရုံးရေးက သိပ်အောင်မြင်နေတော့ နေရာတိုင်းမှာ အမေရိကန် ဆန့်ကျင်ရေးတွေ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ကွန်မြူနစ်ဝါဒဆိုတာ ဘာလဲမေမေ”

“ပြည်သူလူထုတွေက တည်ထောင်တဲ့ ဝါဒတစ်ခုပေါ့ကွယ်”

ကျွန်မသည် ရယ်နီအား ကား(လ်)မှာ(ခဲ)(စ်)အကြောင်း ပြောပြပါသည်။ သာမန်လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ဦးနှောက်စွမ်းအားဖြင့် လူပေါင်းသန်းပေါင်းများစွာကို လမ်းကြောင်းသစ်တစ်ခုပေါ်သို့ ဦးဆောင်သွားနိုင်ခဲ့ကြောင်း စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါဒတွေကွဲကုန်တော့ လူသားတွေလဲ ကွဲကွာကုန်တော့ တာပေါ့၊ ခုဆိုရင် ငါနဲ့ငါ့ယောက်ျား သားနဲ့ သားအဖေ ခွဲခွာနေရပြီမဟုတ်လား”

“ဟိုမှာ အဖေလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရပါ့မလား”

“ကွန်မြူနစ်ဝါဒမှာ တစ်ဦးကောင်း လွတ်လပ်ခွင့် မရှိဘူးလို့ ကြားတာပဲ၊ ပြည်သူလူထုအားလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်သာ ပေးတာမျိုးပေါ့၊ တို့ရွာကလေးကို ကွန်မြူနစ်စနစ်ရောက်လာရင်လဲ ခုလောက် မင်းလွတ်လပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရွာသူရွာသားအားလုံး ကျေနပ်တဲ့ အားလုံးအကျိုးရှိမဲ့ အလုပ်ကို မင်းလုပ်ရတော့ မှာပဲ”

“ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမှာပေါ့၊ ဖေဖေကော တရုတ်ပြည်ကနေ ထွက်ပြေး လို့ မရတော့ဘူးလား”

“မေမေ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“အင်းလေ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ကွန်မြူနစ်ဝါဒရောက် လာရင် ကျွန်တော် ဘယ်ကို ပြေးရမယ်ဆိုတာသိမှ မသိဘဲ၊ ခုနေ နေရတဲ့ အမေရိကားတောင် ကျွန်တော့်နိုင်ငံမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“အို အမေရိကားဟာ အမေနိုင်ငံပဲ၊ ဒီတော့ သားနိုင်ငံဆိုလဲ ဘယ်မှာ ပါ့မလဲ... ကဲကွယ် ဒီကိစ္စ မဆက်ကြစို့နဲ့”

သို့သော် သည်ကိစ္စသည် အဆုံးမသတ်နိုင်ပါ။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ရယ်နီသည် သူ့နိုင်ငံကို သူရွေးပေဦးတော့မည်။

ကျွန်မကလည်း အနွေးနှင့်အမြန် ဆိုသလိုပင် သားကို အသိပေးစရာတစ်ခု ရှိပါသည်။ ကျွန်မအဖေ အမွေပေးခဲ့သော စာရေးစာပွဲဟောင်းကြီးတစ်ခုထဲက ငွေရောင် သေတ္တာကလေးထဲချိတ်ပိတ် သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသော သူ့အဖေ၏ နောက်ဆုံးစာကို သားရယ်နီအား ပေးဖတ်ရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အဖေထံမှ နောက်ထပ်စာလာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပြီ။

တစ်ညနေတွင် ညနေစာစားအပြီး ကျွန်မတို့သားအမိ စကားလက်ဆုံ ကျမိနေကြသည်။

“ကျွန်တော်ထင်တယ်မေမေ အဖေဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီ တစ်နည်းနည်း နဲ့တော့ စာထည့်ဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ”

“ကြိုးစားရှာမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေ မင်းအဘိုးက အမေရိကန် စစ်စစ်ဆိုတော့ ဟိုမှာ သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေကြမှာတော့ အမှန်ပဲ”

“အဘိုး ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အဘိုး မစွတာမက်လျှိုက်ယဒ် သူ ခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

သွေးကတော့ ပြလေပြီ။ ရယ်နီသည် အထက်ပါ မေးခွန်းကို မေးသော အခိုက်၌ပင် ပန်းသီးတစ်လုံးကို မြိန်ယုက်စွာ ကိုက်ရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကင်းဆပ်(စ်)ဘယ်မှာရှိတယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ မင်းအဘိုးကို လိုက်ရှာ ဦးမယ်၊ ဪ သား၊ အဘိုးနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ‘ဘာဘာ’လို့ ခေါ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

ကျွန်မသည် မီးလင်းဖိုမီးကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပေမင့် တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ကျွန်မနှင့်ဂျယ်ရီ နောက်ဆုံးခွဲခွာခဲ့ရသည့် တဒဂံ ကလေးကို မြင်နေမိလေသည်။ ဂျယ်ရီ၏အဖေကို ရှာဖွေရာ ကျွန်မ စဉ်းစားထားပြီး သည်မှာ ကြာပါပြီ။

ဤသည်မှာ ဂျယ်ရီ၏နောက်ဆုံးတောင်းဆိုချက် ဖြစ်ပါသည်။ ရှန်ဟဲ ဆိပ်ကမ်းမှ ကျွန်မတို့သားအမိ ခွဲခွဲခါနီး ဂျယ်ရီက မှာလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။

“မောင့်အဖေကို သွားတွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့ပါ၊ သွားတဲ့အခါလဲ သားကလေး ရယ်နီကိုပါ သူ့အဘိုးကို တွေ့ရအောင် ခေါ်သွားပါ”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်မတို့သားအမိကို အမေရိကား ပြန်ခိုင်းတာလား မောင်ရယ်”

“ပြန်စေချင်တဲ့အကြောင်းတွေထဲမှာ အဲဒီကိစ္စလဲ တစ်ကြောင်းအပါအဝင် ပေါ့”

“အဲဒီကိစ္စအတွက်နဲ့တွင် သွားရမှာ ဆိုရင်တော့ မောင်နဲ့ခွဲမသွားနိုင်ဘူး ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူးကွယ် မင်းတို့သားအမိ အမေရိကားကို ပြန်ရမယ်”

သူသည် နောက်ထပ်စကား ဆက်သင့်မဆက်သင့် စဉ်းစားလိုက်လေး သည်။ အမှန်တော့ သူမပြောပေမင့် ကျွန်မ သိပါသည်။

“မောင့်အတွက်ရော ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

“မောင်က တရုတ်သွေး တစ်ဝက်ပါတဲ့လူ အဲဒီပါတဲ့ တရုတ်သွေးတစ်ဝက်နဲ့ တရုတ်ပြည်ကို အလုပ်အကျွေး ပြုရဦးမယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က”

သူတို့ကဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့များကို ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့က ဂျယ်ရီပါ နားလည်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်ဟာသူတို့အဖို့ မရှိမဖြစ်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ”

ကျွန်မ မေးကြည့်လိုက်စမ်းချင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ထဲ အိမ်ကလေးထဲမှာ ရှိနေတဲ့အခါ အိမ်ကလေးထဲက အိပ်ခန်းကလေးထဲမှာ အိပ်ခန်းကလေးထဲက ခုတင်ကလေးပေါ်မှာ တံခါးတွေအားလုံးပိတ်၊ မီးတွေအားလုံးမှိတ်ထားတဲ့ အခါမှာ အထက်ပါစကားတွေ သူပြောသည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်မ မေးကြည့်လိုက်စမ်းချင်ပါဘိ။ သူ့ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးပေါ် ကျွန်မပါးကိုအပ် ကပ်နိုင်သမျှ ပူးကပ်ပြီးတော့မှ “မောင်ဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သူတို့အဖို့ပဲလား”ဟု မေးကြည့်လိုက်စမ်းချင်ပါသည်။ ဂျယ်ရီတွင် သူ လက်ကိုင်ထားသော အမှန်တရား ဆုံးဖြတ်ချက် ယုံကြည်ချက်များ ရှိပါသည်။ သို့လျှင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ထဲ ခုတင်ပေါ်ရှိနေခိုက်မေးလျှင် သူ့ထံမှ အမှန်ဆုံးအဖြေကို ရပေမည်။ ထိုအချိန်တွင် သူပေးသော အဖြေကို ကျွန်မသည် နှလုံးသည်းပွတ်ထဲမှ ထောက်ခံမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ဟဲသင်္ဘောဆိပ်မှ ခွာခါနီး အချိန်မှာတော့ သူ့ထံမှ ဘယ်သို့သော အမှန်စကားကို ရယူနိုင်ပါမည်နည်း။

သင်္ဘောဆိပ်ဖြစ်သဖြင့် လေတဖြူးဖြူးရှိလေရာ ကျွန်မ ဆံပင်များဖွာလဲကျမှု လွင့်ဝဲနေပါသည်။ ကျွန်မသည် သူနှင့်နီးနီးသမျှနီးအောင် ကပ်လျက် ရပ်ပြီးသူ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ကကော ဘာလို့ဒီမှာမှ မရှိမဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာလဲ”

ကျွန်မပြောချင်သည်ကို သူကောင်းကောင်းကြီး သိပုံရပါသည်။ ကျွန်မအတွက်လဲ သူသည်မရှိမဖြစ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သူ့ကိုယ်သူ နားလည်ပါသည်။ သို့ရာတွင်

“လောလောဆယ်တော့ ဒီနေရာကို မောင်ရွေးရမှာပဲ”

နောက်ထပ်စကားပြောရန် အချိန်မရှိတော့ပါ။ ကူးတို့လှေငယ်ကလေးသည်

သင်္ဘောရှိရာသို့ ကျွန်မတို့ကို ပို့ပေးရန် စောင့်နေရှာပါသည်။ ခရီးသွားကြမည့်သူများရော လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်သူများပါမကျန် ဆိပ်ကမ်းတွင်ရှိသမျှသော လူအုပ်ကြီးမှာ ငြိမ်သက်လှချေသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စကားပြောရမှာ စိုးရိမ်နေကြလေသည်။

ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ လူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောရမှာကလေးကိုပင် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေခဲ့ရသည်မှာ မည်မျှကြာခဲ့ပြီနည်း။ ကျွန်မတို့အပါအဝင် လူပေါင်းများစွာသည် မိမိတို့အကြောင်းများကို သူတစ်ပါးအား မသိစေခြင်းငှာ အဘယ်ကြောင့်ပုံးကွယ်ခဲ့ကြလေသနည်း။ ပျော်ရွှင်စွာ ကူးလူးဆက်ဆံခြင်းကို ရပ်တန့်၍ လူပေါင်းများစွာသည် ဆွံ့အ၍သွားရသည်။ ပုံးကွယ်ထားရန် မလိုအပ်သော သာမန်ကိစ္စများကိုပင် ပုံးကွယ်နေရသော အခြေအနေသည် ဘယ်အချိန်က စခဲ့လေသနည်း။ မည်သို့ရှိစေ ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မကြား၌ပင်လျှင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ရောက်ရှိနေလေသည်။ ထိုအချိန်သည် ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံး ခွဲခွာရသောအချိန်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးစာလာပြီးကတည်းက ကျွန်မ ကောင်ကောင်းအိပ်မရခဲ့ပါ။ သည်နေ့လည်း သည်အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း စောစောစီးစီး ထပြေး အိမ်မှကိစ္စများကို လုပ်ရပါသည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်းလည်း မလုပ်ရဲပါ။ ရယ်နီနီးသွားမှာစိုးရသည်။ ရယ်နီသည် အလွန် နားပါးသော ကောင်ကလေး။ နားတွင်မကပါလေ အစစ အရာရာပါးလှသော ကောင်ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၌ တစ်စုံတစ်ခုသောက ရောက်နေကြောင်း သူ သိထားပုံရသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့အဖေထံမှ နောက်ဆုံးရောက်လာသော စာအကြောင်း မပြောပြခဲ့ဘူးပါ။ ရယ်နီကတော့ သူ့အဖေထံမှ စာမလာသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသည်ဟု ထင်ပုံရပါသည်။

“မေမေရယ် အဖေဆီက ရေးသမျှစာတွေဟာ တစ်နေရာရာမှာ သွားစုပုံ နေပြီထင်ပါရဲ့”

တကယ်တော့မှ တရုတ်ပြည်မှ စာတိုက်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးမှာ အသီးသီး တာဝန်ကျေကြပါသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ရယ်နီက ကျွန်မကို အားပေးနှစ်သိမ့် ဖော်ရသည့်အတွက်တော့ ကျွန်မ ဝမ်းသာရပါသည်။

“သားပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ ပြီးတော့ အမေလဲ သိပ်မျှော်လင့် မနေပါဘူး။ ဘာသတင်းမှ ရောက်မလာခြင်းသည် အကောင်းဆုံး သတင်းဖြစ်သည် ဆိုတဲ့စကားလဲ ရှိသားပဲကွယ်”

ဤသည်မှာ ရှေးဟောင်းစကားပုံတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ ဂျယ်ရီ၏ထံမှ ကျွန်မဆီနောက်ဆုံး ရောက်လာသောစာသာ မရောက်ရှိခဲ့လျှင် အထက်ပါစကားပုံကလေးသည် မည်မျှအဖိုးတန်လိုက်ပါမည်နည်း။ ခုတော့ ယင်းစာသည် ချိတ်ပိတ်၍ ကျွန်မအံ့ဆွဲထဲက ငွေရောင်သေတ္တာကလေးထဲ၌ပင်

အပြေးတိုင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။ တစ်ချိန်တွင်အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် ယင်းစာကို ရယ်နီတွေ့ရှိသွားမည်ကိုလည်း စိုးသည်တစ်ကြောင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်၌လည်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မဖတ်မိစေရန် သစ္စာဆိုလိုက် သည့်သဘောက အကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ညက ကျွန်မအလွန်ဘဲ အားငယ်ရပါသည်။ ကျွန်မသည် အထီးကျန်လွန်း လှသည်။ အထီးကျန်ဖြစ်ခြင်းသည် သေခြင်းတရားထက်ပင် ဆိုးရွားလှပါကလား။ ကျွန်မသည် ယခုတိုင် လင်ရှိမယားတစ်ဦးပင်ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။ သို့ပေမင် လင်သားကင်းမဲ့သော လင်ရှိမယားသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်တိ အကြင် လင်သားတစ်ဦးသေဆုံးလျှင် ကျန်ရစ်သောမုဆိုးမသည် သေဆုံးသည်နှင့် ဘာများ ထူးတော့သနည်း။ လင်သားအပေါ်၌ အချစ်ကြီးမားသော အကြင်မိန်းမသည် လင်သားသေဆုံးသောအခါ၌ သူ၏ဘဝတစ်ဝက် ဆုံးရှုံးသည်နှင့် မထူး တော့ပါ။ ထိုအခါ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မေတ္တာမျှလျက် ကြီးမားသော မူလအချစ်ကို ပြန်လည်ရယူရန် မလွယ်ကူတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် မုဆိုးမတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။

ညက 'ပင်တိုင်စံခုတင်'ပေါ်တွင် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ငေးမောရင်း မှိန်းနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်များသည် ကျွန်မကိုဆွဲခေါ်ရင်း ပင်လယ် အပေါ်ဖြတ်ကျော်ပါသည်။ တိမ်တိုက်တွေကြား တိုးသွားပါသည်။ ကျွန်မချစ်သူကို ရှာဖွေဖို့ရာမှာ အချိန်နှင့်နေရာဒေသပေါင်းများစွာကို ဖျက်ဆီးပစ်ရပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ရင်ခုန်ခြင်းကိုသာ အမှတ်သညာပြုနေရပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်မ သွားနေကျ လာနေကျလမ်းကလေးတစ်ခုပေါ်ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ ဟော ကျွန်မတို့နေခဲ့တဲ့ ခြံဝင်းကလေးကိုပင် မြင်နေရပါပြီ။ ခြံဝင်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်လာသောအခါ ပုံစံမပျက်ပင် ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးကို ပြီးရွှင်လျက်သာ တွေ့ရပါသည်။ ဪ ဝီကင်းမြို့က အချစ်အိမ်ကလေးရယ်...

အိမ်တံခါးပိတ်ထားပါသည်။ တံခါးဝတွင် အစောင့်ကတော့ အိပ်ပျော် နေပါသည်။ ကျွန်မရောက်လာခြင်းကို သူမသိပါ။ သိလျှင်လည်း တားမရနိုင်ပါ။ ဒီအိမ်ကလေးက ကျွန်မရဲ့အိမ်ပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မထားပစ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေး မဟုတ်လား။ ကျွန်မတစ်နေ့နေ့ ပြန်လာမည်ဟုလည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည် ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီသည် ဘယ်သောအခါမှ ခွဲခွာမနေနိုင်ကြ

ပါရှင်။ သို့ပေမည် ကျွန်မ စိတ်ကူးကလေးတွေပါ။

ကျွန်မပီကင်းမှ ထွက်ခွာခါနီးက အိမ်ဖော်များကို သေသေချာချာ မှာထားခဲ့ပါသည်။

“ငါမရှိပေမဲ့ ငါရှိသလို သဘောထားပြီး အစစ ဂရုစိုက်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ငါယောက်ျား ညညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ပြန်လာရင် ပုပူနွေးနွေး စားစရာ တစ်ခုခု လုပ်ကျွေးကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“မမ မကြာခင် ပြန်လာမယ်”

“ဟေး မမပြန်လာမယ်တဲ့”

ကျွန်မ ခုပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ၏ဝိညာဉ်သည် ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက် အတူအိပ်ခဲ့သော အိပ်ခန်းကလေးထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ ၎င်း သူတစ်ယောက်ထံ အိပ်ပျော်နေပါသည်။ အို သူတစ်ယောက်ထံ ဟုတ်ပါရဲ့လား ခုကကထိ သူတစ်ယောက်ထံမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားရှင် ကျွန်မဝိညာဉ်သည် ထိတ်လန့် တကြားဖြင့် ပီကင်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေပါ တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် ကျွန်မဝိညာဉ်သည် ပီကင်း ရှိ နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင် အနီးမှ ဗားမောင်ရှိ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကလေးပေါ် ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ လန့်ဖျတ်၍ အိပ်ရာမှ နိုးလေသည်။

အိပ်ရာမှနိုးနိုးချင်း ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသော ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချိတ်ပိတ် သိမ်းဆည်းထားရသော စာကို သတိရမိသည်။ ချက်ချင်း အိပ်ရာမှထ၍ ကျွန်မစာရေးစားပွဲ အံဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ငွေရောင်သေတ္တာဘူးကလေးကို လှန်ဟလိုက်သည်။ စာကလေးသည် ပုံမပျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ ဂျယ်ရီ၏ စာထဲတွင် နေ့စွဲပါမပါ ကျွန်မသိချင်နေသည်။ ဘယ်နေ့က ဒီစာကို သူ ရေးပါ သနည်း။ ကျွန်မ ဂရုမထားမိခဲ့ပါ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပိတ်ထားသောချိတ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ခွာလိုက် ရပါသည်။ စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဖတ်ပြီးသားစာကလေးကိုပင် အရေးတကြီး လှန်လှော့ ဖတ်ရှုမိပြန်ပါသည်။ မည်သို့ရှိစေ ပထမဆုံး ဖတ်မိသည်ကတော့...

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းကိုသာ မောင်အချစ်ဆုံးဆိုတာလဲ မေ့မသွားပါနဲ့”

ကျွန်မခေါင်း ခွေကျသွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်မ ရှိုက်လိုက်မိပါသည်။ ဂျယ်ရီရဲ့စာဟာ အဲသည်နေရာကလေးမှာတွင် အဆုံးသတ်သွားလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲရှင်။ ကျွန်မကတော့ အဲသည်နေရာမှလွန်ပြီး ဆက်မဖတ်ဖြစ်တော့ပါ။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မေးကြည့်ပါသည်။ ထိုစာ ကျွန်မဆီ သူရေးသည့်နေ့ အသာထားလို့ သည်နေ့ည ခုအချိန်မှာ ပီကင်းတွင် ဂျယ်ရီတစ်ယောက်ထံ အိပ်နေသလား၊ တစ်ယောက်ထံအိပ်နေခြင်း မဟုတ်ဘူးလားဆိုသည်မှာ ကျွန်မနှင့် ဘာဆိုင်သနည်းဟု မေးကြည့်ပါသည်။ ကျွန်မနည်းသာက အဖြေမပေးပါ။ ကျွန်မသည် ချစ်သူ့စာကို ခေါက်ရိုးအတိုင်းပြန်ခေါက်၊ စာအိတ်ထဲပြန်ထည့် ချိတ်ပိတ်ပြီးတော့ တစ်ခါထပ်ချိတ်ပိတ် ငွေရောင်သေတ္တာကလေးထဲထည့် သော့ခတ် ပြီးမှ ကျွန်မစာရေးစားပွဲ အံဆွဲထဲပြန်လည် သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မပြန်၍ အိပ်ပျော်နိုင်တော့ပါ။

သေခြင်းတရားသည် မိန်းမတို့အား မုဆိုးမအဖြစ်ဖြင့် ဘဝဆုံးစေပါသည်။ သို့ပေမည် ယင်းမုဆိုးမ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပါ ကုန်ဆုံးသွားစေပါသလား။ ကျွန်ရစ်သူမုဆိုးမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပြီးပြီဖြစ်သော လင်သား၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် တမ်းတပူဆွေးနေရန် သက်သက်ဖြစ်ပါသလား။

သို့ပေမည် ဂျယ်ရီမသေသေးပါ။ ကျွန်မလည်း မုဆိုးမ မဖြစ်သေးပါ။ ဂျယ်ရီသည် ပီကင်းက ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးတွင် ခုရှိနေပါသည်။ နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၍ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ပြီးလျှင် ညတိုင်း ထိုအိမ်ကလေးတွင်ပင် ပြန်၍ အိပ်စက်နားနေပါသည်။

ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်လျက် သာနိုင်လွန်းသည် ဖိုးရွှေလကို ကြည့်ငေးနေပါသည်။ ခုအချိန်ဆိုလျှင် ဂျယ်ရီသည်လည်း ဟောသည့် ဖိုးရွှေလမင်းကြီးကို ကြည့်မောနေပေလိမ့်မည်။ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားလျှင် သူ့ရပ်သွင်ကို ကျွန်မမြင်လာရသည်။ သူ့အသံကို ကြားလာရသည်။ ကြားလျှင် ကျွန်မ ရူးရချည့်။ သူ့အသံကိုရင်လျက်ရှိနေသည်ကို သိနေသမျှ ကျွန်မ သူ့ကို မျှော်လင့်တောင့်တနေမည်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ သို့လျှင် ကျွန်မ၌ဖြစ်ပေါ် နေသော စိတ်ကလေးများကို သူ့ကောင်းကောင်းကြီး သိပါလိမ့်မည်။ ခုချိန်

ပြတင်းပေါက်နားရပ်လျက် ဆောင်းဦးကာလ၏ မှုပျသောမြူနှင့်များကြားမှ ကြည့်၍ အားမရနိုင်စရာ ဖိုးရွှေလကို ကျွန်မ ကြည့်ငေးနေမည်ဆိုသည်ကိုပင်လျှင် သူသည် သေသေချာချာ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ မှတ်မိပါသေးတော့။

ဟော... သည်ဗားမောင်က ဟောသည့် အိမ်ကလေးထဲမှာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့သည် အနက်ရှိုင်းတကာ အနက်ရှိုင်းဆုံးသော ချစ်ချင်းမေတ္တာ ကို ပြီးစီးစေခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်မတို့ လက်မထပ်ကြရသေးပါ။ လက်မထပ်ရသေးခင် ကျွန်မတို့ အချစ်လွန်မိခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်မ...ခု ဖွင့်ပြောပါမည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့၏ အတွင်းရေးများကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဘယ်တုန်းကမျှ ထုတ်ဖော် မပြောခဲ့ဘူးပါ။ ဂျယ်ရီကလည်း ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့၏အတွင်းရေး များကို သူတစ်ပါးအား ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်းသည် မှားမှန်းကျွန်မ သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ပြောကို ပြောပြချင်နေပါတော့သည်။

ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုပြီးစ နေ့များကဆိုလျှင် နေမထိ ထိုင်မသာနှင့် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်နေပုံရပါသည်။ သူ့တွင် တရုတ်အသွေး အသားများ ပါရှိခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်မက သူ့အချစ်ကို အပြစ်ဆိုမှာ သူ့ အလွန်ပိုစိုးရိမ်နေပုံ ရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အမေရိကန်ထက် တရုတ်နှင့် အလွန်ပုံတူလှပါသည်။

“အချစ်က သိပ်အတွေးခေါင်တာပဲ”

ကျွန်မကပင် သူ့ကိုပြန်၍ ဖြေသိမ့်ရပါသေးသည်။ “အချစ်”ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို သူ့အရင် ကျွန်မက အသုံးပြုခဲ့ပါသည်။ သူက ကျွန်မကို ‘အချစ်’ဟု စတင်ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲစကဆိုလျှင် အတော်ပင် အခက်ခဲဖြစ်ရပါသည်။ သူများတကာတွေ ရှေ့မှာ သူမခေါ်ရဲပါ။

ကျွန်မ မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်လို့ သူသည် အလွန်ပဲ အားနည်းရှာပါသည်။

“မင်းရဲ့အချစ်မရှိဘဲ မောင်အသက်ရှင်နိုင်ပါရဲ့ကွယ်... ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အချစ်ကို မောင်ရပြီးမှ ပြန်စွန့်လွှတ်ရမယ် ဆိုရင်တော့ မောင် သေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ခုထိ မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ မပြောဝံ့တာပေါ့”

မှန်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းခဲ့ဘူးသေးပါ။ ကျွန်မတို့ စေ့စပ်ထားဖို့ပင်လျှင် သူ ကန့်ကွက်ရှာပါသည်။

သူက ထိုသို့ပြောတော့ ကျွန်မ လှိုက်ဖိုရွိုက်ငိုခဲ့ရပါသည်။

“မောင်ကို ကျွန်မ အမြဲချစ်မှာပါ”

“မင်း ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ မင်း... သေလဲမသေချာနိုင်ဘူး၊ သွေးသားက ကော့ပြောလာလိမ့်မယ်”

“မသေချာတာက ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး၊ မောင် သိရဲ့လား”

ထိုအချိန်သည် ခုလိုပဲ နှင်းကျသည့်ဆောင်းညပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ တို့သည် ကျွန်မအမေနှင့်ဝေးရာ သကြားပင်ကလေးကပ်ပင်အောက်တွင် နှစ် ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေတုန်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် သူ့ ကိုယ်သူ မယုံခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့သွေးသား အခြေအနေအရ ကပြား ဖြစ်နေရသည့် အတွက် ကျွန်မက သူ့ကို အချစ်ပြယ်သွားမှာ စိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်ကို မချစ်နိုင်စရာဆိုလို့ ကျွန်မမှာ ပုံးကွယ်ထားတဲ့အရာတစ်ခုခု ရှိနေတယ်လို့ မောင်ထင်နေရင် လာ... ခု ကျွန်မ အခန်းကို လိုက်ခဲ့၊ မောင်မှာ ရော... ကျွန်မမှာပါ ပုံးကွယ်ထားတဲ့ အရာမှန်သမျှ ဖယ်ပစ်လိုက်ကြမယ်၊ အသေချာဆုံး ဖြစ်အောင် လက်မထပ်ခင်”

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... အဲလိုတော့ မောင် မလုပ်နိုင်ဘူး”

သူ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားပုံရပါသည်။

ထိုနေ့မတိုင်ခင်ရက်က သူဒီဂရီရပါသည်။ ဟားဗတ် (တ်) တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်မသည် အမေ့ကိုခေါ်၍ လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် သီချင်းညည်းနေမိ ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီအတွက် ဘဝင်မြင့်နေမိပါသည်။ ကျွန်မအမေသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြည်လင်ဘူးသော ကြည်လင်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဂျယ်ရီကို ကြည့်နေပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ဘွဲ့ဦးထုပ်နှင့် ဝတ်ရုံကိုပင် မချွတ်သေးဘဲ ကျွန်မတို့ကို လာ၍ နှုတ်ဆက်ရှာပါသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘယ်ယောက်ျား သူငါနှင့်မျှမတူအောင် ချောသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင် လှပါသည်။ အောင်မြင်မှုအတွက် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်နေပုံလည်း ရသည်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် အမေ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဆီ ခုလိုလာဖော်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာခင်ဗျာ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့သာ မရှိရင် ကျွန်တော်ဟာ ဒီမှာတော့ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ”

“မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုကို ချီးကျူးပါရဲ့ကွယ်”

ကျွန်မ အမေက သူ့လက်ဖဝါးအစုံဖြင့် ဂျယ်ရီ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်

ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ခြေဖျားကလေးများထောက်၍ သူ့ပါးကို နမ်းပြီး ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအမေကို ဂျယ်ရီသည် ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ အမေသည် ကျွန်မကို ဘာမျှမတားမြစ် မပြောဆိုပါ။

ထိုညက ညစာကို ဂျယ်ရီအသင့် စီစဉ်ထားသော 'ဘော့စတွန်' မှ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စားသောက်ကြပါသည်။ ဖွယ်ရာလှသော ဟင်းခွက်များထဲမှ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြီးစမ်းရန် အမေသည် သူ့ကိုယ်သူ အတော်ပင် နှိမ်ချထားဟန်တူပါသည်။ ကျွန်မကတော့ အားလုံးကို အားရပါးရ စားပါသည်။ ကြိုက်လည်းကြိုက်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မကို ကြည့်၍ ရယ်ပါသည်။ ပြီးတော့ အချစ်ပိုလာဟန် တွေ့ရပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မတို့နှင့် အတူ ဗားမောင့်သို့ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ညနေစောင်းအထိ ကျွန်မတို့သုံးဦးသား တတွဲတွဲဖြင့် စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့ကြပါသည်။ ညပိုင်းရောက်သောအခါတောင်တန်း ကြီးများ၏ သဘာဝအလျောက် အချမ်းပိုလာပါသည်။ လေညှင်းကလေးတိုက်ခတ် လာသည်။ ကျွန်မအမေသည် ချမ်းစိမ်းစိမ့် နှင့်မို့ နေမကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ အိပ်ယာစောစော ဝင်သွားပါသည်။ အဖေမသေခင် ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သော အိမ်ရှေ့စင်္ကြံပေါ်တွင် အတော် ညဉ့်နက်အထိ ထိုင်ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျွန်မအဖေ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော စင်္ကြံကလေးပေါ် ထိုင်နေရင်းက အဖေကို သတိရမိပါ သေးသည်။

“အဖေသာရှိရင် မောင့်ကို သဘောကျမှာ”

“မောင့်ကို...ဘာအတွက်”

“မဟုတ်ဘူးလေ... ကျွန်မထင်တာပြောတာပါ။ အဖေသာရှိရင်တော့ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားဖြစ်လာမဲ့ သူ့ကို သဘောကျမှာပဲလို့”

ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မကို ချစ်ပါသည်။ သို့ပေမည် လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းပါ။ ဘာကြောင့်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ စဉ်းစားမရပါ။ မည်သို့ရှိစေ ထိုအချိန်မှာတော့ ထိုကိစ္စ အကောင်အထည်ပေါ်ဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။ ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မခွဲနိုင်အောင် ချစ်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်းပြီး ခဏတာမျှ နှစ်ဦးသား ငြိမ်သက် နေမိကြပါသည်။ နောက်မှ ဂျယ်ရီသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ကျွန်မကိုပါ ဆွဲထူလိုက်ပါသည်။ သူကလဲ သိပ်မဆွဲရဘဲ ကျွန်မကလဲ သိပ်မလဲရဘဲလျက် ကျွန်မသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားပါသည်။

“ဒီအနမ်းဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းပဲ”

“မောင့်ဘက်ကသာ သေချာတာပါ”

“ဒါဖြင့်လာလေ၊ ကျွန်မဘက်ကပါ သေချာသွားအောင်”

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြပြန်ပါသည်။ ညသည် လွမ်းဖွယ် တိတ်ဆိတ်လှ၏။ မှောင်လှစွာသော အလင်းရောင်အောက်တွင် ကျွန်မတို့သည် လည်း တိတ်ဆိတ်လှ၏။ ဂျယ်ရီထံမှ စကားသံစဉ်ကြားရပါသည်။ သူငယ်စဉ် က ပီကင်းတွင်နေခဲ့ရသည့်အကြောင်းများသာ...။

သို့ပေမည် ထူးခြားသည်မှာ သူ့အမေအကြောင်း ပါလာခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အမေအကြောင်းကို ယခုတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးပြောပြခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ သူ့အမေသည် ချောမောလှပလွန်းသူမဟုတ်ပါဘူး။ သို့ပေမည် သူမတူအောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံပါသတဲ့။ သူ့အမေ၏ လက်ဖဝါးများ ကတော့ အလွန်ပင် နူးညံ့လှပြီး အမြဲတစေ မွေးပျံ့နေပါသတဲ့။ အဲသည် အချက်ကိုတော့ သူ့ပါးကို ပွတ်သပ်ပေးတဲ့အခါတိုင်းမှာ သူ့သတိထားမိပါသတဲ့။

“တရုတ်အမျိုးသမီးတွေဟာ အနောက်တိုင်းသူတွေနဲ့ မတူဘူး၊ ကလေး ငယ်တွေကို နှာခေါင်းနဲ့ပဲ နမ်းလေ့ရှိတယ်။ မောင် အရွယ်ကလေးရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ အမေဟာ မနမ်းတော့ဘူး၊ ပါးကလေးသာ ပွတ်သပ်ပေးလေ့ ရှိတော့တယ်။ အမေ့လက်ဖဝါးကလေးတွေက သိပ်နူးညံ့တာပဲ”

“မောင်အမေဟာ မောင်အဖေကို ဘယ်လို လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ”

“မောင်လဲ တိတိကျကျတော့ မသိဘူး၊ သိရသလောက်ကတော့...ပထမ မောင်အဖေဟာ အမေရိကန်မ တစ်ယောက်နဲ့ပဲ ကြိုက်တာပဲ။ အဖေ တရုတ်ပြည် ပြောင်းမယ်အခါကျတော့ အဲဒီ မိန်းမက မလိုက်နိုင်ဘူး။ သူ့မိဘတွေ သဘော မတူတာကို အဲဒီမိန်းမက မတော်လှန်ရဲဘူး။ ဒါနဲ့ အဖေတစ်ယောက်တည်း တရုတ်ပြည်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။ တရုတ်ပြည်မှာ အဖေဟာ ၁၀ နှစ်လုံးလုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့တယ်။ တရုတ်တွေ အကြောင်းလဲ မင်းအသိသားပဲ။ အို...မင်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ တရုတ်တွေဟာ ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လက်ထပ်ခြင်းဟာ ကောင်းကင် ဘုံရဲ့ အမိန့်အရလို အယူရှိကြတယ်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ အိမ်ထောင်မယ့် ယောက်ျားမိန်းမတိုင်းဟာ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကျန်းမာရေးအတွက် အိမ်ထောင် ပြုသင့်သတဲ့။ ဒါနဲ့ မောင် အဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက မောင်အဖေကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဝိုင်းတိုက်တွန်းကြတယ်။

အဖေအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း မောင့် မွေးစား အဖေဆိုပါတော့၊ မောင့်ဦးလေးဆိုလဲ မမှားဘူး၊ သူ့နာမည်က “ဟန်ယုရန်”တဲ့၊ သူက အဖေကို သူ့နှမကို လက်ထပ်ယူဖို့ တိုက်တွန်းလာသတဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ သူဟာ မောင့်အဖေ ဖြစ်လာရော”

“မောင့်အမေက အမေရိကန်တစ်ယောက်ကို ယူဖို့ ဆန္ဒကော ရှိရဲ့လား”

“ဒါတော့...မောင့်အဖေရဲ့ အချစ်ဗျူဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ် ဆိုတာ အပေါ်တည်တယ်၊ တကယ်တော့ တရုတ်အမျိုးသမီးတွေဟာ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားသားတွေကို မနှစ်သက်လှဘူး၊ သူတို့ကပြောတယ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေဟာ အမွေအမြင်ထူသတဲ့၊ ကိုယ်နဲ့ချွေးနဲ့တွေ့ကလဲ သိပ်ဆိုသတဲ့၊ ရင်းနှီး ခင်မင်မှု လည်း ဘယ်တော့မှမရှိဘူးတဲ့”

“မောင့်အဖေကို မောင့်အမေကရော အရင်က မြင်ဘူး တွေ့ဘူးစ ရှိရဲ့လား”

“တစ်ခါလားပဲ တွေ့ဖူးတယ်တဲ့ မောင့်အဖေက သူ့သူငယ်ချင်းအိမ် သွားလည်တုန်း မောင့်အမေက ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတာ၊ အဖေကဆိုရင် သတိတောင် မထားလိုက်မိဘူးတဲ့”

“မောင့်အဖေဟာလဲ လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက ပျော်ဖို့ကောင်းရဲ့လား”

အတိုင်းအတာတစ်ခုလောက်အထိတော့ ပျော်ရွှင်မှုရကြပါရဲ့၊ ဘာလိုဆို အမေဟာ အမြဲတမ်းလည်း ရွှင်ပျမနေတတ်ဘူး၊ အမြဲတမ်းလည်း မှိုင့်တွေ မနေတတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အမေဟာ သိပ်ဩဇာပေးတတ်တာပဲ”

“နေရာတကာ ဩဇာပေးနေတာပဲလား”

“ဩဇာပေးနိုင်မှ လူဆိုတာ သိက္ခာတန်ဖိုးရှိရတယ်မဟုတ်လား”

လမင်းသည် မွန်းတည့်နေလေပြီ။ ကောင်းကင်နောက်ခံထားသဖြင့် တောင်တန်းကြီးများက ပေါ်လွင်လှသည်။ ညသည်ခံစားဖွယ်သော အတွေးတို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းကိုင်ထားကြပါ၏။

ဂျယ်ရီသည် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် နက်နက်နဲနဲ ခံစားနေရပြီ ဆိုလျှင် စကားမပြောသလောက် ဖြစ်သွား၏။ သို့ပေမင် သူ့မျက်လုံးက တောက်ပြောင် လှ၏။ သူ၏တိတ်စိတ်ခြင်းကား တမင်တကာ ချုပ်တည်းထားမှန်း သိသာလှ၏။ တစ်လုံးတလေထွက်လာသော သူ့စကားသံများကလဲ ထိန်းချုပ်ဟန်ဆောင်

ပြောမှန်း ပေါ်လွင်လှ၏။ ဂျယ်ရီ၏ခံစားမှုများကို သူ၏ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ် ထားခြင်းများက သစ္စာဖောက်၍ ဖော်လှစ်နေကြလေသည်။

ကျွန်မအဘိုးလက်ထက်က နာရီကြီး၏ နိုးဆော်သံသည် ၁၂ ချက်မျှ ခေါင်ဒင်ခတ်၏။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသား သက်ပြင်းကိုယ်စီဖြင့် ပြိုင်တူမတ်တပ် ရပ်လိုက်ကြ၏။ အတူတကွ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်အိမ်လုံး တုတ်တုတ်မလှုပ်မျှ တိတ်ဆိတ်လှ၏။ ကျွန်မအမေ၏ အခန်းတံခါးသည် ပိတ်လျက် သားပင်ရှိ၏။ ညပီသသော တကယ့်ညကား ရောက်ရှိလေပြီ။

“ကျွန်မ အခန်းတံခါးကို စေ့ရုံစေ့ထားမယ်”

ကျွန်မက တိုးတိုးကလေးပြောလိုက်ပါသည်။

ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မကို ဆွဲပွေ့လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကို သူ နမ်းသည်။ ရမ်းရမ်းကြမ်းကြမ်း အငမ်းမရမဟုတ်ပါ။ ညင်ညင်သာသာနှင့် ယုယုယယနမ်းခြင်း သာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခွာလိုက်ကြပါသည်။ သူသည် ဧည့်သည် ဆောင်သို့ ဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မအိပ်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြင်ဆင်ခြယ်သနေစဉ် အခန်းတံခါးကို ကလန့်ချထားပါသည်။ ပျော်ရွှင်မှုကလေးက ကျွန်မကိုယ်ထဲတိုးဝင်ပျံ့နှံ့လာသည်ထင် ကြက်သီးကလေး များ ဖျန်းဖျန်းထ၏။ ထိမ်းမြား လက်ထပ်ခြင်း၏ အငွေ့အသက်ကလေးများ ပေးလား။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကိုယ်လက် သုတ်သင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရှည် လျားသော ဆံပင်များကို သေသပ်အောင် ဖိးသင်လိုက်ပါသည်။ သန့်စင်မွှေးပျံ့သော ညဝတ်အင်္ကျီဖြူကို ဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ တံခါးကလန့်ကို ဖြုတ်၍ အသားကလေး ဟထားလိုက်ပါတော့သည်။ ဟနေသော တံခါးကြားမှ လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ ဧည့်သည်ဆောင်တံခါးမှာ ပိတ်ထားတုန်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မသည် ငြိတင်းပေါက်နားသွားထိုင်ရင်း တောင်တန်းကြီးများကို အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်နေ မိတော့သည်။ ခုန့်လိုက်သည့်ရင် တုန်လိုက်သည့် လက်ကလေးများ နှယ်ရှင်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်မ အိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်သံကြားရသည်။ မြန်းခနဲ မကြည့်ရဲသေးပါ။ နောက် အတန်ကြာမှ လှည့်ကြည့်တော့ ဂျယ်ရီကို ကျွန်မ အိပ်ခန်းတံခါးဝတွင် ငူငူကြီး ရပ်လျက် တွေ့ရပါသည်။ သူသည် ညဝတ်အင်္ကျီ အပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း အင်္ကျီအသားမှာ တရုတ်ပိုးဖဲအမျိုးအစား ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေကြပြီ မှ

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ဝတ္ထုများဖတ်လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မဖတ်ရသော ဝတ္ထုများ ထဲတွင် အများအားဖြင့် ဖိုမဆက်ဆံရေးများကို ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်းတွင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။ အချစ်၏ အနှစ်အရသာကို ပေါ်လွင်နိုင်စွမ်း မရှိရုံမျှမက ယင်းအခန်းများသည် အဆင့်အတန်း လည်း နိမ့်ကျလှပေသည်။

ဖိုမဆက်ဆံရေး ကိစ္စရပ်များသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် တခြားစီဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ မဆိုလိုပါ။ သို့ရာတွင် ချစ်စွာသော ဖိုမဆက်ဆံရေးသည် သူတို့၏ အရေးအသား ညစ်ညမ်းပေါ့တန်မှုကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖြစ်သွားရ၏။ ဂျယ်ရီနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်မအဖို့ ကံကောင်းပါသည်။ ဂျယ်ရီနှင့်သာ လက်မထပ် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ယင်း ညစ်ညမ်းပေါ့တန်မှုများကိုပင် ကျွန်မသည် ချစ်စွာသော ဖိုမဆက်ဆံရေးဟု နားယောင်မိကောင်း နားယောင်မိပါလိမ့်မည်။ သူတို့၏ သရုပ်ဖော်ပုံများသည်လည်း နားယောင်မိစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သူတို့ အဖွဲ့အနွဲ့သည် ဖိုမဆက်ဆံရေး၏ အမြင့်ဆုံး အာရုံခံစားမှုကို ရယူနိုင်သော နည်းလမ်းများကိုပင် ပေးစွမ်းတတ်ချေ၏။ ချစ်စွာသော ဖိုမဆက်ဆံရေး၏ အနှစ်သာရသည် သူတို့ရေးပြသကဲ့သို့ မဟုတ်ကြောင်းကို လက်တွေ့ပြသခဲ့သော ကျွန်မချစ်လင်ကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဆန္ဒမိုးခေါင်သဖြင့် လွင်တီးခေါင်ကန္တာရသဖွယ် ဖြစ်နေရသော မိန်းမ ပေါင်းများစွာတို့၏ မျက်လုံးများကို ကျွန်မ ခုတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သဘော ပေါက်နေပါပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံနှိုးနှောခြင်း၊ သို့မဟုတ် “လှပစွာရင်ခုန်ရခြင်း” ဌ ယောက်ျားသည် မိန်းမ ထက် ပို၍ တာဝန်ကြီးလေသည်။ ခြေဆေး၊ လက်ဆေး၊ ရေမိုး သန့်စင်သကဲ့သို့ မိမိတစ်ဦးတည်း၏ အရေးကိစ္စသဖွယ် သဘောထားတတ် ကြသော ယောက်ျား တို့ကြောင့် မိန်းမသားများခများ... ဆန္ဒမပြည့်ဝခြင်းကို ခံစားကြရလေသည်။ ထိုအခါ သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် ဆန္ဒမိုးခေါင်သော လွင်တီး ကန္တာရသဖွယ် ဖြစ်ရလေတော့သည်။ အကြင်ယောက်ျားတို့သည် မိန်းမတို့အား အိုးသည်၏ လက်မှ အိုးကဲ့သို့ သဘောထားတတ်ကြသည် တကား။

တကယ်တော့မူ မိန်းမတို့သည် လိုသည်ပုံသဏ္ဍာန်ကို သွင်းယူ၍ရအံ့သော၊

အလှထားရန်အတွက် သက်သက်ဖြစ်သော တန်ရာတန်ဖိုးပေး၍ အရောင်းအဝယ် အလိုငှာ ထားရန်ဖြစ်သော အိုးသည်၏ လက်အတွင်းမှ အိုးများမဟုတ်ပါ...လ။

မိန်းမတို့သည်လည်း ဝိညာဉ်နှင့် အသက်နှင့် အသံနှင့် ခံစားတတ်သော အစွမ်းနှင့်ပါရှင်။

ဂျယ်ရီကမူ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စတို့တွင် အလွန်မှ လူကြီးလူကောင်းပီသပါသည်။ အရေးကြီးဆုံးအချက်ဖြစ်သော နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးကို နားလည်ပါသည်။ မိန်းမတို့၏ အရှက်တရား မေတ္တာတရားတို့ကို လေးစားပါသည်။ အို...ဂျယ်ရီကို မည်သူကများ ဖိုမဆက်ဆံရေး၏ သစ္စာတရားကို သင်ကြားပေးခဲ့ပါလိမ့်။

ဂျယ်ရီ၏မိခင်ကြီး ‘အေလင်း’က သွန်သင်ဆုံးမခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သွန်သင်သည်ဆိုရာ၌ အတိအကျမဟုတ်ဘဲ မိန်းမတို့၏ သဘော၊ လူတို့၏ ခံစားမှုကိုသာ ခြုံငုံသွန်သင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဂျယ်ရီကလည်း အစစ သဘောပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့မိခင်နှင့် သူ၏အကြားတွင် ဖွင့်လင်းရိုးသားမှုရှိသည်။ ဂျယ်ရီသည် သူ့မိခင်၏ သွန်သင်ညွှန်ပြမှုအောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ လူရေးလူတာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့မိခင်သည် သူ့ကို အရာရာသွန်သင်ပေးခဲ့ဟန် တူလေသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဂျယ်ရီ၏ မိခင်သည် ဘယ်လောက်များ အမြော်အမြင်ကြီးမားသည် မိန်းမကောင်းကြီး ဖြစ်လိုက်ပါ သနည်း။

ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မထံမှ မိခင်၏ မေတ္တာတရားမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မတောင်းခံခဲ့ပါ။ သူသည် သူ့မိခင်ထံမှ မိခင်ကောင်းတို့၏ မေတ္တာတရားကို အပြည့်ရရှိပြီးဖြစ်နေပါပြီ။ သူ၏မိခင်နှင့် သူ၏ဇနီးသည်ကို သူသည် တကန့်စိ တကန့်စိထားလေသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ဂျယ်ရီသည် လူရေးလူတာ အရာရာတွင် ကျွမ်းကျင် နဲ့ စပ်သူဖြစ်ပါသည်။ အထက်ပါကဲ့သို့သော ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စများတွင်လည်း မိန်းမတို့၏ သဘောကို နားလည်ထားသလို သူတစ်ကိုယ်ကောင်းလည်း မကျင့် ကြံခဲ့ပါ။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် သူ့အတွက်လည်း နစ်နာဆုံးရှုံးမှု မရှိစေခဲ့ပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျှတစေပါသည်။

အရိုးသားဆုံး၊ အပွင့်လင်းဆုံး သို့သော်လှလည်း အလှပဆုံး ခံစားမှု ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပါသည်။ အဘယ်ပုံဖန်တီးသည်ကိုမူ တိတိကျကျ ကျွန်မ

မပြောမပြတ်တတ်ပါ။ သူနှင့်ကျွန်မသာ သိပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်မသည်လည်း ကျွန်မသားရယ်နီ လက်ထပ်ခါနီးအချိန် ရောက်လာလျှင်လည်း ကျွန်မသားကို လူရေးလူတာနှင့် ပတ်သက်သော မိန်းမတို့၏ ခံစားမှုနှင့်ပတ်သက်သော ခြုံသောင့်သော သဘောတရားများကို သွန်သင်ရပါ လိမ့်ဦးမည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မတာဝန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသား၏ သူ့ဇနီးသည် အပေါ်ယူထားရမည့် တာဝန်သည်လည်း လှပသော အဖိုးတန်သော ယောက်ျား တို့၏ တာဝန်ဖြစ်စေသတည်း။

ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ ပထမဆုံး ဆုံဆည်းခဲ့ကြရသော ထိုညကဆိုလျှင် ဂျယ်ရီသည် အလွန်လှပသောသူ၏တာဝန်ကို ယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုညမှအစပျိုး ခဲ့သော အချစ်၏လေးနက်မှု၊ ကရုဏာ၏တန်ဖိုးရှိမှုနှင့် ပိုမဆက်ဆံရေး၏ သစ္စာတရားတို့သည် နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ခဲ့ပါသည်။

အချစ်ကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ပေးစွမ်းနိုင်သော ကျွန်မချစ်လင်နှင့် ကျွန်မသည် ခုအခါမှာ ကင်းကွာနေရပါပြီ။ ထိုအချိန်က ခံစားမှုမျိုးသည် ခုအခါ ကျွန်မ၏စိတ်ကူး၌သာ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေဝဲလာနိုင်ပါတော့သတည်း။

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း ပျော်စရာကောင်းမလိုလိုနှင့် အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲရသောအလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကတော့ စိတ်ကူးယဉ်၍သာ နေရပါမည်။ ဂျယ်ရီတစ်ယောက် လောကတွင် မရှိတော့ပြီ ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မဘဝသည်လည်း ဆုံးခန်းတိုင်ပြီသို့ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ကြောင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသည်လည်း ကုန်ဆုံးသွားရပါမည်။ သို့ရာတွင် သူ မသေသေးပါ။ သူရှိနေသမျှ ကျွန်မဘဝ ဆုံးခန်းမတိုင်ပါ။ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးသွယ် ကလေးသည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိနေရပါမည်။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မကွဲမကွာ ဆက်သွယ်နေကြရပါမည်။ တကယ်လက်တွေ့ တွင် ကျွန်မတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ အချိန်နှင့်ဒေသသည် ခြားနားလျက်ရှိပါမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် စိတ်ကူးယဉ် မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်ဆုံးစေပြီး ဒေသကို အောင်နိုင်ပိုင်ဆိုင်ရမည်သာ တကား။

ရယ်နီသည် ကျောင်းတွင် စာတော်သူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် အတန်းသား များထက် အမှတ်ဇယားသာလွန်နေသဖြင့် သူ့ဆရာမသည် သူ့အား သီးသန့် ကျောင်းပိတ်ထားပေးပါသည်။ တတ်ပြီးသားကလေးကို စာ၌ မည်သည့် ငွေစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရယ်နီသည် ကျွန်မ မက်တို့နှင့်အတူ အိမ်အလုပ် များကို ကူညီခွင့် ရနေပါတော့သည်။ ဝေလီဝေလင်းမှသည် မှောင်ရီပျိုးသည်ထိ အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် ကျွန်မသည် ညတိုင် အိပ်မက်ပင်မက်နိုင်စွမ်း မရှိအောင် ပင်ပမ်းရလှပါသည်။ ကျွန်မ၏ဆံပင်ကိုပင်လျှင် ဖြတ်မည်ဖြတ်မည်နှင့် မဖြတ် ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သည်နေ့တော့ ကျွန်မ၏ဆံပင်များ ဖို့ယိုဖားယားနှင့် ကျောကုန်းပေါ် တဖုတ်ဖုတ်ကျလျက် မခံချိမခံသာ အနေရပင် ခက်လာပါတော့သည်။

“ဒီဆံပင်တွေတော့ ဖြတ်လိုက်တော့မယ်”

ဆံပင်များကို ထုံးချည်လိုက်ရင်း ကျွန်မ ညည်းတွားသည်ကို ရယ်နီကြား သွားသောအခါ သူကနံ့ကွက်ပါတော့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့မေမေရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသားရဲ့”

“ဆံတိုမတွေ... ကျွန်တော် သိပ်မုန်းတာပဲ”

“ဆံတိုမတွေ... မေမေက မင်းမေမေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အဲလိုဆို ဆံတိုမေမေ”

ရယ်နီသည် သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို သတိရမိပြန်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ငယ်စဉ်က ရယ်နီကိုသို့ပင် ရယ်မော တတ်ပါသလား။ ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။ ဂျယ်ရီ၏ကလေးဘဝကို ပြန်ပြောပြနိုင် မည့်သူလည်း ကျွန်မအနီး၌ မရှိပါ။ ဂျယ်ရီ၏ ကလေးဘဝအကြောင်းကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ သိနိုင်မည်မဟုတ်တော့ပါ။

လူတို့၏ နှလုံးသားများသည် မိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင် ဘယ်လောက်ဆီ လျှို့ဝှက်သွယ်ဝိုက်တတ်လှပါသနည်း။ ခံစားမှုတို့သည်လည်း ဘယ်လောက်ဆီ

လိမ်လည် လှည့်ဖျားတတ်ပါသနည်း။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီ၏ ကလေးဘဝကို ဘယ်အတွက် တမ်းတနေမိပါသနည်း။ ကျွန်မစိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသမျှကို ကျွန်မ ပြောမပြတ်ပါရှင်။

သို့ပေမည် ဂျယ်ရီ၏အဖေသည် အသက်ထင်ရှားရှိနေပါလိမ့်မည်။ သူသည် သူ့သားအကြောင်းကို ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ကိုရှာဖို့ အစီအစဉ်များကို ရုတ်တရက် ချလိုက်သောအခါ ခုရှာလျှင် ခုတွေ့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ကျွန်မ ခြလှုပ်ငန်း တာဝန်ငြိမ်းသည်နှင့် ရယ်နီနှင့် ကျွန်မတို့သည် ဂျယ်ရီအဖေ ရယ်နီအဖိုးကိုရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ရယ်နီ...မင်းအဖေရဲ့အဖေ၊ မင်းအဘိုး မစွတာမက္ကလွိုက်စ်ယဒ် ဒီအိမ်မှာ တို့နဲ့အတူ လာနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဒီပြင်ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပြောတာပဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မှတ်မိတယ် ထင်တယ်မေမေ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့...ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်စဉ်းစားဖို့ လိုလာတာပေါ့ မေမေ ဖုယ်”

ရယ်နီသည် ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဂရုတစိုက်ရှိသော ကောင်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအမွေအနှစ်ကို ကျွန်မ အမေ့ထံမှ ရရှိခဲ့ဟန် ကုပါသည်။ ခုပင်လျှင် သူ့အဘိုးအကြောင်းကို သူ့စဉ်းစားနေလေပြီ။ စဉ်းစားပြီး၍ သူ့အဘိုးကို ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ခေါ်ထားရန် သူ ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ သား ရယ်နီသည် ရက်ရောပေးကမ်းတတ်သော ကောင်ကလေးပင် ဖြစ်လာလိမ့် မည်။

ဂျယ်ရီ၏အဖေ ရယ်နီအဘိုးသည် ဂျပန်ဝင်စဉ် တရုတ်ပြည်မှ ခွာခဲ့ ပါသည်။ သူသည် ဂျပန်တို့ တရုတ်ပြည်တွင်း ဝင်လာသော မြင်ကွင်းကို မရွံ့မိနိုင်ကြောင်း ရိုးသားစွာ ပြောပြဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း မီးသဘော လက်မှတ်ဝယ်၍ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့ ကင်ဆဒ်ပြည်နယ်ရှိ “လစ်ဘယ်စပရင်း”မြို့ကလေးတွင် နေထိုင်နေပါသည်။

ဘယ်လိုစားသောက် နေထိုင်မှန်းတော့ ကျွန်မ မသိရပါ။ ကျွန်မတို့ သားအမိ ဗားမောင့်သို့ ပြန်ရောက်စကတော့ သူ့ထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့သား ဂျယ်ရီ၏အခြေအနေကို မေးမြန်းထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသိသလောက် ကြံ့ခဲရသလောက်တော့ စာပြန်လိုက်ပါသည်။ နောက်ထပ် သူ့ထံမှ စာမလာတော့ပါ။

သူ့အဘိုးလာနေဖို့ကိစ္စကို ရယ်နီသည် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ အချိန်ယူ စဉ်းစားနေခဲ့ပါသည်။

“ရယ်နီ...မင်းအဘိုး တို့နဲ့လာနေဖို့ကိစ္စ စဉ်းစားထားမယ်ဆိုတာ စဉ်းစား ပြီးပြီလား”

ရယ်နီသည် ပက်လက်လှန်လျက် စာဖတ်နေရာမှ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ခိုက်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို စူးစိုက်ကြည့်ပါသည်။

“ကျွန်တော်စဉ်းစားပြီးပြီ မေမေ အဘိုး ဒီအိမ်လာနေမှာ ကျွန်တော် သဘောကျတယ်...”

ကြည့်စမ်း...ဂျယ်ရီသား။ ဂျယ်ရီသွေး။

ကျွန်မသည် မိန်းမပီသစွာပင် ရယ်နီအဘိုးရောက်လာလျှင် နေဖို့ရာ အခန်းအတွက် အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ ကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်မအဖေသည် ကျယ်ပြန့်လွတ်လပ်ခြင်းကို လိုလားသူဖြစ်သဖြင့် အဆောင်ကြီးကြီး၊ အခန်း ကျယ်များများဖြစ်သည့် အိမ်ကို ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ သွားလေသူ ကျွန်မအဖေသည် သားသမီး၊ မြေးမြစ်များစွာအတွက် သည်အိမ်ကြီးကို ထားခဲ့ရစ်ပါသည်။ အုတ်တစ်ဝက်၊ ပျဉ်တစ်ဝက်ဖြင့် လှပခန့်ညားစွာ ဆောက်ထားသော ကျွန်မတို့ အိမ်ကို “နယူးယောက်” “ရှိဂါကို” စသော မြို့ကြီးများမှ ဗားမောင့်သို့ နွေရာသီ အလည်ရောက်သော စည်သည်များက ဝယ်ယူချင်ကြောင်း ကမ်းလှမ်းခံခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်သာ...။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မတို့ အိမ်ကြီး၏ ကျယ်ဝန်းများပြားလှသော အခန်း များကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည့်ရှုရွေးချယ်ခြင်း ပြုနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မအိမ်ကို ကျွန်မစိတ်ကြိုက် အားပါးတရကြည့်ရှုရင်း ရယ်နီအဘိုး အတွက် အခန်းကို ရွေးချယ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အရှေ့ဘက်နှင့် တောင်ဘက်ထောင့်တွင် ကွက်တိကျနေသော အခန်းကို ရွေးလိုက်ပါသည်။ ရယ်နီကတော့ အနောက် တောင်ထောင့်အခန်းကို အပိုင်စီးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီသည် ကျောင်းပိတ် ရက်များတွင် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ချင်ပါသည်။ နံနက်စောစော သူ့ကို အိပ်ရာမှ နှိုးမည် နေမင်းကြီးကို သူ မလိုလားပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အနောက်တောင်ထောင့်

အခန်းကို ရွေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့အဘိုးအတွက်တော့မူ ကျွန်မရွေးသော အရှေ့တောင်ထောင့်အခန်းသည် အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်။ လူကြီး သူမများသည် အိပ်ရာမှ စောစောထတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အခြားအိပ်ခန်း များကဲ့သို့ပင် လေးထောင့်စပ်စပ်ဖြစ်လျက် မီးဖို၊ ပြတင်းပေါက် စသဖြင့် ပြည့်စုံသော သည် အိပ်ခန်းသည် ကျွန်မအမေ အသက်ကြီးလာသောအခါက နေခဲ့သောအခန်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အမေပိုင် ပရိဘောဂများ ယခုတိုင် ရှိနေပါ သေးသည်။ အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော ပန်းနုရောင်နံရံ၊ တွဲလောင်းကျနေသော ဟောင်းနွမ်းသည့် အဖြူရောင်လိုက်ကာကလေးများ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မအဖေ ဆုံးပါးစဉ်က ကျွန်မအမေ အမြတ်တနိုးသိမ်းဆည်းထားသော စာရေးစားပွဲကလေး၊ အို...ကျွန်မအမေကို သတိရမိသေးတော့။ ခုပင်လျှင် သည်စာရေးစားပွဲကလေးမှာ အမေထိုင်၍ စာရေးနေသည်ကို မြင်ယောင်မိပါ တော့သည်။

သည်စာရေးစားပွဲကလေးမှာ လူကြီးသူမ တစ်ယောက်လာ၍ ထိုင်ဦးတော့ မည်။ စာရေးဦးတော့မည်။ ကျွန်မရင်ထဲသို့ ပျော်ရွှင်နေသော စိတ်ကလေး ပြေးဝင်လာပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီ၏အဖေ ရောက်လာမည့်အဖြစ်ကို တွေး၍ ဝမ်းသာနေမိပါတော့သည်။

သူ့ကို သူ့သားဂျယ်ရီ၏အကြောင်းများ ကျွန်မပြောပြချင်နေပါသည်။ ဂျယ်ရီ၏အကြောင်းကို ကျွန်မသိပါသည်။ ဂျယ်ရီဆိုသော ကျွန်မချစ်လင်၊ ကျွန်မအသံနံလုံး၊ သူ့နှလုံးသား၊ သူ့စိတ်ထား၊ သူ့အတွေးအခေါ်၊ သူ့ကိုယ်နေ ဟန်ထားတို့သည် သူနှင့်ကျွန်မ အတူနေခဲ့စဉ်ရက်များဆီက ကျွန်မ၏ အသက်ရှင် ကြည်လင်ခဲ့သော မျက်လုံးအစုံ၌ ထင်ဟပ်ခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ ကျွန်မမျက်လုံး အစုံသည် အသက်ကင်းမဲ့လျက် ရီဝေသီဝါနေပါပြီ။ အတိတ်ဆီမှ ရောင်ပြန် ကလေးများသာ တစ်ခါတစ်ခါ ဖျတ်ဖျတ်မျှ တောက်နိုင်ပါတော့သည်။ ရီဝေ သီဝါနေပြီဖြစ်သော ကျွန်မမျက်လုံးအစုံသည် အရာရာကို မမြင်တတ်နိုင်စွမ်း တော့ပါ။ ဘာရယ်ကြောင့်တော့ ကျွန်မ မပြောတတ်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ မသိသေးသော အရာများကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောပြစေချင်နေပါသည်။ နို့မို့လျှင် ကျွန်မနှလုံးသားသည် ခံစားမှု ကင်းရချည့်။

ရာသီဥတုအခြေအနေအလွန် မကောင်းပါ။ ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းကျပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သားအမိတော်တော်နှင့် ခရီးမထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မယောက္ခမ ကို ရှာဖွေကြံစွဲဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီအဘိုးကို ရှာဖွေကြံစွဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအပါးမှာ ချစ်သူမရှိပေမင် ချစ်သူ သွေးကား ကျွန်မအနားမှာ ရှိစေချင်ပါသည်။ ကျွန်မ သည် ကျွန်မချစ်လင်၏ဖခင်ကို မရအရ ရှာဖွေရပါမည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ရာသီဥတုက မကောင်းသေးပါ။

ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ကျွန်မပိုင်သကြားပင်များလည်း အံတော်ပင် ပျက်စီးကျန်ကြပါသည်။ ရယ်နီကလေးခမျာမှာလည်း ငွေဖြစ်သည့် အပင်များ ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်း နေပါသည်။

“အေးပေါသားရယ်...ဒုက္ခဆိုတာမျိုးက အဖော်နဲ့အသင်းနဲ့ လာတတ် တာကလား။ ဒါပေမဲ့ မုန်တိုင်းဆုံးရှင် လေပြေလေညှင်း ရောက်လာလိမ့်မယ်ပေါ့... တို့သားအမိဟာ တချိန်ချိန်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေနဲ့ ပြန်လည် ဆုံစည်းရဦးမှာ ပါ။”

နောက်ပိုင်းရာသီဥတု တဖြည်းဖြည်းကောင်းမွန်လာသောအခါ ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်မျှ ကျွန်မတို့သားအမိမှာ ပင်ပင်ပမ်းပမ်း အလုပ်လုပ်ကြရပါသည်။ သကြားပင်များမှာလည်း သကြားချက်လုပ်ရန် သကြားသီးအသင့်အတင့် ပြန်ရပါသည်။

နောက်တစ်လခန့်အကြာတွင် ကျွန်မ ယောက္ခမကြီးရှိရာ “ကင်ဆတ်” ဗြည်နယ်သို့သွားရန် ကျွန်မတို့ သားအမိတာစု ရပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်ကြသည့်အခါ ခြံကိစ္စများအတွက် မိတ်ဆွေကြီး “မက်”ကိုပင် အကူ အညီ တောင်းရပါသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း မနိုင်အင်္ဂါဖြစ်လျှင်လည်း အတူလိုက်သူ “ဂျွန်စတတ်”ကို ငှားရမ်း၍ သကြားရပါသည်။

“မက်ရေ...ကျွန်မတော့ ကျွန်မယောက္ခမကြီးကို ဒီမှာ ခေါ်ထားမယ်လို့”

မက်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျွန်မကို နားမလည်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။ လင်သား၏ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားဖို့ဆိုသည့်ကိစ္စမှာ မလွယ်ကူပါ မဟုတ်လားရှင်။ ကျွန်မကတော့မူ နားလည်နိုင်သမျှ နားလည်အောင် ဆက်၍ ရှင်းရပါသည်။

“သူ့ကို ရှင်မသိပါဘူးလေ... ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးခမျာ... ခုချိန် တစ်ကောင် ကြွက်တစ်မျက်နှာဆိုသလို ဒုက္ခရောက်နေရာတယ်။ သူက လိုလိုချင်ချင် ရှိတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ခေါ်ထားချင်တယ်လေ...”

ကျွန်မစကားများတွင် မက်သည် အံ့ဩတွေဝေနေပါသည်။ သူသည် ဂျယ်ရီနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းကို ဘာမျှ မသိရှာပေ။ ဂျယ်ရီကိုယ်တိုင်ပင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသည်ကိုပင် သူ ယုံကြည်ဟန် မတူပါ။

“ဂျယ်ရီကိုတော့ ရှင်မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား?”

“ဆုံတော့ဆုံဖူးသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရုပ်ကို မျက်စိထဲမှာ ကောင်းကောင်း မစွဲမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ”

ကျွန်မသည် အံ့ဆွဲထဲမှ ငွေကနုတ်ပန်းဘောင်လှလှကလေးဖြင့် ခတ်ထား သော ချစ်လင်တော်ဂျယ်ရီ၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ထိုဓာတ်ပုံကလေးကို ညနေတိုင်းတွင် ထုတ်၍ ထုတ်၍ ကျွန်မ မြင်သာသည့်နေရာတွင် ထားရှိတတ်ပါသည်။ ရယ်နီကလေးက စာကျက်နေချိန်၊ ကျွန်မက အပ်ချုပ်ချိန်၊ သူ့ဓာတ်ပုံကလေးက ကျွန်မတို့ အနီးအနား တစ်နေရာရာမှာ ကဲ... အဲသည် အချိန်ကလေးမှာ ကျွန်မတို့မိသားစု အတူတူရှိနေကြသည် မဟုတ်ပါလားရှင်။

သည်ဓာတ်ပုံကလေးကို ကျွန်မသည် နေ့အခါမှာ မကြည့်ရဲပါရှင်။ ကျွန်မချစ်လင်သည် မိုင်ပေါင်းထောင်ချီ ဝေးကွာသောအရပ်၊ ကြမ်းတမ်းသော သမုဒ္ဒရာကြီးများ ကွာခြားနေသောအရပ်မှာ ရှိနေကြောင်းကို ကျွန်မ သတိရသွားမှာ စိုးရပါသည်။ နေ့အခါများတွင် ကျွန်မချစ်လင်သည် ကျွန်မနှင့် မဆိုင်သောအရပ် မှာ ရှိနေမည် မဟုတ်ပါလား။ ညအခါဆိုလျှင်တော့ သူသည် ကျွန်မအနီးမှာ ရှိသည်သို့ ခံစားရပါသည်။ ကျွန်မနှင့်သက်ဆိုင်သော အရပ်မှာ သူရှိနေပါသည်။ ညအခါဆိုလျှင် ပီကင်းက ကျွန်မတို့အချစ်အိမ်ကလေးမှာ သူသည် ကျွန်မတို့ အကြောင်း ထိုင်စဉ်းစားရင်း ရှိနေပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ပင် ရှိနေပါစေဟုလည်း

ကျွန်မ ဆုတောင်းမိပါသည်။

ကျွန်မသည် ထုတ်ယူလာသောဓာတ်ပုံကလေးကို မက်အား ပြလိုက် ပါသည်။ မက်သည် ဂျယ်ရီ၏ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်သွင်ကို ကိုင်၍ ကြည့်နေပါသည်။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပုံ ပေါက်ပါတယ်လေ”

မက်သည် ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံပြန်ပေးပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပါတော့ သည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ကျွန်မချစ်လင်၏ဓာတ်ပုံကို သူမြင်တွေ့သွားရသဖြင့် ဂျယ်ရီတစ်ယောက် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသည်ကိုတော့ သူ ယုံကြည်သွားပေ လိမ့်မည်။ ရပ်နီးနားချင်းတွေကိုလည်း တဆင့်စကားပြောကြားပေလိမ့်မည်။ ရပ်ရွာက ကျွန်မအပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေသည်များလည်း ထိုအခါကျလျှင် ပြေသင့်သလောက် ပြောပျောက်ကုန်ကြပါလိမ့်မည်ရှင်။

အမှန်တော့မူ ကျွန်မအဘိုးသည်လည်း သည်နယ်မြေသားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မမိဘများသည်လည်း သည်အရပ်သို့ နွေရာသီအလည်လာကြရင်းမှ သည် အရပ်မှာပင် အခြေကျခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို သည် အရပ်သားများက လွန်စွာ အသိအမှတ် မပြုခဲ့ပါ။ သည်ကြားထဲက ဂျယ်ရီနှင့် ပတ်သက်၍လည်း သူတို့က ကျွန်မကို မယုံကြည်ခဲ့ကြပါ။ တဖန် ရယ်နီကလေး သည်လည်း ဤအရပ်က လူမှုအကျင့်စရိုက်များနှင့် ကွာဟနေခဲ့ပါသည်။ ရယ်နီသည် ပီကင်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူမဟုတ်ပါလား။ သည်အကြောင်း အားလုံး ပေါင်းတော့ ရပ်ရွာနှင့်ကျွန်မတို့မိသားစု ကင်းကွာရပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့သည် ဂျယ်ရီ၏ဖခင်ရှိရာသို့ ရထားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အစတွင် မော်တော်ကားဖြင့် သွားရန် စီစဉ်ပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ခရီးသွား ရခြင်း၌ လူကြီးသူမများအဖို့ မီးရထားဖြင့် ခရီးသွားရခြင်းသည် သက်သာရာ ရစေပါသည်။ ဂျယ်ရီအဖေ အပြန်ခရီး၌ ကျွန်မတို့နှင့်ပါလာခဲ့ပါလျှင် မီးရထား နှင့်မှ သက်သက်သာသာရှိမည် မဟုတ်လား။ အို ဒါပေမယ့် ဂျယ်ရီ၏အဖေ သည် အိမ်ကို လိုက်လာဖို့ရာမှာ ကျွန်မကသာ သေချာနေခြင်းပါလေ။

မည်သို့ပင်ရှိပါစေ၊ ဂျယ်ရီကို သူ့အဖေက သိပ်ချစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ဂျယ်ရီအဖေသည် ကျွန်မကို သိပ်ချစ် ရပါမည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် လက်ရှိသူနေနေသော အရပ်မှာပင် ခေါင်းချတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မထားပါက ကျွန်မခေါ်လျှင် သူနေမည်မဟုတ်...

အို...သူလိုက်လာမှာပါလေ။

တောင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကွင်းပြင်ကြီးများ စမ်းချောင်းကလေးများ ရထားပြတင်းပေါက်မှ မြင်မြင်သမျှအရာတို့သည် ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ် နောက်၌ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ရထားသည် ဂျယ်ရီဖခင်ရှိရာသို့ ဦးတည်နေစဉ် ကျွန်မကလည်း ဂျယ်ရီဖခင်၏နောက်ကြောင်းဖြစ်ရပ်များကို ရယ်နီအား တတွတ်တွတ်ပြောပြနေရပါသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်မပြောသမျှသော အကြောင်းတို့သည် ဂျယ်ရီနှင့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရထားအပြင်မှ မြင်ကွင်းကို နှင်းကန်လန်ကာက ကာထားသည့် ကြားမှမြင်ရဘိသို့ ကျွန်မ ပြောပြနေသော နောက်ကြောင်းအဖြစ်တို့သည်လည်း ဂျယ်ရီ၏ အငွေ့အသက်ကြားမှ မှုန်ဝါးဝါးအကြောင်းအရာများသာတည်း။

ဂျယ်ရီ၏အကြောင်းအရာများသည် ကျွန်မ၏အတွေး ကျွန်မ၏အမြင် ကျွန်မအကြားအာရုံအားလုံး၌ ကာစီးကာစီးရှိနေတတ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မ၏ချစ်ဦးသူ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ဖူးသူ မဟုတ်ပါလားရှင်။

ကျွန်မသည် ကံကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်ဖူးပါသည်။ ထိုယောက်ျားနှင့်ပင် ပေါင်းဖက်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ချစ်ဦးသူနှင့် ပေါင်းဖက်ခွင့်ရခြင်းသည် အချစ်၌ အစွဲထင်ဆုံးဖြစ်စေပါသည်။ ကျွန်မကို အိမ်နီးချင်းခြံသမား“ဂျွန်ဘရာ”က ပြောဖူးပါသည်။ “သကြားပင် တစ်ပင်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးနှစ်မှာသီးတဲ့ သကြားသီးဟာ အနှစ်အရသာ အပြည့်ဆုံးပဲ အဲဒီအသီးဦးကရတဲ့ သကြားရည်ဟာလဲ အချိုဆုံး၊ အလတ်ဆတ်ဆုံး အဖိုးအတန်ဆုံးပဲ၊ အဲ...နောက်နှစ်တွေမှာသီးတဲ့ သကြားသီးတွေဟာ အသီးဦးလောက် အရသာမရှိကြတော့ဘူး”တဲ့ရှင်။

“မင့်အဘိုးဟာ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ဂိုက်ကလဲ မင်းစိုးရာဇာဂိုက်၊ စဉ်းစားကြည့်လေ... သူဟာ ဗာဂျီးနီးယားနယ်က လာတဲ့လူ၊ ဒါပေမဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်နိုင်တယ် ဆိုတာတော့ အံ့သြစရာပဲ”

ရယ်နီသည် ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ချင်သလို နောက်ရွံ့သွားပါသည်။ သူသည် ခုတလော သူ့အဘွားတရုတ်အမျိုးသမီးအကြောင်း ပါလာမည့်စကားမျိုးကို သိပ်မပြောစေလိုပါ။ ကျွန်မအထင်တော့ဖြင့် သူ့ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းများစကား၌ နားယောင်နေပြီ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သည်အတိုင်း မှန်လျှင်တော့

ဂျယ်ရီအဖေ သူ့အဘိုးနှင့်တွေ့လျှင် သူ့ခေါင်းထဲ စိမ့်ဝင်စပြုနေပြီဖြစ်သော အတွေးအခေါ်တို့ ပြောင်းလဲလာကောင်းပါ၏။

“မင်းအဘိုးဟာ မင်းအဖေလိုပဲ ဆံပင်အနယ်မျက်ဆံအနက်နဲ့ပဲ၊ အေး... ခုလောက်ဆိုရင်တော့ သူ့ဆံပင်တွေ ပွေးပွေးဖြူနေရောပေါ့ မင်း သူ့အကြောင်းတွေ အကုန်လုံး မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မမှတ်မိတော့ဘူး”

“တရုတ်”အကြောင်း ပါလာမည်စိုး၍လားတော့ မသိ၊ ရယ်နီသည် ကောင်းကြောင်း ပြောင်းစေချင်ပုံရနေသည်။ ရယ်နီသည် တရုတ်ပြည်မှာ ကျွန်မတို့သောစု နေခဲ့စဉ်က အကြောင်းများကို မမှတ်မိတော့ပါ။ မှတ်လည်း မှတ်မိချင်ဟန်မတူပါ။ ရယ်နီသည် အလွန်အမင်း “အမေရိကန်”ဖြစ်ချင်နေပါသည်။

“အေးလေ... မင်းသူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အလိုလိုပြန်ပြီး မှတ်မိလာမှာပါ”

လမ်းဘေး ရှုမျှော်ခင်းများသည် ရိပ်ရိပ်ပြေးနေပါသည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါင်သည် ပန်းချီကားမျိုးစုံကို ပြောင်လွှဲတပ်ဆင်နေသည့်အလား။ ကျွန်မသည် ယခုကဲ့သို့သော ခရီးစဉ်မျိုးကို နောင်တစ်နေ့တွင် သွားလိုပါသေးသည်။ သည်ရထားကဖြင့် မြန်လွန်းလှသည်။ ကျွန်မသည် အေးဆေးစွာ ခရီးသွားလိုသည်။ ဗြိတိန်သို့သော မြို့ရွာများမှ လမ်းမလမ်းသွယ်များပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်နေသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ အတူနေခဲ့ကြစဉ်က မြဲမြံခိုင်ခန့်သော ချစ်စရာဘဝကလေးသို့ ကျွန်မအတွေးများ ဝေခနဲပြေးသွားပါသည်။ ချစ်သူနှင့် နေရခြင်းသည် လေပြေလို လွတ်လပ်လှသည် မဟုတ်ပါလား။ ညကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ ရထားလမ်း တစ်နေရာတွင် ညအိပ်နားပါသည်။ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကလေး လှုပ်လိုက်သောအခါ လသာနေသော ရှုခင်းကို ငေးမောစရာ မြင်ရပါသည်။ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ရယ်မှန်း ကျွန်မ မသိရ။ ဘယ်ပြည်နယ် ဘယ်ဒေသပါလိမ့်။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာပင် ဟုတ်ပါရဲ့လားဟု ထင်စရာရှိပါသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏နိုင်ငံကို သိပါသည်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံနယ်နိမိတ် ကျယ်ဝန်းလှသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မသည် မိမိနိုင်ငံအတွင်း၌ပင်လျှင် တစ်ရပ်တစ်ပါး၌ လူစိမ်းသူစိမ်းသဖွယ် ဖြစ်နေရပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်မချစ်သူ ဂျယ်ရီ တစ်ယောက် အမေရိကားသို့ လိုက်မလာခဲ့သည်မှာ ဘယ်မှာ အပြစ်ဆိုဖွယ် နှိပ်တော့မည်နည်း။

ကျွန်မတို့ ခွဲခွာခဲ့ကြရသည် နောက်ဆုံးညက ရှန်ဟဲဟိုတယ်တွင် ကျွန်မသည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် မျက်နှာအပ်လျက် သည်းစွာ ငိုကြွေးရှိုက်ငင်ခဲ့ရပါသည်။

“လိုက်ခဲ့ပါမောင်ရယ်...နော်...နော်...လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား ပြီးတော့...”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ထက် အဖိုးတန်တာကော ရှိသေးလို့လား ကွယ်”

“အို...မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး မင်းထက် ချစ်ရမယ့်လူလဲ မရှိဘူး၊ တို့အချစ်ထက် အဖိုးတန်တဲ့အရာလဲ မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း အိမ်(၈၀)တရုတ်ပြည်က ခုမောင်ထွက်ခွာ သွားရင် ဒါဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ထွက်ခွာခြင်းပဲ၊ မောင် နောက်တစ်ကြိမ် တရုတ်ပြည်ကို ပြန်လာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

“ပြီးတော့ကော အမေရိကားမှာ မောင်ဟာ လူစိမ်းသူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာ”

“အို... ကျွန်မ ရှိသားပဲဟာ”

“ဟင်း... မင်းရှိပေမဲ့ကွယ်...”

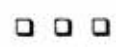
သူ့စကားကို မဆက်ဘဲ ငေးငိုင်းသွားပါတော့သည်။

ထိုညက သူနှင့်ကျွန်မပြောခဲ့ကြသည့် စကားတို့သည်ပုံပြင်သဖွယ် ပြန်ပြော ရန်ဖြစ်သော ဝေသီဝါးသော အတိတ်စကားတို့ မဟုတ်ပါလေ...

ကျွန်မဘဝတွင် ကျွန်မနုလုံးသားတွင် ကျွန်မဦးနောက်တွင် အို...ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကျောက်ထက်အကွရာ တင်ဘိသို့ပါရှင်...

ဂျယ်ရီပြောသောစကားတို့သည် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်များမှ ကျွန်မကို လှန်၍လှုပ်၍ နှိုးလိုက်ပါတော့သည်။

ဪ...ချစ်သူနှင့် ရှင်လျှင်လည်းအတူ သေလျှင်လည်းအတူဂူချင်းပင် ကပ်လျက် အတူတူဟူ၍ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှတို့သည် ပျက်ပြယ်ကုန်ကြရလေ တော့သည်။ ရှန်ဟဲမြို့မှ နောက်ဆုံးည သန်းခေါင်ယံတွင် ကျွန်မသည် သူ့ စကားထဲကကဲ့သို့ပင် လူစိမ်းသူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီကော။

၂၃

ဂျယ်ရီအဖေကို ကျွန်မတို့သားအမိ ရှာတွေ့ပါသည်။ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာမယူရပါ။ အနောက်ဘက် ကင်ဆက်(စ်)နယ်ရှိ နှစ်ပင်တစ်ခန်းတိုက်ကလေးများ ပြုတ်သိပ်နေသော စ၊ကနေရာကလေးမှာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တိုက်ကလေးများ၏ အခွန်း တဲအိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံးမှာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ “လစ်တယ်(လ်)စပရင်း” ဆိုသော အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာပင် ချောင်းကလေးများသဖွယ် မြို့လိမ်တိလိမ် လမ်းပုံသဏ္ဍာန်များဖြင့် တည်ဆောက်အံ့သော ထိုမြို့ကလေးကို မြို့ကလေးဟုပင် ကျွန်မ မထင်နိုင်ပါ။ မြို့ကလေးမကျ ရွာကလေးမကသော စ၊က လူနေအရပ်ဟုသာ ကျွန်မမြင်ပါသည်။ တည်နေပုံမှာလည်း တောင်ပေါ်မကျ မြေပြန့်မကသော အနေထားမှာ ဖြစ်သည်မို့ ကျွန်မပေးသော “စ၊က လူနေအရပ်” ဟူသော အမည်နှင့် တကယ်ပဲကိုက်ညီပါသည်။ စ၊ကလူနေအရပ်တွင် မထင်မရှား ရောက်နေရှာသော သားတကွဲမယားတကွဲ ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့်လည်း တကွဲတပြား ဖြစ်သော သနားဖွယ် အဘိုးအိုကို ရှာဖွေရသည်မှာကား လွယ်ကူလှပါပေ၏။ မရေရာသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို စ၊ကကျသော တစ်နေရာတွင် အလွယ်တကူ ရှာတွေ့နိုင်သော်လည်း အသေအချာအရေအရာ အသက်ရှင်ရှိနေပါလျက် တိကျ နိုင်မာသောနေရာတွင် နေထိုင်သည်ကို သိနေရပါလျက် ချစ်လှစွာသော ကျွန်မ ချစ်သူ ဂျယ်ရီကိုတော့ မဆုံတွေ့ရနိုင်ပါတကား။ လောကကြီး၏ ဆန်းကြယ် ခြင်းပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ရှင့်။

“လစ်တယ်(လ်)စပရင်း” ဘူတာရုံရောက်၍ ရထားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ပထမဆုံးတွေ့ရသော မြို့ခံရွာခံ ထင်ရသူ လူတပ်ယောက်ကို မေးလိုက်သော အခါ ဂျယ်ရီ၏အဖေကို ထိုသူသည် ချက်ချင်းပင် သိရှိနေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ “မစ္စတာမက်လျှိုက်ယဒ်...သီပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အင်မတန် လူကြီးလူကောင်း ပီသတဲ့ အဘိုးအိုပါပဲ”

ဆေးရွက်ကြီးများကိုဝါးရင်း ပလုံးပထွေးပြောသော ထိုလူကပင် ကျွန်မတို့ သားအမိကို ဂျယ်ရီအဖေရှိရာ နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ လမ်းသွယ်လျှောက် တစ်ခုအတွင်းသို့ တစ်မိုင်နီးနီး ဝင်သွားရပြီး လမ်းဆုံးရောက်သောအခါ ဆေးသုတ်ထားခြင်း မရှိသော အိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံးသို့ ရောက်ပါသည်။

ဒေါ်လပင် ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဤဒေသတွင် လေကချမ်းစိမ့်စိမ့် ရှိနေပါသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ဟောင်းကလေးကား တံခါးများဖွင့်လျက်။ တံခါးဝမှ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟောင်းနွမ်းယိုနေသော စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို မြင်ရပါသည်။ အိမ်ရယ် အတွင်းပစ္စည်းတွေရယ်နှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ် စွာသော တရုတ်ဝတ်ရုံ အင်္ကျီဟောင်းကြီးကို ဝတ်ဆင်မြန်းလျက် တရုတ်စာအုပ် တစ်အုပ်ကို တည်ငြိမ်စွာဖတ်နေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကိုလည်း ဟောင်းနွမ်းသော ကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲတွေ့ရပါသည်။ သူကား... ဂျယ်ရီအဖေ...။ ရယ်နီအဘိုး။ အမေရိကန်စစ်စစ်ကြီးပါရှင်...။

ကျွန်မတို့သားအမိ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ အဘိုးအို သည် စားပွဲမှထ၏။ ဘယ်သူနှင့်တွေ့တွေ့ သူလုပ်လေ့ရှိသော သူ့ထုံးစံအတိုင်း မတ်တပ်ရပ်ပြီး လေးစားစွာနေပြ၏။ မညှပ်ဘဲထားသဖြင့် ရှည်လျားနေသော ဆံပင်နှင့် မရိတ်သင်ဘဲထားသဖြင့် ဖားလျားကျနေသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ကြားမှာ သူ့အပြုံးကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဆံပင်ရော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များပါ ဘော်ငွေသားရောင်လို ဖြူလျော်နေသော်လည်း သူ့အပြုံးက လန်းဆန်းလှပါ၏။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသော အရိပ်လက္ခဏာများကို သူ့မျက်လုံးနှင့် သေးသွယ် ပိန်လိုနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ တွေ့ရနိုင်၏။ အို...အဘိုးအိုနှင့် သူ့သားဂျယ်ရီသည် ရုပ်ရည်ချင်း သည်လောက်ဆင်ဆင်တူမှန်း ကျွန်မ ဂရုမထားမိခဲ့ပါကလား။ ကျွန်မစိတ်သည် ဂျယ်ရီထံ ပျံ့လွင့်သွားသလို ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဂျယ်ရီအဖေထံသို့ ပြေးသွားမိလျက်သား ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မသည် အဘိုးအိုကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

“ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘာဘာအတွက် ဒီနေရာပဲ ရှိတော့သလား ဘာဘာ ရယ်”

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီအဖေကို ဘာဘာဟုပင် အမြဲခေါ်ဝေါ်ပါသည်။ ဖာသာ (ဖေဖေ)ဟု ခေါ်ရသည်ထက် လွယ်ကူသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ “ဘာဘာ”ဟု ခေါ်လိုက်သော ကျွန်မအသံကြောင့် သူ၏ဦးခေါင်းသည် တစ်စုံ

တစ်ခုကို စူးစိုက်မိသလို တည်မတ်လာပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေမှန်း သူ့ဘာသာပင် မသိသော်လည်း ကျွန်မကိုတော့ ချက်ချင်းမှတ်မိ သွားပါသည်။ တအံ့တဩတော့ကား မဖြစ်ပါ။ ကျွန်မကို ပြန်လည်ပွေ့ဖက်ခြင်း မပြုသော်လည်း ကျွန်မဖက်ထားသည်ကိုတော့ သူ မရုန်းရှာပါ။

“ငါဟာ ရထားတစ်စီးပေါ်မှာ အပြင်းဖျားလာခဲ့တယ်၊ သူတို့က ငါ့ကို ဒီနေရာမှာ ရထားပေါ်က သယ်ချလာခဲ့ကြတယ်၊ ငါ ဘာမှ ငြင်းဆန်စရာ မလိုဘူး။ နေရာဒေသဆိုတာ ငါ့အဖို့ ထူးခြားမှုမှ မရှိတာပဲလေ...”

သူ့စကားသည် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ကြောင်း ပေါ်လွင်စေပါသည်။ စစ်မဖြစ်ခင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ကာလတုန်းက ကျွန်မကို ပီကင်းမှာနေခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘာဘာသည် အမေရိကားသို့ပြန်နှင့် လေပြီ။ ထိုအချိန်က အမေရိကားသည် တရုတ်ပြည်နှင့်စာလျှင်တော့ နတ်ဘုံ နတ်နန်းတမျှ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အမေရိကားတွင် သူ့အခြေတကျ နေနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ စိတ်ချလက်ချနေခဲ့ရပါသည်။ ဘာဘာထံမှလည်း စာ တစ်စောင်တလေ လာတတ်ပါသည်။ သူ့အတွက် စိတ်မပူရန်နှင့် သူ့မှာမိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများပင် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းများ ပါရှိလေသည်။ စစ်ကာလသို့ ရောက်ရှိလာ သော အခါ၌ကား အရိုးသားဆုံး ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မတို့သည် ကိုယ့်အပူနှင့် ကိုယ်ဖို့... ဘာဘာကို မေ့နေလိုက်ကြပါသည်။

“ဘာဘာ’ ဒါဘာဘာမြေးလေ... မှတ်မိရဲ့လား”

ဘာဘာသည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နိုင်ရန် သူ့လက်ကို ရယ်နီထံသို့ ဆန်ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရယ်နီကို ဘာဘာအား အလိုက်သင့် နှုတ်ဆက်ရန် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်မှ ရယ်နီသည် မရွံ့မရဲဖြင့် ဘာဘာကို အရိုအသေပြုလိုက်ပါသည်။

“ဂျယ်ရီသားလား”

ဘာဘာသည် ဘာမှ မသေချာသလို မေး၏။

“ဒါပေါ့ဘာဘာ”

ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူ ဘယ်လောက်ထိ မှတ်မိနေသေးသလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ မေ့ကုန်ပြီလဲ။ ရယ်နီကို သူ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးသောအခါ က ရယ်နီသည် ခြောက်နှစ်သားသာ ရှိသေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ကဲကဲ ထိုင်ကြ”

ထိုင်ကြဟု သူပြောသော်လည်း သူထိုင်သည့် ကုလားထိုင်အပြင် အခြားကုလားထိုင် မရှိပါ။ ရယ်နီသည် သူ့စားပွဲစွန်းမှာ မှီ၍ ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကတော့ ခြေတင်ခုံကလေးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ဘာဘာရယ်...ဒီမှာ ဘယ်လိုများ နေလို့ရသလဲ”

“ရပါတယ် အချိန်တန်ရင် သူတို့က စားစရာတစ်ခုခုလာပို့ကြတာပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်က ဒီအိမ်ကလေးကို အမြဲတမ်းလာပြီး ရှင်းလင်းပေးတယ်။ ငါ့ အဝတ်အစားတွေလဲ လျှော်ဖွတ်ပေးတယ်။ ပိုက်ဆံသုံးစရာအကြောင်းလဲ ငါ့မှာမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကလူတွေက သိပ်သဘောကောင်းတယ်”

သူ ဘယ်ရောက်နေကြောင်း သူ့ဘာသာမသိပါ။ ဒီကလူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး သူ့အတွက်နေထိုင်စရာ တစ်ခုခုရှာပေးဖို့ ပါသမျှပိုက်ဆံထုတ်ပေးရက ဒီမှာ အခြေကျ နေလာခဲ့ဟန်တူသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်လေ”

သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက အဝါရောင် တရုတ်ပိုးပိတ်စ အထုပ်ကလေးတစ်ခု ထုတ်လိုက်သည်။ အထဲက ဒေါ်လာပြား ငါးပြားထွက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ကို ပြုပြီးတော့ သူ့အထုပ်ကလေးကို သေသေချာချာ ပြန်ထုပ်ပြီး အံ့ဆွဲထဲပြန်ထည့် ထားလိုက်သည်။

ရယ်နီနှင့် ကျွန်မတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ထုတ်မပြောသော်လည်း ဘာဘာကို ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ခေါ်သွားကြရန် သဘောတူ လိုက်ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်သို့ တစ်နေ့လျှင် ရထားတစ်စီးကျစ် ထွက်ကြောင်း ကျွန်မတို့သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မြန်သွားကြလျှင် အပြန်ရထားမိနိုင်ပါသည်။

“ဘာဘာ နေ့လည်စားစားပြီးပြီလား”

“အေး... စားပြီးပြီထင်တယ်”

“ဘာ စားသလဲဘာဘာ”

ဘာဘာသည် ဖြည်းလေးစွာ ထသွားပြီး အခန်းထောင့်ရှိ “ရေခဲကြောင် အိမ်”ဟောင်းကလေးကို ဖွင့်ပြပါသည်။ တစ်ဝက်ကျန်သေးသော နွားနို့ပုလင်း၊ ကြက်ဥသုံးလုံး၊ လှီးပြီးသား အသားဖတ်တစ်ဖတ် စသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်မေမေ”

ရယ်နီသည် ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးများကို ငေးကြည့်ရှင်း ကျွန်မကို

သတိပေးပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘာဘာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဘာ...ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်ခါထဲ လိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ပဲ နေပါလားဟင်”

သူသည် ဖတ်လက်စ တရုတ်စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပါပြီ။

“မင်းတို့က နေစေချင်လို့လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့် ဘာဘာရယ်...သိပ်နေစေချင်တာပေါ့”

“ဂျယ်ရီ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ပီကင်းမှာပဲ ရှိသေးတယ်”

“သူ ပြန်လာမှာလား”

“ကျွန်မ မျှော်လင့်နေတုန်းပဲ”

ကျွန်မတို့စကားကို ရယ်နီက ဖြတ်တောက်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ... ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်လာနေတယ်”

ထိုလူတစ်ယောက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူသည် ခြေလှမ်းကြကြီးများဖြင့် ကျွန်မတို့ထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေပါသည်။ ခဏချင်းမှာ အိမ်တံခါးဝသို့ ထိုသူ ရောက်လာပါသည်။ သူသည် လူငယ်တစ် ယောက်မဟုတ်တော့ပါ။ လူကြီးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်သေးပါ။ အရပ်ရှည်ရှည် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဆံပင်နှင့် အသားမှာ နီကြိုကြို တစ်ရောင်ထဲ ဖြစ်ပြီး အနောက်ဘက်သား မျက်နှာပုံစံမျိုး ရှိပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ။ ဒီအဘိုးအိုဟာ ကျွန်တော့် အိမ်နီးချင်းဖို့ သူ့ကို ကျွန်တော် အမြဲဂရုစိုက်နေပါတယ်”

“ဪ...ရှင်က ဒီဝင်းခြံပိုင်ရှင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမြေဟာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ မြေပါ။ ကျွန်တော်တို့က မွေးမြူရေးလုပ်ပါတယ်။ ဒီဝင်းဟာလဲ သိုးအုပ်တွေထားတဲ့ ဝင်းပါ”

“ကောင်းပါလေရှင် ခုလိုဆိုတော့ ကျွန်မ ယောက္ခမကြီးကို ရှင်ဂရုစိုက် နိုင်တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့...သနားစရာကောင်းတဲ့အဘိုးအို တစ်ယောက်ကို ဒီလိုနေရာ မျိုးမှာ ယောင်ချာချာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားတာတော့ ကျွန်တော် ဧည့်စားလို့ကို မရဘူးဗျာ”

သူသည် တကယ်ပင် စာနာစွာ တကယ်ပဲ ကရုဏာဒေါသဖြစ်စွာဖြင့်

ပြောပါသည်။

“အို... အို... ကျွန်မတို့ ဒီလိုတော့ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

ထိုထက်လည်း ကျွန်မဘာမျှ ထပ်မပြောတတ်တော့ပါ။ ဤမထင်ရှားသောဒေသသို့ မထင်ရှားသော အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်ရှိနေရသောအကြောင်းကို ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါမည်နည်း။ ပီကင်းမြို့တော်၏အကြောင်း၊ တရုတ်ပြည်ကြီး၏အကြောင်းတို့ကိုကော ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါမည်နည်း။ တစ်ကမ္ဘာစီကဲ့သို့ နေကြရသော ကျွန်မတို့၏မိသားစုအရေးကို ကျွန်မသည် ဘယ်သို့လျှင်ဖြေရှင်း၍ရနိုင်ပါအံ့နည်း။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ ခုတော့ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့အဖေကြီးကို ပြန်တွေ့ရပါပြီ သူ့ကို ကျွန်မတို့နဲ့အတူ တစ်ပါတဲခေါ်သွားချင်တယ်၊ ငြိမ်း...မေနေလိုက်တာရှင် ကျွန်မဟာ မစွမ်းကျယ်ရီ မက်လျှိုက်ယဒ်ပါ။ ဒါက ကျွန်မသားရယ်နီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က ဆဲ(မ်)ဘလိန်းပါ”

သူသည် ပြောရင်းက ရယ်နီကို သေချာစွာကြည့်ပါသည်။ သူ့အကြည့်တွင် ရယ်နီသည် ထူးထူးခြားခြား အသွင်အပြင်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေလဲဟု သူထင်နေပုံရပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကလာကြသလဲ”

“ကျွန်မတို့ ဗားမောင့်မှာ နေပါတယ်”

“ခင်ဗျား ယောက်ျားကော မပါဘူးလား”

ဂျယ်ရီဆုံးရှာပြီဟု ပြောလိုက်လျှင် ကောင်းမည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ဂျယ်ရီဘယ်မှာနေသည် ဘာကြောင့်နေသည် စသော အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်ရလျှင် သူ ယခုထက် ကျွန်မတို့အပေါ် ပို၍ သံသယဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ တရုတ်ပြည်တွင် ကျွန်မယောက်ျားရှိကြောင်း ဘယ်လိုပြော၍ ဖြစ်ပါမည်နည်း။

“သူလား... သူ နိုင်ငံခြားမှာပါ”

ဆဲ(မ်)ဘလိန်းသည် ကျွန်မတို့သားအမိကို စဉ်းစဉ်းစားစားကြီး ကြည့်နေပါသည်။

“ဘကြီး... ဘကြီးကကော... ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ သူငယ်ကို မှတ်မိလို့လား”

“သူဟာ ငါ့သားရဲ့မိန်းမပဲ ဒီသူငယ်ကလဲ ဂျယ်ရီရဲ့သားပဲ”

“ဘကြီးက သူတို့နဲ့ လိုက်သွားချင်လို့လား”

“ငါလိုက်သွားချင်တယ်”

“မလိုက်ချင်ပဲနဲ့တော့ မလိုက်နဲ့နော်...ဒီမှာ နေချင်ရင်လဲ ကျွန်တော်က ဘကြီးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားမှာပဲ”

“ငါသွားမယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ဒီလိုဆိုရင်လဲ”

ထိုသူသည် သံသယကင်းဟန်တော့ မတူချေ။ ကျွန်မကတော့ ရထားအမီ သွားချင်လှပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မစဉ့် မြန်မြန်သွားနိုင်ရင် အပြန်ရထား မိတန်ကောင်းပါရဲ့”

“ကျွန်တော့်မှာ မော်တော်ကားရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ သိမ်းစရာ လဲစရာသိပ်မရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းတွေကကော”

“ဘူတာမှာပဲ ထားခဲ့တယ်”

“ကဲ...ကျွန်တော့်ကို ဆယ်ငါးမိနစ်လောက် စောင့်ပါ။ ကားသွားယူဦးမယ်”

ထိုသူထွက်သွားသောအခါမှ ရယ်နီကို ဂရုစိုက်မိပါသည်။ ရယ်နီသည် သူ့အဘိုးကို တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရသည်။ ပြောလည်း ပြောပါသည်။

“အဘိုးကို ဒီတရုတ်ဝတ်ရုံကြီးနဲ့ပဲ ရထားပေါ်ခေါ်သွားမှာလား”

ကျွန်မက ဘာမှပြန်မပြောခင် ဘာဘာကဖြစ်၍ ပြောပါသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ သေသေချာချာငုံကြည့်ပြီး

“ဒီဝတ်ရုံက သိပ်ကောင်းတာပဲ ဒါ တရုတ်ပြည်က လာတာ ပီကင်းမှာ ထတည်က ဝယ်ထားတာ ကြည့်စမ်း ခုထိ ပိုးသားတွေ ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်

နူးလဲနူးညံ့ နွေးလဲနွေးတယ်”

“မေမေ”

ရယ်နီသဘောကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘာဘုကို ပြောင်းဖြေရပါသည်။

“ဘာဘုဝတ်ရုံကြီးက ကောင်းပါတယ်၊ ယူချင်လဲ ယူသွားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခရီးသွားတာတော့ ကွတ်အင်္ကျီလေးဘာလေးနဲ့ပဲ ကောင်းပါတယ်၊

အမေရိကန်တွေရဲ့အကြောင်းလဲ ဘာဘာအသိသားနဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်မတူတဲ့လူ နှိုင်းရင် သူတို့က တစ်မျိုးမြင်တာ မဟုတ်လား”

သည်အတွက် ဘာဘာသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ ရယ်နီကတော့

လိုက်ကာအတွင်းဘက် နံရံတွင် ချိတ်ထားသော အရာတစ်ခုကိုတွေ့ပြီးဖြစ်နေသည်။ ရယ်နီသည် ထိုအရာကို သွားယူလာလေသည်။ ထိုအရာကား သားရေအိတ်တစ်လုံးဖြစ်ပြီး ထိုသားရေအိတ်ထဲမှ အမေရိကန်ဝတ်စုံတစ်စုံကို ရယ်နီသည် ထုတ်ဖော်တွေ့ရှိသွားလေပြီ။ ထိုဝတ်စုံသည် ပီကင်းမြို့ရှိ အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဂျယ်ရီကိုယ်တိုင် ဘာဘာအဖို့ ဝယ်ပေးထားသော ဝတ်စုံဖြစ်မှန်းကို ကျွန်မ ချက်ချင်းမှတ်မိပါသည်။ သူသည် တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးကိုသာ အမြဲတမ်း ဝတ်ကြောင်း ပီပီရီရီ ခေါက်သိမ်းထားသော အမေရိကန်ဝတ်စုံက သိသာစေပါသည်။

သူ အမေရိကန်ဝတ်စုံကို ဝတ်နိုင်ရန် ရယ်နီက ကူညီပါသည်။ သူ၏ သားရေအိတ်ထဲမှပင် ဦးထုပ်အမဲတစ်လုံးကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် သူဆောင်းလိုက်ပါသည်။ ဘာဘာသည် တိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံအောက်တွင် တင့်တယ်လှပေသည်။ အချိုးအစားမကျနသည့်ကို တစ်နေရာမှ မတွေ့ရပါ။ သူသည် ခုံထည်နေပါသည်။ သူသည် အမေရိကန်အမျိုးသား ပုံညာဏ္ဍာန်နှင့် မကင်းကွာပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်မတို့ကို အလွန်အမင်း လေးစားသမှု ပြုနေပုံရပါသည်။ သူ့ဦးနှောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုများ သွတ်ယွင်းနေပြီလား။ သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်နေသည်ကိုပင် သူ သိသလား မသိလား ကျွန်မ မသေချာပါ။ သူ့ဘဝကို ကျွန်မတို့လက်သို့ ပုံအပ်လိုက်မည့်အသွင် ပေါ်နေသည်ကား သေချာလှချေ၏။

ဖုံလုံးကြီးများသည် အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်လာကြပြီး ဆဲ(မ်)ဘလိန်း ပြန်ရောက်ကြောင်း အကြောင်းကြားကြပါသည်။ ဘာဘာကို ရယ်နီက တွေ့ခေါ်၍ မော်တော်ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရယ်နီနှင့် ဘာဘာက နောက်ခန်းတွင် ထိုင်ပြီး ကျွန်မက ဆဲ(မ်)ဘလိန်းနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းမှပင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကား၏ရှေ့ခန်းသည် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလိုပင် ကျယ်ဝန်းသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

“ဒီကားမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်”

“သတ်သတ် အော်ဒါမှာယူတာ”

မော်တော်ကားသည် ဆဲ(မ်)ဘလိန်းကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဖုံလုံးကြီးများ လိပ်၍လိပ်၍ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကား၏ အရှိန်ကြောင့် ကျွန်မ ဘာမျှဆက်၍ မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ပီကင်းတွင်နေစဉ်က “မြ” ဆွဲသော လှည်းယာဉ်လန်ခြား စသည်တို့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စီးကျင့်ရလာသော ကျွန်မအဖို့ အရှိန်အဟုန်ကို ခံစားနိုင်သော အင်အားများ လျော့နည်းနေခဲ့ပြီ

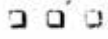
ပြန်လာနေတယ်။ ရထားချိန်အမီ ဘူတာသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

“ဟိုရောက်ရင် ဘကြီးအခြေအနေလဲ ကျွန်တော်ဆီ စာရေးပါဦးနော်”

“ဆဲ(မ်)ဘလိန်းသည် ကျွန်မလက်ကို ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

ရထားသည် တရုေရွှေ ထွက်လာပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစု နေရာတကျရှိကြသေး အခါတွင်ကား ကျွန်မသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဝေဒနာကလေးတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ အို...ဝေဒနာကလေးသည် ကျွန်မလက်မှာ တည်နေပါကလား။ သိပြီ...သိပြီ...စောစောက ဆဲ(မ်)ဘလိန်း၏ သန်မာကြမ်းတမ်းသော လက်ချောင်းကြီးများ၏ ဖျစ်ညှစ်နှုတ်ဆက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသော အကြောင်းပါတကား။

ယခုနှစ်တွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မပိုင်မြေပေါ်၌ မြက်ခင်းပြင်ကြီးများ ပိုးထားရန် စိတ်ကူးပါသည်။ ဗားမောင့်ရာသီဥတုသည် ပြောင်းလဲလွယ်သောကြောင့် မြက်ခင်းများ မွေးထားခြင်းသည် အကိုက်ညီဆုံးဟု ထင်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်ကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ဒေသမှလူပေါင်း သောင်းရှစ်ထောင်လောက်သည် ဘစ်နံတစ်ယောက်၏ စကားကို နားယောင်ပြီး တောင်တန်းများပေါ် ခက်ရာခက်ဆစ်သွားပြီး စပါးစိုက်ဖို့ ကြိုးစားဖူးသည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ သို့ပေမည် မအောင်မြင်ကြရှာပါ။ သည်လိုနှင့် “မြေစမ်းခရမ်းပျိုး” ကြရင်း အုပ်စုကလေးများ ကွဲထွက်ကာ ကိုယ့်နယ်မြေနှင့် ဝေးကွာသွားခဲ့ကြရ ပါသည်။ သူတို့၏ သားစဉ်မြေးဆက်တို့သည်လည်း “ခေါင်ကစ၍ မိုးမလုံ” ဆိုသကဲ့သို့ ပို၍ပို၍ တကွတပြားဖြစ်ကုန်ကြရပါသည်။ ယခုအခါတွင်မှ ကိုယ့်နယ်မြေကို ကိုယ်ပြန်၍ ရှာဖွေကြရသောအခါ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ခြံဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပြန်မရကြတော့ချေ။

ကျွန်မတို့နယ်မြေသားများ၏ အဖြစ်သည် ကျွန်မအဖြစ်နှင့်ကော ဘာများ ထူးခြားပါသနည်း။ ကျွန်မသည်လည်း ကိုယ့်မြေကို ပစ်ခွာ၍ နယ်သစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ချစ်တဲ့သူနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွား ခဲ့ပြီး တရုတ်မြေကိုစမ်း၍ အိမ်ထောင်ရေး ခရမ်းပျိုးခဲ့ရသည်။ ခုတော့လည်း ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ယာကို ပြန်၍ ရှာဖွေရောက်ရှိခဲ့ရပြန်သည် မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ ကျွန်မသိပါပြီ။ ပီကင်းက အချစ်အိမ်ဆီသို့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရတော့မည် မဟုတ်တော့ပါ။

ပီကင်းမြို့မှ ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးသည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် အခိုင်အခံ တည်ထားခဲ့သော အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ကို အုတ်နံရံကြီးများဖြင့်

ဝင်းခတ်ထားသည်။ ဝင်းတံခါးကြီးများကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ မွေးယုံသော အနီရောင် သစ်မာသားဖြင့် အခိုင်အခံပြုလုပ်ထားသည်။ တံခါးဘောင်ကြီးများကို ကြေးဝါတုံးကြီးများဖြင့်ပင်ဘောင်ခတ်ထားသေးသည်။ ထိုဝင်းတံခါးကြီးများကို ခွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်ဖြင့် ကျွန်မချစ်သူ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေတတ်သည်ကို ကျွန်မမြင်ယောင်မိနေပါသေးသည်။ ထိုအိမ်ကလေးသည် ယခုလည်း ရှိနေ သေးမည်။ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာလည်း တည်နေဦးမည်။ မှန်သော်လည်း ကျွန်မ အဖို့ရာကား တဝါးဝါးပျောက်ကွယ်နေလေပြီ။ အစကတော့ ထိုမျှ ခိုင်ခန့်၍ ချစ်စဖွယ် အခြေတကျနေခဲ့ရသော ပီကင်းမြို့တော်မှ ကျွန်မ၏မိခင်မြေဗားမောင့်သို့ ဘယ်တော့မှ ကျွန်မပြန်ရောက်ရမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မထင်ထားခဲ့ မိပါသည်။ ခုတော့ မိတ်ဆွေကြီး “မက်”၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ခြံကလေးကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပြန်ရခဲ့ရလေသည်။

တကယ်တော့မူ ပီကင်းမြို့မှ ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးကို ဝန်းရံထားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးများထက်ပင် ခိုင်မာသော ကျွန်မတို့၏ မေတ္တာတရားသည်ပင် ခွဲခွာခြင်း လောကဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားနေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ပီကင်းရှိ အိမ်ကလေးတွင် တွယ်ညီခဲ့ရသော ကျွန်မ၏သံယောဇဉ်အမြစ်ကလေး သည်ပင် နှုတ်ပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလားရှင်။

ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသောစာကို “ဘာဘာ” ရှေ့တွင် ကျယ်လောင်စွာ သံကုန်ဟစ်၍ အော်ဖတ်ပြရလျှင် ဘယ်သို့နေမည်နည်း။ တကယ်တော့မူ ကျွန်မ၏ခံစားချက်ကို တစ်ပါးသူအား မျှဝေ၍ သောကမပေးလိုပါ။ အထူးသဖြင့် သည်နေ့မှာ ဂျယ်ရီနှင့်ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်မှန်ကို ဘာဘာအား မပြောလိုပါ။

သည်နေ့ (မေလ ၁၅ ရက်) ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြသော အဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အပျော်ဆုံးနေ့ဖြစ်ခဲ့သော “လက်ထပ်နေ့”မှာ ကျွန်မသည် တစ်ယောက်ထဲမြက်ပင်ပျိုးသော အလုပ်ကို လုပ်နေရပါသည်။ မိတ်ဆွေကြီး “မက်” ကို နွားနို့ညှစ်ခိုင်းထားသဖြင့် ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲမနားတမ်း အလုပ်လုပ်နေရသော်လည်း ကျွန်မစိတ်သည် ဂျယ်ရီထံသို့ ရောက်ရောက်သွား အတတ်သည်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။

လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်က “သည်နေ့”တွင် ကျွန်မနှင့်ဂျယ်ရီတို့သည် ဘာဘာသည် ဗားမောင့်ကအိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းမှာ လူမသိရှင်မကြားပင် လက်ထပ်ခဲ့ ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့၏လက်ထပ်ပွဲသို့ အမေရယ် အမေမောင်နှင့် သူ၏ဇနီးသည်

ရယ်တို့သာ ကြွရောက်လာကြပါသည်။ ကျွန်မဦးလေး၏ လင်မယားဘဝကိုဖြင့် ကျွန်မမသိပါ။ ကျွန်မကတော့ နေနေကျ ဘဝကျဉ်းကလေးမှ ကျယ်ပြန့်သော ရုတ်ထွေးသော ဘဝကြီးထဲသို့ ချစ်သူနှင့်အတူ ပီကင်းပြောင်းရင်း ရောက်ရှိခဲ့ရ ပါတော့သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် လောကကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိသေးပါ။ အထူးသဖြင့် လူမျိုးခြားတိုင်းပြည်တွင် ပို၍ မျက်စိသူငယ် ဖြစ်ရ ပါသည်။ ဂျယ်ရီကတော့ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေပြောသွားကြသော နေ့စဉ်သုံး စကားများကိုပင် ကျွန်မအား ရှင်းပြလေ့ရှိပါသည်။ သည်တော့လည်း တရုတ် လူမျိုးတို့၏ အကြောင်းအရာများသည် သူ့အဖို့ အဆန်းတကျယ်မဟုတ်သလို ကျွန်မအဖို့လည်း အဆန်းတကျယ် မဟုတ်ပါတော့ချေ။

ခုတော့ တရုတ်ပြည်သည် ပြောင်းလဲဆန်းကျယ်နေလေပြီ။ ရုတ်ထွေးမှု များလည်း ပြီးပြေကင်းစင်လေပြီ။ လူပေါင်းများစွာ၏ လူတန်းစားတိုက်ပွဲများ သည်လည်း အောင်မြင်နေလေပြီ။

ကျွန်မသည် တရုတ်ပြည်ကြီးနှင့် ဝေးသထက်ဝေးရလေပြီ။ ကျွန်မကို သူတို့သည် ဘယ်သို့လျှင် ပြန်လည်လက်ခံနိုင်တော့မည်နည်း။ ကျွန်မနှင့်အိမ်ချင်း ကပ်လျက်နေခဲ့သော သူငယ်ချင်းမ “စူမီ” သည်လည်း သူနှင့်ကျွန်မ ကိုယ်ကလေး ကိုယ် အတူထိန်းရင်း စကားလက်ဆုံကျခဲ့သည့် အချိန်များ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဈေးဝယ်ရင်း ကြုံတွေ့ရသော ပြဿနာများကို တွတ်တွတ်ထိုးပြောဆိုခဲ့ကြသည့် အချိန်ကကဲ့သို့ပင် ကျွန်မကို ချစ်ခင်မပျက် ရှိနေလိမ့်မည်ကို ကျွန်မ ယုံကြည် ပါသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီး “လီ” သည်လည်း ကျွန်မကို ချစ်ခင်မပျက်ပင် ရှိနေဦးမည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်နေပါသည်။ လီသည် ကျွန်မကို မမြင်လိုက်နှင့် မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မကို အတင်းဆွဲ၍ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်စေပါသည်။ ကျွန်မ လက်ခုံကလေးများကို ပွတ်သတ်ရင်း ကျွန်မကို စကားလက်ဆုံပြောတတ်ပါသည်။ သူတို့ကား ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေများပင် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မသူတို့ကို ချစ်ခင်သလို သူတို့လည်း ကျွန်မကို ချစ်ခင်ကြပါလိမ့်မည်မှာ သေချာပါသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည်လည်း ဂျယ်ရီစာထဲကကဲ့သို့ပင် “ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ ချစ်ခင်ကြပါတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း ချစ်ခင်နေမှာပါပဲဒါပေမဲ့” ဟူသော စာမျိုး အပြင် ဘာမှရေးနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ချစ်ခဲသည်၊ ချစ်နေဆဲဖြစ်သည်၊ နောင်လည်း ချစ်ခင်နေပါဦးမည်ဟု ဆိုပါလျှင် ထို “ဒါပေမဲ့” သည် ဘာကြောင့် နောက်ဆက်တွဲပါလာရသနည်း။

သည်မေးခွန်း၏အဖြေကို ကျွန်မလည်း မဖြေတတ်ပါ။ ကျွန်မနှင့်သူတို့ကြားတွင် ဘီတီဆီတီခြင်းကသာ ဆက်သွယ်လျက် ရှိနေပါသည်။

ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ရန် မီးဖိုချောင်သို့ ကျွန်မဝင်လာသောအခါ ညနေစောင်း၏နေရောင်ခြည်ကို ကျေနပ်စွာခံစားနေသော ဘာဘာကိုတွေ့ရ မိသည်။ ဘာဘာသည် တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်တတ်ပြီး အနည်း ယော်သာရှိသော သူ၏တရုတ်စာအုပ်ဟောင်းများကိုသာ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ဖတ်နေ လေ့ရှိပါသည်။ စကားလည်း အင်မတန် နည်းလေသည်။ သူ့ဘာတွေ စဉ်းစားတွေး တောနေသည်ကို ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။

ကျွန်မတို့ရွာခံ ဒေါက်တာ မစ္စတာဘရစ်ကတော့ တစ်ခါပြောဖူးပါသည်။ “သူတစ်ယောက်ထဲ လစ်တယ်(လ်)စပရင်းက တဲကလေးထဲမှာနေတုန်းက တစ်ခုတစ်ခု အကြီးအကျယ် ခြောက်ချားစရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်နဲ့တုတယ်”

“ဘယ်လိုမှ အဖြေရှာမရနိုင်တဲ့ ရောဂါမျိုးဟာ ရှိနိုင်သလားဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ ဘရစ်သည် လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သမားကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် ရိုးသားသောရုပ်လက္ခဏာရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် တိကျပြတ်သားစွာ လုပ်ဆောင်တတ်ကြောင်း သူ့မျက်နှာထားက ပေါ်လွင်စေ မိသည်။ အို... အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ သူ့အကြောင်း အစုံအစေ့ သိထားစရာ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိပါ။ ပြီးတော့... ကျွန်မနှင့်ရယ်နိုင်သည် ဆရာဝန် ခေါ်ရလောက် အောင် ဖျားနာဖူးသည်မရှိပါ။

“ရှိနိုင်တာပေါ့ခင်ဗျာ အဲဒီလိုစိတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ရောဂါမျိုးရှိတဲ့လူဆိုရင် သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ပေးရုံအပြင် ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး”

သူသည် ဘယ်သောအခါမှ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် မလုပ်တတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဘယ်တော့မှလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အသိမပေးတတ်ပါ။ သူသည် ဘာဘာ၏ အကြောင်းကို သိတန်သမျှ ကျွန်မအား တစ်ဆင့် ပြန်ပြောနိုင်ရန် ရောက်ရှိနေတတ် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဘာဘာသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခေါ်ယူလာခဲ့ မိလျက် ကျွန်မကိုယ်တိုင်နားမလည်နိုင်သေးသော အဘိုးအိုဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်မသည် ဘာဘာကို ဂျယ်ရီ၏ဖခင်အဖြစ်နှင့်သာ သိနေပါသည်။ သူ့ဘာဘာသည် ဂျယ်ရီ၏ဖခင်နှင့် လုံးဝမတူတော့ပါ။ ပီကင်းတွင်နေစဉ်က

ဘာဘာ၏ဦးနှောက်သည် ထက်မြက်လှပါသည်။ ဝိုင်းခြားဝေဖန်တတ်လှ ပါသည်။ သိလွယ်မြင်လွယ်လှပါသည်။ ကျောင်းသားသူငယ်တစ်ယောက်မဟာ ဦးနှောက် ဖျတ်လတ်မှုအပြည့် ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ပီကင်းတွင် ဂျယ်ရီနှင့်အတူ ဘာဘာ၏ အိမ်တွင်နေကြရမည်ဆိုစဉ်က ကျွန်မသည် ဘာဘာကိုကြည့်ပြီး စိုးထိတ်ရပါသည်။ တစ်ဆက်ထဲမှာပင် ဘာဘာနှင့်အတူနေရမည်ကို စိတ်ဝင်စားရပါသည်။ ဘာဘာ သည် လူကြီးပီပီအားလုံးကို သိနေပုံရပါသည်။ သူပြောသမျှ စကားတို့သည် အလွန်နားလည်လွယ်သော သဘာဝကျသည့် စကားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ပြောသူနှင့်နားထောင်သူကြား တစ်ဖက်ဖက်သို့ ယိမ်း၍ ဆွဲ၍ ပြောသောစကား မျိုးကို ဘာဘာသည် ဘယ်သောအခါမှ မပြောတတ်ပါ။ ထူးခြားသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်တော့မှ နိမ့်ချပြောလေ့ မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သေသည်အထိတိုင် မိမိကိုယ်ကို တရုတ်နိုင်ငံကြီးအတွက် ပေးလှူထားမည့် သူများ၏အတွေးအမြင်ကဲ့သို့သော စွဲမြဲခိုင်မာသည့် အတွေးမျိုးသည် ဘာဘာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန့်နှံ့နေပြီ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

“ဂျယ်ရီ ရှင့်အဖေ ကျေနပ်အောင် ကျွန်မ ဘာတွေ လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ပြောထားဦးနော်”

ပီကင်းတွင် ပထမဆုံးခြေချခဲ့ကြသောညက ကျွန်မပြောသောစကားဖြစ် ပါသည်။

“ဟား...ဟား...မလိုပါဘူး အချစ်ရာ ဘာလို့ဆို ဖေဖေဟာ သူဘဝသူ အမြဲတမ်းကျေနပ်နေသူပဲ။ သူဟာ လူတိုင်းကို သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ကျေနပ်တတ် တယ် ပြီးတော့ မင်းကိုလဲ သူက သဘောကျပါတယ်။ မင်းက ဟန်မဆောင် တတ်ဘူး မဟုတ်လား အေး ဖေဖေကလဲ ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့လူမျိုးကွ၊ ဒီတော့ မင်းတို့ချင်း အလိုလို အဆင်ပြေကြမှာပါ”

ဘာဘာသည် ယခုထက်တိုင် သဘာဝကျခြင်းတရားကို အလွန်အမင်း ကိုးကွယ်လျက် ရှိသေး၏။ ရှေးကျသော ယဉ်ကျေးမှုများကို စွဲမြဲလုပ်ကိုင်လျက် ရှိသေး၏။ သူငယ်စဉ် အမေရိကန်ကျောင်းသားဘဝက ချွတ်ယွင်းခဲ့သော လူမှုရေးများကို ပြုပြင်နိုင်ရန် မြေးဖြစ်သူ ရယ်နီကို နည်းပေးလမ်းပြ ပြုလုပ်လေ့ ရှိ၏။

ဘာဘာသည် အိမ်ရှင်မဖြစ်သော ကျွန်မကစ၍ နေရာမယူမချင်း “ထမင်းစားပွဲ” တွင် ထိုင်လေ့မရှိချေ။ အနီးအပါးခြံဝင်းထဲလမ်းလျှောက်လျှင်ပင်

ကျွန်မကို ဂရုတစိုက် အသိပေးလေ့ ရှိပြီး လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာလျှင်လည်း အင်ကြိမ်လာ၍ အသိပေးလေ့ရှိ၏။ သကြားပင်တန်းကလေးများ အရိပ်မှာ ထမ်းလျှောက်ရသည်ကို ဘာဘာသည် နှစ်ခြိုက်တတ်ပေသည်။

ဘာဘာသည် လူ့လောက၏ လှပမှုအသေးအဖွဲ့ကလေးများကို ဂရုတစိုက် ဝင် ကျွန်မအား ဖောက်သယ်ချလေ့ရှိပါသည်။ ရယ်နီသည် ခုတလောဘောလုံး ထားနေရသဖြင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ်သည်ဖြစ်ရာ ဘာဘာ၏ စကားကလေး များသည် စကားဝိုင်းကောင်းကောင်း တစ်ခုတော့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ခုလည်း ဘာဘာနှင့် ကျွန်မ မီးဖိုဆောင်တွင် စကားပြောလျက် ရှိနေ ခဲ့သည်။ အို... ဒါပေမယ့် ဘာဘာစကားလမ်းကြောင်းတို့သည် မဖြောင့်မတ်ကြပါ ထလား။ အကြောင်းအရာတို့သည် ချက်ချင်းပြောင်းလဲနေကြပါကလား။ သူသည် သူငယ်ပြန်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ လုံးဝမဟုတ်ပါ။ သို့ပေမင့် သာမန်လူကြီး တစ်ယောက်လိုလည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။ အသက်အရွယ်၏ အတွေ့အကြုံမှရသော သိလွယ်မြင်လွယ်သည့် အသိဉာဏ်မျိုးလည်း မရှိတော့ပါ။ ကြိုးစားအားထုတ်မှု ဇွန်းကန်လှုပ်ရှားမှုနှင့် အတက်အကျသဘောတို့ကို သူမသိတော့ပါ။ သူ့အဖို့ လူ့ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ချေ။ သူသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် အချိန် တို့ကို ကုန်လွန်စေတတ်ပြီး မကျေနပ်ခြင်းဟူသည်လည်း သူ့၌မရှိတော့သလို ဖြစ်နေလေပြီ။ ဘာဘာဘဝသည် မျှော်လင့်ချက် ကင်းလှပါသည်ရှင်။

ခုလည်း ဘာဘာသည် ဘာမျှမသိသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အင်မုန့်စားနေပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်းပင် သိဟန်မတူဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ရယ်နီပြန်ရောက်လာသောအခါ ဘာဘာသည် ရယ်နီသွား လေရာသို့ ဂရုစိုက်၍ လိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သူ ဘာမျှမပြောသော်လည်း ဇွန်နီနှင့် ပတ်သက်၍ အစဉ်းစားရကြပ်နေမှန်း သိသာလှပါသည်။ သူ ရယ်နီကို ထိုက်ကြည့်နေပုံမှာ ရယ်နီသည် ဂျယ်ရီ၏သားလော ဂျယ်ရီကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သ လောဟု စဉ်းစားရကြပ်နေခြင်းဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

ဘာဘာသည် တစ်ခါတစ်ခါတွင်တော့ ရယ်နီကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေ ထတ်ပါသည်။ ကဲ...ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသော“စာ”ကို ကျွန်မသည် ဘာဘာအား မည်သို့လျှင် ရှင်းပြ၍ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ ကျွန်မသည် အနားစရာကောင်းသောဘာဘာကို မနှိပ်စက်ရက်ပါ။

ရယ်နီသည် အိမ်၌ခဏသာနေပြီး သူငယ်ချင်းများနှင့် ရပ်ရှင်ကြည့်ရန် ထွက်သွားလေသည်။ သူ၏စာမေးပွဲအမှတ်စာရင်းများ ကောင်းနေဆဲမို့ ကျွန်မက သူ့အလိုကို လိုက်ရပါသည်။

ရယ်နီအတွက် စွယ်တာထိုးနေသော ကျွန်မနှင့် သူ့ကုလားထိုင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေသော ဘာဘာ၊ သည်နှစ်ယောက်သာ အိမ်၌ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် စွယ်တာထိုးရင်း ဂျယ်ရီထံသို့ စိတ်က ရောက်နေပြန်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ခွဲခွာလာပြီးနောက်ပိုင်း သည်နေ့လို “လက်ထပ်နေ့” ကျရောက်တိုင်း သူ့ထံမှစာကို နှစ်စဉ်ကျွန်မရရှိခဲ့ပါသည်။ “လက်ထပ်နေ့” နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာပင် ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် သည်နေ့ညအတွက် အချိန်ကိုက်ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး စာထည့်လိမ့်မည်မှာ သေချာပါသည်။ သူ၏အချစ်ပန်းကို စာအားဖြင့် အသစ်မွမ်းမံရန် ကြိုးစားမည်မှာ သေချာပါသည်။

သူ့ထံမှလာသမျှသော စာများသည် အပေါ်ထပ် ကျွန်မအခန်းရှိ သစ်သားသေတ္တာကလေးထဲမှာ ရှိမြဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် နှစ်စဉ် သည်ကနေ့ကျရောက်တိုင်း သူ့စာအားလုံးကို တစ်ကြိမ်ပြန်ဖတ်မြဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ခွဲခွာခြင်းသည် ကုန်ဆုံးပါစေတော့ဟုလည်း ဆုတောင်းရမြဲဖြစ်ပါသည်။

သည်နှစ် သည်ညတော့ သူ့စာများကို ပြန်ဖတ်ရန် ခွန်အားမှ ရှိရဲ့လား မသိပါ။ သူ့စာများကိုတွေ့မှ သူ့ကိုပို၍ လွမ်းတမိမှာ ကြောက်ခြင်း၊ ဆုတောင်းပြီးမှ ဆုတောင်းမပြည့်မှာ ကြောက်ခြင်း... စသည်ကြောက်ရခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မကစ၍ စကားမပြောလျှင် ဘာဘာသည် ဘာစကားမှ ပြောလာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့ဝေဒနာမျက်လုံးများ၏ ကျွန်မကို ငေးစိုက်ခြင်းဒဏ်ကို ကျွန်မ မခံနိုင်ပါလေ။

“ဘာဘာ... ဂျယ်ရီရဲ့အမေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းတွေ မှတ်မိသေးသလား ဟင်...”

သူသည် သူ့ဇနီးသည် ဂျယ်ရီအမေ၏အကြောင်းများကို ကြိုးစား၍ စဉ်းစားနေရမှလွဲ၍ ကျွန်မမေးခွန်းကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သိပ်မဖြစ်သွားပါ။

“မှတ်မိတယ်... မှတ်မိတယ်... သူ့နာမည်က “အေလင်း” တဲ့၊ သူတို့က “ဟန်” မျိုးတွေလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းလဲ ပီသသားပဲ”

“သူနဲ့ဘယ်လို အိမ်ထောင်ကျတယ် ဆိုတာ ကျွန်မသိချင်လိုက်တာ”

သူ တွေဝေသွားသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“ငါ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ငါ တရုတ်ပြည်မှာ အကြံပေးအရာရှိ လုပ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ “ဟန်ယုရန်” က ငါ့ဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နိုင်လှတယ် သူ့မှာလဲ ငါ့ထက် အသက် ငယ်တဲ့ နှမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ အရိပ်အမြွက်ပြောဖူးတယ်။ သူ့နာမည်က အာစောကပြောတဲ့ ‘အေလင်း’ပေါ့”

“ဘာဘာကလဲ တရုတ်ပြည်မှာ တကယ့်ကို အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း နေသလား”

“ဒါပေါ့ ငါ့မှာ မိန်းမမှ မရှိဘဲ”

“မိန်းမ မရှိဘူးဆိုတော့ ဘာဘာချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေ ဘာတွေကော မရှိဘူးလား ဟုတ်လား”

ကျွန်မစကားအတွက် ဘာဘာမုန်သက်မိသွားပြန်ပါသည်။

ကျွန်မ အဖေပိုင် သားရေကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော ဘာဘာ၏ တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးမှ ပိုးသားပိုးချည်များပေါ်သို့ ဓာတ်မီးရောင်သည် အေးချမ်းစွာ ကျရောက်နေပါသည်။ ထိုဓာတ်မီးရောင်ကြောင့်ပင် သူ၏ဖြူဖွေးသော အသားဆံပင်နှင့် မှတ်ဆိတ်မွှေးတို့သည် တလက်လက်ရှိနေသည်။ သောကဗျာပါဒ ဟူသော မျက်လုံးများက နက်ပြောင်ရွန်းစိုနေကြပါသည်။ သူသည် အကြီးအကျယ် စဉ်းစားနေရပုံရလေသည်။

“ကဲပါလေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ပြီးတာတွေလဲ ပြီးခဲ့ပြီပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ငါပြောမပြချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြန်သတိရမို့ ငြိစားနေတာ၊ ငါထင်တယ်၊ ငါ့မှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးသလိုပဲ၊ ငါတစ်ယောက်ယောက် ကျန်ခဲ့ဖူးသလိုပဲ ‘အေလင်း’ တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပြင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ တစ်ယောက်ယောက်ပဲ၊ အေး အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ငါ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေတာ”

“သူက တရုတ်မပဲလား”

ကျွန်မသည် သိလျက်နှင့် မေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘာဘာ၏ ပထမချစ်သူမှာ အမေရိကန်မတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။ သို့သော် ဘာဘာ သတိရတန်သမျှ ရပါစေဟု စကားကြောင်းပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး တရုတ်မ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“အေး အဲဒါကိုပဲ မမှတ်မိနိုင်တာ”

“သူ့နာမည်ကော မှတ်မိလား”

“ဟင့်အင်း နာမည်လဲ မမှတ်မိဘူး”

ကျွန်မလက်ထဲမှ ထိုးလက်စ ဆွယ်တာကလေးပင် လွတ်ကျသွားပါသည်။

“အို ဘယ်လိုပါလိမ့် လောကကြီးရယ်”

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဝေးကွာသောဒေသတစ်ခုမှာ ချစ်သူမိန်းမနှင့် ကင်းကွာနေထိုင်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာလာသောအခါ ထိုမိန်းမ၏ အမည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားခဲ့၏။ ထို့ထက်ကား အမေရိကန်မတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့ပြီး ထိုအမေရိကန်မကို အမေရိကားမှာပင် ထားရစ်ကာ တရုတ်ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ သွားရောက်နေထိုင်သောအခါ ချစ်သူ အမေရိကန်မကလေး၏ နာမည်ကိုပင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဘုရား... ဘုရား...။ ဂျယ်ရီသည် တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်မ၏ နာမည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားမှာလားကွယ်။ ကျွန်မ၏ နာမည်ရင်း ‘အယ်လစ်ဇဘက်’ ကိုရော သူ့ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့သည့် အိမ် (၈၀)ဟူသော ကမ္ဘာကျော်နာမည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားမှဖြင့်ရှင်။

“ငါဘဝဟာ တကဲ့ကို အထီးကျန်ဘဲ။ ငါချစ်ခဲ့တဲ့ ... အေး... အဲဒီ သူ့နာမည် ငါမမှတ်မိတဲ့သူက ငါ့ကိုပြန်မချစ်ခဲ့ဘူး။ အို... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငါသတိရပြီ၊ ငါချစ်ခဲ့တဲ့သူဟာ ငါ့ကို ပြန်မချစ်ခဲ့တဲ့သူ၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်သေးတယ်ထင်တယ်၊ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ တရုတ်ပြည်မှာ တစ်ယောက်ထဲနေခဲ့တာတော့ သေချာတယ်။ အေး... အဲဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်း ‘ဟန်ယုရန်’ က သူ့နှမအကြောင်းကို စကားစလောတော့တာဘဲ၊ ငါကလဲ တရုတ်မကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူသင့်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ ဘာလို့ဆို တရုတ်တွေကြားထဲမှာ ငါအလုပ်လုပ်ရတဲ့အခါ ငါ့ဇနီးသည်ဟာ ငါ့ကို အကူအညီပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတစ်ခုစဉ်းစားလို့ မရဘူးဘာဘာ၊ တရုတ်အမျိုးသမီးတိုင်းဟာ ငယ်ငယ်ထဲက စေ့စပ်ထားတဲ့လူ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတာပေါ့၊ ‘အေလင်း’ မှာလဲ ငယ်ငယ်ထဲက စေ့စပ်ထားတဲ့လူ ရှိတာ ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူဟာ အေလင်းငယ်ငယ်ကတည်းက ကာလဝမ်းရောဂါနဲ့

ဆုံးရှုတယ်။ သူ့သေတော့ အေလင်း ၁၅ နှစ်သမီးပဲရှု... သားတယ်လို့ ငါ့သူငယ်ချင်းက ပြောပြတယ်။ ငါနဲ့လက်ထပ်တော့ အေလင်းအသက်ဟာ ၂၅ နှစ်ရှိပြီ။ ငါက ၃၀၊ အေး ဒါတော့ ငါကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူဟာ လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်လို့လား”

ကျွန်မသည် ကျွန်မသိချင်သမျှကို သိသာနိုင်ရန် ဘာဘာ၏ အသိဉာဏ် တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်နေမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီ၏ မိခင်အကြောင်းကို သိချင်နေပါသည်။ ဘာဘာသည် သူ့ဇနီးအကြောင်းကို တစ်ခါမျှမပြောဘူးပါ။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ ဓာတ်ပုံသည်လည်း မရှိဘူးခဲ့ပါ။ ဂျယ်ရီကိုယ်၌ကလည်း သူ့အမေအကြောင်းကို သိပ်မပြောစေလိုတတ်ပါ။ ဂျယ်ရီသည် သူ့မိခင်ကို မှာကျည်စွာချစ်ပါသည်။ သူ၏ချစ်ချင်းမေတ္တာ၌ အဘယ်ကြောင့်လျှင် မှာကျည်ခြင် သည် ကပ်လျက်ပါလာရသနည်း။

ဗားမောင့်၏ လမသာသောညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပါသည်။ ‘မေလ’ ၏ ညများသည် အေးလိုက အေးစေပြီး နွေးလိုက နွေးစေတတ်ပါသည်။ သည်ည နွေးပါသည်။ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန်မဟုတ်သော်လည်း ပိုးဖလဲကောင်များ၏ ရန်ကို ကာကွယ်ရန် တံခါးများကို အလုပ်ပိတ်ထားသဖြင့် ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်လှပါသည်။

ဘာဘာသည် ခလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ခံစားချက်ကင်းမဲ့စွာ ပြောနေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့တကယ့်ခံစားချက်နှင့် ပြောနေသည်ဖြစ် သွင်လည်း ကျွန်မနှင့် သူ့ကြားတွင် ခုက်စွများနှင့်ပတ်သက်၍ ထိန်ဝှက်နေရာအကြောင်း မရှိပါ။ ဘာဘာသည် စကားပြောသောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး တစ်ခါတစ်ရံ တရုတ်လိုပြောသည်။

ဘယ်ကလောက်များ ဆန်းကြယ်လိုက်ပါသနည်း။ ဘယ်ကလောက် မှုးကော ကြည့်နူးစရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ အလွန်တရာ အယူအဓွန့်လှသော ကျွန်မအမေနေခဲ့သည့် အမေရိကန်အိမ်ကြီးထဲတွင် ရှေးတရုတ် အဿာစကားများသည် သာယာနာပျော်ဖွယ် လွင့်ပျံ့နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အသေခံရီလျှင် ဘယ်လိုများနေမည်နည်း။ အပေရီနေလျှင်ကော အပေသည် အဘာ၏စကားများကို ကောင်းစွာနားစိုက်ထောင်မည်မှာ သေချာလှ ပါသည်။ သို့ရာတွင် အပေရော အမေပါ တရုတ်ဘာသာ စကားကိုနက်နက်တစ်လုံးမှ

နားလည်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကတော့ နားလည်ပါသည်။ တရုတ်ဘာသာ စာပေကို ကျွန်မ သင်ကြားခဲ့ရခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ရပါသည်။ ဂျယ်ရီက ကျွန်မကို စာသင်ပြရန် ရှာပေးသော တရုတ်ကျောင်းဆရာ မစ္စတာချင်းနှင့်အတူ တရုတ်စာအုပ်များကြားမှာ ကုန်လွန်ခဲ့ရသည့် နာရီပေါင်းများစွာသည် ခုဘာဘာနှင့် စကားပြောနေရသည့် တဒင်္ဂကလေးအတွက် အဖိုးတန်လှသည်တကား။

ဟော... ခုတော့ ဘာဘာထံမှ ပုံပြင်ကလေးများကို နားထောင်နေရပါပြီ။ ကျွန်မအဖေထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာပင် ထိုင်လျက်သားနှင့် ဘာဘာ သည် ပုံပြင်ကလေးကို ပြောနေလေပြီ။ သူ၏အရည်တွန့်နေသော နှမ်းနယ်သည် လက်ကြီးများသည် တစ်ဖက်ပေါ်တစ်ဖက် ပိုက်လျက်သားရှိနေ၏။ သူ့မျက်လုံးများ သည် ကျွန်မကိုတစ်လှည့် နှက်မှောင်သည့် အပြင်လောကကို ကာစီးထားသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တလှည့်၊ ကြည့်ငေးနေလေသည်။ ပုံပြင်ကလေးကား သူ့ ဦးနှောက်ထဲသို့ တဝဲဝဲလည်လာသည့် သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းကလေးပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး... ဘာဘာသည် ကျွန်မ ရင်းနှီးကြွမ်းဝင်ပြီးခဲ့သူတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေပါပေါ့လား။ ဗားဂျီးနီးယား ပြည်နယ်သားတစ်ယောက်၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အမူအယာ တရုတ်ပြည်ကြီးသားတစ်ယောက်၏ တင့်တယ် သော ကျက်သရေတို့ဖြင့် ပြည့်စုံနေသော ကျွန်မယောက်ျားကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ နေပါပေါ့လား။ အို... ဂျယ်ရီအဖေ စစ်ပါလားကွယ်။

ဘာဘာသည် လူငယ်ဘဝက အဖြစ်ကလေးများကို ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြနေသော်လည်း သူသည် ကျွန်မကဲ့သို့ပင် 'အချစ်အချိန်'ကလေးများကို လက်လွှတ်ကုန်လွန်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

တရုတ်တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ကွန်ဖြူးရှပ်၏ သဘောတရားရေးရာများသည် ထိုစဉ်က တရုတ်ပြည်တွင် ပညာရေးပိုင်း၌ ထွန်းကားနေပြီဖြစ်သော်လည်း သာရေးနာရေး ကိစ္စများတွင်ကား တရုတ်တို့သည် ရှေးရိုးရာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အစဉ်အလာအတိုင်းပင် လုပ်ဆောင်တတ်ကြလေသည်။ ဘာဘာနှင့် ဂျယ်ရီမိခင် တရုတ်အမျိုးသမီးကြီးတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ အစဉ်အလာအတိုင်းပင် လက်ထပ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြလေသည်။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ဘာဘာရယ်... အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက် လက်ထပ်မဲ့ကိစ္စကို သူ့ရဲ့မိဘများကကော သဘောတူသလား။”

အမှန်မှာ ထိုစဉ်က ဂျယ်ရီမိခင် အေလင်း၏မိဘများသည် ဆုံးပါးပြီ

ဖြစ်ပါသည်။ ဘာဘာသူငယ်ချင်း 'အေလင်း' ၏အစ်ကို ဟန်ယုရန်သည် သူတို့၏ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ပထမတွင် ဟန်ယုရန်သည် သူ့နှမအား ဘာဘာကို ခက်ထပ်ရေးအတွက် အတင်းအကျပ် မတိုက်တွန်းခဲ့ပေ။ မုဆိုးမ ကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူတို့ယုံသုဆုံးဖြတ်စေခဲ့၏။ ဂျယ်ရီ၏အမေကလည်း လက်ထပ်ရမှာ စိတ်မသန့်ဘဲ ခြံလေ၏။ တရုတ်ပြည်ကြီးရှိ မုဆိုးမကလေး အတော်များများကဲ့သို့ပင် သီလ ချင်ဝတ်ရန် စိတ်ကူးထားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူ့အသိဉာဏ်က ထိုကိစ္စအတွက် ခွင့်မပြု။ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းမှုကိစ္စအတွက် ကိုးကွယ်သမှုပြုနေရင်း အချိန် ကုန်လင့်မည်ဟု သူယူဆ၏။ သီလရှင်ဘဝကို ဘယ်မှာ ရယူနိုင်ပါမည်နည်း။

“ဘာဘာ... ဂျယ်ရီအမေက လှသလားဟင်”

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ လှမလို ရှိတတ်သားပဲ... ဒါပေမဲ့ မလှပါဘူးလေ”

“အဲဒီ တစ်ခါတစ်ရံဆိုတာက...”

“အဲဒီ တစ်ခါတစ်ရံတွေကလား... သူက ငါ့ကို သူ့ကြိုက်တတ်တဲ့ ကဗျာတွေအော်ပြီး ဖတ်ပြနေတဲ့ အချိန်မျိုးပေါ့။ သူက ကဗျာဖတ်ရရင်ပျော်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ သူ... 'စောင်း'လဲ ကောင်းကောင်းတီးခတ်တတ်တယ်။ သီချင်းလဲ တစ်ခါတလေဆိုတယ်။ သူ့အသံဟာ အေးပြီးချိုနေတာပဲ” ဒါပေမဲ့ ညနေပိုင်းတွေ မှာဆိုရင် သူဟာ “စောင်း”တီးခတ်ရင်းနဲ့ မျက်ရည်တွေ ကျနေတတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး။”

“ဂျယ်ရီကိုမွေးပြီးတော့ကော သူပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသေးရဲ့လား။”

“သူ ပျော်ရွှင်တယ် မပျော်ရွှင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မသိသာဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျယ်ရီကို မွေးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့အမူအယာတွေ ပြောင်းလဲ သာတာအမှန်ပဲ။ သူဟာ ကဗျာလဲ သိပ်မဖတ်တော့ဘူး။ “စောင်း”ကိုဆိုရင် ထုံးစံ မကိုင်တဲ့အထိပဲ အဲဒီအစား တရုတ်ပြည်ကြီးရဲ့ တော်လှန်ရေးကို သူ စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးကိုတော့ ဂရုတစိုက် မရှိသေးဘူး။ ဂျယ်ရီကို မမွေးခင်က သူ သတင်းစာ မှန်မှန်ဖတ်သလား မဖတ်သလား မသိရပေမဲ့ ဂျယ်ရီကို မွေးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ စာသိပ်ဖတ်လာတယ်။ အသက်သစ်တွေ မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေ သိပ်ဖတ်တာပဲ။ နောက်တော့ ငါတို့နဲ့ သဘောတူနဲ့ချင်း လုံးဝမတူတဲ့ ဆွန်ယက်စင်နဲ့တောင် ဆက်သွယ်နေတယ်။ အင်အားနေတယ်လို့ သိလာရတယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက်တော့ ငါနဲ့သူ ခဏခဏ

ရန်ဖြစ်ကြတယ်”

“အို... ဘာဘာကို ကျွန်မက စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ သတိပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျွန်မပြောသည်စကားကို မကြားသည်ကား ဂရုမစိုက်သည်လားတော့ မသိပါ။ သူပြောချင်သည်ကို ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဆွန်ယက်စင်နဲ့ ငါတို့နဲ့က မတဲ့ကြဘူး၊ ငါဟာ အဲဒီတုန်းက နန်းတွင်း အကြံပေးအရာရှိ မဟုတ်လား၊ မင်းသဘောပေါက်ကဲ့လား၊ အေး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရုတ်အစိုးရရဲ့ ရှေ့က ချမှတ်ခဲ့တဲ့ သဘောတရားတွေကိုပဲ ငါက ယုံကြည်တာကိုး ပြီးတော့ အဲဒီ ဆွန်ယက်စင်ဟာ တော်ဝင်နန်းထိုက်တဲ့ ပညာတတ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပဲ”

ဘာဘာသည် ခုလောက်ထိ စကားပြောနေသဖြင့် ကျွန်မအံ့အားသင့်ရ ပါသည်။ သူ့သဘောတရားကို လက်ခံသည် လက်မခံသည်အပထားလို့ သူ ပြောချင်သည်ကိုတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။ ပြောပါစေ။

“နောက်ပိုင်း သူနဲ့ငါ လုံးဝခြားနားလာတယ်၊ ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုမှန်သမျှကို လိုက်နာခဲ့တဲ့ ငါ့မိန်းမဟာ ဘယ်နဲ့ကတဲနဲ့ ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားတာလဲ မသိဘူး၊ ငါ့မိန်းမတောင် ဟုတ်သေးရဲ့လားလို့ ထင်စရာဖြစ်လာတယ်၊ အရင်က တခြားတရုတ်မတွေလိုပဲ အမြဲတမ်း အိုးမကွာ အိမ်မကွာနေလာရာက ဂျယ်ရီ ကလေးလဲ မွေးပြီးရော၊ ဟော... များလိုက်တဲ့လမ်းဆိုတာ မပြောနဲ့တော့၊ ငါက မေးရင်လဲ “အစည်းအဝေး” လို့သာပြောတတ်တယ်၊ ငါ သိသားပဲ၊ ဆွန်ယက်ဆင် ဆီမှာ သွားတရားနာနေတယ်ဆို၊ ငါက ဆွန်ယက်စင်ဟာ လယ်သမားပါ၊ ခုမှပေါ်ထင်ရွှေကြာပင်ပါလို့ပြောတော့ သူဟာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ငါ့ကို ရန်တွေ့ တယ်”

“ဘာကို သူက ရန်တွေ့ရတာလဲ”

“အ၊ လှနလှချည့်လားဟူ၍ သနားစရာကောင်းသောသူအဖြစ် သူကျွန်မကို ကြည့်မိပါသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် ဒေါသဖြင့် တုန်ခါနေပါသည်။

“ဘာကိုရမှာလဲ၊ ငါဟာ နိုင်ငံခြားသားမို့ တရုတ်ပြည်မှာ တော်လှန်ရေး ဖြစ်မှာကို မလိုလားဘူးတဲ့၊ ငါဟာ ငါ့ရဲ့လစာမှန်မှန်ရဖို့ ငါ့အကျိုးအတွက် ကြည့်ပြီး ဘုရင်စနစ် တည်မြဲရေးကို လိုလားနေတဲ့လူတဲ့၊ အဲဒီအထိပြောလာတယ် ဒါနဲ့ ငါက ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီအကြံပေးအရာရှိအလုပ်က ထွက်လိုက်မယ်လို့ ပြော

တော့လဲဘာထူးမှာလဲတဲ့၊ ရှင်ဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှင်တို့မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတွေ အတွက် အကျိုးရှိမဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဦးမှာပဲတဲ့၊ သူကပြောတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဟော မရောယှက်နိုင်ပါဘူးတဲ့၊ ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ရိုသေအလေး အားတတ်တဲ့ လူပဲတဲ့၊ ဒါလောက် ချို့သာပြီးယဉ်ကျေးတဲ့ မိန်းမဟာ အဲဒီတုန်း ကတော့ ကြမ်းတမ်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ အဆိုးရွားဆုံးသူ စကားကတော့ ငါဟာ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ပါဘူးတဲ့”

ဪ... ကျွန်မသိပြီ၊ သည်အချက်သည် ဘာဘာ၏ အိမ်ထောင်ရေး ပြောင်းလဲခြင်း၏ အဓိကဖြစ်မည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မိန်းမသားတစ်ယောက် အနေဖြင့် သည်အချက်ကို ကောင်းစွာသိလိုက်ပါပြီ။ ကိုယ်က ချစ်ပါလျက် ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်ဟု ထင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂျယ်ရီမိခင် သည် သူ့အိမ်သူ့ယာကို ပစ်ခွာ၍ သူ့ခိုလှုံ့ဖွယ်နေရာကို ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ သိလိုက်သော အကြောင်းအရာကိုကား ဘာဘာအား မပြောပြလိုတော့ပါ။ ဘာဘာ မသိသေးသည့်အတိုင်း၊ မေ့လျော့နေပြီ ဖြစ်သည်အတိုင်းသာ ရှိပါစေတော့။

“အဲဒီလို သူ့မှာ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်လာတာဟာ ဂျယ်ရီကြောင့်လား သိဘူးနော်”

“ငါမသိဘူး”

ကျွန်မကတော့ သိနေပါပြီ။ ဂျယ်ရီမိခင်သည် ဂျယ်ရီကိုမွေးပြီးတော့မှ သူ့နလုံးသား နိုးကြားလာခဲ့ဟန်တူသည်။ သူသည် မျက်နှာဖြူသွေးတစ်ဝက်ရော နေသော သူ့သား၏ မျက်နှာကိုမြင်ရသောအခါ သည်ကလေး၏ နောင်ရေးကို တွေးတဲ့ မွေးမိခဲ့သည်ဟု သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။ သည်ကလေး၏ တိုင်းပြည် သည် အဘယ်မှာရှိသနည်း။ အကယ်၍ သည်ကလေးသည် သူ့အဖေ၏ တိုင်းပြည် အဖေရိကား)သို့ ပြန်လိုက်သွားလျှင်လည်း သူရင်ကျိုးရချည့်။ ထိုအခါ သူ့နိုင်ငံတွင် သူ့သားအတွက် နေရာရှာရမည်။ သူသည် သူ့သားကို လက်လွှတ်မခံနိုင်။ သူ့သားအတွက် သူ နိုင်ငံသစ် ထုထောင်ရပေမည်။

အို... သည်ကိစ္စအတွက် ကျွန်မစကားလွန်သွားပါသည်။ ဂျယ်ရီအဖေ သည် သည်လိုစကားမျိုး တစ်ခါမျှ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါမျှ သူ့အဖေ ထွေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ တရုတ်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးအတွက် သူ့ကြီးစားနေသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာမရှိပါ။ မျက်နှာဖြူများ ချယ်လှယ်ချင်တိုင်း အချယ်လှယ်ခံနေရသော မျက်နှာဖြူများ၏ အလိုအတိုင်း လိုက်နေရသော

အခြေအနေကို သူသည် လိုလားခဲ့ဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့် သူ့သားကို မျက်နှာဖြူ အလိုတော်ရှိသော်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားသော်လည်းကောင်း အဖြစ်မခံနိုင် ရှာ။ တရုတ်ပြည်သည် နိုင်ငံခြားသား ချယ်လှယ်ခံဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ မိမိတို့ အမျိုးသားပိုင် နိုင်ငံဖြစ်လာသောတစ်နေ့တွင် သူ့သားကို သူပိုင်ဆိုင်လာ လိမ့်မည်။ ပင့်ကူမယ်သည် ပင့်ကူအိမ် ယက်ရှယ်သကဲ့သို့ ဂျယ်ရီအမေသည် သူ့သားအတွက် သူပိုင်နိုင်ငံကို ရှာခဲ့လေသတည်း။

ဘာဘာသည် သူ့စကားကို မဆက်တော့ပါ။ ကျွန်မသည်လည်း ဆက်၍ နားမထောင်ရလျှင် မနေနိုင်တော့ပါ။ ဂျယ်ရီနှင့် ပတ်သက်လာမည့် စကားမျိုးကို ကျွန်မနားသည် မညည်းတမ်း လက်ခံလိုပါသည်။

“အဲဒီတော့ ဒါနဲ့ သူ့အမေသေတော့ ဂျယ်ရီ ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ ဘာဘာ”

ဘာဘာ၏ချက်ချင်း မဆိုင်းဘဲ ပြောလိုက်သောစကားသည် ကျွန်မလက်မှ ထိုးလက်စွယ်တာကို လွတ်ကျသွားစေပြန်ပါသည်။ သူ့စကားသည်

“မဟုတ်ဘူး...သူ့သေတာမဟုတ်ဘူး...အသတ်ခံရတာ”

“ဘာပြောတယ် ဘာဘာ”

ဘာဘာ၏ မျက်လုံးတို့သည် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်နေပါသည်။ ဝမ်းနည်း နေသည်လည်း မဟုတ်။

“ငါ သူ့ကို အတန်တန် သတိပေးပါတယ်၊ ငါကပြောတယ်၊ ‘မင်း ခုလောက်ထိ စွဲမြဲမြဲလုပ်နေရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါလဲ ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’ လို့ သူဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်နေပြီ၊ ပြင်းထန်တဲ့ တော်လှန် ရေးသမားဖြစ်နေပြီ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မျိုးချစ်စိတ်ပြင်းထန်ရုံမဟုတ်ဘူးလေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုလေ... သူဟာ သူတို့ရဲ့လူကို ဖြစ်နေပြီ”

သူတို့ဆိုသည်မှာ ကွန်မြူနစ်များကို ပြောခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ မကြား ရဲပါ။ ဘာဘာကို ဆက်မပြောရန် တားပါသေးသည်။ မရပါ။

“ပထမတော့...သူဟာ ဆွန်ယက်စင်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ...ငါ့အိမ်မှာကို အဲဒီ မိန်းမနဲ့စစ်ယောက် အချိန်ဖြုန်းနေလေ့ရှိတယ်၊ ငါက နောက်ဆုံးတော့ တားရတာပေါ့၊ နို့မို့ဆို ငါရော ဂျယ်ရီအတွက်ပါ စိတ်မချရဘူးမဟုတ်လား၊ ငါက ပြောတယ်၊ အဲဒီသစ္စာဖောက်တွေ...အေ... ငါ့သူတို့ကို အဲလိုပဲ ခေါ်တယ်၊ သူတို့နဲ့ ဆုံစရာရှိရင် ငါ့အိမ်မှာ မဆုံရဘူးလေ”

ငါ့သားရဲ့ မြင်ကွင်းမှာ မဆုံရဘူးလို့...ငါ့စကားကို သူဘယ်လို တုန်ပြန်တယ် ထင်သလဲ... ‘ရှင့်သား ဟုတ်လား’ တဲ့”

ပီသပြတ်သားသော တရုတ်ဘာသာစကားသံသည် ဂျယ်ရီ၏အမေ ကိုယ်တိုင် ဒီအိမ်ထဲမှာ လာအော်ပြောနေသလို ကျွန်မ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ပြီးတော့ သူ ငါ့အိမ်ပေါ်က တစ်ခါတည်း ဆင်းသွားတော့တာပဲ သူ့ကို ငါ နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဘာနဲ့အတူနေတုန်း သေတာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ဒါနဲ့ ငါ သူ့အစ်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းကို ပြောပြပြီး ငါတို့ နှစ်ယောက် သူ့ကို ရှာပုံဖွင့်ခဲ့ကြတယ်။ ငါ သူ့ငယ်ချင်းကတော့ သူ့နှမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို တောင်းပန်တာပေါ့လေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပေးစားမိခဲ့တာ မှားပြီဆိုပြီးတော့၊ ပြီးတော့ သူမကို သူတို့အမျိုးစာရင်းကကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီလို့ ပြောတယ်၊ အမွေမြတ်သဘောပေါ့...ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူ့နှမကို သူပဲ ရွာတွေ့သွားတယ်၊ သူ့ရိုတဲ့နေရာကိုတော့ ဖွင့်မပြောဘူး... ‘ခင်ဗျား မသိတာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ’ လို့သာ ပြောတယ် အင်း...ဒီလောက်ဆို ငါလဲသိတာပေါ့...၊ တောင်ပိုင်းမှာ တော်လှန်ရေးလုပ်နေတဲ့ သူတို့နဲ့ သွားပေါင်းမိနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူနဲ့ ဆွန်ယက်စင်ကတော်နဲ့ကလဲ ညီအစ်မကျနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဂျယ်ရီလဲ သူ့အမေကို နောက်ထပ် မမြင်ဘူးတော့ဘူးပေါ့ နော်”

ကျွန်မ မြင်ယောင်မိပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် သူတို့၏အိမ်ကြီးထဲတွင် အခင်ဖြစ်သူနှင့်သာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်ဟု သို့ပေမည် ဂျယ်ရီသည် သူ့အမေအကြောင်း ကိုတော့ စဉ်းစားစိတ်ကူး ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကလေးငယ်သည် မိခင်၏ အကြောင်းကို မစဉ်းစားမစိတ်ကူးဘဲနေမည်နည်း။

ကျွန်မ တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ပြီးသောအခါ နယူးယောက်မြို့မှ မိဘမဲ့ကလေး ဟော တစ်ခုတွင် ဆရာမလုပ်ဖူးပါသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်မလောင်းများအတွက် အခြေခံသင်တန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးများကို ခန်းရှည်ကြီးထဲတွင် ခုတင်ကလေး များ တန်းစီ၍ ထားပါသည်။ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသော ကလေးများဖြစ်သဖြင့် သနားစဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ကလေးတို့သည် နေ့အခါများတွင် ကစားနေ တတ်ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပျော်ရွှင်ရယ်မော နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ညအခါ၌ကား အလွန်မှသနားစဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်မသည် ညတိုင်းတွင် ကောင်းစွာ အိပ်မရပါ။ ကလေးငယ်များ၏ ငိုညည်းသံ သေးသေးကလေးများ

ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ညအချိန်တွင် ကျွန်မ၌ တာဝန်မရှိသော်လည်း ကျွန်မစိတ်ကတော့ ကလေးငယ်များ၏ အခန်းဆီသို့သာ ရောက်ရောက်နေတတ်ပါသည်။ ကလေးငယ်များ၏ အခန်းဆီမှ အသံများကို ကျွန်မအခန်းမှ တိုက်ရိုက်ကြားနေရပါသည်။ ညအခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် အိပ်လျက်မှ ငိုညည်းတတ်သော ကလေးငယ်တို့၏အသံများသည် ကျွန်မအခန်းဆီသို့ လွင့်ပျံ့လာလျက် ကျွန်မကို အိပ်ရာမှ နှိုးကြပါသည်။ ကလေးငယ်တို့၏ ငိုညည်းသံကား 'မေမေ မေမေ' ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ယောက်ကစ၍ ငိုညည်းလိုက်လျှင် ဖားသူငယ်ကလေးများ တအံ့အံ့ အော်ကြသလိုပင် 'မေမေ မေမေ' အသံကလေးများသည် ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ရင်နှင့်စဖွယ် ဆူညံနေတတ်ပါသည်။ ကလေးတို့သည် "မေမေ" ကို တသော်လည်း သူတို့၏ မိခင်များကို ဘယ်မှာ မှတ်မိနိုင်မည်နည်း။ ဘယ်မှာကော မြင်ကော မြင်ဖူးကြပါမည်နည်း။

နောက်ဆုံး အလုပ်မှ ထွက်စာတင်ရသည်အထိ ကျွန်မစိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကလေးငယ်တို့၏ တိတ်ဆိတ်သောည၌ ငိုညည်းသည့် သူတို့မသိသော "မေမေ" သံကလေးများကို ကျွန်မ တစ်သက်မမေ့တော့ပါရှင်။

သည်သို့ပင် ရှိပါလိမ့်မည်။ ကလေးငယ်ကလေး ဂျယ်ရီသည်လည်း တိုင်းတစ်ပါးသား ဖခင်နှင့်အတူ ပီကင်းမြို့ရှိ အိမ်ကြီးထဲတွင် သူ့မိခင်အတွက် ညအခါ ငိုညည်းရာခဲ့ရပေလိမ့်မည်။

"ဂျယ်ရီဟာ သူ့အမေနဲ့တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမတော့ သူ့အမေဟာ တော်တယ်... ငါ့အိမ်က ဆင်းသွားပြီးတဲ့နောက် ငါမသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သူ့သားကို လာမတွေ့ဘူး၊ သူ့အစ်ကိုကတစ်ဆင့် ကလေးကို သူ့ဆီ ပို့ပေးဖို့ ပြောတယ်"

"ဘာဘာက သဘောတူလိုက်သလား"

"ပထမတော့ သဘောမတူဘူး သူ့စိတ်မျိုးတွေ ကလေးမှာ ဝင်လာမှာ စိုးလို့ သူ့အစ်ကို ဟန်ယုရန်ကိုလဲ ဒီအတိုင်းပြောလိုက်တာပဲ၊ ဒီတော့လဲ သူက ပြောပါတယ်၊ ကလေးကို ဘာမှ သူမသင်ပါဘူးတဲ့ ကလေးရဲ့ ဦးနှောက်ကို ငါ့အလိုကျသာ ထိန်းကျောင်းပါတဲ့... ဒါနဲ့ပဲ ငါ သူ့ကို ကလေးနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်တယ်၊ သူဟာ ကလေးနဲ့တွေ့ဖို့အတွက် ပီကင်းကို တက်တက်လာတယ်၊ သူတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်နေခဲ့တဲ့အိမ်မှာ တွေ့ကြတယ်"

"နာရီပိုင်းလောက်လား... တစ်နေ့လုံးလား"

"တစ်ခါတလေ နာရီပိုင်းပဲတွေ့တယ်၊ တစ်ခါတလေ တစ်နေ့လုံးတွေ့တယ်၊ ဒါကတော့ သူ့ကို သူတို့ပေးတဲ့တာဝန် အနည်းအများပေါ်တည်ပြီး အလုပ်မှ ကလေးကိုတွေ့ရတာပဲဟာ...၊ အို...သူတို့ကိစ္စက အမြဲတမ်း ဦးစားပေး ပါလေ"

ဪ... ဤသည်ပင်လျှင် ဂျယ်ရီ၌ သဘောကုသော ထိခိုက်လွယ်သော စိတ်တို့ ကိန်းအောင်းခြင်းအစပါလား။ ကြည့်လေ။ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်သည့် အကြောင်းကို လက်ထပ်ခင်အချိန်အထိ သူ ယုံကြည်ခြင်းမရှိခဲ့၊ လက်ထပ်ပြီးသည် မှောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူသည် ကျွန်မချစ်သူသက်သက်သာမဟုတ် တကယ်ကို ချစ်ခင်ဖို့ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် သက်သေပြခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါကဆိုလျှင် ကပွဲတစ်ခု၌ သူသည် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်မက ဟန်ဆောင်သဝန်တိုပြရင်း သက်သေတည်ခဲ့ရပါသည်။ "ဂျယ်ရီရယ် ခုတစ်ခါပြီးရင် ဒီပြင်ကောင်မလေးတွေနဲ့ အပွဲတိုက်မပါနဲ့တော့နော်" ကျွန်မစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး နီရဲသွားပါသည်။ "ဟာ မရူးစမ်းပါနဲ့ကွာ" ဟူ၍ တုန်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်မက သူ့ချစ်စရာကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် ဟန်ဆောင်၍ သဝန်တိုလိုက်ခြင်းကို သူ မသိပေ။ ကျွန်မသည် ဘယ်တော့မှ သဝန်မတိုတတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော သူ့အကြောင်း ကျွန်မသိသလို ကျွန်မအကြောင်းလဲ ကျွန်မသိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်လောက်လှသည့် မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်များစွာနှင့် တွေ့ရာ ဆုံရာသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မ သဝန်မတိုပါ။ ဂျယ်ရီသည် တစ်ပါးသူနှင့် သဝန်တိုစရာကောင်းလောက်အောင် ယောက်ျားပီသသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်မချစ်သူ ကျွန်မပိုင်သော ချစ်လင်မဟုတ်ပါလားရှင်။ စိတ်ကူးယဉ် နည်းဆိုလျှင် ယဉ်နိုင်သည့် ချစ်စဖွယ်သော ခေတ်ပေါ်တရုတ်မကလေးများကြောင့် သူ့အတွက် ကျွန်မ မစိုးရိမ်ပါ။ မစိုးရိမ်တတ်သည့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပင် နာခါ ကျေနပ်မိပါသေးသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ကျွန်မချစ်သူသည် အသိဉာဏ် ခြုံငုံပါသည်။ မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ... အသည်ဟုဆိုရသော အောင်ပင် ရိုးသားလွန်းပါသည်။

"ငါ တစ်ခုတော့ မကျေနပ်ဘူး၊ ဘာလဲဆိုတော့ ဂျယ်ရီဟာ အဲဒီသူ့အမေနဲ့ တွေ့တဲ့အိမ်ကို ရောက်ရင် သိပ်မပြန်ချင်တတ်ဘူး၊ ကလေးကြိုက် မုန့်ပဲသွားရေ

စာတွေနဲ့ပဲ ချောနေကြလို့လား၊ အဲဒီအိမ်က အချီတော်အချီတော် အယုတော် အယတော်တွေရဲ့ အပြုအစုကိုပဲ သာယာနေသလား...တစ်ခုခုပဲ...မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

သိပါသည်။ ထိုထိုသော ဘိုးဘွားအစဉ်အလာနှင့် နေခဲ့ကြသည့် တရုတ် မိသားစုကြီးများသည် သားယောက်ျားကလေးများကို အထူးဂရုပြု မြတ်နိုးတတ် ပါသည်။ သားယောက်ျားကလေးများသည် သူတို့ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ သားယောက်ျားကလေးများသည် ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်း ပြုစုခြင်း၊ အလိုလိုက်ခြင်းတို့ကို ခံစားရပါသည်။ သူတို့သည် တွယ်တာမှု လှိုင်းတံပိုးများ ပြင်းထန်နေသည့် အချစ်သမုန်ပြင်အောက်သို့ ဆုံးဆုံးနှစ်ဝင်ရောက် သွားရသည်သာ များပါသည်။ ကိုယ်ခံအတွေးအခေါ် အရည်အချင်း အလွန်အမင်း ပြည့်စုံသူ တချို့သာလျှင် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းဖြင့် ရပ်တည်နိုင်ကြလေသည်။ ဆုံးပါးသွားသော ကျွန်မသမီးကလေးသည် ယောက်ျားကလေးဖြစ်ခဲ့လျှင် လည်း မိမိဘဝအတွက် လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်နိုင်သူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ သမီးသည် ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ယောက်ျား ကလေး မဟုတ်ပါ။ သမီးကလေးသာဖြစ်ပါသည်။ သမီးကလေးသည် ကျွန်မ၏ “ကလေးဦး” ဖြစ်ပါသည်။

သမီးကလေးမွေးစဉ်က ဆေးရုံသို့ ဂျယ်ရီရောက်လာလျှင် လာချင်း သူ့မျက်လုံးမှာ အလိုမပြည့်ခြင်း အရိပ်အရောင်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ သူသည် တရုတ်ပီသစွာပင် သားဦးကို လိုချင်လှပေသည်။ ဂျယ်ရီ ရောက်လာသောအချိန် တွင် သမီးကလေးသည် ကျွန်မ၏ညာဘက်လက်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေပါသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ညာဘက်လက်ခွင်ထဲမှာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦးရှင် ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စ ကလေးကို ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေပါရောလား။

“လူကြီးမင်းရဲ့ သမီးကလေးပါရှင်”

ကျွန်မသည် အမြူးသည်ဆိုရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေသဖြင့်လည်း ဂျယ်ရီကို အထက်ပါကဲ့သို့ ကလေးကြည့်စမ်းမိပါသည်။ ထိုစဉ်ကရက်များသည် တကယ့်ကို ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။ ချစ်သူနှင့်ပါ။ တစ်ဘဝလုံး ပုံချစ်ရသည့် ချစ်သူလင်နှင့်ပါ။ အချစ်အိမ်ကလေးနှင့်ပါ။ ပီကင်းမြို့ကြီးက အချစ်အိမ်ကလေး နှင့်ပါ။ တရုတ်ပြည်မကြီးရဲ့မြို့တော် ပီကင်းမြို့ကြီးမှာပါရှင်။

ဂျယ်ရီသည် အလိုမပြည့်ခြင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပုံးကွယ်လျက် ခုတင်စွန်း

အောင်ရင်း သမီးကလေးကို ကြည့်နေပါသည်။

“ကလေးက သိပ်သေးတာပဲ”

သည်စကားအတွက် ကျွန်မ စိတ်ဆိုးပါသည်။ အပြစ်ရှာစရာ ရှားလို့ရှင်။

“အို...မဆိုင်တာပဲ ကလေးက ရှစ်ပေါင်တောင်ရှိတာ၊ ပြီးတော့...သမီး

ကလေးက သိပ်ညာဏ်ကောင်းမယ့်ရုပ်”

“ဘာ... သိပ်ညာဏ်ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...”

သူသည် အိပ်ပျော်နေသော ဝိုင်းစက်စက်မျက်နှာကလေးကို ကြည့်လိုက်

မိသည်။ ကျွန်မသည် သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် အမြဲအလျော့ပေးမြဲဖြစ်သော်လည်း သမီးကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ကား အလျော့မပေးနိုင်ပါ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မသမီး ကလေးမျက်နှာကို မြင်ရလျှင် မြင်ရချင်းကတည်းက သမီးကလေးသည်လှမည်။ ညာဏ်ကောင်းမည်။ လူတော်လူကောင်းမကလေး ဖြစ်မည်ဟု အလိုလိုသိခဲ့သည်။ ကျွန်မ မှန်ပါသည်။ သမီးကလေးသည် သူ့သေဆုံးမည့် ငါးနှစ်သမီးအရွယ်အထိ သူ့ဘဝဘဝလုံးမှာ ကျွန်မစကားအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အို...ခုလို ကျွန်မတို့ “လက်ထပ်နေ့” ညမျိုးမှာ သမီးကလေး၏သေခြင်း အကြောင်းကို ကျွန်မမေ့ထားပါရစေ။ ကျွန်မသည် စကားဖြတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရ

မိသည်။ “ဘာဘာ...စကားတွေလဲ ပြောရလွန်းလို့ မောလှရောပေါ့၊ ကဲ...အိပ်ရာ

ထဲသို့တော့...နောက်မှ ဆက်ပြောကြမယ် ဟုတ်လား” ဘာဘာသည် ထိုင်ရာမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်

မိသည်။ “ငါစကားမဆုံးသေးဘူးလေ၊ ဂျယ်ရီအမေ ဘယ်လို အသတ်ခံရတယ်

ဆိုတာမှ မပြောရသေးဘဲ” ကျွန်မ မကြားပါရစေနဲ့။ သူ၏မျက်လုံးများက သူ့စနိုးသည်သေခြင်း

သည် ထိတ်လန့်စဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိ

မပြောကြပါသည်။ “သူ့ကို ပစ်သတ်လိုက်ကြတာပေါ့” သူ့အသံက ကတုန်ကရင်ခိုင်မှုကို ကျွန်မ ခံနိုင်ရည် မရှိပါ။

“ဘာဘာရယ်...မပြောပါနဲ့တော့၊ အဲဒီအကြောင်းကို မေ့လိုက်ပါ”

၁၉၉၀ ခုနှစ်က ‘နန်ကင်း’မြို့မှာပေါ့...သူ့ကို အမျိုးသားအစိုးရရဲ့ လျှို့ဝှက်ရဲတပ်ဖွဲ့က မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ထားတဲ့အချိန် ဆွန်ယက်စင်ကတော်နဲ့လဲ တွဲရက်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း သီးခြားနေတယ်။ ပြီးတော့ သူများတွေနဲ့အတူ ခရီးရှည်ချီတက်ပွဲမှာလဲ သူပါမသွားဘူး။ အကြောင်းတော့ရိမှာပေါ့ ငါမသိဘူး။ သူတို့ရဲ့ညွှန်ကြားချက်အရ သူတမင်နေရစ်ခဲ့တာနဲ့ တူတာပဲ။ သူလျှို့လုပ်ဖို့လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မနက်မှာတော့ သူ့ကို အိပ်ရာထဲကနေ ဖမ်းသွားတယ်။ ညအိပ်အင်္ကျီကြီးနဲ့ပဲလမ်းမပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လျက် ပါသွားတယ် “ဒရမ်” မျှော်စင်ကိုလဲရောက်ရော၊ သူ့ကို အုတ်တံတိုင်းတစ်ခုမှာ ကျောကပ်ခိုင်းပြီး ပစ်သတ်လိုက်ကြတော့တာပဲ မျက်နှာကိုတောင် အဝတ်မစီးပေးကြဘူး”

ဘာမှ ထပ်မကြားချင်လောက်အောင် ကျွန်မမှာ မအိမ်သာဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မထပ်မေးရပါသည်။

“ဘာဘာ အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“သူ့ရဲ့အိမ်ဖော်မကြီးက တစ်ဆင့်ပေါ့ သူ့အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အဲဒီအိမ်ဖော်မကြီးက သိတယ်။ သူကမှာသွားတယ်တဲ့ ငါ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပါလို့”

ပြောစရာ ကြားစရာ စကားတို့ကား ကုန်လောက်ပေပြီ။ ဘာဘာခန္ဓာကိုယ်သည် ကိုင်းကျနေပေပြီ။ ဘာဘာ၏ရွန်းလက်သော မျက်လုံးကြီးများကို မျက်တောင်များက ကာလိုက်ကြလေပြီ။

“ကဲလာ ဘာဘာ ဘာဘာ သိပ်ပင်ပမ်းနေပြီ၊ အိပ်ခန်းအထိ ကျွန်မ လိုက်ပို့မယ်”

ကျွန်မသည် သူ့ အိပ်ပျော်သွားသည်အထိ သူ့အနီးတွင် ထိုင်စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘာဘာကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးချင်နေပါသည်။ ဘာဘာသည် ဂျယ်ရီအေမ သေဆုံးရုံပုံအဖြစ်အပျက်ကို သားဖြစ်သူ ဂျယ်ရီအား ပြောပြဖူးသလား ဆိုသည်ကိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဂျယ်ရီသည် သိတန်ကောင်းပါရဲ့။ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် အဖြစ်အပျက်မှန်သမျှကို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ပြောဆိုကြစမြဲ မဟုတ်ပါလား။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ဘယ်မှာပုံးကွယ်၍ ရနိုင်မည်နည်း။ အိမ်စေမိန်းမကြီးက မပြောသည်ပဲထား၊ ဘာဘာက ပုံးကွယ်ထားသည်ပဲထား ဂျယ်ရီသိပါလိမ့်မည်။

မနေ့ကတော့ ဘာဘာကို ကျွန်မ မမေးလိုက်ရသော မေးခွန်းအတွက် အဖြေလွှာသည် ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

တရုတ်ပြည်၏ စာတိုက်တံဆိပ်ခေါင်းများတပ်ထားသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ထိပ်တစ်လိပ် ကျွန်မထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ စာပို့လုလင် မြားနတ်ရှင် စာအုပ်တစ်ဆင့်ပါပဲ။ ကျွန်မသည် စာအုပ်လိပ်ပေါ်တွင် ကပ်ထားသော ကျွန်မတံဆိပ်ခေါင်းအသစ်များကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသေးပါ။ တံဆိပ်ခေါင်းသုံးလုံးဖြစ်ပါသည်။ တံဆိပ်ခေါင်းတိုင်းတွင် တက်ကြွလတ်ဆတ်သော လူငယ်ကလေးများ၏ မျက်နှာပုံများ ပါရှိပါသည်။ ပြည်သူ့တပ်မတော်သား အသိုက်သမားနှင့် လယ်သမားတို့၏ပုံများဖြစ်ပါသည်။

ပေးပို့သူ၏အမည်မပါပါ။ ပတ်ထားသော စက္ကူပေါ်တွင် စာတိုက်ပုံအမှတ် ၃၀၅, ပီကင်း တရုတ်ပြည်ဟူ၍လောက်သာ ပါရှိလေသည်။ ဂျယ်ရီထံမှ ပို့လိုက်ကြောင်း ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။

စက္ကူပတ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါတွင် ထိုမဂ္ဂဇင်းမှာ ဂျယ်ရီ ပို့လိုက်သည်မှာ သေချာနေလေပြီ။

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်း ပြင်းထန်ခက်မာခြင်း အသွင်ကို ဆောင်နေပါသည်။ သွယ်လျသောမျက်နှာဖြစ်ပြီး မျက်လုံးကြီးများက ပြုကျယ်၍ ရွန်းလက်နေကြပါသည်။ နက်မှောင်သောဆံပင်များကို နောက်သို့ ထုန်၍ ဖိသင်ထားပါသည်။ နူးညံ့သောနှုတ်ခမ်းပါးများက တင်းမာခက်ထန်သော အသွင်ကိုဆောင်ပါသည်။ ဂျယ်ရီ၏မျက်နှာပေါက်သည် သည်မျက်နှာမှ အမွေရထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မျက်နှာပေါက်ချင်း အတော်ပင်ဆင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် မေးစရာမလိုဘဲ အဖြေကိုသိလိုက်ရပါပြီ။ ဂျယ်ရီ၏အမေသည် သူ၏အကြောင်း သူ၏ဘဝအဆုံးသတ်ကို ဂျယ်ရီအား...အိမ်စေမိန်းမတစ်ဆင့် ပြောပြပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဂျယ်ရီသိပါသည်။ ဂျယ်ရီမှတ်မိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ၁၅ ရက်နေ့သည် သူနှင့်ကျွန်မ လက်ထပ်သောနေ့ဖြစ်ပြီး...ထိုနေ့တွင် လက်ထပ်ရက်သတ်မှတ်ခြင်းသည်လည်း သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ထိုစဉ်က သူ့ဘာကြောင့် မေလ ၁၅ ရက်နေ့ကို လက်ထပ်ရက်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်မမသိပါ။ ခုတော့ ကျွန်မသိပါပြီ။ သည်အကြောင်းကို သူ့ကျွန်မထံ စာမရေးဘူးပါ။ ခုတော့...မဂ္ဂဇင်းထဲမှ ရုပ်ပုံနှင့် စာအကြောင်းအရာ

အားဖြင့် ကျွန်မကို သိစေပါပြီ။ သူ့အမေ၏ရုပ်သွင်နှင့် ဘဝအကြောင်းကို အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း သိစေသည်မဟုတ်ဘဲ၊ တော်လှန်ရေးသမားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မကို အသိပေးလေပြီ။

ဂျယ်ရီ၏အကြောင်းအရာဟူ၍ တစိုးတစေ့မျှ မဂ္ဂဇင်းတွင် မပါဝင်ချေ။ ပါဝင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ သူ့အမေ၏ဘဝကို ဖော်ပြရင်းဖြင့် ဂျယ်ရီသည် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ဘဝကိုလည်း ကျွန်မအား နားလည်စေချင်နေကြောင်း ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက် လိုက်ပါပြီ။ ကောင်းပါပြီ အချစ်ရယ်...ကျွန်မကြိုးစားပြီး ရှင့်ဘဝကို နားလည် ကြည့်ပါမယ်။

အထီးကျန်ရသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ လင်သားနှင့် ကင်းကွာရသောမိန်းမဘဝသည် ခက်ခဲလှချေ၏။ ကျွန်မ၏နှလုံးသားသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် သွေ့၍သွေ့၍ တာခဲ့ရ၏။ မသိမသာ မာကြောလာခဲ့ရ၏။ မီးဝေးတော့ ချိတ်အေးသတဲ့ရှင့်။ ထိုဝလမ်းမလျှောက်သောသူသည် အကြောခိုင်ပြီး ချိန်နဲ့သွားတတ်ဘိသို့၊ မသွေး သောဘေးသည် တုံး၍သွားရဘိသို့...ချစ်သူနှင့် ကင်းကွာနေရသော ကျွန်မနှလုံးသား သည်လည်း ခံစားမှုကင်းပ၍မာကြော ခက်ထန်လာရပါတော့သည်။ အချစ်သည် အသက်နှင့် ခန်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား...။

အခြားအခြားသော လင်သားမဲ့ မိန်းမတို့သည် မည်သို့ရှိကြကုန်သနည်း။ အထီးကျန်မ မတွေ့အပ်သည်ကို တွေးမိပြန်ပါပြီ။ ဂျယ်ရီသည် အသက်ရှိ အင်စွာသို့နေသေးသည့် မဟုတ်ပါလား။ ဂျယ်ရီတစ်ယောက် ဆုံးပါး သွားရှာပြီ သော ကျွန်မအတွက်ကတော့ ထာဝရကျွန်မအပါးမှာ အသက်ရှင်လျက်ပါ။

ကျွန်မသည် ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာကို မှန်မှန်ဖတ်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ အထီးကျန်မှာတော့ ခိုကိုးရာမဲ့နေသော ကျွန်မသည် ကျမ်းစာကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုနေရပါသည်။ ကျမ်းစာတို့သည် ဒုက္ခကို ငြိမ်းစေကြောင်း အားပေးညွှန်ပြ နေသည်။

သည်ကနေသည် “ပြန်လည်ရှင်သန်ထမြောက်သောနေ့ထူး”လည်း မထုတ်ပါပဲလျက် ပျော်စရာအတိဖြစ်နေပါသည်။ နွေဥတု၏ သာယာသော နှစ်သစ် နံနက်ခင်းကလေးသည် သဘာဝအလျောက် လူတို့၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖြစ်စေပါသည်။ ပန်းကလေးတွေကလည်း အစွမ်းကုန် ပွင့်ကြပါသည်။ သစ်သီး သစ်ညှို့ကလည်း ပြုတ်ပြုတ်ခဲသီးကြပါသည်။ မြက်ခင်းတို့သည်လည်း စိမ်းလုံး လှပကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် စိတ်တည်ငြိမ်မှုမရရှိနိုင်ဘဲ သွေးဆူ

လုပ်ရှားနေရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်မသည် သားရေဖုံးဖြင့် ချုပ်ထားသော ခရစ်ယာန် မဓမ္မသတ်ကျမ်းစာအုပ်ကလေးကို ကောက်ကိုင် လိုက်ရပါသည်။ ထိုစာအုပ်သည် ကျွန်မအဖေပိုင်စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် စာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ အလွန်အဖိုးတန်သော စာကြောင်းကလေးတစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပါသည်။ “သူသည် သေလွန်သော်လည်း အသက်ရှင်လျက် ရှိသည်” သည်မျှနှင့်ပင် ကျွန်မအဖို့ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် လုံလောက်သွားပါပြီ။ စာအုပ်ကလေးကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်ပါတော့သည်။ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ပြန်၍ ဝင်ရပါတော့သည်။ အလုပ်၌ နစ်မြောခြင်းဖြင့် ကျွန်မသည် ဝေဒနာကို မေ့လျော့ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ နွားမကြီး စစ္စလီထံသို့လည်း သတင်းမေးရန် သွားရပါသေးသည်။ နွားမကြီး စစ္စလီသည် ညက နွားကလေးတစ်ကောင်ကို အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ နွားသားအမိသည် မိခင်ရောကလေးပါ ကျန်းမာလျက်ရှိကြပါ၏။ စစ္စလီကို ကျွန်မက အစာကျွေးပါသောအခါ စစ္စလီသည် ကျွန်မကို အားနာစွာမော်၍ ကြည့်ပါသည်။ သူ့အကြည့်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လျက် ကျွန်မအား နှုတ်မဆက်နိုင်သည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဆိုနေသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ သူ့ကလေး နွားပေါက်ကလေးကတော့ ကျွန်မကို သူစိမ်းပြင်ပြင်သာ ဆက်ဆံပါသည်။ မည်သို့ရှိစေ ကျွန်မသည် သူတို့ကိုကြည့်၍ စိတ်ပျော်ရွှင်မှု ရပါသည်။ ကျွန်မခြံတွင် နွားတစ်ကောင် တိုးလာသည့်အတွက်ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့်ကားမဟုတ်ပါ။ သားနှင့်အမိတို့၏ မေတ္တာတရားကို ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်နူးရသဖြင့် ပျော်ရွှင်ရခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဪ...ဘဝဆိုသည်မှာ နှလုံးသည်းပွတ်၏ အလိုပြည့်မှုအပေါ် မူတည်၍ နစ်မြောနေရခြင်းပါလား။

ကျွန်မသည် နွားမကြီးစစ္စလီ၏ ဝေယျာဝစ္စများ ခြေမြေသီးနှံကိစ္စများကို တစ်နေ့လုံး လုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့် ဘာဘာနှင့်ကျွန်မအတွက် နေ့လည်စာပြင်ဆင်ရပြန်ပါတော့သည်။ ရယ်နီသည် ခုအခါ တက္ကသိုလ် ဝင်နိုင်ရန်အတွက် သူ့ကျောင်းမှ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် လက်တွေ့ဆင်းနေရသဖြင့် နေ့လည်စာပင် အိမ်ပြန်မစားအားပါ။ ဆောင်းဦးရာသီများဆိုလျှင် ရယ်နီတစ်ယောက် ကျောင်းမှာပင်နေပြီး အိမ်သို့ မပြန်သည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။ သားကျောင်းက ပြန်မလာသောနေ့များတွင် ကျွန်မမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘဝဒုက္ခကိုလှလှကြီး ခံစားရပါသည်။ သို့ပေမည်

ကျွန်မ၏အထီးကျန်ခြင်းကို သားကလေးအား ဘယ်တော့မှ မသိသာစေခဲ့ပါ။ မည်သို့ပင်ရှိစေ သားကလေးမရှိသော အချိန်များတွင် ကျွန်မနှင့်ဘာဘာသည် သောကကြီးအတွက် မတက်ကြွနိုင်သော အရွယ်လွန်လူကြီးများသဖွယ် အိမ်၌ ထိုယ်စီကိုယ်၎် အထီးကျန်နေကြရပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် အရွယ်လွန်သူလည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။ သည်နေ့ညတွင် အရွယ်ပျိုလကွေးကလေး မိုးပေါ်မှာ တွဲလျောင်းရှိနေပါသည်။ ကျွန်မ အိပ်ရာမဝင်ဖြစ်သေးပါ။ ရယ်နီလည်း ပြန်မလာသေးပါ။ နယ်နိမ့်၌ ချစ်သူရှိနေပြီနှင့်တူသည်။ သူသည် သူ့၌ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော အပြာရောင်ဝတ်စုံ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူလည်စီး ကြက်သွေးရောင်တို့ကို သည်နေ့ ဆုတ်ဝတ်သွားပါသည်။ ဘုရားကျောင်းသွားရန် သီးသန့်ထားသော ဘွတ်ဖိနပ် ချီလည်း မကြာမကြာ အရောင်တင်နေတတ်၏။

သူ့ကောင်မကလေးသည် မည်သူများလေလဲ။ ကျွန်မစောင့်ကြည့်ရပေဦးတော့မည်။

အိုမင်းမစွမ်း ရှိပြီဖြစ်သော ဘာဘာသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ အောင်မြင်အောက်မှာ အိပ်ပျော်သွားပါပြီ။ မအိုသေးသော ကျွန်မမှာမူကား အရွယ်ပျိုလကွေးကလေးကို ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်သာ လသာဆောင်သို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဇွန်လပင်ဖြစ်သော်လည်း လေကလေးက ချမ်းစိမ့်စိမ့် ရှိလှသည်။ ကျွန်မသည် အဖြူရောင်ရှောစောင်ကလေးကို ခြုံလွှမ်းရင်း ကျွန်မချစ်လင်ကို စိတ်ကူးယဉ်နေမိပါသည်။ ကျွန်မချစ်လင် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်မ၏ မေတ္တာကို မြှုပ်နှံသဖြင့် မပြုနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ခုလိုလွမ်းမောဖွယ် ညများတွင် ကျွန်မသည် စိတ်ကို အစာကျွေးလျက် နေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကြင်မိန်းမသည် သူ၏ချစ်သူဆုံးပါးသွားပြီ ဖြစ်ပါအံ့။ မည်သို့လျှင် ချစ်လင်ကို စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်၍ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။

တကယ်တော့ ကျွန်မသည် မုဆိုးမတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပြန်ပါလေ...။ အို...ဂျယ်ရီသည် ရှင်လျက်ရှိသည်တကား...။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်မ၏စိတ်ကူးတို့သည် တောင်တန်းကြီးများကို မြင်ပင်လယ်ကြီးပေါ်လည်းဖြတ်လျက် ချစ်သူ နယ်မြေသို့ တရွေ့ရွေ့ လွင့်မြောနေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မချစ်လင်ရှိရာ အိမ်ကလေးသို့ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်နှင့် ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။ ကျွန်မသည်

ဤကဲ့သို့ပင် ကျွန်မချစ်လင်ရှိရာသို့ စိတ်ကူးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ သူနှင့်ခွဲခွာခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်း သူ့ထံ ကျွန်မ သည်နည်းဖြင့်သာ သွားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်မတို့၏ ခွဲခွာခြင်းသည် ထာဝရခွဲခွာခြင်းကား မဟုတ်နိုင်ပါ။

တစ်နေ့နေ့တွင် ဂျယ်ရီသည် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ကျွန်မအထံသို့ ပြန်လာလိမ့်မည်။ သူပြန်လာလျှင် ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘာမှဆီး၍ မမေးပါဘူးရှင်။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော ကိစ္စမှန်သမျှအတွက် ကျွန်မ စမြဲမပြန်လိုပါရှင်။ သူ့စိတ်၌ သောကဖြစ်စရာ ဘာဆိုဘာမှ ကျွန်မလုပ်ပါရှင်။ ပြီးခဲ့ပြီးသော ကာလများအတွက်လည်း အလွမ်းမသယ်ပါဘူးရှင်။ ပြန်မည့်သာ ပြန်လာစေချင်သည်ရှင်။ သူပြန်လာလျှင် ကျွန်မသည် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍ သူ့ကို ကြိုလင့်ပါမည်ရှင်။

အကယ်တည့် ကျွန်မချစ်လင် ကျွန်မထံ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါလျှင်... သူရောက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မနှင့်အိမ်အောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရမည်ဆိုပါလျှင် ... ကျွန်မသည် ကျွန်မနှလုံးအိမ်တွင် ဖျစ်ညှစ်သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသော မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုယ့်လင်သားကို မေးချင်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သော မေးခွန်းတစ်ခုကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မမေးတော့ပါကြောင်း ကတိပေးပါသည်။ သူပြန်လာမှာ တစ်ခုထဲနှင့်ပင် ကျွန်မအဖို့ လုံလောက်ပါပြီရှင်။

ခုလိုလက္ခဏာကလေး ထွက်ပြုနေတတ်သော ညများဆိုလျှင် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီသည် ပီကင်းက အိမ်ကလေးရှေ့ ပန်းခြံထဲထွက်ထိုင်ပြီး စကားပြောနေတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးသည် မန်ချူးမင်းသားတစ်ပါး၏ အိမ်တော်ကလေးဖြစ်သဖြင့် ထီးနန်းဟန်ဆန်နေပါသည်။ မင်းသားကြီးတစ်ပါး၏ အိမ်မဟုတ်သဖြင့် နန်းတော်တမျှလည်း မကျယ်ဝန်းပါ။ မည်သို့ရှိစေ၊ ထိုအိမ်ကလေးမှာ နေဖူးကြသူမှန်သမျှကတော့ ခံတွင်းတွေ့ ရမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ထွက်ထိုင်လေ့ရှိသော ပန်းခြံကလေးသည် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့အိပ်သော အိပ်ခန်းအပြင် ဘက်မှာ ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ခန်းအကြောင်းပြောတော့ သတိရမိပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိပ်စက်ရန်အတွက် အစပထမတွင် သစ်သားခုတ်ငါကြိမ်ဖြင့်ယက်သောဖျာ၊ အလှုပ်တံခြင်ထောင်ကြီး စသဖြင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မက ထိုအပြင်အဆင်နှင့် မာကြောအခင်းတို့ကို သည်းမခံနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် စပရင်မွေ့ယာ၊ ဖဲမွေ့ယာခင်းနှင့် ပန်းနုရောင်ခြင်ထောင်ကလေးကို ငွေကိုင်

ကလေးများဖြင့် ချိတ်တင်ထားသော အပြင်အဆင်မျိုးကို ကြိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် အိပ်ခန်းအပြင်အဆင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂျယ်ရီကို အတိုက်အခံ လုပ်ရပါသည်။

ကျွန်မက ကျွန်မလိုချင်သော အပြင်အဆင်ကို ပြောပြသောအခါ ဂျယ်ရီသည် ရယ်မောခြင်း ပြုပါသည်။

“ဪ...c] မိန်းမက တရုတ်ဆန်တဲ့ မာကြောခိုင်ခန့်ခြင်းထက် အမေရိကန် ဆန်တဲ့ လှပခြင်းကိုပိုပြီး ကြိုက်တာကို...”

“ကျွန်မတို့ စပရင်မွေ့ယာနဲ့အိပ်လို့ အပြစ်ရှိသလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီမှာတော့ အမြင်မတော်ဘူးပေါ့ကွယ်၊ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့နှစ်ယောက်ဟာ မာကြောခိုင်ခန့်ခြင်းနဲ့ လှပနုနယ်ခြင်း နှစ်လမ်းထဲက တစ်လမ်းလမ်းကိုတော့ ရွေးကြရမှာပဲပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... နှစ်လမ်းမဟုတ်ဘူး တစ်လမ်းထဲပဲ ရှိရမယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျောနပ်နှိုင်းမယ်လမ်းကို ရွေးကြရအောင်နော်”

သူသည် ကျွန်မအပေါ် ငဲ့ညှာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကြိုက်သော စပရင်မွေ့ယာနှင့် အိပ်ခန်းအပြင်အဆင်များကို အလိုလိုက်၍ လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုစပရင်မွေ့ယာကြီး သူ ဝယ်ပေးခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်မတို့လင်မယားအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမှုတစ်ခု တိုးခဲ့ရပါသည်။ ပျော်စရာကောင်းသော ကျီစယ်ကစားခြင်းကလေးများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မကြိုက်သော စပရင်မွေ့ယာကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မတို့အတူတကွ နို့နေကြသည့်အချိန်ကလေးများတွင် မွေ့ယာကြီး ညွတ်ပက်ညွတ်ပက် ဖြစ်ရလေအောင် ကျွန်မကိုယ်ကို တလှုပ်လှုပ်တန့်နဲ့ လုပ်ရင်း ဂျယ်ရီကို ကျီစယ်ပါသည်။

“ဟေ့... ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း အိမ်အိမ်အိမ်နဲ့ ဘယ်လောက်အိပ်လို့ ကောင်းသလဲ၊ ဟာဟာ ပျော်စရာကောင်းတယ်နော်...၊ မောင်ရေ အိပ်ရတာ ဘယ်လောက်အရသာရှိသလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... နော်”

အမှန်မှာ သူသည်လည်း စပရင်မွေ့ယာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ကိုသူ လေ့ကျင့်သည့် သဘောမျှသာ ဖျာကြမ်းနှင့် အိပ်လို့ခြင်းဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ အထက်ပါကဲ့သို့ ကျွန်မက သူ့ကို ကျီစယ်သော အခါမျိုးတွင် သူကလည်း အားကျမခံ ကျွန်မကို ပြန်၍ စတတ်ပါသည်။

“သွားစမ်းပါ ဘယ်ကလေး အိပ်လို့ကောင်းရမှာလဲ မင်းမွေ့ယာကြီးက

ချော့ကျိကျိနဲ့ပြီးတော့ ခန်းခနဲ လှုပ်တုတ်တုတ်နဲ့ နည်းနည်းမှကို အိပ်ရတာ ဖိမ်မရှိဘူး...”

ထိုတခဲကလေးမျိုးတွင် သူရောကျွန်မပါ ပျော်ကြရပါသည်။ ထိုအချိန် ကလေးမျိုးတွင် သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်ပါသည်။ ကျွန်မ လည်း ရယ်မောပျော်ရွှင်ရပါသည်။

ကျွန်မ သတိထားမိသလောက်ဆိုလျှင် ဂျယ်ရီသည် ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေ တတ်ခဲ့လှပါသည်။ သူ့သားရယ်နီနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ သူ့အဖေဘာဘာနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ သူ့ကျောင်းသားများနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ သူ့ကို ရယ်လား မောလား မတွေ့ရဘူးပါ။ ကျွန်မနှင့်သာ သူ့ရယ်မောခြင်း ပြုတတ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် သူသည် တရုတ်အမျိုးသားများနှင့် ကွာခြားပါသည်။ တရုတ်တို့သည် အမြဲတစေ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဂျယ်ရီကမူ လေးနက်တည်ငြိမ်နေတတ်သည်သာ များပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံဆိုလျှင် ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ နေသည်ဟုပင် ထင်ရပါသည်။

ဂျယ်ရီသည် စကားအလွန်နည်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ထံမှ စကားတစ်လုံး ပြောလာဖို့ကို ကျွန်မ ကြိုးစားရသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲလှပါသည်။

သူသည် အမြဲလိုပင် သူ့အတွေးနှင့်သူ ရှိနေတတ်၏။ သူ့ကို လှုပ်ရှားလာ စေရန် ဘယ်အရာနှင့်မှ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသည်းပွတ်မှလာသော မေတ္တာတရားသည်သာ သူ့ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်ပါသည်။ နွေးထွေးခိုင်မာသော 'အချစ်'သည်သာ သူ့ထံမှ ရောင်ပြန်ကို ရရှိစေပါသည်။

ကျွန်မသည် တစ်ယောက်ထဲလသာဆောင်ကလေးမှာ ထိုင်လျက် ချစ်သူ ရှိရာသို့ မှန်းမျှော်ငေးမောနေမိပါသည်။

သားငယ်သည် မိခင်ပြန်လာမည့်လမ်းဆီသို့ မျှော်ရည်လျက် လက်ဆန့် တန်းကြိုလင့်နေဘိသို့ ကျွန်မသည်လည်း ဂျယ်ရီရှိရာအရပ်ဆီသို့ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းလျက် နေမိပါတော့သည်။

လူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဆန္ဒအလိုပြင်းထန်လာပြီဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်၏ မဖြစ်နိုင်၏ကို မချင့်ချိန်နိုင်ပဲ စိတ်၏သဘောကို ရုပ်သဏ္ဍာန်ဖြင့် ပြလေ့ရှိသည့် အတိုင်းပင် ကျွန်မသည် ချစ်သူရှိရာဆီသို့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးများကို ကျော်မိုးလျက် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းနေမိပါတော့သတည်း။

ရယ်နီသည် ညကြီးသန်းခေါင်ကျမှ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ စကြိုတွင်

လမ်းလျှောက်နေသော ကျွန်မနှင့် ဆုံမိကြပါသည်။

“မမေ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူလို့ ထွက်စောင့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
ဪ...ရယ်နီသည် အမေရိကန်စိတ်ပေါက်နေပါပေါ့လား။ သူ့အဖေအမြဲ တစေ စောင့်ထိန်းသင်ကြားခဲ့သော မြတ်နိုးဖွယ်ဟု သွန်သင်ခဲ့သော “မေမေ” သည် “မမေ” ဟူသော တမင်ကလာဘ်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလေပြီ။ သည်ကိစ္စ အတွက် ကျွန်မ ဘာမျှ မပြောချင်တော့ပါ။ သူ့အဖေနှင့် ပတ်သက်သော အရိပ်အရောင်သည် သည်အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ အသုံးမဝင်တော့ပါ။ သူ့အဖေ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သည်အိမ်ကြီးနှင့် ဝေးရာမှ မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်ပါဘူးကွယ်... မေမေ မင်းအဖေအကြောင်း စဉ်းစားနေတာပါ ဒီည သူ့ဘာများ လုပ်နေမလဲလို့...မင်းအဖေကတော့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေမှာ ပါလေ”

သူ့အဖေအကြောင်း ကျွန်မက အစဖော်သော်လည်း သူက ဘာမျှ ဆက်မပြောပါ။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုသာ ဟန်ပါပါထုတ်၍ ခဲလိုက်ပါသည်။ သူ စီးကရက်သောက်တတ်နေမှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ကျွန်မသိနေသည်ကိုလည်း သူက သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ခုကသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စီးကရက်ခဲပြခြင်းမှာ ကျွန်မရှေ့တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။

“မေမေလဲ တစ်လိပ်လောက် ပေးသောက်ပါလား”

ကျွန်မစကားကြောင့် သူ့အတော်အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ပြောင်စင်စင်ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မဖို့ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်လိုက် ပါသည်။

“မမေစီးကရက် သောက်တတ်မှန်း ကျွန်တော်မသိဘူး”

“အေး... မေမေလဲ မသောက်တတ်ပါဘူး...၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလဲသောက်၊ မေမေလဲသောက်ဆိုတော့ ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မေမေစီးကရက်သောက်တာ”

သူ့စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှန်း သေချာပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့လို လူငယ်ကလေးများကို သည်နည်းဖြင့် အံ့တုဖက်ပြိုင်ပြိုင် လိုအပ်ပါသည်။ ဤသို့လျှင် ခေတ်မီသောနည်းလမ်းဖြင့် သူတို့အား တိုက်ခိုက်ခြင်းကို သူတို့မက လိုလားတတ်ကြဟု ထင်ပါသည်။ သူတို့ကို လုံးဝမဆန့်ကျင်ဘဲ သူတို့ကို ဆိုက်လျှော့ရင်း တိုက်ခိုက်သောနည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ရယ်နီသည် သူ့ပါးစပ်မှ စီးကရက်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ စီးကရက်ကို ဆက်၍ခဲထားဆဲဖြစ်ပါသည်။

“ဘာမှလဲ မထူးခြားပါလား...စီးကရက်ဆိုတာ ခုထက်တော့ အရာရောက်ကောင် မယ်ထင်တယ်”

“ရိုက်မှမရိုက်ဘဲဗျ”

“အေး... အေး... အချိန်ရမှ ရိုက်တာကို လေ့ကျင့်ရဦးမယ်”

ဖိုးလနတ်သားသည် တိမ်ကြာမှ လှိုင်းစီးနေပါသည်။

ရယ်နီသည် ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်ရင်း သူ့နောက်စေ့ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ပစ်ပြီး သက်ပြင်းချနေပါသည်။

“မမေ လက်ထပ်တော့...ဘယ်အရွယ်မှာလဲ”

“နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်... အမေတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး နောက်တစ်နှစ်ပေါ့”

“ဟာ... အရွယ်ဟိုင်းနေမှပဲ”

“ဒါပေမဲ့ တို့စေ့စပ်ထားတာ ဒီရင်တစ်နှစ်လောက်ကတည်းက”

“ဘာလို့ မမေတို့က စောစော လက်ထပ်တာလဲ”

ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ဘယ်လောက်ထိများ ရှင်းပြလို့ ရပါမည်နည်း။ ရယ်နီ၏မျက်နှာသည် လရောင်အောက်တွင် ခပ်စောင်းစောင်း မြင်ရသောအခါ သူသည် ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း သိသာစေလှပါသည်။ သူသည် သည်နှစ်ထဲမှာပင် သုံးလက်မခွဲ အရပ်ပို၍ မြင့်လာခဲ့ပါသည်။ ခုဆိုလျှင် သူ့အရပ်အမောင်းသည် သူ့အဖေနှင့် တစ်ရွယ်ထဲလောက် ရှိပေမည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အရိုးအဆစ်များသည် ခိုင်မာခန့်ထည်လျက် အရေးအထင်းများပင် ပေါ်ထင်နေပါပြီ။ ဤအချက်အလက်များသည် လူကြီးတစ်ယောက်၏ ပြင်ပ သွင်ပြင် လက္ခဏာများဆိုပါလျှင် သူ၏အတွင်း သွင်ပြင်လက္ခဏာဖြစ်သည့် စိတ်ထားများသည်လည်း ပြောင်းလဲလောက်ပြီ။

“မင်းအဖေဟာ တရုတ်နဲ့ဆက်ဆိုင်တာတွေကို ငါက မနှစ်သက်မှာစိုးရိမ်စွာတယ် ဒီထက်ပိုပြောရရင် သူ့မှာရှိတဲ့ တရုတ်နဲ့ သက်ဆိုင်တာမှန်သမျှကို ငါက မြတ်နိုးစေချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် မတင်မကျဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ နှောင့်နှေးနေခဲ့တာပေါ့။ ငါ့ဘက်က အစစအရာရာ သူ့အလိုကျဖြစ်ပါပြီလို့ သေချာနေတဲ့တိုင်အောင် သူ့လက်ထပ်ခွင့်ကို တော်တော်နဲ့မတောင်းဘူး။ သူဟာ တခဏချင်း ချက်ချင်းနဲ့ ဆုံးဖြယ်လွယ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

တရုတ်နဲ့ ဆက်ဆိုင်တာ ဟုတ်လား၊ သူ့မှာ ဘာရှိလို့လဲ”

“မင်းမသိဘူးလား”

ဘယ်လိုဖြေရမှန်း ကျွန်မ မသိသဖြင့် သူ့ကို ပြန်မေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော့်အဖေကို ကောင်းကောင်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မမှတ်မိရမလဲရယ်နီ၊ သူနဲ့တို့ ခွဲခွာလာတော့ မင်းအသက် ဆယ်နှစ်နှစ် ရှိနေမင့်ဟာ”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော် မှတ်မိသင့်တာပေါ့ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ မမှတ်မိနိုင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

ရှင်းပါသည်။ သူသည် သူ့အဖေကို မှတ်မိချင်စိတ်မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမည် ကျွန်မသိသည့်အကြောင်း သူ့ကို ဖွင့်မပြောနိုင်ပါ။ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင်ပင် သူ့ကို စွပ်စွဲရာ ကျပေမည်။ ‘မင်းဟာ အဖေကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ’ဟူ၍ ကျွန်မ မစွပ်စွဲလိုပါရှင်။ သူ့အဖေကို သူမမှတ်မိချင်၍ မရနိုင်အောင် ကျွန်မက အခွင့်အရေး စောင့်၍ ဖမ်းရပါမည်။

“မင်းအဖေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဘာလူမျိုးလို့ ထင်ရသလဲ”

“တရုတ်လူမျိုးလို့ ထင်ရတာပေါ့”

သူသည် စိတ်မပါဘဲ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အေး တရုတ်တွေကြားထဲရောနေရင် မင်းအဖေဟာ တရုတ်နဲ့တူတာပဲ အမေရိကန်တွေကြားထဲ”

“အို...သူ ဒီမှာရှိနေရင်လဲ တရုတ်နဲ့တူမှာပဲ”

“အဲတော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ တရုတ်တွေဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့ ရုပ်လက္ခဏာရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် မင်းတရုတ်အဘိုးအဘွားတွေနေတဲ့ မြောက်ပိုင်း သားတွေဆိုရင် ပိုလို့တောင် ကြည့်လို့ကောင်းသေးတယ်။ မင်းအဘိုးလေး “ဟန်ယုရန်” ကို မင်း မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မမှတ်မိဘူး”

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဟန်ယုရန်ကို ကျွန်မတို့ ယခုထိတစ်ကြိမ်မျှ ထပ်မံမတွေ့တော့ပါ။ သူသည် ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဂျပန်ပြေးသောအခါ သူလည်း ပီကင်းမှ ပျောက်သွားလေ၏။

“ဒါပေမယ့် မင်းဟာ...မင်းအဘိုးလေးကို သစ္စာဖောက်လို့ မထင်ဘူး”

မဟုတ်လား။ အေး... သူဟာ ပီကင်းအတွက် ကောင်းရာကောင်းကြောင်း လုပ်တယ်ဆိုတာ အမေလဲယုံကြည်တယ်။ အမေ မှတ်မိသေးတယ် ပီကင်းမြို့အဝင်အထိ ဂျပန်တွေ ရောက်လာတော့ သူ့အပါအဝင် မျိုးချစ်တချို့ဟာ လက်နက်ချလိုက်ကြတယ်။ ဒါမှလဲ ပီကင်းကို ထာဝရထိန်းသိမ်းနိုင်မယ် မဟုတ်လား။ တရုတ်ပြည်ကို အဲဒီလိုမျိုးချစ်တွေက ကယ်ဆယ်ခဲ့တာမနည်းတော့ဘူး။ စဉ်းစားကြည့်လေ မွန်ဂိုတွေ၊ မန်ချူးတွေ ဝင်တိုက်တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲမဟုတ်လား။ နူးတော့မယ့်အတူတူ လက်နက်ချပြီး သူတို့မြို့ရဲ့ ထာဝရတည်တန့်မှုကို ကာကွယ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရန်သူတွေ ဝင်လာလိုက် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်တိုက်လို့ ထွက်ပြေးသွားလိုက်နဲ့ ပီကင်းမြို့ရဲ့ အလှအပဟာ မပျက်မစီးကျန်ခဲ့ရတာပေါ့။”

ကျွန်မစကားအတွက် ရယ်နီ ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူသည် ကျွန်မစကားကို လူငယ်တို့၏အမူအလေ့အတိုင်းပင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်နေပါသည်။ ဘယ်လောက်အထိ နားလည်သည်တော့ မသိပါ။

ကျွန်မသည် သူ့အဘွားကိစ္စကို သတိရသွားပါသည်။ ဂျပန်ရဲ့အမေကိစ္စကို ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မရယ်နီကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရလျှင် ကောင်းမလား။ အို... စောပါသေးတယ်လေ။ သို့ပေမင် ဂျပန်ရဲ့အမေရပ်ပုံနှင့် သူ့အတွက် အမှတ်တရ ထုတ်ဝေသော မဂ္ဂဇင်းတို့ကို ရယ်နီကိုပြပို့ အချိန်ရောက်သည်အထိ ကျွန်မ ဆက်လက် သိမ်းဆည်းထားရပါမည်။ ရယ်နီကိုပြောရန် ပြရန်အချိန်သည် ကျရောက်လာပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ တရုတ်စိတ်ရှိသလား အမေရိကန်စိတ်ရှိသလား” သူသည် ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်၍ လမင်းကိုကြည့်နေပါသည်။ သူ့လိုချင်သောအဖြေကို ကျွန်မသိသော်လည်း မုန်မုန်ကန်ကန်သာလျှင် ကျွန်မ ဖြေနိုင်ပါမည်။

“အမေကိုယ်တိုင်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ဒီမေးခွန်းမေးရပေါင်းများပြီ... အဖေ အထင်တော့ သူဟာ တစ်ခါတလေ ပီဘီတရုတ်ကြီးလို့ပဲ တရုတ်စိတ်မွှေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်အမေရိကန်ကြီးလို့ပဲ အမေရိကန်စိတ်မွှေးတတ်တဲ့ အချိန်တွေလဲ အများကြီးရှိပါရဲ့။”

“ဥပမာပြစမ်းပါ မမေ”

ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း... သိပ္ပံကျောင်းသား မယ့်သူကလေး မောင်ရယ်နီ။ သူတောင်းသည့်ဥပမာကို ကျွန်မဘယ်လို ပြရပါမည်နည်း။ ကျွန်မနှင့် ဂျပန်ရိုတို၏

လင်မယားဘဝကို သူ့အား ဘယ်သို့ရှင်းပြရပါမည်နည်း။ ဂျပန်ရဲ့သည် အမေရိကန် တစ်ယောက်နှင့် တူသည့်အချိန်ဆို၍ နှစ်ယောက်တည်း နေသောကာလ လင်ရယ်မယားရယ်ဟူသောကာလမှာသာ ရှိသည်မဟုတ်လား။ ထိုအချိန်မျိုးတွင်သာ သူသည် သူ့တွင်ရှိသော တရုတ်အမျိုးသား အရေခွဲကို ခွာချထားပါသည်။

“အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့မိသားစုဆိုတာကလေး ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ သူဟာ တရုတ်လိုကျင့်ကြံခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မင်းကိုလဲ တရုတ်ဖခင် တစ်ယောက်က ပဲ့ပြင်ဆုံးမသလို ဆုံးမခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုချစ်တာမှာတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားကလာတဲ့ အချစ်နဲ့ ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ အချစ်မှာ နိုင်ငံရပ်ခြားစီးတားထားတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ သူဟာ မင်းကို အမြဲပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သားဟာ အဖေသား ဖြစ်ရုံတွင်မကဘူး သားမှာ ဘိုးဘွားဘီဘင်ရယ်လို့ မမေ့အပ်တဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေ ရှိတယ်လို့ မင်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။”

“အင်းပါလေ ကျွန်တော့်မှာ ဘိုးဘွားဘီဘင်ဆိုတာရှိမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမေရဲ့ အဖေအမေ အဘိုးအဘွားတွေကို ပြောတာနော်။ မမေ... ကျွန်တော်ဟာ သူတို့နဲ့ပိုပြီး တူတယ် မဟုတ်လားဟင်”

သူသည် ကျွန်မစကားများ၏ ဆိုလိုရင်းကို ကောင်းစွာ နားမလည်နိုင်သေးပါ။ ကျွန်မစကားကို ဇွတ်ဆန့်ကျင်ဖို့သာ သူ့အကွက်ချောင်းနေပါသည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

“မမေ ကျွန်တော့်မှာရှိနေတဲ့ တရုတ်နဲ့ဆက်ဆိုင်နေရတဲ့ ကိစ္စကလေးတွေ ကောင်မလေးတွေက ကြည့်ဖြူနိုင်ပါ့မလားဟင်”

“အမေရိကန်မကလေးတွေကလား ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

“တရုတ်မလေးတွေတိုင်းကကော အမေရိကန်တိုင်းကို ကြည့်ဖြူမယ် ထင်သလား သား”

“ကျွန်တော်ကလဲ တရုတ်မလေးတွေကို စိတ်မကူးပါဘူး”

“မင်း မကြံ့သေးလို့ပါ များသောအားဖြင့် သူတို့ဟာ လှပကြတယ်”

“ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို ပြန်သွားစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ရှိတာပေါ့ တကယ်လို့ မင်းအဖေ ဒီကိုမလာဖြစ်ရင် တို့ သူ့ဆီ

လိုက်သွား ရမယ် မဟုတ်လား”

“သူ ဒီကို ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မမေထင်နေသလား”

အချိန်ကတော့ ကျရောက်နေပါပြီ။ သူ့အဖေဆီက နောက်ဆုံးလာသော စာအကြောင်းကို သူသိဖို့အချိန်ကား ရောက်ပါလေပြီ။ အနေနှင့်အမြန် သူ့ကို ဖွင့်ပြောရန်သာလိုတော့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစာ ကျွန်မအခန်းထဲက သေတ္တာ ကလေးထဲမှာ အလုံအခြုံပိတ်ထားရသော ထိုစာကို သူ့အား ပြသဖို့ရန်မှာ ကျွန်မ ရင်လေးလှပါသည်။ ရယ်နီသည် ငယ်ပါသေးသည်။ ကြီးမားသော လူရေးလူတာ ပြဿနာသည် သူနှင့်မမျှသေးပါလေ။

“အမေကတော့ သူ့ကိုမျှော်လင့်နေတုန်းပဲ သားကလဲ မျှော်လင့်နေရမှာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား။ ကဲ...ထားပါလေ ဒီမှာ ရယ်နီ အမေတစ်ခုမေးမယ် မင်းကောင်မ လေးက ဘယ်ကလဲ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်မစကားသည် မဆီမဆိုင်နိုင်လွန်းသည်ဟူ၍ သူ့ အံ့အားသင့်ဟန် ဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့မူ ကျွန်မတို့သားအမိ ပြောခဲ့ပြီးသော စကားများသည် ရယ်နီ၏အချစ်ကိစ္စကိုသာ ခုကာကိုင်ကာဖြင့် ဦးတည်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“မမေ ဘယ်လိုသိလဲ”

ကျွန်မသည် သားငယ်၏အကြောင်းကို သိသော မိခင်တို့၏ သဘာဝ အတိုင်း ရယ်လိုက်ပါသည်။

“အမေ သိတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းထင်ထားတာထက် အမေဟာ မင်း အကြောင်းကို ပိုသိပါတယ်သားရယ်”

“ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် စကားထဲ ထည့်ပြောရလောက်အောင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ ကောင်မလေးက ဟိုးလမ်းဆုံးက အစိမ်းနဲ့အဖြူကြားပြီး ဆေးသုတ်ထားတဲ့ အိမ်ကပါ နွေရာသီ ဒီ ကိုအလည်လာ တဲ့ လူတွေထဲက”

သူတို့ကို ကျွန်မ မြင်ဖူးပါသည်။ ကျွန်မအလုပ်နှင့်ကျွန်မ မအားနိုင်သဖြင့် နှုတ်ဆက်ဖြစ်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ နွေရာသီအလည်ရောက်သော စဉ်သည် များကို ကျွန်မသည် တစ်ခါတစ်ရံတော့သွား၍ နှုတ်ဆက်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့။ သို့ပေမင် ခုတော့ဖြင့် သွား၍ နှုတ်ဆက်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“သူ့နာမည်က”

“အယ်လီဂရာ”

“နာမည်ကတော့ ခေတ်ဆန်သားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီနာမည် လှတယ်မဟုတ်လား မမေ”

“ဆိုပါတော့”

“နာမည်ရဲ့ နောက်ဆုံးအလုံးက ‘ဂုဒ်’ သူ့အဖေက မစွတာဂုဒ်”

“သူ့အဖေက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“နယူးယောက်မှာ စီးပွားရေး တစ်ခုလုပ်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ဒီကိုပါလာတတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ခု သူ့အမေနဲ့ လာကြတာ”

“မင်းတို့ ဘယ်လိုဆုံမိကြသလဲ”

“သူက ရေတံခွန်ကို သွားကြည့်တာ ကျွန်တော်ကလဲ အဲဒီရောက်နေတုန်း ဆုံမိတာပါ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့အသိဖြစ်သွားကြရော”

“မင်း သူ့ကို တကယ်ကြိုက်တာဆိုရင်တော့ အမေဆီ တစ်ခေါက်လောက် ခေါ်ခဲ့ဦး”

ကျွန်မသည် ကတုန်ကရင်ဖြစ်ရလေပြီ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သားနှင့်ပတ်သက် ၍ သတိထားစရာတွေ ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်မသားသည် လောကကြီး၏ အန္တရာယ် ဖြစ်စေတတ်သော အရာတစ်ခုကို စမ်းသပ်ကြည့်နေလေပြီ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ကလေးလေးလိုပဲ ထင်ထားခဲ့မိပါသည်။ ကြည့်စမ်း အခုတော့ သူသည် ဒုတိယဘဝအတွင်းသို့ ဖွားမြင်ပေါက်ရောက်လာလေပြီကော။ ဒုတိယဘဝတွင် သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကိုမြင်သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် အဘယ်သို့သော မိန်းကလေးပေနည်း။

“ကဲကဲ အပြင်မှာ အေးတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့”

ကျွန်မထင်သည်။ သူတို့ချင်း သာမန်မိတ်ဆွေသင်္ဂဟသာဆိုလျှင် နောက် အခြေအနေတစ်ခုအတွက် ချက်ချင်းမပြောင်းလွဲနိုင်ပါ။ ခုတော့ သူတို့ချင်းတွေ့ သည်မှာ ဘယ်လောက်မှမကြာသေး။ ‘မင်းတကယ်ကြိုက်ရင် အမေဆီ တစ်ခေါက် လာခေါ်ခဲ’ဟု ကျွန်မက မနေ့ကပြောသည်။ ဟော...သည်နေ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်မရေ့ ခေါ်လာခဲ့လေပြီ။

သူတို့ချင်း နေ့တိုင်းတွေ့ဆုံနေကျဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်မတို့နယ်မှာတော့ သည်အတွက် အချိန်များများ ရနိုင်သည်။ ရှည်လျားသော နွေရာသီရက်များတွင်

နေတာတို၍ ညတာရှည်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီသည် နေ့ပိုင်းတွင် အိမ်အလုပ်ကို လုပ်သည်တော့ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အားလုပ်သော ညပိုင်းတွင် ညတာကရှည်ပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

အလုပ်ခွင်မှ နားသည်မှ ညအိပ်ရာမဝင်ခင်အတွင်း လှပသော စိတ်ကူးယဉ် ဖွယ်သော အချိန်တို့သည် သူ့အတွက် ဘုံးဘောလအောပါရှင်။ ကျွန်မကလည်း သူ့အားလုပ်ချိန်များတွင် ဘယ်သွားသည် ဘယ်လာသည်ဟူ၍ မစစ်ဆေးချင်ပါ။ သူသည် လွတ်လပ်ချင်သော အရွယ်သို့တိုင်လေပြီ။

သည်နေ့ ညနေစာစားအပြီး ကျွန်မ သိမ်းဆည်းနေတုန်း သူ့ထွက်သွား ပါသည်။ တစ်နာရီလောက်အကြာတွင် သူ ပြန်လာပါသည်။ မိန်းကလေးပါလာ လေပြီ။

“မေမေ ဒါ အယ်လီဂရာပါ”

ကျွန်မကြိုက်တတ်သော “မေမေ” ကို ထိတ်ကတင်၍ မိန်းကလေးနှင့် သူက မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မရော ဘာဘာပါ ဧည့်ခန်းတွင်း ရှိနေပါသည်။ ဘာဘာသည် ထုံးစံအတိုင်း သားရေကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပါသည်။ သူသည် တရုတ်ဝတ်ရုံကိုပင် ဆင်မြန်းလျက် ဖြစ်ပါသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် အယ်လီဂရာ”

ကျွန်မသည် ထိုင်ရာမထပင် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ သည် တပ်ထားသော မျက်မှန်ကိုတော့ နှုတ်ဆက်ရင်း ချွတ်လိုက်ပါသည်။ ဧည့်သည်ကို မျက်မှန်မချွတ်ဘဲ နှုတ်ဆက်ခြင်းသည် တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုအရ ရိုင်းပျပါသည်ရှင်။

မိန်းကလေးသည် သိမ်မွေ့စွာပင် ကျွန်မထံလျှောက်လာပါသည်။ ဒူးညှုတ် ခြင်း၊ ခါးကိုင်းခြင်းမပြုဘဲလျက် လက်ဆန့်တန်းပေးလျက် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက် ပါသည်။

“မစွမ်းမက်ကလွိုက်ယဒ်ကော နေထိုင်ကောင်းပါသလားရှင်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဪ...ဟော့ဒါ ရယ်နီ့ရဲ့ အဘိုးလေ”

ဘာဘာသည် အယ်လီဂရာကို ပြန်နှုတ်ဆက်ရမည့်အစား မဝေခွဲတတ်စွာ ကြည့်လျက် ပီသပြတ်သားသော တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ကျွန်မကို မေးပါသည်။

“ဒီသူငယ်မက ဘယ်သူတုန်း”

ရယ်နီသည် ရှက်သွေးဖြာသွားပါတော့သည်။ ရယ်နီသည် သူ့ကိုယ်သူ တရုတ်နှင့်ဆက်ဆိုင်သည်ကို လုံးဝမေ့ထားချင်နေပါသည်။ ခုတော့ လုံးလုံး လျားလျား သတိရသွားပါပြီ။ ရယ်နီသည် အလွန်ကြည်လင်ပြတ်သားသော အင်္ဂလိပ်လေသံ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဘာဘာကို တုန့်ပြန်ပါတော့သည်။

“ဘာဘာ သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ၊ မေမေတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာခဲ့တာ”

ဘာဘာသည် ရှေးတရုတ်မူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတို့၏ ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ရယ်နီကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ငြိမ့်ပါသည်။ အယ်လီဂရာကိုတော့မူ ဘာမျှမပြော၊ ကြည့်ပင်မကြည့်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီအချိန် အိမ်မှာ မိဘနဲ့အတူ ရှိနေမှပေါ့”

ဘာဘာသည် တရုတ်လိုပင် ပြောနေပါသည်။ ကျွန်မသည် ရယ်မိပါသည်။

“အယ်လီဂရာ ဒီအဘိုးပြောတာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့၊ သူဟာ တရုတ်ပြည်မှာ အနေကြာလို့ သူ့ကိုယ်သူ အမေရိကန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတောင် မမှနေတာ”

ကျွန်မစကားကြောင့် အယ်လီဂရာ၏ မျက်လုံးပြာကလေးများ ပိုင်းစက် သွားပါသည်။

“ဟင်...တရုတ်ပြည်မှာဟုတ်လား၊ ရယ်နီ ကျွန်မကို တစ်ခါမှလည်း မပြောဘူးပါလား”

ရယ်နီသည် ဘာမျှစုံစုံလင်လင် ပြောပြထားဟန်မတူပါ။ ကျွန်မ ချင့်ချင် ချိန်ချိန် စကားပြောရန် လိုအပ်လာပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်တို့က အိမ်သားလုံး တရုတ်ပြည်မှာ နေဖူးတယ်၊ ရယ်နီ့အဖေဆို ခုထိတရုတ်ပြည်မှာ ရယ်နီ့ကိုလဲ တရုတ်ပြည် ပီကင်းမြို့မှာ မွေးတာ”

“တကယ်...”

“သိပ်တကယ်ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ တရုတ်ပြည်ဟာ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံဆို”

“အေးလေ ခုမှ ဖြစ်သွားတာပဲဟာ”

“အဲဒီလိုဆို သူ့အဖေ ဟိုမှာ ဘယ်နှယ်လုပ်နေသလဲ”

“သူ့အဖေက ဟိုက တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌလေ၊ သူက

သူ့ကျောင်းသားတွေရဲ့ တာဝန် သူ့မှာ အမြဲရှိတယ်လို့ ထင်နေတဲ့လူ”

“ဪ...သိပြီ သိပြီ”

တကယ်တော့ ကလေးမ ကောင်းကောင်း မသိသေးပါ။ သူသည် ရယ်နို့ကို ဝေဝေဝါ ကြည့်နေပါသည်။

“ကဲ...သားရယ် အယ်လီဂရာကို တစ်ခုခုကျွေးပါဦး”

“လာ... အယ်လီဂရာ”

စလေပြီ။ အဆုံးသည် မည်သို့နည်း။

စကားကလေး တစ်လုံးသည် တောမီးပမာ ဟုန်းဟုန်းပြန်တော့မည်။ ကျွန်မတို့နှင့်ပတ်သက်နေသည့် စကားတစ်လုံး ‘ကျွန်မြူနစ်’ဆိုသော စကားတစ်လုံးသည် ကျွန်မတို့၏ ကျဉ်းမြောင်းသော ရွာကလေးအတွင်းမှာ ဟိုးလေးကျော်တော့မည်။ အနည်းဆုံး “တရုတ်ပြည်”ဟူသော စကားပင်လျှင် ပြောမဆုံးပေါင်တော့သုံ ကောင်း။

“တစ်ခေါက်ကလေးရောက်လာရုံနဲ့ ဘာလို့ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောလိုက်ရတာလဲဒဲမေ”

ကလေးမကို ပြန်ပို့ပြီး၍ ရယ်နို့အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မကို ခရီးရောက်မဆိုက် မေးပါသည်။

“ဟင့်အင်း ငါအကုန်လုံး မပြောရသေးပါလား”

ဘာဘာအိပ်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မသည် ရယ်နို့၏အပြစ်တင်စကားကို ကြားရမည်ဟု သေချာသဖြင့် သူ့ကိုစောင့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သူက ပြောလိုက်တယ် ‘ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါပဲလို့...ကျွန်မ ဒါကြောင့် ထင်နေတာကိုးတဲ့’

ကျွန်မသည် သူ့ကို ဖက်၍ချော့ချင်ပါသည်။ ရမည်မဟုတ်ပါ။ ခုအချိန်တွင် ဖျောင်းဖျါခြင်းထက် ပြဿနာကို အရှိအတိုင်း ရှင်းလိုက်ခြင်းက ပိုကောင်းပါလိမ့်မည်။

“မင်းဟာ တစိတ်တဒေသအားဖြင့် တရုတ်ဆိုတာကို ကိုယ့်ဘာသာ ဝန်ခံရမယ်၊ မင်းသွေးရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံဟာ တရုတ်ပဲဥစ္စာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘယ်ဘက်ကို ယိုင်ချင်နေတယ်၊ ဘာအဖြစ်ပိုပြီး အရသာတွေ့နေတယ် ဆိုတာတော့

ရှိနိုင်တာပေါ့၊ အေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ဟာ အမြင်ကျယ်ရမယ်”

“ပြီးတော့ မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အမေသိထားတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဂုဏ်မယူတတ်လို့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်၊ ဂုဏ်ယူတတ်လာတဲ့အခါ မင်းစိတ်ချမ်းသာလာမှာပဲ၊ ဂုဏ်ယူတဲ့အခါမှားလဲ တစိတ်တဒေသထဲအတွက်တွင် ဂုဏ်ယူပြီး ကျွန်တို့ တစိတ်တဒေသအတွက် ဂုဏ်မယူဘဲ နေလို့လဲ မရဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဂုဏ်ယူတတ်နိုင်မှ မင်းလဲ အပြည့်အဝ စိတ်ချမ်းသာမှု ရလာနိုင်လိမ့်မယ်”

အထက်ပါအတိုင်း ရယ်နို့နှင့် စကားပြောလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မ ယုံကြည်ချက်သည် ပို၍ ခိုင်မာသွားရပါသည်။ မိမိ၏စစ်မှန်သော ချစ်သူဖြစ်ဖို့၊ မိမိကို ချစ်နိုင်သူဖြစ်ဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။ ထိုသို့တွေ့မိသောအခိုက်တွင် ဂျယ်ရီကို ကျွန်မပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသည်မှာ ပို၍ပင် တိကျခိုင်မာသွားပါတော့သည်။

ကျွန်မငယ်စဉ်က ကြီးပြင်းခဲ့ရသော မိသားစုပုံသဏ္ဍာန်သည် အလွန်ရိုးသားသောပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ပါတီတက်ခြင်း၊ ကပ္ပဲသွားခြင်းတို့နှင့် လည်း ကင်းကွာခဲ့ပါသည်။ လူပေါင်းစုံနှင့်ဆက်ဆံခြင်း၊ သူငယ်ချင်းမက သမီးရည်းစားမကျသော အပေါင်းအဖော်များနှင့် နီးနွယ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် အလွန်ရိုးတာသော မိန်းကလေးအဖြစ်သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်မ၏အချစ်သစ်ပင်၌ အချစ်ပွင့်ကလေးများ ပွင့်ဖူးလာကြသောအခါတွင် ကျွန်မသည် မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်မိခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီကို ကျွန်မစ၍ ချစ်ခဲ့မိပါသည်။ သူ့ကို ချစ်သည်သာ ကျွန်မသိ၏။ ကျွန်မအချစ်ကို ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့၏။

“ဒါပေမဲ့ သားရယ်၊ မင်းမှာအလွန် မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးရိုး ဂုဏ်သိန်အပြည့် အဝရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာသိစမ်းပါ”

“ဒီမှာသား မြင့်မြတ်ခြင်းဟာ ကမ္ဘာအနှောက်ခြမ်းမှာသာ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကမ္ဘာအရှေ့ခြမ်းမှာလည်း တိုင်းတာမရအောင်ကို ရှိပါတယ်”

ကျွန်မသည် သားကိုမကြည့်ဘဲ၊ သား၏ပါးကိုနမ်း၍ သားအပါးမှ ခွာခဲ့ပါတော့သည်။

အယ်လီဂရာလို မိန်းကလေးတိုင်းသည် သူ့အတွက် မဟုတ်နိုင်ကြောင်း သူ နောက်တော့ သိလာပါလိမ့်မည်။ သူ့အလိုလိုသိလာပါလိမ့်မည်။ မချစ်ဘူး သဖြင့် နေတော့ ရူးချင်ရူးပေမည်။ တော်တော်ကြာ အနာပျောက်လျှင် သူနှင့်

ထိုက်တန်သော မိန်းကလေးကို သူအေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရှာတွေ့ပါလိမ့်မည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် တရုတ်မကလေး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ အမေရိကန်မကလေး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ဘယ်သူသိမည်နည်း။ ဘယ်သူသိဖို့ကော လိုအပ်ပါသနည်း။ အချစ်မဟုတ်လား။

ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မဆုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကလေးကို သတိရမိသည်။ တစ်နေ့ သော မိုးရာသီကာလတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် ရက်ဒ်ကလစ်ဖ် တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ဒဿနိကဗေဒ အတန်းတက်ရန် ကျွန်မသည် စာအုပ်များ တပွေ့တပိုက်နှင့် ရေးကြီးသုတ်ပြာစွာ အခန်းမကြီး လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် အတန်းမမီမှာ အလွန်စိုးပါသည်။ ထိုအချိန်က စာကြိုးစားခြင်း၊ အတန်းမှန်မှန်တက်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါ။ ခုခေတ်မှာတော့ ရယ်နီစကားအရပြောရလျှင် စာကြိုးစားသော အတန်းမှန်သော မိန်းကလေးမျိုးကို ကောင်ကလေးများသည် ခံတွင်းမတွေ့လှပါ။ ဥပမာအားဖြင့် “အယ်လီဂရာ” တို့လို “မရုပ်တေး” ကလေးများ သည်သာ အလှတရားဟု ထင်နေကြပါသည်။

အယ်လီဂရာသည် ဆပ်ကောလတ်ကော့ နိုင်သလားမနိုင်ဘူးလားဟုတော့ ကျွန်မ အသေအချာ မသိပါ။ သူတို့၏ ပွင့်လင်းမှုသည် ဟန်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်နေ တတ်ပြီး၊ သူတို့၏ဟန်ဆောင်မှုသည် ပွင့်လင်းခြင်း ဖြစ်နေတတ်သဖြင့် ကျွန်မ သိအောင် မကြိုးစားခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မ ကျောင်းနောက်ကျနေပါသည်။ မိုးကာလ၏ ရာသီဥတု အလှပအများဖြင့် ကျွန်မစိတ်သည် ဆွတ်ပျံ့နေပါသည်။ နွေးထွေးသော နေရောင် ခြည်ကလေးကိုလည်း ခံစားတပ်မက်နေမိပါသည်။ တဆက်ထဲမှာပင် “ပညာရှင် ကန့်” ၏ တိကျသော အဆိုအမိန့်များကို ကျွန်မခေါင်းထဲက ထွက်မသွားအောင် သွားရင်းလာရင်း မှတ်သားနေရပါသေးသည်။ ကျွန်မ၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီး ချင်တိုင်း ဖန်တီးတော့မည်ဖြစ်သော အချိန်ကာလများ၏ အစနီဒါန်းကို ထို တဒင်္ဂကလေးဖြင့် ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါပြီ။ ခန်းမဆောင်၏ ခန်းဝဆီမှ လှေကားအတိုင်း ပြေးသည်လည်းမဟုတ်၊ နေ့သည်လည်းမဟုတ်သော ချစ်စဖွယ်ခြေလှမ်းကလေး

များဖြင့် ဆင်းလာသော ဂျယ်ရီကို ကျွန်မစတင်မြင်ဖူးလိုက်လေသည်။ ထိုတဒင်္ဂတွင် သူ့ကိုမြင်သော ကျွန်မ၏အမြင်သည် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသည်ထက် သေချာပါသည်။ နေရောင်ခြည်သည် သူ၏နက်မှောင်သော ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးတို့အပေါ်တွင် တဖြုတ်ဖြုတ်တောက်နေသည်ကို ကျွန်မခုတိုင်ပင် မြင်ယောင်သေးတော့သည်။ အကယ်ဘိ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ‘ဇရာ’၏အလိုအရ ကျွန်မမျက်စိကွယ်သွားသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ကျွန်မသည် ထိုမြင်ကွင်းကလေးကိုကား မြင်နေရပါလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်ပါသတည်း။ နို့နှစ်ရောင်အသားနှင့် နက်မှောင်သောဆံပင်၊ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးတို့အပေါ်သို့ နေခြည်ရောင် ဖျတ်ခနဲ ကျရောက်သော ထိုတဒင်္ဂကလေး။

တရုတ်လူမျိုးတို့၏ အသားအရေသည် ကြည်လင်လှပါသည်။ သွေးကြော ကလေးများကို ဖောက်၍မြင်ရလောက်အောင် ကြည်လင်လှပါသည်။ ရယ်နီတွင် လည်း ထိုအသားအရေမျိုး ပါရှိလေသည်။ လွန်ခဲ့သောစနေနေ့က ကျွန်မတို့ ရွာကလေး၏ ကပ္ပဲခန်းမအတွင်းမှာ အယ်လီဂရာသည် ရယ်နီပါးကို အပ်လျက် က၊နေသည်ကို ကျွန်မမြင်ရသောအခါ လုံးဝမအံ့သြမိပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဂျယ်ရီကို ပါးချင်းအပ်၍ ကချင်စိတ် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ စတွေ့သည့်နေ့က စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိရုံသာ ကြည့်မိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့၏ အကြည့်များသည် တစ်ယောက်မျက်လုံးထဲသို့ တစ်ယောက်စီမိဝင်သွားသည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဦးနှောက်ထဲတွင် သံမှိုနက်သကဲ့သို့ ခွဲဝင်သွားသောအကြည့် မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အမည်ကို သိချင်သွားပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ တစ်သက်တာအဖော်ဟု ကျွန်မထင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုသည် တစ်ရက်နှင့်မဟုတ်၊ တစ်ပတ်နှင့် မဟုတ်၊ တစ်လမျှကြာမှ စတင်ပါသည်။ သူ့ကို မကြာမကြာ တွေ့တတ်ပြီး တွေ့တိုင်းလည်း ကျွန်မ ကြည့်နေမိသည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အလွန် ယောက်ျားပီသသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ တစ်သက်တာတွင် သူ့လောက် လှပ ခန့်ညားသူတစ်ယောက်မျှပင် မမြင်ဘူးဟု ထင်ပါသည်ရှင်။

သူနှင့်ကျွန်မ စ၍ စကားပြောဖြစ်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မလည်း အတန်းလွတ်ချိန်များ၌ သူနှင့် အတူတူမှ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လေ့ရှိ ပါသည်။ ကျွန်မက သူ ကျွန်မကို ချိန်ခွဲ၍ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ထွက်သွားမှာ စိုးသဖြင့် စကြိုတစ်လျှောက် ကျောင်းဂိတ်ပေါက်ဝလွန်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်သည်

အထိ သူ့အနားမှပင် ကပ်လျက်တွဲလျက် လျှောက်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် အလွန်ရှက်ရွံ့ အားနာနေတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးများ ကိုယ်ပေါ်မှ ရေကိုခါချ ပစ်သလို သူ ကျွန်မကို သူ့အပါးမှ ခါပစ်၍ ဘယ်မှာရပါမည်နည်း။ ပြီးတော့ သူသည် လူမျိုးခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အကြောင်းကိုလဲ အမြဲဆင်ခြေကန်လေ့ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျောင်း၌ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟပင် သူ့၌ မရှိကြောင်းလည်း ပြောလေ့ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မသည် တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအမေနှင့် တွေ့ဆုံရင်း ကျွန်မအိမ်သို့ အလည်လိုက်ခဲ့ပါရန် သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်မအချစ်သည် လုံးဝ အစပျိုးခဲ့ပါလေသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်မိနေခဲ့ပါပြီ။

သူက သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ပြောရန်မှာ ဘယ်လောက်များ ကြာလိုက်ပါသလဲ ရှင်။ နှစ်လနှင့်လည်းမပြော၊ သုံးလနှင့်လည်းရင်မဖွင့် လေးလနှင့်လည်းနှုတ်ခွန်း တော် ရွှေပါးစပ်က မမိန့်မဟတော် မူပါလားရှင်။ ကျွန်မကတော့ ဘယ်တော့မှ တောင် ဖွင့်ပြောတော့မယ် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမင် သူပြောတော့ ပြောရှာပါသည်။ ပြောပြန်တော့လည်း တော်တော်နှင့်လိုရင်း မရောက်။ တုန့်ဆိုင်းတုန့်ဆိုင်းနှင့် အားမလိုအားမရနိုင်စရာပါ။

“ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ...ဆက်ပါဦး” ကျွန်မသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ၊ ကုန် ကုန်ဆိုရလျှင် သူပြောလာမည့် စကားအတွက် အမြူးစွာပင် လမ်းကြောင်းပေး နေရပါသည်။

“ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကိုယ့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်တောင် လက်မခံဘဲတော့ ဖြစ်မသွားပါဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူး...လက်ခံမှာပါ ပြောလေ”

ကျွန်မတို့လက်ထပ်ပြီးသော ကာလသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်မက သူ့ကို ထပ်၍မေးပါသည်။ သူ့ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်ပန်သောနေ့က သူသည် ဘာလို့ စကားတွေ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေရသနည်းဟု။ ထိုနေ့သည် ကျောင်းမှအပြန် သူနှင့်ကျွန်မ မြစ်ကမ်းပါးမှာထိုင်နေကြသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ စာအုပ်ကလေးများသည် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ကျွန်မတို့ခြေရင်း မြက်ခင်းပြင်မှာ ပုံနေပါသည်။

ထိုနေ့ကအကြောင်း ကျွန်မက ပြန်မေးသောအချိန်သည် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးကာလ တစ်ခုသော ပျော်ရွှင်စရာ ညနေစောင်းမှာ ဖြစ်ပါသည်။

နေရာကား ပီကင်းမြို့မှ အိမ်ကလေး၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှာ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မ တို့၏ မြို့စောင်ကလေးများသည် ကျွန်မတို့ခြေရင်း ခုတင်စွန်းမှာ စုပုံနေပါသည်။ မြစ်ကမ်းဘေးမှာကဲ့သို့ သမီးရည်းစားဘဝမှာ မဟုတ်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ လင်မယား ဘဝအဖြစ်နှင့် ဖြစ်သော်လည်း သူသည် စကားထစ်အ တုန့်ဆိုင်းနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

“အဲ...အဲ...ဒါလား အဲဒါက ဟို...မောင်ဟာ... အမေရီကန်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဟို...သိတယ်မဟုတ်လား...ချစ်မိကြမယ်ရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမထားမိလို့”

“ကဲ...ဒါဖြင့် အခုကျတော့ကော နေစမ်းပါဦး...ကျွန်မနဲ့သာ လက်မထပ် ဖြစ်ရင် မောင်ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်မလဲဟင်”

သည်မေးခွန်းအတွက်တော့ သူသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြေကြားနိုင် လေသည်။

“မောင်လား...မောင်ဟာ... တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်ထားတာ၊ ဒါကလဲ မောင့်အမေရဲ့ဆန္ဒအရလို့ မောင့်ဦးလေးက ပြောဖူးတယ်”

သည်အကြောင်းကို ကျွန်မချစ်သူ ပြောခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ သူ့အမေ၏ ဆန္ဒအရဆိုပေမင် ကျွန်မကတော့ သည်ကိစ္စကို မေ့ထားနိုင်ပါသည်။ သူ့အမေသည် ထိုစဉ်က သက်ရှိထင်ရှားမဟုတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့အမေ၏စကားသည် လည်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေနိုင်သော စကားအဖြစ် ကျွန်မ မယူဆနိုင်ပါ။ သူ့ အမေ၏ဆန္ဒအရ တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ လက်ထပ်ရမည်ဟု ထင်ထား သည် ဆိုသောစကားကို ဂျယ်ရီပြောခဲ့သည် ထိုစဉ်က ညကို ကျွန်မသည် မေ့ပျောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစကားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လူမျိုးခြားနားခြင်း ပြဿနာကို ကျွန်မသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မေ့ထားခဲ့သည်ကြားက အယ်လီဂရာနှင့် ရယ်နီတို့ ပတ်သက် လာသောအခါ သတိမရချင်ပဲလျက် ရလာရပြန်လေသည်။

ဂျယ်ရီ၏ အမေ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်မထုတ်၍ ကြည့်မိပြန်ပါသည်။ ကြာကြာမကြည့်ရဲသဖြင့် ပြန်ပြန်သိမ်းထားရသော အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်း တော့ပါ။ ခဏခဏလည်း ထုတ်ကြည့်ချင်နေပါသည်။ ထုတ်ကြည့်ဖြစ်တိုင်းလည်း ကျွန်မ စိတ်ရှုတ်ရပါသည်။ သည်ပုံကို ရယ်နီအား တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထုတ်ပြဖြစ်သည့် တိုင်အောင် ကျွန်မစိတ်ကတော့ ရှုတ်နေပါဦးမည်။ ရယ်နီအား လုံးဝထုတ်မပြဖြစ်

အထိ သူ့အနားမှပင် ကပ်လျက်တွဲလျက် လျှောက်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် အလွန်ရှက်ရွံ့ အားနာနေတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးများ ကိုယ်ပေါ်မှ ရေကိုခါချ ပစ်သလို သူ ကျွန်မကို သူ့အပါးမှ ခါပစ်၍ ဘယ်မှာရပါမည်နည်း။ ပြီးတော့ သူသည် လူမျိုးခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အကြောင်းကိုလဲ အမြဲဆင်ခြေကန်လေ့ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျောင်း၌ မိတ်ဆွေသူငယ်တစ်ယောက် သူ့၌ မရှိကြောင်းလည်း ပြောလေ့ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မသည် တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအမေနှင့် တွေ့ဆုံရင်း ကျွန်မအိမ်သို့ အလည်လိုက်ခဲ့ပါရန် သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်မအချစ်သည် လုံးဝ အစပျိုးခဲ့ပါလေသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်မိနေခဲ့ပါပြီ။

သူက သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ပြောရန်မှာ ဘယ်လောက်များ ကြာလိုက်ပါသလဲ ရှင်။ နှစ်လနှင့်လည်းမပြော၊ သုံးလနှင့်လည်းရင်မဖွင့် လေးလနှင့်လည်းနှုတ်ခွန်း တော် ရွှေပါးစပ်က မမိန့်မဟတော် မူပါလားရှင်။ ကျွန်မကတော့ ဘယ်တော့မှ တောင် ဖွင့်ပြောတော့မယ် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမင့် သူပြောတော့ ပြောရှာပါသည်။ ပြောပြန်တော့လည်း တော်တော်နှင့်လိုရင်း မရောက်။ တုန့်ဆိုင်းတုန့်ဆိုင်းနှင့် အားမလိုအားမရနိုင်စရာပါ။

“ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ...ဆက်ပါဦး” ကျွန်မသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ၊ ကုန် ကုန်ဆိုရလျှင် သူပြောလာမည့် စကားအတွက် အုမြူးစွာပင် လမ်းကြောင်းပေး နေရပါသည်။

“ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကိုယ့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်တောင် လက်မခံဘဲတော့ ဖြစ်မသွားပါဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူး...လက်ခံမှာပါ ပြောလေ”

ကျွန်မတို့လက်ထပ်ပြီးသော ကာလသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်မက သူ့ကို ထပ်၍မေးပါသည်။ သူ့ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်ပန်သောနေ့က သူသည် ဘာလို့ စကားတွေ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေရသနည်းဟု။ ထိုနေ့သည် ကျောင်းမှအပြန် သူနှင့်ကျွန်မ မြစ်ကမ်းပါးမှာထိုင်နေကြသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဖတ်၏ စာအုပ်ကလေးများသည် အခုလိုက်အပြုလိုက် ကျွန်မတို့ခြေရင်း မြက်ခင်းပြင်မှာ ပုံနေပါသည်။

ထိုနေ့ကအကြောင်း ကျွန်မက ပြန်မေးသောအချိန်သည် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးကာလ တစ်ခုခုသော ပျော်ရွှင်စရာ ညနေစောင်းမှာ ဖြစ်ပါသည်။

နေရာကား ပီကင်းမြို့မှ အိမ်ကလေး၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှာ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မ တို့၏ ခြုံစောင်ကလေးများသည် ကျွန်မတို့ခြေရင်း ခုတင်ခွန်းမှာ စုပုံနေပါသည်။ မြစ်ကမ်းဘေးမှာကဲ့သို့ သမီးရည်းစားဘဝမှာ မဟုတ်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ လင်မယား ဘဝအဖြစ်နှင့် ဖြစ်သော်လည်း သူသည် စကားထစ်အ တုန့်ဆိုင်းနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

“အဲ...အဲ...ဒါလား အဲဒါက ဟို...မောင်ဟာ... အမေရီကန်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဟို...သိတယ်မဟုတ်လား...ချစ်မိကြမယ်ရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမထားမိလို့”

“ကဲ...ဒါဖြင့် အခုကျတော့ကော နေစမ်းပါဦး...ကျွန်မနဲ့သာ လက်ထပ် ဖြစ်ရင် မောင်ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်မလဲဟင်”

သည်မေးခွန်းအတွက်တော့ သူသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် မြေကြားနိုင် လေသည်။

“မောင်လား...မောင်ဟာ... တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်ထားတာ၊ ဒါကလဲ မောင်အမေရဲ့ဆန္ဒအရလို့ မောင့်ဦးလေးက ပြောဖူးတယ်”

သည်အကြောင်းကို ကျွန်မချစ်သူ ပြောခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ သူ့အမေ၏ ဆန္ဒအရဆိုပေမင့် ကျွန်မကတော့ သည်ကိစ္စကို မေ့ထားနိုင်ပါသည်။ သူ့အမေသည် ထိုစဉ်က သက်ရှိထင်ရှားမဟုတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့အမေ၏စကားသည် လည်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေနိုင်သော စကားအဖြစ် ကျွန်မ မယူဆနိုင်ပါ။ သူ့ အမေ၏ဆန္ဒအရ တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ လက်ထပ်ရမည်ဟု ထင်ထား သည် ဆိုသောစကားကို ဂျယ်ရီပြောခဲ့သည် ထိုစဉ်က ညကို ကျွန်မသည် မေ့ပျောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစကားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လူမျိုးခြားနားခြင်း ပြဿနာကို ကျွန်မသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မေ့ထားခဲ့သည့်ကြားက အယ်လီဂရာနှင့် ရယ်နီတို့ ပတ်သက် သောသောအခါ သတိမရချင်ပဲလျက် ရလာရပြန်လေသည်။

ဂျယ်ရီ၏ အမေ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်မထုတ်၍ ကြည့်မိပြန်ပါသည်။ ကြာကြာမကြည့်ရဲသဖြင့် ပြန်ပြန်သိမ်းထားရသော အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်း တော့ပါ။ ခဏခဏလည်း ထုတ်ကြည့်ချင်နေပါသည်။ ထုတ်ကြည့်ဖြစ်တိုင်းလည်း ကျွန်မ စိတ်ရှုတ်ရပါသည်။ သည်ပုံကို ရယ်နီအား တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထုတ်ပြဖြစ်သည် ဆိုအောင် ကျွန်မစိတ်ကတော့ ရှုတ်နေပါဦးမည်။ ရယ်နီအား လုံးဝထုတ်မပြဖြစ်

တော့လျှင်လည်း ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင်လင်းမည် မဟုတ်ပါ။ သူ့ရုပ်သွင်သည် ကျွန်မဦးနှောက်တွင် စွဲထင်နေပါပြီ။ ကျွန်မသည် သူ့ရုပ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်ဖြစ် သည့်အခိုက်မှာပင် သူ့ရုပ်သွင်ကို ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ကျွန်မ ဝေခွဲ၍ မရပါ။ ခုလည်း ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာသဖြင့် ထုတ်ယူမိပြန်ပါပြီ။ ကျွန်မရှေ့တွင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ယခင်အခါများက အတိုင်းပင် တည်ငြိမ်ခန့်ညားနေပါသည်။ ပုံသေရုပ်ပုံဟူသည် ဘယ်မှာလျှင် အမူအရာပြောင်းလဲပါမည်နည်း။ တရုတ်အမျိုး သမီးကြီး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်သည် အေးစက်စက်နိုင်ဟန် ရှိသော်လည်း သူ၏ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော မျက်လုံးအစုံ၏ နောက်ကွယ်တွင်မူ လှုပ်ရှားတက်ကြွသော အင်အားရှိမှန်း သိသာစေပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်မ ဆုံခဲ့ကြရလျှင်လည်း မိတ်ဆွေ အရင်းအချာသဖွယ်ပင် ဖြစ်ရပါမည်။ သူက ကျွန်မကို ရန်သူဟု ဆုံးဖြတ်မထားခဲ့ လျှင်ပေါ့ရှင်၊ သို့ပေမင် ကျွန်မကို ရန်သူဟုပင် ဆုံးဖြတ်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ဘယ်တရုတ်အမျိုးသမီးကိုမှ ရန်သူဟု သဘောမထားခဲ့ပါ။ ပန်းကလေးများလို လှပနုနယ်သူ တရုတ်အမျိုးသမီးများကိုမှ ကျွန်မရွေး၍ ချစ်ခင်လေးစားတတ်သည် မဟုတ်ပါ။ တရုတ်အမျိုးသမီးတိုင်းကို ကျွန်မချစ်ခင် လေးစားပါသည်။ သူတို့၏အစွမ်းအစကို ချစ်ခင်လေးစားရသောကြောင့်ဖြစ်ပါ သည်။ တရုတ်အမျိုးသမီးတို့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အင်အားအကြီးမားဆုံး အစွမ်းအစ အထက်မြက်ဆုံး ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့၏ ရုပ်သွင်သည် အားငယ်တတ်သယောင် ထင်ရသော်လည်း တကယ်တော့ သူတို့သည် ဘယ်သောအခါမှ အရှုံးမပေးတတ် သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့နှင့်နှိုင်းစာလျှင် အစွမ်းအစနဲ့သူများမှာ သူတို့၏ ယောက်ျားသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ တရုတ်အမျိုးသမီးတို့သည် ဘယ်အချိန်ကစ၍ အစွမ်းအစ ထက်မြက်ခဲ့ကြပါသနည်း။ အမျိုးသမီးဟူသည်ကို ချိုးနှိမ်ဖိနှိပ်ခဲ့သည့် အစဉ်အလာပေါ်ခဲ့သော ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သားယောက်ျားလေး မှန်သမျှသည် မွေးလျှင်မွေးလာချင်း ခရီးဦးကြိုပြုခံရသည်။ ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း ခံရသည်။ အခွင့်အရေးပေးခြင်း အလို လိုက်ခြင်း ခံရသည်။ သမီး မိန်းကလေးများက ထိုသို့သော အခွင့်အရေးမျိုးကို မရှိရှာကြ။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ထိုအလေ့သည် တည်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတို့သည် ထိုအစဉ်အလာကို ငြိမ်ခံနေရမှတစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြ။ ထိုအခါ မိန်းမသား တို့သည် သူတို့၏ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းအတွက်လည်းကောင်း၊ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အနှိမ်ခံဘဝမှ ကာကွယ်နိုင်ရန် အတွက်လည်းကောင်း တိတ်တဆိတ်

ကြိုးပမ်းလာရလေသည်။ သူတို့သည် အခွင့်အရေးမရလျှင် တိတ်တဆိတ်ပင် အခွင့်အရေးယူရမည်။ အမှန်တရားသည် သူတို့အဖို့ ဒုက္ခဖြစ်လာလျှင် လိမ်လည်ခြင်း ပြုရမည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ် နိုင်ရန် မရိုးမသားပင်နေကြ ရမည်။ သည်လိုနှင့်သာ သူတို့ဘဝ၏ လုံခြုံရေး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးကို ကြံစည် ရယူခဲ့ကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ကြီးကျယ်မြင့် မြတ်သော တရုတ်အမျိုးသမီးကြီး တို့သည် အနစ်နာအဆုံးရှုံး ခံနိုင်သည့်နေရာတွင် ဘယ်လောက် သတ္တိပြောင်မြောက် လှပါသနည်း။ ဆိုပါစို့ ဂျယ်ရီမိခင် ရုန်းကန် ကြိုးစားရခြင်းသည် အင်အားအစွမ်း အစ ပါတကား။

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီမိခင်၏ ရုပ်ပုံကို အံ့ဆွဲထဲ အလျင်အမြန် ပြန်သိမ်းပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူ့ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်မကို အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်နေပါသည်။

မျက်မှန်ကိုတပ်၍ အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်ပါသည်။

“အေး... အေး... ဟုတ်ပေသားပဲ ငါမှတ်မိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံကတစ်မျိုးပဲ ငါအမြဲမြင်နေကျ ရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“အမြဲမြင်နေကျ ရုပ်မျိုးက ဘယ်လိုလဲဟင်”

ဘာဘာသည် ဘော်ငွေရောင်မျက်ခုံးကြီးများကို တွန့်လျက် စဉ်းစားနေ ပါသည်။ သူ့စိတ်သည် မည်သည့်နေရာ မည်သည့်ကာလသို့ ရောက်နေသနည်း။

“ငါတို့လက်ထပ်တဲ့နေ့က သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ ကာထားတဲ့ပုဝါစကလေးကို ငါ လှုပ်ကြည့်မိခဲ့တယ် သည်တုန်းက တော်တော်လှသလိုပဲ”

“နောက်တော့ကော”

“နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး၊ သူ့မျက်နှာက ငါ့ရှေ့ ရောက်ရင် တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ ဘာဘာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာလဲ သူ့ကိုငါ မေးမကြည့်ဘူး ငါတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးလားစမ်းလား မလုပ်ကြဘူး နှစ်ယောက်စလုံး မြဲစေ့စေ့ရယ်”

“မြဲစေ့စေ့ ဟုတ်လားဘာဘာ ဒါနဲ့များ သားတစ်ယောက်တော့ ရခဲ့ကြ သလား”

ဘာဘာမျက်နှာသည် ကျွန်မစကားကြောင့် ရဲခနဲဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ရခဲ့တယ်လေ”

ကျွန်မသည် သူ့စကားကို သဘောကျ ရယ်မောမိပါသည်။

“ဂျယ်ရီကိုတော့ ဘာဘာရဲ့သား မဟုတ်ဘူးလို့ ဘာဘာမငြင်းပါဘူးနော်”

“ငါ မငြင်းပါဘူး ဒါပေမဲ့ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“မသိဘူး ဘာဘာ ကျွန်မ မသိဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ ငါပြောတာက ကကလေးတစ်ယောက်ရလာတယ်ဆိုတာ ဘာထူးဆန်းသလဲ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အနေနီးစပ်ရင် ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပဟာ မေတ္တာတရားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးလေ”

“ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့ မိန်းမတွေအဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး ဘာဘာ”

“ထားပါလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျယ်ရီကိုမွေးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့

သည်နေ့ စနေနေ့ဖြစ်သည်။ ဘာဘာနှင့် ကျွန်မသည် နေ့လယ်စာ အတူစားရင်း ခြောက်ကပ်စွာပင် ရှိနေကြပါသည်။ ရယ်နီသည် ငါးမျှားရန်သွား ပါသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ငါးမျှားရန်သွားမည်ဟု ပြောသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ရယ်နီသည် အယ်လီဂရာ၏အကြောင်းကို နောက်ထပ်တစ်စုံ တစ်ရာ ပြောမလာသည့်အတွက် ကျွန်မစိတ်ထဲ မအိမသာဖြစ်နေရပြန်ပါသည်။

“ဘာဘာ ဟိုတလောက ဂျယ်ရီအမေအကြောင်းကို ကျွန်မတို့ ပြောကြတယ်မဟုတ်လား... အဲဒါ”

“နို့ ပြောမိကြသလား...”

“အင်းလေ ပြောကြတယ်၊ အဲဒါ သူ့အကြောင်းနည်းနည်းထပ်ပြောစရာ ရှိလို့...”

ဘာဘာသည် ပါးစပ်ဝနား ရောက်နေသော တရုတ်ထမင်းစားတူကို ပြန်ချလိုက်လေသည်။ ကျွန်မ ဆန်ချက်သောနေ့တွင် သူသည် တရုတ်ထမင်းစား တူနှင့်သာ စားသုံးလေ့ရှိ၏။

“သူနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်း ဘာသိချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မ သူ့ရဲ့ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခု ရထားလို့ ဘာဘာ”

“ဘယ်လိုလုပ် ရသလဲ”

“မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ပါလာလို့”

“သွားယူစမ်း... သွားယူစမ်း”

ကျွန်မသည် ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွား မိပါသည်။ ဂျယ်ရီအမေပုံကိုယူခဲ့ပြီး သူ့ရှေ့တွင် ချပြလိုက်ပါသည်။ သူသည်

ငါနဲ့ ငါမိန်းမဟာ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖြစ် ဆက်ဆံနီးစပ်မှု မရှိကြတော့ဘူး”

“ဘာဘာအလိုအရလား”

“မဟုတ်ဘူး သူ့အလိုကျ”

“အို ... ဘာဘာ အားလုံးလိုလို မှတ်မိနေပါလား”

“အေး... ငါ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါတယ်”

ဘာဘာသည် ဘာမျှမထိခိုက်သလို စကားစကို ဖြတ်လျက် အစားအသောက်များ ဆက်၍စားသောက်နေပါတော့သည်။ သူသည် သူ့ဘဝကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေပါသည်။ သို့သော် ခံစားမှုကား ကင်းမဲ့နေပါပြီ။

ကျွန်မတွေ့ထင်မိပါသည်။ ဖြစ်ခဲ့လှစွာသော အခြေအနေတစ်ခုတွင် တရုတ်မကလေးတစ်ယောက်သည် ဘာဘာဆိုသော အမေရိကန်တစ်ယောက်ကို မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ခဲ့ရာဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကို ဘာဘာက မေတ္တာတုန့်ပြန်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ ထိုအခါ တရုတ်မကလေးသည် သူချစ်သောသူထံမှ မေတ္တာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ရရာကို အရယူခဲ့ပုံရသည်။ သားငယ်ဖြစ်၏။ သားငယ်ကို သူပိုင်ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့၏။ ထိုသားငယ်သည် ဘာဘာ၏ လက်၌ပင် ကြီးပြင်းခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တရုတ်မကလေးသည် ထိုသားငယ်၏ စိတ်ကို အပိုင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုသားငယ်သည် အမေတူသား ဖြစ်စေတော့သည်တကား။

ကျွန်မအတွေးသည် မှန်ကန်ပါသလား။ မှန်သည် မမှန်သည်ကိုကော ဘယ်သူက ပြောပြနိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုကလေးငယ်သည် ဂျယ်ရီပင် မဟုတ်ပါလား။

• • •

သည်ည လပြည့်ညပါရှင်။

ကျွန်မတို့ ရွာကလေးမှာ အရိပ်မည်းမည်းများ ကွက်ကြားနေရပါသည်။ တောင်တန်းကြီးတွေကလည်း အရင်ကထက် ပိုမည်းနေသလိုပါ။ တောင်တန်းကြီးတွေ အပေါ်မှာ ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်းသာနေတဲ့ မိုးရွှေလကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မသည် ငွေရောင်တောက်နေသော ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးပေါ်တွင် စုံတွဲတစ်တွဲကိုတွေ့ရပါသည်။ စုံတွဲသည် သစ်တောတန်းကလေးဆီသို့ ဦးတည်

သွားနေကြပါသည်။ ဘေးချင်းကပ်အမွှာပမာ သူတို့သည် ပူးကပ်စွာ လျှောက်သွားနေကြပါသည်။ ကျွန်မသိပါသည်။ ရယ်နီနှင့် အယ်လီဂရာ။

သူတို့ကဆိုးရှာကြပါသည်။ ခုလို မိုးဦးရာသီမှာ သူတို့ချစ်ကြိုက်မိခြင်းသည် အချစ်ကံဆိုးခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့မူ ချစ်ဖို့အကောင်းဆုံးရာသီမှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်ပါသည်။ လက်ထပ်အပြီး အချစ်ကြီးချစ်နိုင်သော အချိန်များသည် အိမ်တံခါးများ အလုပ်ပိတ်ပြီး မီးဖိုကလေးများဖြင့် အခန်းအောင်းနေရသော ဆောင်းကာလတွင် ပို၍ အဖိုးထိုက်တန်လှပါသည်။

ဆောင်းရာသီတွင် ပီကင်းမှာလည်း ဆီးနှင်းပွင့်လေးများ ကျပါသည်။ ဆီးနှင်းပွင့်များ နက်နက်နဲနဲ တဖွဲဖွဲကျလျက် ဆီးနှင်းခဲများဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးကို ပိတ်ကာထားသည်သို့ ရှိပါသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံအတွက် အဘယ်သို့သော အကာအရံနှင့်မျှ မတူအောင် လုံခြုံစိတ်ချရပေသည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် ဆီးနှင်းပွင့်ကျခြင်းကို အလှအပသဖွယ် မြတ်နိုးခံစားကြသည်။ တရုတ်ပန်းချီဆရာများသည် ဖြူလှသော ဆီးနှင်းပွင့်များနှင့် မက်မုံပွင့် ပန်းနုရောင်တို့၏ အစပ်အဟပ်တဲ့သော အလှကို အလွန်ချစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် တရုတ်တို့သည် ဆီးနှင်းပွင့်တောထဲသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ မရှိကြပါ။ သူတို့ဖိနပ်များသည် အဝတ်ဖိနပ်များ၊ ကတ္တီပါ ဖိနပ်များ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မထံသို့ ဆီးနှင်းပွင့်ကျသောညများ၌ တရုတ်လူမျိုးစည်သည် အင်မတန်မှ လာခဲ့လှပါသည်။

ခြံစောင့်အဘိုးသည်ပင်လျှင် သူ့အခန်းကလေးထဲမှ အပြင်မထွက်ဘဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်တတ်သည်မို့ ဆောင်းရာသီ၏ ကျွန်မတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်အခန်းမှာကိုယ် အလွန်မှလွတ်လပ်ကြပါသည်။ မီးလင်းဖိုကလေးကို မီးသွေးများပုံ၍ ထွန်းညှိပြီး အခြားဆီမီးများ၊ ဖယောင်းတိုင်များကို ငြိမ်းသတ်ထားပါသည်။ မီးလင်းဖို၏ ပူနွေးသောအလင်းရောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြပါသည်။ “အချစ်အချိန်” ကလေးဟုပင် ဆိုကြပါစို့။ ရှည်လျားစွာသော ညတာတွင်နာရီသံက ဦးဆောင်လျက် အဆုံးမထင်သော “အချစ်အချိန်” ကလေးကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြန့်တီးကြပါသည်ရှင်။

ဟော့သည် ဗားမောင့်မှာလည်း နှင်းပွင့်ကတော့ ကျမြပါ။ ဗားမောင့်၏ ဆီးနှင်းခဲများသည်လည်း အိမ်တံခါးများကို အလုပ်ပိတ်စေလျက် မီးလင်းဖိုဖိုတေတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် “အချစ်အချိန်” ကိုတော့ မပေးစွမ်းပါ။ ဗားမောင့်၏

နှင့်ခဲများဖွဲ့သောကာလတွင် ကျွန်မသည် မီးလင်းဖိုနားမှာ တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေရပါသည်။ ရယ်နီသည်လည်း သူ့စာအုပ်နှင့်သူ သူ့အခန်း ထဲမှာ...။

ဆောင်းရာသီမှာသာ ကျွန်မသည် အထီးကျန်သတဲ့လား။ နွေရာသီမှာလည်း တစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သည်နှစ်နွေရာသီမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းပေမည် ရယ်နီကတော့ အယ်လီဂရာနှင့် တတွဲတွဲပါ။ ကြည့်လေ နွေအကုန်မိုးအကူးကာလ ခုလိုညမှာပင် ရယ်နီနှင့် အယ်လီဂရာသည် မြို့စွန့်လမ်းမပေါ်မှာ မဟုတ်ပါလား။ ကြည့်ရင်းမှာပင် သူတို့စုံတွဲသည် သကြားပင် အုပ်အုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။ သည်အခြေအနေသည် သည်ညကျမှ စတင်ခဲ့သည်မဟုတ်။ သည်လဆန်းစကတည်းက ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီ၏ အနေအထိုင်များ ပြောင်းလဲနေသည်ကို သတိထားမိရာမှ သည်အခြေအနေကို ကျွန်မသိလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လဆန်းပိုင်းကတည်းစ၍ ရယ်နီသည် စကားအပြောအဆို နည်းနေတတ်ပြီး ဘယ်အချိန်မဆို အလောတကြီးဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ အလုပ်တစ်ခုခုအတွက် အရေးတကြီးဖြစ်နေပုံ မဟုတ်။ မလိုအပ်ဘဲလျက် သုတ်သီးသုတ်ပြာဖြစ်နေခြင်း၊ ဂဏာမငြိမ်ခြင်း ဖြစ်နေသည်သဘောမျိုးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘာမျှမပြောမဆိုဘဲ ထွက်သွားလိုက် ပြန်လာလိုက် လုပ်နေတတ်ပြီး ကျွန်မက သူ့ကို ကြည့်နေမှန်းသိလျှင် သူဘယ်လိုများ ဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်မက မေးလျှင် ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်နှာလွဲ၍ ထွက်သွားတတ်ပါသည်။

မနေ့ညကလည်း သူ့အတော်ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ စောင့်နေစဉ် “ရယ်နီမရှိလျှင် ငါဘယ်သူနဲ့နေရမလဲ” ဟူ၍ တွေးမိကာ သည်းမခံနိုင်အောင်ပင် တုန်လှုပ်ခဲ့သည်။ ဝါဂွမ်းခြံထည်ကလေး ခြံလျက် ညဝက်တိုင်တိုင် စိမ့်အေးသောလလေညှင်းဒဏ်ခံရင်း ရယ်နီကို လသာဆောင်မှ စောင့်ခဲ့ရပါသည်။ သူပြန်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရယ်နီသည် အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလားဟု ဂရုစိုက်မိပါသည်။ သူသည် ကျွန်မကို လှမ်းမြင်သောအခါ ကျွန်မကို ရှောင်၍ နောက်ဖေးဘက်သို့ ကွေ့၍ဝင်သွားပါသည်။

“ရယ်နီ”

ကျွန်မ၏အသံကိုကြားမှ သူသည် ခဏရပ်သည့် သဘောမျိုး ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျာ...”

“ဒီလို ခဏလာစမ်း”

“မမေ... မအိပ်သေးဘူးလား...ညဉ့်နက်လှပြီ”

“မင်းကို စောင့်နေတာ...”

“ဟာ... ခုအချိန်လောက်ထိ စောင့်နေစရာမလိုပါဘူး”

“မင်း ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာမှန်း မသိဘဲ၊ ငါ အယ်အိပ်ပျော်ပါမလဲ”

“ဘာမှ မတွေးတောတော့မှ အိပ်ပျော်တာအမေရဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ လျှောက်တွေးနေလို့ အပိုပဲပေါ့၊ မတွေးပဲနဲ့အိပ်ပျော်အောင် အိပ်တဲ့နည်း ရှာထားဦး မမေ”

သူသည် အေးဆေးစွာပင်ပြောပါသည်။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မသည် ချက်ချင်း ဒေါသထွက်သွားပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်မ ဒေါသထွက်သွားရသနည်းဟုမူ၊ သူ့စကားမှန်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါသဖြစ်သွားသူ၏ စကားသည် ဘရမ်းဘတာနိုင်စမြဲ ဖြစ်သည်အတိုင်း။

“မင်း အယ်လီဂရာနဲ့ လျှောက်သွားနေတာ ငါမသိဘူး မှတ်သလား၊ ငါ ဒီကောင်မလေးကို မကြိုက်ဘူးနော် ဒါပဲ”

ရယ်နီနှင့် ချစ်စပျိုးနေသော မိန်းကလေးကို ကျွန်မ ခံတွင်းမတွေ့ကြောင်း ထေမဆုံးအကြိမ် ပြောမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ချစ်စပျိုးနေသည် ဟုတ်စ။ ဘယ်မှာ သေချာမည်နည်း။ သူတို့သည် ဘယ်အခြေအနေအထိ ချစ်ကျွမ်းဝင်နေကြပြီကို ကျွန်မမသိ။ ရယ်နီသည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်လောက်ထိများ နားလည်နေပြီနည်း။ ဂျယ်ရီသာရှိနေလျှင် ကျွန်မသည် သူ့အားကိုးနှင့် သားကို ဆုံးမနိုင်လိမ့်မည်။ သား၏အဖြစ်ကို သူ့အား တီးတိုးပြောပြရင်း သူ့သဘောထားကို မေးရပေမည်။ သားသမီးအရေးကိုဆွေးနွေးရသော အိမ်ထောင်ရှင်အရသာကို ကျွန်မ ခံစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမည် ဂျယ်ရီသည် ရယ်နီအား ဘာတစ်ခုမှမပြောဘဲများနေမည်လား။ ကျွန်မနှင့် အိမ်နီးချင်းအဘွားအို တစ်ဦးက ပြောဖူးပါသည်။ ခင်တို့မည်သည် “သားယောက်ျား”ကလေးများကို စကားများများ မပြောတတ်ဟု သူ့ယောက်ျားသည်လည်း သူ့သားများကို စကားများများပြောလေ့မရှိ။ ခုဆိုလျှင် သူ့သားများသည် အိမ်ထောင်ကိုယ်စီပင် ကျနေကြပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့ယောက်ျားသည် ခုထိလည်းသားများကို စကားများများမပြောတဲ့။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ပါတဲ့။

“ဘာလို့ မပြောနိုင်ရမှာလဲ”

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကလေးတွေရှေ့မှာတောင် ငါဟာ ဩဇာမရှိတော့ သလို ဖြစ်သွားလို့ပေါ့အေ”

သူ့သားများသည် ရွာထဲမှ မိန်းမကောင်းကလေးများနှင့်ပင် အိမ်ထောင် ကျကြပါသည်။ စကားကို လိပ်ပတ်လည်အောင် မပြောတတ်သော ရိုးသားလွန်းသူ တို့ဘဝတွင် ဘာမျှမပြောခြင်းသည်ပင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်တန်ရာသည်။ ကိစ္စ များမြောင် လူတို့ဘောင်ဝယ် အိမ်ထောင်သားမွေးဆိုသည်အတိုင်း အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စအတွက် အရေးကြီးသော စကားပေါင်းများစွာတို့ ရှိအပ်သည်မှာ မှန်ကန် ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ဘဝအတွက်ကား အိမ်ထောင်သားမွေးခြင်းသည် သာမန်လူမှုရေးကိစ္စတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်မို့ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျခြင်း၊ လူတန်းစားရေး၊ မေတ္တာ၏သဘောစသော ရေးကြီးခွင်ကျစွာ ကိစ္စရပ်များသည် မလိုအပ်ပါ။ ကျွန်မ သည်ပင် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စရပ်အတွက် ထိုမျှ နက်နက်နဲနဲ မပြောတတ်ပါ။ သိလည်းမသိပါ။ ကျွန်မသိသည်မှာ “အချစ်”သာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ကျွမ်းကျင် သည်မှာ မေတ္တာတရားသာဖြစ်ပါသည်။ “အချစ်”၏အတိမ်အနက်ကို သိသော ကျွန်မသည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော စကားဝိုင်းအတွက် လုံးဝအနိုင်ရအောင် ကျွန်မ စကားမှန်ကန်သည်ဟု အများက ထောက်ခံလာနိုင်အောင်ထိ ကျွန်မ ငြင်းခုံပြောဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရယ်နီနှင့် “အချစ်အကြောင်း” ကို ငြင်းခုံ ပြောဆိုရပေမည်။ ကျွန်မစကားနှင့်အတူ သူသည်လည်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်စေချင်သည်။ ထိုအခါ သူသည် အချစ်သုခကို ခံစားရပေလိမ့်မည်။

“ထိုင်စမ်းရယ်နီ...အမေပြောချင်တဲ့စကားတွေဟာ ပြောသင့်တဲ့အချိန် ထက်တောင် လွန်နေပြီထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝတော့ အဖတ်ဆယ်မရတော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးတော့ မရောက်သေးဘူး”

ရယ်နီသည် လရောင်ကို ကျောပေးလျက် လသာဆောင်လက်ရမ်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သော ကျွန်မ၏မျက်နှာပေါ်သို့ လရောင်ကလေးများ ပြာကျနေပါလိမ့်မည်။

“အမေဟာ အယ်လီဂရာတစ်ယောက်ထဲကို ကွက်ပြီး မင်းနဲ့ သဘောမတူ နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရယ်နီ၊ အယ်လီဂရာဟာ လှတယ်၊ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် အေး လေးနက်မှုလဲမရှိဘူး၊ ပေါ့တန်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအများစုထဲက တစ်ယောက်ပဲ၊ အဲလိုမျိုး မိန်းကလေးတွေဟာ အချို့ယောက်ျားတွေအတွက် ရုတ်တရက်စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်အားရှိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ အေး...သူတို့လို

မိန်းကလေးမျိုးကို ကြိုက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေဟာလဲ မျှော်လင့်ချက် မကြီးမားတဲ့ လူမျိုးတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူလိုငယ် ယောက်ျားသားတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်လို့ မဆိုနိုင်တဲ့ သာမန်ကိစ္စလေးတွေကို အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်လို့ တောင့်တတတ်တဲ့၊ အားငယ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး တွေပေါ့၊ သူတို့ဟာ ကလပ်ဆိုလဲတက်လိုက်၊ ကလပ်မှာဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့ “နေကောင်းရဲ့လား”၊ “ဝလာလိုက်တာနော်” ဆိုတဲ့ နှုတ်ဆက်သံကိုပဲ အဟုတ်ကြီး ထင်လိုထင်၊ ဘာမှအကြောင်းခိုင်ခိုင် လုံလုံမရှိဘဲ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးထား ဟင်း၊ စာမဖတ်ပေမေတ်၊ ဂီတသံဆိုလဲ အပျော်သဘောသာခံစား၊ ရုပ်ရှင်ဆိုလဲ ဇနေနေညလို အားလပ်တဲ့နေ့တိုင်း မနားတမ်းသွား၊ ဒိုင်းညောင်ကောင်းဘိုင်းကား တွေကိုလဲ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး သဘောတော်တွေနဲ့၊ ဘယ်လောက်ပေါ့တန် သလဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒီလို ယောက်ျားသားမျိုးတွေဟာ အယ်လီဂရာနဲ့တွဲပြီး အဲဒီလိုနေရာမျိုးတွေဆီ အတွဲတွဲသွားလာနေဖို့တော့ အဆင်ပြေမှာပဲ၊ ပျော်စရာလဲ ကောင်းမှာပဲ

ဒီမှာရယ်နီ သူတို့က အချစ်ဆိုလို့ တစ်ခွက်စာလောက်သာရှိတဲ့ အသည်း နှလုံးကိုယ်စီနဲ့ တစ်ယောက်အလိုကို တစ်ယောက် ခဏလေးလိုက်နိုင်ရုံအပြင် မပိုပါဘူးကွယ်၊ မင်းဟာလဲ တစ်ခွက်စာထက် မပိုတဲ့ ‘အချစ်’နဲ့ သာယာ မနေ သင့်ဘူးလား အမေသားလေးရယ်... တသွင်သွင်စီးနေတဲ့ စမ်းရေနဲ့တူတဲ့ အချစ်ကို စွာစမ်းပါ မင်းဘဝအတွက် ထာဝရအချစ်ကို ရယူစမ်းပါလားကွယ်...

ဒီမှာရယ်နီ လေးနက်တည်ကြည်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားရပြီဆိုရင် မင်းအတွက် ဘယ်တော့မှ အဆုံးမသတ်တဲ့အချစ်ကို တသွင်သွင်ပေးဆပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားရပြီဆိုရင် မင်းပြောသလို စိတ်မပူဘဲ အိပ်ပျော်အောင် အမေအိပ်တတ်လာလိမ့်မယ်၊ မင်း ဘယ်နေရာကို ရောက်နေရောက်နေ အမေ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မနိုးတော့မယ့် အိပ်ခြင်း မျိုးနဲ့လဲ အမေအိပ်ပျော်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ အိပ်ပျော်ခြင်းဟာ စိတ်ကို အနားပေးခြင်း ဆိုရင် အမေ ထာဝရအနားယူဖို့ရာ မင်းအတွက် စိတ်ချပါရစေကွယ်...။

ရယ်နီသည် ကျွန်မစကားကို နားမလည်သောကြောင့်လေလား၊ နားလည် လျက်နှင့်ပင်လားတော့မသိ။ သူသည် အယ်လီဂရာထံမှ စိတ်ကို ခွာချ၍ မရ နိုင်သေးပေ။

“အယ်လီဂရာကို ‘မမေ’ နားမလည်နိုင်ပါဘူး”

“မိခင်တိုင်းဟာ သားတိုင်းရဲ့ ချစ်သူအကြောင်းကို နားလည်ကြတယ် ဆိုတာ မှတ်ထားပါ သား။”

သည်စကားမျိုးကို ကျွန်မတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပြောဖူးခဲ့ပါ။ စိတ်ပင် မကူးခဲ့ပါ။ ခုတော့ သည်စကားသည် အလိုလို ကျွန်မအပို့ ပြောစရာဖြစ်လာ ခဲ့ရပြီ။ အတွေ့အကြုံက ကျွန်မကို သင်ပေးသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လွတ်ရန်းထွက်လာခဲ့ရသော ကျွန်မမိခင်၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ထဲမှပင် ထိုသဘောကို သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အယ်လီဂရာက ပြောတယ် မမေဟာ သဝန်တို့နေတယ်တဲ့”

“အေး... ဟုတ်တယ် မင်းကို သူတစ်ယောက်ထဲက ချစ်ပြီး မင်းကလဲ သူတစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ချစ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာ ဖြစ်မှာပါ”

စကားနောက်သို့သာ တရားပါရလျှင် ကျွန်မတို့ သားအမိ၏ စကားဝိုင်း သည် မခံချိမခံသာဖြစ်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်လုနီးနေပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် ငရဲပြည်၏ နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်အံ့သော စကားဝိုင်းကုန်တီး မိနေကြပါပြီ။ အသူတရာနက်သော ချောက်ကြီးအတွင်းသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ကျသွားရသကဲ့သို့ ခံစားရမည့် စကားမျိုးကို ရယ်နီပြောမှာ ကျွန်မစိုးထိတ်လှ ပါသည်။ ရယ်နီသည် ကျွန်မက သူ့ကို နားမလည်နိုင်ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် ကျွန်မနှင့် ဝေးရာသို့ သွားတော့မည်ဟူ၍ ပြောလာသည်ကို ကျွန်မသည် ဘယ်သို့ နားထောင်ရမည်နည်း။ ကျွန်မသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အခြေအနေသို့ ဦးတည်သော စကားဝိုင်းမှ နောက်ဆုတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ ဂျယ်ရီမည်သော သူ့အဖေကို အကြောင်းပြကာ မနည်းကြီး တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားလျက် ရယ်နီကို ပြောငဲ့ဖျနေရပါတော့သည်။

“မင်းကို တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာနဲ့ အသက်ထက်ဆုံး ချစ်နိုင်မယ့်သူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့သာ အိမ်ထောင်ကျဖို့ အမေမျှော်လင့်တဲ့အကြောင်းက အမေကိုယ်တိုင် မင်းအဖေနဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ကြလို့ တို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ချမ်းသာမှုကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ရနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်ပဲ သား။”

ချစ်ချင်းအစ မျက်စိကဆိုတဲ့အတိုင်း မင်းအဖေကို မြင်မြင်ချင်း သူ့ဟာ ငါ့ရဲ့ တသက်တာခရီးဖော်ပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ သူ့အရင် အမေမှာ ချစ်သူမရှိခဲ့ဘူး သလို သူ့မှာလဲ အမေအရင် ချစ်ဖူးသူမရှိခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ခေတ်ကုန်နေတဲ့ အချစ်

ဗျူဟာ ဆိုတာကို အမေသိပါတယ်။ ခုခေတ်မှာက အချစ်အတွက် အတွေ့အကြုံများ ရမယ်၊ လူပေါင်းဘယ်လောက်နဲ့ အတွေ့အကြုံရခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံးတကယ် အချစ်ကို တွေ့ခဲ့တဲ့အခါမှာ ပြီးခဲ့တဲ့အချစ်တွေဟာ ပြဿနာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ယူဆကြတယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ အချစ်ကို ပေါ့ပေါ့ကလေး ခံစားတတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ အယူအဆပဲ။ တကယ်လေးနက်တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင် တွေဟာ အဲဒါကို သစ္စာတရားလို့ မမြင်ကြဘူး။ မင်းအဖေနဲ့အမေဟာ ဘယ်သူ့ ကိုမှ မပေးဘူးသေးတဲ့ “အချစ်အသစ်ချတ်ချတ်” ကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပေးလိုက်ရမှ “အပြစ်အနာအဆာကင်းတဲ့ အချစ်ရယ်” လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ သားဟာလဲ ဒီလိုပဲ ယုံကြည်စေချင်တယ်”

ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသော “စာ” ကို ကိုရယ်နီအား ခုအချိန်ထိ မပြုဖြစ်သေးသည့်အတွက် ကျွန်မပြောအား ရှိလှပါသည်။ ကံကောင်းလေစွ။ စာပါအကြောင်းအရာသည် မည်သို့ပင် အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မ ရယ်နီကို စောစောကပြောသော စကားတို့သည် အမှန်တရားပင် ဖြစ်ရ ပါမည်။ ကျွန်မ သိပါသည်။ အလိုလိုသိပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ခုထက်တိုင် ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်လျက်ပင် ရှိနေပါသည်။ သို့ပေမင့် ကျွန်မသိသလို ရယ်နီဘယ်သို့ သိနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချစ်ဆုံးဟု သစ္စာပနှုက် စိုက်ထူခဲ့သော ကာလများဆီတုန်းက ရယ်နီသည် ကလေးမျှသာ ရှိသေးသည်။ ရယ်နီသည် သူ၏စစ်မှန်သော ကြင်ဘက်သက်လျှာကို ရှာမတွေ့မချင်း ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ၏ အချစ်ကို သူသိရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါလေ။

“ဒါပေမဲ့ ဆန်းတော့ တော်တော်အဆန်းသားဘဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မမေကို အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေက စာကလေးတစ်စောင်တလေတောင် မရေးတာ ဟဲ...ဟဲ”

“ဘာဆန်းရမှာလဲ၊ စာမရေးနိုင်တာ အကြောင်းကြောင်းတွေရှိနေလို့ မနားပေါ့။ အဲဒီအကြောင်းကြောင်းတွေဟာ မင်းရော ငါရော ဘာမှမတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းတွေဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီမှာသား ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသားချင်း ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့ မရနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်ချင်း ကမ္ဘာချင်း ဆက်သွယ်နေတာကိုတော့ ဖြတ်တောက်ပစ်လို့ မရဘူး၊ ဒီဟာ မင်းအဖေကို စောင့်ရင်း ချစ်မြဲချစ်နေရမှာပဲ။ အေး... သူ့ကို ငါချစ်တယ်ဆိုတာ

သူသိနေသလို ငါ့ကို သူချစ်မှန်း 'ငါ့ယုံကြည်တယ်ဆိုတာလဲ သူသိမှာပဲ၊ ဒါဟာ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့သစ္စာတရားပဲ"

ကျွန်မ၏စကားများကို ရယ်နီယုံကြည်အောင် ပြောနေရသလို ကျွန်မ စကားကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ယုံကြည်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားနေကြောင်း ကျွန်မ ဝန်ခံပါသည်။ လူတစ်ဦးသည် မိမိစကားကို မိမိဘာသာ ထောက်ခံ၍ မိမိကိုယ်မိမိ၊ ဖြေသိမ့်သတိရပါသည်ရှင်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ကျွန်မသိသလောက်သော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြောသည် ကျွန်မစကားများကို ရယ်နီကောင်းစွာ သဘောပေါက်ချင်မှ ပေါက်ပေမည်။ အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံအရ သိလာရသောအကြောင်းများကို အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံ နုနယ်သူတို့သည် မည်သို့လျှင် သိနိုင်ပါမည်နည်း။

တကယ်တော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း အံ့ဩရပါသည်။ အလွန်နုနယ် ငယ်ရွယ်သေးသော အချိန်တွင် ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို တွေ့လိုက်ရချင်း သူသည် ကျွန်မချစ်သူအစစ်အမှန် ဖြစ်ရမည့်သူဟု ဘယ်လိုလုပ် သိလိုက်သည် မသိပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ၏ အဆုံးအဖြတ်သည် အမြော်အမြင် အဆင်အခြင် ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်သော အဆုံးဖြတ်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ မြားနတ်မောင်သည် တကယ် ရှိသလော။

ရယ်နီသည် ကျွန်မအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်မပါးကို နမ်းပါသည်။

"သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မမေ ရယ်၊ ပြီးတော့ အယ်လီဂရာအပေါ် 'မမေ'အမြင်ဟာလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူဟာ တကယ်တော်တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ အပေးမဟုတ်ဘူး၊ အယ်လီဂရာဟာလဲ မမေမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ အယ်လီဂရာ ဟာ ကျွန်တော်တို့ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဖြစ်လာရမှာ မဟုတ်လား"

သည်စကားမျိုးကို သူတစ်ခါမျှ မပြောဖူးသော်လည်း သည်စကားနှင့် အဓိပ္ပာယ်တူဖြစ်သော အမူအယာများကိုကား တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်နှစ်ဆယ်မက ကျွန်မရှေ့မှာ လုပ်ပြနေတတ်ပါသည်။ သူသည် သူ့အဖေမဟုတ်ခြင်းနှင့် သူ့ဘဝသည် သူနှင့်သာဆိုင်သည်ဟူသော အမူအယာများဖြစ်သည်။ သူ အိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားပြီး အတော်ကြာမှ ကျွန်မလည်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူ့အခန်းအနီးသို့ ကျွန်မရောက်သောအခါ သူ့အခန်းတွင်း မှာ မီးမှောင်ကျနေပါပြီ။ ရယ်နီတစ်ယောက် ဘယ်မှမသွားဘဲ အိပ်ပျော်နေပြီ ဆိုသည်ကိုသိ၍လား

ကျွန်မပြောချင်သည့် စကားတို့ကို ပြောလိုက်ရ၍လားတော့ မသိပါ။ ထိုညက ကျွန်မကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်မသည် ပီကင်းက အိမ်ကလေးထဲတွင် ဂျယ်ရီကို လိုက်ရှာနေမိပါသည်။ မတွေ့ပါ။ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ကျွန်မအိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ ဟော့သည် ဗားမောင့်က ကျွန်မ အိမ်ကလေးသည် ကျွန်မကို လုံခြုံစွာပင် ထွေးပိုက်ထားလျက် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မအိမ်ကလေးသည် အိပ်မက်မှ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ပြီးပြေစေ သော အိပ်မက်သည် တကယ်မဟုတ်ဟုသိစေသော အရာဝတ္ထုပင် မဟုတ်ပါလား။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် အိပ်မက်ထဲ၌ ဂျယ်ရီကို ရှာမတွေ့သဖြင့် ထိတ်လန့် ရခြင်းကို အိပ်ရာမှ နိုးလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြီးစေသော်လည်း တကယ်အရှိ လက်တွေ့ ဘဝတွင် ဂျယ်ရီကို ရှာဖွေရန်ပင် မဖြစ်နိုင်တော့ပါလား ဟူသောအသိဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနွမ်းနယ်သွားရပါတော့သည်ရှင်။ အို ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲပါလား ကွယ်။

ကျွန်မသည် သည်နေ့ညလည်း လသာဆောင်မှပင် ရယ်နီကို မျှော်နေရင်း သူတို့နှစ်ယောက် သကြားပင်တန်းဆီသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ သူတို့သကြားပင်တန်းဆီမှ ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးပေါ် ပြန်ရောက် လာသောအခါမှာလည်း ကျွန်မသည် လသာဆောင်မှာပင် ရပ်လျက်ရှိနေပါ သေးသည်။ သကြားပင်တန်းအစပ် ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးပေါ်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်လျက် အကြာကြီးရပ်နေကြ ပါသည်။ ညသည် အတော်ပင် ညဉ့်နက်နေပါပြီ။ သို့ပေမင် သူတို့က မမူပါ။ သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ ကြည့်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်နေကြပုံရပါသည်။ ကျွန်မတို့ရွာမှ လူများသည် စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ဦးသူနှစ်ယောက်သည် 'အနမ်းဦး'ကို ကြာရှည်စွာ ခံစားနေကြ ပါသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းရှိသော ကျွန်မသား၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ သေးသွယ်ကျစ်လစ်သော မိန်းကလေးသည် မြွေလိန်တိလိန်။

အတန်ကြာလျှင် သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်တွဲလျက် ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးအတိုင်း မိန်းကလေးအိမ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားကြပါသည်။ မိန်းကလေးအိမ်၏ခြံဝင်းထဲသို့ သူတို့ဝင်သွားကြသောအခါ သူတို့ကို ကျွန်မ

မမြင်ရတော့ပါ။ မိန်းကလေးကို အိမ်ဝဲအထိ ကျွန်မသားရယ်နီက လိုက်ပို့ဟန် တူပါသည်။ သို့ပေမည် ကျွန်မသား သူတို့ခြံဝင်းဂိတ်ပေါက်သို့ ပြန်ထွက်လာသော အချိန်ထိ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာပါသည်ရှင်။

ရယ်နီသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်လျက် လမ်းကလေး အတိုင်းပင် အေးဆေးစွာ လမ်းလျှောက်လာပါသည်။ ကျွန်မသည် လသာဆောင် မှာပင် ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်မ လသာဆောင်မှာပင် ရပ်နေသော သဘောမှာ ကျွန်မသားသည် သူ့ကို ကျွန်မစောင့်နေမှန်း သိသာစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်မသည် သက်သာရာလည်း မရ၊ သောကအပူလည်းမငြိမ်း ဖြစ်နေရသည်ကို သူသိစေချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။

အယ်လီဂရာကတော့ အရင်ညများကလိုပဲ 'သဝန်တိုမကြီး' စောင့်နေလိမ့် မည်ဟု ထင်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သည်ညတော့ ရယ်နီသည် ကျွန်မကို မြင်မြင်ချင်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကောင်းသော ညချမ်းပါ မမေ”

“ကောင်းသော ညချမ်းပါ သားရယ်”

ရယ်နီ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက် ထွက်သွားပြီးနောက် မီးဖိုခန်းမှ လှေကား သံကို ကျွန်မကြားလိုက်ရပါသည်။ မီးဖိုခန်းအပေါ်မှာ အခန်းတစ်ခု ရှိပါသည်။ သီးသန့်ရေချိုးအိမ်သာဖြင့် အမိုးနိမ့်နိမ့် အခန်းကျယ်ကျယ်အခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအဖေသည် သူ့လုပ်ငန်းခွင်နှင့်ပတ်သက်သော အလုပ်သမားများအတွက် သီးသန့်လုပ်ထားသော အခန်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခန်းပေါ်သို့ တက်သောအခါ မီးဖိုဆောင်မှတစ်ဆင့် သီးသန့်လှေကားဖြင့် တက်ရသဖြင့် အိမ်သူအိမ်သားများသည် ထိုအခန်းမှာ နေသူများကြောင့် ဘာမျှစိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရပါ။

“စနေနေ့လို နေ့မျိုးမှာ တစ်ညနေလုံးလည်ချင်တိုင်းလည် ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျမှ အိမ်ပြန်၊ ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက်သန့်စင်တတ်တဲ့ လူပျော်တွေအဖို့တော့ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ သီးသန့်ထားတာ ကောင်းတယ်” ဟူသည်မှာ အဖေ၏ လိုက်လျောတတ်လွန်းသော ပြောနေကျ စကားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခုရယ်နီသည် ထိုအခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပါသည်။ ထိုအခန်းမှာ နေခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မကို ဘာမှ အသိမပေးဘဲ သူ့သွားချင်တဲ့ အချိန်သွား၊ ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်၍ ရနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မကလည်း သူ့သဘော

အလျောက် သွားသွားလာလာ နေနိုင်ခွင့်ကို သူ့အား နှမြောလှစွာ ပေးချိန်တန် နေပြီကို သိပါသည်။ အကယ်တည့် အယ်လီဂရာသည် ကျွန်မရည်မှန်းထားသော ချွေးမလောင်းကလေးဆိုလျှင် ကျွန်မအဖို့ ထိုအခွင့်အရေး ရယ်နီအား ပေးရသည် မှာ မထောင်းတာလှ။ သို့ရာတွင် 'အယ်လီဂရာ'ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ခုတော့ ကျွန်မဘာများ တတ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ကျွန်မသားသည် အယ်လီဂရာ၏ နုနယ်လှပသော ပြုတ္တူလက်များ၏ ဖမ်းစားဖျစ်ညှစ်ခြင်းကို ခံနေရလေပြီ။ ကျွန်မ၏ “လေးနက်သော ချစ်ချင်းမေတ္တာ သဘောတရားရေးသည် ရယ်နီကို ဆွဲဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

ကျွန်မသည် အယ်လီဂရာကိုလည်း သနားမိပါသေးသည်။

ခုတိုင်းဆက်၍ သွားကြသည်ဖြစ်အံ့။ သူတို့အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ကြသည် ဖြစ်အံ့။ ရယ်နီသည် အယ်လီဂရာ ဖြည့်စွမ်းနိုင်သော အရာထက် အဆမတန်သော အရာတို့ကို တောင်းဆိုလာလိမ့်မည်။ ရယ်နီ၏ ဆန္ဒတို့သည် အယ်လီဂရာ၏ ဆန္ဒထက် ကျော်လွန်နေပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အယ်လီဂရာသည် ရယ်နီအတွက် သူသည် မပြည့်စုံသေးသူတစ်ယောက်ပါလားဟု အားငယ်စွာ စိတ်ဆင်းရဲ ရပေလိမ့်မည်။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ကျွန်မသည် ကျွန်မသနားမိသော အယ်လီဂရာကို ရယ်နီရန်မှ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်သင့်သည် မဟုတ်လား။ အယ်လီဂရာသည် ကျွန်မတို့လို မိန်းမသားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အားနဲ့ သော နှလုံးသားရှိသူသာဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ စိတ်မချမ်းသာစရာ လမ်းမှားကို မရွေးစေ သင့်ပါ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မသားကိုပင် ဆန့်ကျင်သင့်ပါသည်။ ကျွန်မသည်လည်း မိန်းမသားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေးစပူးသော အတွေးတစ်ခု ကျွန်မခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ “မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာရ ပေမည်”။

လောက၌ မိခင်စိတ်ထက် မိန်းမစိတ်သည် ပို၍ နက်နဲတတ်သည် တကား။

ရုတ်တရက်တော့ဖြင့် ရယ်နီပြဿနာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိလောက်အောင် ခေါင်းတွေ ပူထူသွားခဲ့ရပါသည်။ နောက်တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားရင်းမှ ကျွန်မမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လာရပါသည်။

ကျွန်မအဖေသည် ကျွန်မကို (ရက်ဒ်ကလစ်ဖ်)တက္ကသိုလ်သို့ ပို့နိုင်ရန် သူပိုင်ငွေကို ထားခဲ့သည်။ အဖေကြောင့်ပင် တက္ကသိုလ်မှာ ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မ

ဆိုခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ ကံကောင်းခဲ့ရသည်။ ဘဝအဖော်မွန် အစစ်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ နို့ဖို့ဆိုလျှင် ကျွန်မသည်လည်း အယ်လီဂရာကဲ့သို့ပင် စိတ်မတည်ငြိမ်သေးခင် ကြင်ဖော်ရှာမိကောင်း ရှာမိမည်။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသွားနိုင်သည်။

ကျွန်မစဉ်းစားနေသည်မှာ ရယ်နီတစ်ယောက်ထဲ၏ ကိစ္စအရေး မဟုတ်ပါ။ သားရေးသမီးရေး လူငယ်တို့၏ အချစ်ရေးဖြစ်ပါသည်။

အကြင်သူသည် လူကြီးသူမတို့၏ သဘောထားကို လူကြီးသူမအရွယ်ကျမှ သိကြရမြဲဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကို ကယ်တင်ခဲ့သလို ကျွန်မကလည်း ရယ်နီကို ကယ်တင်ရပေမည်။ “ယစ်မိုးတွယ်သော တခဏ အချစ်ခွံအိုင်” ထဲတွင် ကျွန်မသား မနစ်စေရပါ။ ထို့အတူ အယ်လီဂရာသည်လည်း မနစ်မွန်းစေရပါ။

ကျွန်မသားကို နောင်နှစ်ခါ “ဟားဗတ်” တက္ကသိုလ်သို့ ပို့လိုက်ပါတော့မည်။

ညက သန်းခေါင်ကို တော်တော်ကြီးကျော်မှ ကျွန်မ ပင်ပန်းစွာအိပ်ပျော်ရပါသည်။ သားကို တက္ကသိုလ်ပို့ဖို့ တာဝန်ကို အသေးစိတ် စဉ်းစားနေရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သည်မနက်သည် လှပသော နေခြည်နုကလေးများနှင့်အတူ ပွင့်လင်းလာပါသည်။

ရယ်နီသည် သည်နေ့မနက်တွင် ကြည်လင်စွာ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အလုပ်ရပြီးစ လူငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေပါသည်။ သူသည်သားနှင့်အိမ်တို့၏ ဆက်ဆံရေး၌ ရှင်းလင်းပြတ်သားနေပြီဟု နားလည်နေပုံရပါသည်။ သူသည် အရွယ်ရောက်ပြီမို့ မိခင်၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ လွတ်လပ်သင့်သလောက် လွတ်လပ်နေပြီဟု ထင်နေပုံရပါသည်။

သူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ သူ့လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှသည် သွက်လက်မြူးကြွလှသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဂဏာမငြိမ်ဟုပင်ဆို၍ ရနိုင်ပါသည်။ လူငယ်ပီပီ အချစ်အတွက် မျက်နှာပိုးမသတ်နိုင်ဘဲ အလွန်ချိုပြုံးနေပါသည်။ သူ့မျက်လုံးတို့သည် အချစ်ရောင် ရှမ်းလက်နေပါသည်။

သူသည် ကျွန်မရှိရာ မီးဖိုခန်းသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်မကို နမ်းပါသည်။ ကျွန်မ၏ပါးကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး နမ်းပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အနမ်းသည် ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို မထိမိစေရန် သတိထား၍ နမ်းသော အနမ်းဖြစ်နေပါပြီရှင့်။

နံနက်စာ စားနေစဉ်အတွင်း သူသည် ခြံလုပ်ငန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်စိတ်ပါဝင်စားလေဟန် ကျွန်မအလိုကို လိုက်နေဟန်ဖြင့် ရွန်းလောက်အောင် ပြောနေပါသည်။

“သကြားပင်ပေါ်က နွယ်တွေကိုလဲ ရှင်းရဦးမယ်၊ နွားစားကျက်တွေမှာလဲ မြေဩဇာတွေ သွားကြိုးရဦးမှပဲ၊ မက်ကလဲ ကျွန်တော့်ကို ကူညီမှာပါ။ သူ အခုစပါးကျီ လုပ်နေတယ်၊ တော်ကြာနေရင် ကျွန်တော့်ခြံထဲဆင်းတော့မယ်”

နံနက်စာစားပြီးသောအခါ သူသည် သူ၏ရှုတ်ထွေးသော စကားများကဲ့သို့ပင် တကယ်အလုပ်များနေပါတော့သည်။ ကျွန်မသည်လည်း အိမ်မှကိစ္စဘာဟီရဖြစ်သော ပန်းကန်ဆေးခြင်းလုပ်ငန်းကို စတင်ရလေတော့သည်။ ရယ်နီသည် ပန်းကန်ဆေးရန်အလုပ်အတွက် လူငှားစေချင်ပါသည်။ ကျွန်မလက်မခံခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် စားသောက်ပြီးချိန်တွင် ပန်းကန်ဆေးရသော အလုပ်ကို အလွန်ကြိုက်ပါသည်။ နွေးထွေးသော ဆပ်ပြာရေများအတွင်း လက်နှစ်ဖက်မြှုပ်ပြီး ပန်းကန်ဆေးရင်း ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ငေးမောတွေးတောရသည်ကို အလွန်ကျေနပ်ပါသည်။ ထိုတဒဂံကလေးသည် နောက်ကြောင်းပြန် စဉ်းစား၍ အလွန်အရသာရှိပါသည်။ ပြီး... ကျွန်မသည် အိမ်ထောင်သည် လက်သုံးပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို အလွန်ချစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပန်းကန်များမှ အချို့မှာ ပီကင်းအိမ်တွင် ကျွန်မသုံးခဲ့ပြီး ဓားမောင့်ထိရောက်အောင် သယ်ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အချို့မှာ ကျွန်မ အမေလက်ထက် ကတည်းက ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ပန်းကန်ကလေးများကို သားငယ်သမီးငယ်ကလေးများကဲ့သို့ပင် ဂရုစိုက်တတ်ပါသည်။ အိမ်မှကိစ္စများ၊ လင်သား၏ကိစ္စများ၊ သားသမီးများ၏ကိစ္စများအတွက် ညည်းညူတတ်သော မိန်းများကိုကျွန်မဖြင့် စဉ်းစားလိုပင် မတတ်ပါ။ ယင်းကိစ္စများသည် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများအတွက် မြတ်နိုးစရာ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းများ မဟုတ်ပါလား။ မီးဖိုခန်းထဲ ကျွန်မပြန်ရောက်သောအခါ ဘာဘာရောက်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းများကိုလည်း မခံမင်တတ်ပါ။ မိမိကိုင်တွယ်နေကျ လက်သုံးပစ္စည်းများသည် ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သော ပစ္စည်းများဖြစ်ပြီး အသုံးပြုရသောအခါတွင်လည်း အထာကျသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်မ၏ ပန်းကန်ကလေးများသည်လည်း ကျွန်မအဖို့ အထာကျပြီးသား ပစ္စည်းကလေးများဖြစ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်လုံးတလေများ ကွဲပြားပဲ့သွားသည်ဆိုလျှင်

ကျွန်မဘဝထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားရသလိုပင် ခံစားရပါသည်။

သည်နေ့ နံနက်စာခိုင်းတွင် ကျွန်မသည် အပြာခံပေါ်တွင် အဝါရစ်ကလေးများပါသော တရုတ်ကြောပန်းကန်လုံးကလေးများကို ထုတ်သုံးခဲ့ပါသည်။ ခုထိုပန်းကန်လုံးကလေးများ ဆေးကြောနေစဉ် ကျွန်မအတွေး လွန်သွားမိသည် အခိုက် ပန်းကန်လုံး တစ်လုံးသည် ဆပ်ပြာဖြင့် ချော၍ ကျွန်မလက်ထဲမှ ပန်းကန်ဆေးသည် ကြွေလှဲကြီးထဲသို့ ကျသွားပါသည်။ အစိတ်စိတ်ကွဲသွားသော ပန်းကန်စကလေးများကို ငေးကြောင်ကြည့်နေမိရင်း ကျွန်မမျက်လုံးအစုံသို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာသော မျက်ရည်စများကို မထိန်းမသိမ်းနိုင်အောင် ရှိသွားရပါသည်။ သည်လောက် ချစ်ဖို့ကောင်းသည့် ပန်းကန်လုံး၏အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကလေးများကို ကျွန်မ လွှင့်မပစ်ရက်ပါ။ ပန်းကန်စကလေးများကို တယုတယ ကောက်ယူပြီး ကျွန်မသည် အိမ်ရှေ့ပန်းသီးပင်တစ်ပင်အောက်တွင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါသည်။

ဘာဘာသည် သူ့နံနက်စာအတွက် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရာပါသည်။ သူသည် အလွန်အိုမ်းနေပြီး အလွန်ကလေးဆန်နေပါသည်။ လက်သုတ်ပဝါ အသစ်တစ်ထည်ကို ကလေးသွားရေခံကဲ့သို့ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဘာဘာသည် ဇွန်းခက်ရင်းကို မကိုင်ဘဲနေသဖြင့် ကျွန်မကပင် ခွဲကျွေးရပါသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ငေးမောရင်း ကျွန်မကျွေးသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ မြို့မြို့စားနေပါသည်။ ဘာဘာ၏ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးပင် ရှိနေပါသည်။ ပြောတော့လည်း တရုတ်လိုပင် ပြောပါသည်။

“ငါ့ခုတင်ပေါ်မှာ သွားလဲ့ နေတော့မယ်နော်”

သူ စားသောက်ပြီး၍ ကျွန်မလည်း ပန်းကန်များ ဆေးကြောပြီးချိန်တွင် ဘာဘာကပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ခဏတဖြုတ်ဖြစ်ဖြစ် လသာဆောင်မှာ ထွက်နေစာလှုပ်ပါဦးလား၊ ဘာဘာရယ်”

သူ ခေါင်းခါပြပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ချောမော့ဖြောင်းဖျရပါသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ တရုတ်ပြည်က အဘိုးကြီးတွေကို ဘာဘာမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား သူတို့ဟာ ဘယ်တုန်းကများ အိပ်ရာကထ အစားစားပြီးရင် အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်တယ်ရယ် ရှိလို့လဲ သူတို့ဟာ မနက်စောစော နေထွက်ပြီဆိုရင် ခြံထဲဆင်းပြီး နေစာလှုံကြတာဘဲ တရုတ်အဘိုးအိုတွေဟာ နေရောင်ကို သဘောကျ

ကြတယ်မဟုတ်လား”

ဘာဘာသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးပမာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့တွဲခေါ်လျက် အိမ်ရှေ့လသာဆောင် နေရောင်ထိုးနေသော နံရံတွင် ကျောမှီလျက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်စေပါသည်။ ဘာဘာသည် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ဘဲ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

နေ့လယ်ခင်းကျမှ ဘာဘာကို သတိရပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် လသာဆောင်သို့ ထွက်လာသောအခါ ဘာဘာသည် နံနက်ကအတိုင်း ပုံစံမပျက်ထိုင်လျက်ပင် ရှိနေပါသည်။ ဪ...ဘာဘာရယ် ဘာဘာ၏ပါးအစုံသည် နေရောင်အထိများထားသဖြင့် ပန်းသွေးရောင် ရောက်နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်မကို အပြစ်တင်သည် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါ ခုတင်ပေါ် ပြန်သွားလို့ရပြီလား”

“ရပါပြီလေ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ကြက်ဥပြုတ်ကော့ စားသောက်သွားဦးနော်”

သူ အိပ်ပျော်သွားမှ ကျွန်မ သူ့အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဘာဘာ့အဖို့ နံနက်နေခြည်နှင့် လေခွေးကလေးကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ကောင်းပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ဘာဘာကို ဘယ်လောက်ထိများ မေ့ထားလိုက်မိပါသနည်း။ ကျွန်မသည် တစ်မနက်လုံး ရယ်နို့အရေးကိုသာ အလေးပေး တွေးတောရင်း တကိုယ်ကောင်း ဆန်နေမိပါသည်။ အိမ်ရှင်မများအဖို့ အိမ်မှုကိစ္စများရင်း လုပ်ကိုင်ရင်း စဉ်းစားတွေးတောရသည်မှာ အရာရောက်လှ၏။ တလှုပ်လှုပ်နှင့် တက်လိုက်ဆင်းလိုက် ထိုင်လိုက်ထလိုက် လုပ်နေရသဖြင့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်ခန်းသဘောမျိုးဖြစ်နေရာ သွေးသားမထိုင်းမိုင်းသလို အသိဉာဏ်သည်လည်း ကြည်လင် လန်းဆန်းရပါသည်။

ကျွန်မသည် အယ်လီဂရာ၏မိခင်နှင့် သွားတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မပြောချင်သော စကားများ၏ ဆိုလိုရင်းကို သူ့ဘယ်လောက်ထိ သဘောပေါက်နိုင်မည်မသိပါ။ သူနှင့်စကားပြောပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်တော့ ရယ်နို့ကို အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပေးဦးမည်။ သည်ကိစ္စအတွက် သူ့ကို လျှို့ဝှက် နေစရာမလိုပါ။

ကျွန်မသည် အယ်လီဂရာတို့ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သောအခါ

အယ်လီဂရာ၏မိခင် မစွန်ဝုဒ်ကို အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင် ထိုင်လျက် ဇာပန်းထိုး နေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ဇာပန်းထိုးသောပညာကို ကျွန်မအမေသည် ကျွန်မကို သင်ပေးဖူးပါသည်။ ကျွန်မက ဂရုတစိုက် မရှိခဲ့သဖြင့် ခု လုံးလုံးမေ့နေပါပြီ။

မစွန်ဝုဒ်သည် ခတ်ဖိုင်ဖိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ခင်မင်လွယ်သော မျက်နှာပိုင်း ဖုံးသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး သူ့ဆံပင်များမှာ လှိုင်းတွန့်ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဝရံတာများအပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သည့် လူသူ လေးပါးကို အမြဲကြောက်ရွံ့တတ်သော အမေရီကန် မိန်းမကောင်းတချို့ကဲ့သို့ ရှိပုံရပါသည်။ သူတို့သည် လူသူလေးပါးကို ဘာကြောင့် ကြောက်ရွံ့တတ်ကြောင်း ကျွန်မ စဉ်းစားမရပါ။ တရုတ်မများသည် များသောအားဖြင့် ရှက်ရွံ့တတ်ကြ သည်။ ဣန္ဒြေဆည်၍ နေတတ်ကြသည်။ တရုတ်အမျိုးသားများ ဣန္ဒြေရှိသော ရွက်တတ်သော မိန်းမများကိုသာ သဘောကျတတ်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တရုတ်မများသည် လူသူလေးပါးကို မကြောက်တတ်ကြပါ။

ကျွန်မကို မြင်သောအခါ မစွန်ဝုဒ်သည် ထိုင်ရာမှထလျက် ခရီးဦးကြို ပြုပါသည်။

“အိမ်ထဲကို ကြွပါရှင်”

“ကျွန်မ မစွန်ဂျယ်ရီမက်ကလျိုက်ယဒ်ပါ”

“ကျွန်မ ရှင်သားရယ်နီကို သိပါတယ်၊ ကဲ...အထဲဝင်ပါဦး”

ကျွန်မတို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ အပေါ်ထပ် ညာဘက်ခန်း သည် ထမင်းစားခန်းဖြစ်ပြီး ဘယ်ဘက်အခန်းမှာ ဧည့်ခန်းဖြစ်ပါသည်။ ဧည့်ခန်း ကို လှပပြောင်လက်သော ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသဖြင့် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းပါလိမ့်မည်။ ဧည့်စားပွဲပေါ်တွင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် သုံးလေးအုပ် ချထားပါ သည်။ အခြားစာအုပ် စာတန်းများကို တစ်ခန်းလုံး မတွေ့ရပါ။ ရယ်နီသည် စာအုပ်စာတန်း မထားသော အိမ်တွင် ဘယ်လိုနေ၍ ဖြစ်ပါမည်နည်း

“အဲဒီမှာ ထိုင်ပါရှင်၊ အဲဒါ ကျွန်မ ယောက်ျားထိုင်တဲ့ ခုံမို့ ဒီအိမ်မှာတော့ သက်သက်သာသာအရှိဆုံးပါပဲ”

ကျွန်မသည် သူ့မျက်လုံးတွင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော ဖော်ရွေပျူငှာ မှုကို နှစ်သက်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ညွှန်ပြသည်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကပင် စကားစလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ ထင်တယ်လေ ကျွန်မသားရယ်နီနဲ့ ရှင်သမီး အယ်လီဂရာ

တတွဲတွဲ သွားလာနေကြတယ်ဆိုတာကို အဲဒါ ရှင်သဘောထား ဘယ်လိုရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်လိုပါပဲ။ သူတို့ဟာ သိပ်ငယ်ကြသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ သွားကြလာကြတဲ့အခါမှာလဲ သူတို့နဲ့အတူ တခြားငယ်ရွယ်သူတွေလဲ မပါကြဘူးဆိုတော့”

အယ်လီဂရာအမေ၏ မျက်နှာပိုင်းသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသွားလေသည်။ သူ့မျက်နှာပိုင်းတွင် မျက်လုံးတွေလဲ ပိုင်းသည်။ ပါးစပ်ကလေးကလဲ ပိုင်းသည်။ နှာခေါင်း နည်းနည်းလန်သဖြင့် နှာခေါင်းပေါက်ကလေး နှစ်ခုကိုလဲ ပိုင်းပိုင်း ကလေးများပင် မြင်ရသည်။ ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် တူလှသည် အယ်လီဂရာသည် သူ့အမေထက် လှပါသည်။ အယ်လီဂရာတွင် သူ့အမေ၏ မျက်နှာကျနှင့် မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း နှာတံပေါ်ပေါ်ဖြစ်လေရာ၊ အယ်လီဂရာအမေသည် မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း နှာတံပေါ်ပေါ်ပင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ အယ်လီဂရာ၏ နှုတ်ခမ်းသည်ကား သူ့အမေကဲ့သို့ပင် ပိုင်းစက်စက်ကလေး ဖြစ်သည်။

မစွန်ဝုဒ်သည် ခါးသိမ်သွားစေရန် ဝတ်ရသော ခါးကြပ်ဘော်လီ ဝတ်ထား မှန်း ကျွန်မ ဂရုစိုက် ကြည့်မိနေသော အခိုက်တွင် သူသည် ကျွန်မစကားကို ဖြေကြားပါသည်။

“မှန်ပါတယ်ရှင် သူတို့ဟာ အလွန်ငယ်ကြပါသေးတယ်၊ ကျွန်မရော သမီးအမေ မစွတာဝုဒ်ကရော စိုးရိမ်မိကြတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ အယ်လီဂရာကို ငယ်ရွယ်သူပီပီ လွတ်လပ်မှုကလေး ပေးထားတာပေါ့ရှင် ဒါပေမဲ့ အယ်လီဂရာဟာ နောက်နှစ်ခါကျမှ အထက်တန်းကျောင်းသူကလေးပဲ ရှိဦးမှာ ကျွန်မတို့နေတဲ့ နယူးဂျာစီပြည်နယ်က ကျောင်းတွေဟာ ကောင်းကြပါတယ် ရှင် ဒီတော့ ကလေးကို ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်မှာ ကျောင်းကလေးတော့ ဆက် ထားချင်သေးတယ်”

မြတ်စွာဘုရား။ မှားကုန်ပါပြီ။ ကျွန်မသားကို သူတို့သမီးနှင့် စေ့စပ်ဖို့ သူတို့ထံ ကျွန်မ ရောက်လာသည်ဟုများ ထင်နေသလား မသိ။

“အို...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ကျွန်မပြောတာ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်မဟုတ် ပါဘူး၊ ကျွန်မသား ရယ်နီကိုလဲ နောင်နှစ်ဆို ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကို ပို့တော့ မှာပါ။ အဲဒီတက္ကသိုလ်ဟာ သူ့အမေ သူ့အဘိုးအစဉ်အဆက်နေလာတဲ့ တက္ကသိုလ် ပေါ့၊ အဲဒီတက္ကသိုလ်က ဆင်းလာရင်လဲ သူ့ကို တစ်နေရာရာ ပို့ထားဦးမှာပါ။

ဥရောပဘက်ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အဖေရှိတဲ့ တရုတ်ပြည်ဖြစ်ဖြစ်”

တရုတ်ဆိုသော အသံကြားလိုက်လိုက်ချင်း မစွပ်စွပ်ခါမျက်နှာမှာ ရုတ်ချည်း တုန်လှုပ်သောအမူအရာ ပေါ်လာပါသည်။

“တရုတ်ပြည် ဟုတ်လား၊ တရုတ်ပြည်ကို ဘယ်သူမှသွားလို့ မရဘူး မဟုတ်လား။”

“ခုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ အခြေအနေကောင်းတဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာပေါ့ သားကို သူ့အဖေဆီ လွှတ်ရမယ်”

“သူ့အဖေက တရုတ်လား”

“သူသာ တရုတ်ဆိုရင် ကျွန်မနာမည် မစွပ်စွပ်ကလွှဲကလွှဲ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲရှင် ရယ်နီအဘိုးဆိုရင် အမေရိကန်ပဲ၊ ခု ကျွန်မတို့နဲ့ အတူနေတယ် အဘိုးကြီးက ခု ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းလှလို့ အိမ်မှာပဲနေတယ်၊ ဘယ်မှ မထွက်ဘူး”

မစွပ်စွပ်သည် ကျွန်မစကားကို စိတ်ဝင်စားနေလေပြီ။ သူသည် ကျွန်မထံမှ ဆက်လာမည့်စကားတို့ကို ပါးစပ်အဝိုင်းသားနှင့် ငုံ့လင့်နေ၏။

“ကျွန်မယောက်ျားက ပီကင်းမြို့မှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပေါ့ ကျွန်မတို့က ဒီကို တစ်ခါထဲ လိုက်ခဲ့စေချင်တာ၊ အဲဒါ သူက သူ့တာဝန်တွေ မကုန်သေးဘူးဆိုပြီး နေခဲ့တာလေ”

“တရုတ်ပြည်ဟာ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မယောက်ျားကတော့ ကွန်မြူနစ်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မပြောရဲပါတယ်၊ သူဟာ သူ့အလုပ်တာဝန်အတွက် ဟိုမှာနေသင့်တယ် ထင်လို့ နေနေတာပါ၊ သူ့အလုပ်ကို သူ သိပ်လေးစားတာရှင်”

စကား စကားပြောပါများသောအခါ စကားထဲမှ ဓာတ်သည် သူ့အလိုလို ပြလာတော့၏။

“ကြည့်လေ ပြီးတော့ သူ့အမေဟာ တရုတ်လူမျိုးမဟုတ်လား အဲဒီတော့”

“ရှင်...သူ့အမေဟာ တရုတ်ဟုတ်လား၊ ခြင်္သေ့...ဒါကြောင့်ကျွန်မတို့က ရယ်နီကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါပဲလို့ ကျွန်မတို့ကတော့ အိန္ဒိယသွေးစပ်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့လို့ အောက်မေ့နေတာ”

“ရယ်နီက အယ်လီဂရာကို ဘာမှ မပြောပြဘူးထား”

“ဟင့်အင်း မပြောရသေးဘူးထင်တယ်၊ သူပြောပြီးရင်တော့ ကျွန်မ

သိရမှာ သေချာတယ် အယ်လီဂရာဟာ သူနဲ့ ပတ်သက်သမျှအကုန် ကျွန်မကို ပြောပြတာပဲဟာ”

“ကောင်းပါလေရှင် ခုလို သူတို့လွန်လွန်ကျွံကျွံ မဖြစ်ခင် ကျွန်မရှင်ကို ပြောပြမိတဲ့အတွက်”

“ကျွန်မလဲ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပါပဲရှင်”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စဉ်းစားတွေးတောစရာများဖြင့် ရှုတ်နေပါသည်။ လက်တလှုပ်လှုပ် ခြေတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေရာမှ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“ရှင်အဖြစ်က ရင်ထိတ်စရာကြီးပါလား နော်”

“ဘာလဲ ရယ်နီကိစ္စလား”

“ရှင်ကိစ္စ အကုန်လုံးပေါ့ ရှင်ဟာ တရုတ်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် ထားတဲ့ သူဆိုတော့”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မယောက်ျားဟာ အမေရိကန်ပဲ သူ့အဖေက သူ့ကို ပီကင်းက အမေရိကန်သံရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်ထားတာ ရယ်နီကိုလဲ အဲဒီမှာပဲ မှတ်ပုံတင်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ရှင် တနည်းနည်းနဲ့တော့ ကွဲပြားခြားနားနေတာပဲ”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မကတော့ လုံးဝကျေနပ်တယ်၊ ရယ်နီ ကျေနပ်တတ် အောင်လဲ ကျွန်မ ကြိုးစားရမှာပဲ၊ ရယ်နီမှာရှိနေတဲ့ တရုတ်သွေးအနည်းငယ် အတွက် အောင့်အီးသည်ခံနိုင်ရုံ သက်သက်လောက်သာရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ သူ့ကို မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ရယ်နီကိုချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရယ်နီရဲ့ တရုတ်သွေး ကိုလဲ ချစ်ရမယ် အဲဒီအတွက်လဲ ဂုဏ်ယူတတ်ရမယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အမေရိကန် တစ်ယောက်အပေါ် သဘောထားသလို ရယ်နီအပေါ်လဲ ယောက်ျား ကောင်းတစ်ယောက် လူ့အဖိုးတန်တစ်ယောက်လို နားလည် သဘောပေါက်နိုင် ရမယ်”

ကျွန်မစကားများ၏ ဆိုလိုရင်းကို သူ ကောင်းကောင်း နားလည်ပုံ ရမပါ။ ကျွန်မသည် သူနှင့်မတူဘဲ ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးလဲဟုသာ သူ ကြိုးစား ရှာဖွေနေရရှာပါသည်။ မည်သို့ရှိစေ မစွပ်စွပ်သည် ရိုးသားသူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် ရေရှည် မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်နိုင်ပါမည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ မိန်းမချင်း တီးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက် ရနိုင်ရန် သူလိုရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်တတ်သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျွန်မ အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်ပါသည်။

ကျွန်မမှာ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေရင်းချာမရှိပါ။ ကျွန်မ ခြံလုပ်ငန်းများကို ဝိုင်းဝန်း ကူညီနေသော "မက်" ၏ဇနီးသည်သည် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အလွန်နံ့အသော မိန်းမဖြစ်ပါသည်။ သူတို့လင်မယား မကြာခဏ စကားများ ရန်ဖြစ်ပြီး ဝိုင်းကြွယ်ကြွယ်ဖြစ်ကြသည့် သတင်းကိုလည်း ကျွန်မ ကြားရပေါင်း မနည်းလှတော့ပြီ။ ကျွန်မတို့အိမ်နားမှ တောင်ကုန်းကလေးအလွန် တွင် မက်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲနေကြပါသည်။ သူတို့၏ ကလေးများမှာ အသီးသီးအိမ်ထောင်ကျသွားကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ကား ရန်ဖြစ်ဆဲပင်။ "ဒီမိန်းမကတော့ဗျာ နေလာခဲ့တဲ့ နှစ်လေးဆယ်အတွင်းမှာတော့ ကျွန်တော်အဖို့ တကယ့်ငရဲပဲ" ဟူ၍ မက်သည် ညည်းတွားတတ်ပါသည်။ မက်၏ဇနီး မစွတ်မက် ကလည်း သူ့လင်၏ဆိုးပုံတော်ပုံများကို ကျွန်မနှင့်တွေ့တိုင်း ပြောတတ်ပါသည်။ မှတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးတွေကို တစ်ပတ်မှတစ်ခါလောက် ရိပ်တတ်သည့် အကြောင်းစသဖြင့်ပေါ့ရင်။ "သူနဲ့ နေလာခဲ့တဲ့ နှစ်လေးဆယ်ကတော့ ငရဲပြည် ရောက်နေတာနဲ့ ဘာမှ မထူးပါဘူးရှင်"

ထို့ကြောင့် မက်၏ဇနီးသည်သည် ဘယ်လိုမှ ကျွန်မနှင့် တီးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက် မဖြစ်နိုင်ပါ။

မစွတ်ဝုဒ်ကတော့ တကယ့်အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်း မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသားကို ကျွန်မပြောခဲ့ဖူးသလိုပင် မစွတ်ဝုဒ်မှာလဲ အချစ်တစ်ခွက်စာသာရှိတဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင် ဖြစ်ပေမည် သို့ကလို့ အတိုင်းအတာ နှင့် ချစ်တတ်သော သူတို့လို လူမျိုးကို အပြစ်မဆိုသင့်ပါ။ သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန် တန်ရုံတော့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကြည့်လေ အယ်လီဂရာအေဖေ သူ့ယောက်ျား မစွတ်ဝုဒ်သည်လည်း အချစ်တစွက်စာလောက်သာ အလိုရှိသူ၊ အတိုင်းအတာနှင့်သာ ချစ်ခင်တတ်သူ လူအေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့လင်မယားသည် ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ အဆုံးမထင်သော အနစ်နာခံခြင်း မျှော်လင့်ခြင်းတို့ကို ထားတတ်ကြသူများ မဟုတ်ချေ။ လင်နှင့်မယား ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီကြ ပါပေရဲ့။

သူတို့လင်မယားနှင့် ပတ်သက်၍ အထက်ပါအတွေးကို တွေးလိုက်မိခြင်း မှာ အိမ်ခန်းထဲမှ ထိပ်ပြောင်ပြောင် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မစွတ်ဝုဒ်ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မစွတ်ဝုဒ်သည် အလုပ်မှာ ခဏအနားရ

သဖြင့် ခုကဲ့သို့ ဗားမောင့်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြောင်း ပြောပါသည်။ "ကျွန်တော့် အလုပ်က နယူးဂျာစီပြည်နယ် ပက်စတက်မြို့က ဘဏ်လုပ်ငန်းတစ်ခုရဲ့ ငွေစာရင်း ဌာနမှာပါ တစ်နှစ်မှာ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ရက်အားရတယ်ဗျာ" ကျွန်မ သူ့ကို သနားမိပါသည်။ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ထဲရယ်။

"အလုပ်ထဲမှာကော ပျော်ရဲ့လား"

"ကျွန်တော်လား ကျွန်တော့်အလုပ်ကိုတော့ ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေရရင်တော့ ပိုပျော်စရာကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

"ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်ဒေသအတွက် ဘယ်လောက်တာဝန်ကျေတယ် ဆိုတာ အဲဒါသာကြည့်တော့ မစွတ်မက်လျှိုက်ယဒ်ရေ"

မစွတ်ဝုဒ်ကဝင်၍ အပြစ်တင်ပါသည်။ သို့ပေမည် သူ့အပြစ်တင်သံမှာ ကြည့်စယ်သည့်သဘော ချစ်စနိုးသဘော ကလေးများပါဝင်နေ၏။ မစွတ် ဝုဒ်က သူ့ဇနီးသည်ကို ပြုံးပြုံးကြုံး ကြည့်နေလေသည်။ မစွတ်ဝုဒ်သည် ဇနီးသည်ကို ကြောက်ရသော မယားကြောက်တစ်ဦးအသွင် မပေါ်သလို မစွတ်ဝုဒ် ကလည်း နားပူနားဆာလုပ်နေသည့် သဘောမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဤသည်မှာ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသော အိမ်ထောင်တစ်ခု၏ရန်ငြိမ်းသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်သာယာရေးအတွက် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် နေတတ်ထိုင်တတ် ခြင်းပင်။ ကျွန်မ ပြောပြောနေတတ်သော အိမ်ထောင် သာယာရေးအတွက် တစ်ခွက်စာ အပြည့်ရှိသော နှလုံးသားထဲမှ အချစ်ကို ချင့်ချိန်စွာ ကျေကျေနပ်နပ် သုံးစွဲတတ်သော သဘောဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ကျွန်မက ရှင်တို့နဲ့ အိမ်နီးနားချင်းပါ။ ရှင်နဲ့ ဇနီးသည်ဆီကို ခုလို ရုတ်တရက်ကြီး ရောက်လာရတဲ့ ကိစ္စကတော့ ကျွန်မသားနဲ့ ရှင်တို့ရဲ့ သမီး ကိစ္စပါပဲ။ သူတို့ဟာ ငယ်လွန်းပါသေးတယ်ရှင်"

ကျွန်မစကားကို ကြားရသောအခါ မစွတ်ဝုဒ်မှာ မျက်နှာအထားရခက် သွားရှာပါသည်။ မိမိ၏ဇနီးသည် သို့မဟုတ် မိခင်၊ သို့မဟုတ် မိန်းမရွယ် တစ်ဦးဦးရှေ့တွင် ခုကဲ့သို့ ဖိုမက်စွက်ပြောသောအခါတိုင်း မျက်နှာမထားတတ် ဖြစ်တတ်သော အမေရိကန် အမျိုးကောင်းယောက်ျားတစ်ချို့၏ သဘောမှာ ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ များသောအားဖြင့် အပျိုဘော်၊ လူပျိုဘော်ဝင်စ သူတို့၏ သားသမီးများသည် ဖိုမဆက်ဆံရေးတွင် အလေးထား စိတ်များကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စအတွက် လွတ်လပ်လွန်းခြင်း။

လူမှုရေးကို ဂရုမစိုက်ခြင်းကြောင့် စစ်အတွင်းကာလကဆိုလျှင် ဥရောပနှင့် အာရှတိုက်များတွင် မသိနားမလည်စွာ၊ တာဝန်မဲ့စွာလျှင် ရင်သွေးငယ်မြောက် များစွာ ဖွားမြင်ခဲ့ကြရလေသည်။ ဆောင်းကာလ၏ ကြောင်ပါးကြီးများကဲ့သို့ ရောက်လေရာရာတွင် ရသမျှအချိန်တွင် သာယာမှုကို ရှာကြခြင်းသဘော ဖြစ်ပါမည်။

“မစွစ်မက်လျှိုက်ယဒ်ကပြောတယ် သူ့ယောက်ျားဟာ တရုတ်တဲ့”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ကျွန်မပြောတာက သူဟာ တရုတ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့သား အမေရိကန် တိုင်းရင်းသားလို့ပြောတာပါ။ သူ့အမေဟာ ပီကင်းက ကြီးမားမြင့်မြတ်တဲ့ ဆွေမျိုးစုကြီး တစ်စုက ဆင်းသက်ပေါက်ဖွား လာတာ ခုတော့ သူ့အမေဟာ သေရှာပါပြီ”

ကျွန်မစကားကြောင့် မစွတာဝန်ခမျာ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားရ လေသည်။ ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်ပြောဆိုရာလည်း မရောက်အောင် ကျွန်မ၏ စကားကြောင်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်ဖို့ သူကြိုးစားလေသည်။

“ခင်ဗျား နောက်မနေပါနဲ့ဗျာ ကျွန်တော်ဖြင့် အဲဒီလို သွေးနှစ်မျိုး ရောစပ်ထားတဲ့ ကပြားမျိုးအကြောင်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

သူဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ သူ့သမီးအတွက် စိတ်ထိခိုက်သွားသလို ကျွန်မကိုလည်း အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေသည်။ သူ စိတ်ပျက်သွားသည်ကို ကျွန်မ သိသွားခြင်းဖြင့် ကျွန်မကို ထိခိုက်နစ်နာစေမည်ကို သူစိုးရိမ်နေသည်။ သူသည် တရုတ်ကပြားနှင့် ညားခဲ့သော ကျွန်မအတွက်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန်တူပါသည်။

မစွတာဝန်သည် သူ့ဇနီးသည်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် အကြိမ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သူတို့လင်မယား၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာခြင်းကို မြင်ရ သဖြင့် ကျွန်မသည် သူတို့ကိုချစ်ခင်မိလေသည်။ ခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင် သူတို့ကို ကျွန်မ ချစ်ခင်မိခြင်းအတွက် သူတို့သည် ခုလည်း ကျွန်မကို နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်သလို နောက်ဘယ်သောအခါမှလည်း နားလည်နိုင်ကြ လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သူတို့လို လူမျိုးများနှင့် ဆုံဆည်းရသောအခါမျိုးတွင် ဂျယ်ရီတစ်ယောက် ပီကင်းမှာ ရှိနေသည်မှာ ခပ်ကောင်းကောင်းပင်။

ကျွန်မ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

“ကဲ...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်ရှင်၊ ဘာမှလဲ စိတ်မပူနေကြပါနဲ့တော့ ရယ်နီလဲ မကြာခင် ကောလိပ် သွားတော့မှာပဲ၊ လူငယ်တွေဟာ အရာရာကို ခဏလေးနဲ့ မေ့ပစ်လိုက်ကြမှာပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ သိပ်လွန်လွန်ကျွံကျွံလဲ ဖြစ်ပုံမရသေးပါဘူး၊ အယ်လီဂရာလို မိန်းမချော မိန်းမလှကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ချစ်သူခင်သူလဲ ရှားမှာ မဟုတ်ပါ ဘူးရှင်”

မစွစ်ဝန်သည် ကျွန်မသဘောထားနှင့် ကိုက်ညီအောင် ပြောရှာလေသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီးက ထင်လဲထင်ပေါ်တယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နွေတုန်းကဆိုရင် တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အထင်ပေါ်အကျော်ကြားဆုံးသူအဖြစ် အရွေးတောင် ခံရ သေးတယ်၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကဆို အလှဘုရင်မ ရွေးပါလား... ရွေးပါလားနဲ့ တောင် ပြောကြတာ၊ သူ့အဖေက အဲဒါမျိုး မကြိုက်ဘူးဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်က အဲဒါမျိုးတွေ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မထောက်ခံပါတယ်၊ တကယ်တော့ အဲဒီလို အလှမယ်တို့ ဘာတို့ အရွေးခံတဲ့လူတွေဟာ သနားစရာကောင်းပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် အယ်လီဂရာ ရောက်လာပါသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှ ထလာဟန် တူပါသည်။ သူ့ပါးအိုကလေးများ နီနေပါသည်။ မိန်းမတို့၏ တကယ်အလှသည် အိပ်ရာမှ နိုးစတွင်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အယ်လီဂရာသည် တကယ်ကိုလှသူကလေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသား အသားညိုတစ်ယောက် ကျလျှင် လည်း ကျလောက်ပါပေ၏။ ဟယ် လွန်လွန်ကျွံကျွံတွေတော့ မဖြစ်တန်ကောင်း သေးပါဘူးလေ”

“ကဲ...သမီးလေးက မစွစ်မက်လျှိုက်ယဒ်ကို နှုတ်ဆက်ဦးမှပေါ့”

သူတို့သည် တစ်ဦးတည်းသော နုနုထွတ်ထွတ် သမီးကလေးကို မည်မျှ အလိုလိုက် အကြိုက်ပေး အလေးထားနေကြောင်း သိသာလှပေသည်။

“ဟဲလို...မစွမက်ကလျှိုက်ယဒ်”

“အေးကွယ် မနေ့ညက ကလေးကို ရယ်နီ သိပ်ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ဆွဲထားတာ ကလေးအတွက် ဒေါ်ဒေါ်က စိုးရိမ်လို့ ရယ်နီကိုတောင် ဆွဲရ သေးတယ်”

“ကျွန်မ အိပ်ပျက်မခံပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ အမြဲတမ်းကောင်းကောင်း အိပ်ပါတယ်”

အယ်လီဂရာသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့အဖေနားမှာ ထိုင်ချလိုက်

ပါသည်။ သူ့အဖေသည် သူ့ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

“သမီးလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေရဲ့”

“သိပ်နေဖြင့်အောင် မအိပ်နဲ့ကွယ် အဲဒါဟာ မစွစ်မက်လျှိုက်ယဒ် ပြောသလို ညတိုင်း သိပ်ညဉ့်နက်တဲ့သဘော ရောက်တယ်”

အယ်လီဂရာက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စုအောင်အောင် လုပ်နေပါသည်။ သူတို့သမီးအဖေသည် သူငယ်ချင်းများသဖွယ် ဖြစ်ကြောင်း မစွစ်ဝှက် ပြောပါသည်။

သူတို့သည် ကျွန်မကို အေးအေးဆေးဆေး နေစေချင်သေးသော်ငြားလည်း ကျွန်မရှိနေစဉ်တွင် သူတို့သမီးကို ဘာမှမပြောရက်ဘဲ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မ သူတို့မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ရယ်နီ ညစာစားရန် ရောက်လာသောအခါ ကျွန်မသည် မနက်က ဘယ်သွားခဲ့သည် ဘာလုပ်ခဲ့သည်ကို မပြောဖြစ်ပါ။ ရယ်နီသည် အစားကို သုတ်သုတ်စားပြီး သူ့အခန်းသို့ ပြေးတက်သွားပါသည်။ ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ကျွန်မရှိရာ မီးဖိုဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ နွားကျောင်းသား ဘောင်းဘီပြာနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအသစ်ကို ဝတ်ဆင်လာပါသည်။

“ကောင်းသောညချမ်းပါ မေမေ”

“ကောင်းသောညချမ်းပါ သားရယ်”

ရယ်နီထွက်သွားပြီး ဘာဘာကိုလည်း ညစာကျွေးပြီးသောအခါ ကျွန်မသည် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်လျက် တံခါးမင်းတုန်းချပြီး စိတ်ချလက်ချပင် အိပ်လိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ရယ်နီကို ထိုင်စောင့်စရာ မလိုတော့ပါ။ သူနှင့် ကျွန်မ နံနက်မိုးလင်းလျှင် ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

“သူ ကျွန်တော့်ကို ပစ်သွားပြီ”

သည်နေ့မနက် စောစောတွင် ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ ငေါက်ခဲထဲခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အသင့်စောင့်နေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသောအခါ မီးဖိုခန်းတွင် ရယ်နီသည် ပြောရန်စကား အဆင်သင့်ဖြင့် စောင့်နေပါသည်။ သူသည် သူ့ဘာသာပင် ကော်ဖီခါးခါးပျစ်ပျစ် တစ်ခွက် ဖျော်သောက်ပြီး နေလေပြီ။

“ဘာလဲ သား တစ်ညလုံး မအိပ်သေးဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်အိပ်ရမလဲ”

ကျွန်မသည်လည်း ကော်ဖီတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်ရင်း သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေးပင်ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး မင်းပြောချင်တဲ့စကားတွေ ချန်မထားဘဲ အမေ့ကိုပြော”

“မမေ သူတို့အိမ်သွားတယ်ဆို ဘာတွေလျှောက်ပြောခဲ့သလဲ”

“မဟုတ်တာတွေ တစ်လုံးမှ မပါပါဘူး ဟုတ်တာတွေချည်း ပြောခဲ့တာပါ”

“သူတို့ဘာသာ သိတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာမှန်တာကို ကြိုကြိုတင်တင် သိထားတာ သူတို့အဖို့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ အေး ဒီလိုနဲ့မှ အယ်လီဂရာက မင်းကို ချစ်သေးတယ်ဆိုရင် အမေ ဘာမှထပ်ပြောစရာမလိုတော့ဘူး၊ အမေကျိန်ဆို ကျိန်ပြောပါ့မယ်ကွယ် ဟုတ်ပလား”

“တကယ်ဆို သူတို့ကို သွားပြောမဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အရင်အသိပေးဖို့ကောင်းတယ်”

“သူတို့ ဘယ်လို သဘာထားတယ်၊ ဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာ အမေ့မျက်စေ့နဲ့ ကိုယ်တိုင်မြင်ချင်လို့ပါ တကယ်လို့ မင်းအချစ်နဲ့ သူ့အချစ်ဟာ ညီမျှတယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ သဘောထားတွေဟာ အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားမှာပါ သားရယ်”

“သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ သူပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ သူ ချစ်နိုင်သလောက်တော့ မင်းကို ချစ်မှာပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့အချစ်ဟာ မင်းအတွက် မပြည့်စုံနိုင်ဘူး ဘယ်တော့မှလဲ ပြည့်စုံလုံလောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေ သူ့ကို အပြစ်တစ်ရှုံ့ချနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ မင်းနဲ့ မတန်ပါဘူးကွယ် သူ့မွေးဖွားကြီးပြင်းလာပုံကိုက သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ကို အေး မင်းကတော့ သာမန်သူ သားတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ မွေးဖွားလာတာမဟုတ်ဘူး အမေ့သားဟာ ဒီကမ္ဘာကြီးနဲ့အမျှ ကြီးကွယ်

ခံငြားရမယ်”

“ခင်ဗျားကြီး အသုံးမကျဘူး”

သူသည် တိုးတိုးကလေးသာ ပြောရဲပါသည်။

“အေး ခုအချိန်မှ ဒို့အနား မင်းအဖေ မရှိတာ မင်း ကံကောင်းတယ်မှတ်ဟင်း”

သူနှင့်ကျွန်မ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခက်ထန်စွာကြည့်နေကြပါသည်။

“မင်း တစ်နေ့ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ်”

တကယ်တော့ သူ ကျွန်မကိုဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးတင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သည်စကားမျိုးသည် မိဘတိုင်း၏လက်သုံးစကားဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့်ဂျယ်ရီ လက်ထပ်ဖို့ရာ ကျွန်မအဖေ ကြီးစားစဉ်ကလည်း အမေသည် ကျွန်မကို သည်စကားမျိုးပင် ပြောခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီသည် အချစ်ကြီး ချစ်နေကြပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဘယ်အရာကမှ ကြားဝင်ခွဲခွာပစ်၍ မရနိုင်ပါ။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်မေတ္တာကို ကိုယ်ယုံကြည်သည့် အလျောက် အမေ့ကို ခုခံခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ကွဲဖိုကြီးစားမယ်ဆိုရင် အမေ့ကို ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မအခန်းထဲရှိ အံ့ဆွဲထဲတွင် ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးရောက်သောစာ ရှိနေသော်လည်း ကျွန်မသာ မှန်ပါသည်။ အမေမှားပါသည်။ ကုန်ကုန်ဆိုရလျှင် ဂျယ်ရီမျက်နှာကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး မြင်ရတော့မည် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်မသာ မှန်ပါသည်။ အမေမှားပါသည်။

ကျွန်မသည် သား၏မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် မျက်လွှာချလိုက်လေသည်။ ကျွန်မသား ငယ်ပါသေးသည်။ သည် အရွယ်သည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ နာကျည်းကြေကွဲခြင်းကို ဂုဏ်ယူတတ်ကြသည် တကား။

“မမေ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့များ မွေးခဲ့သလဲဗျာ”

သည်မနက် ကျွန်မမျက်လုံး ဖွင့်လိုက်သောအချိန်တွင် ကျွန်မအိမ်သည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ကျွန်မသိပါသည်။ ရယ်နီမရှိတော့ပြီ။ သည် မနက်သည် အံ့ဆိုင်မှုန်ပြလှသည်။ မိုးနှင့်ကလေးများသည် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်သို့ ဖွဲ့ကျနေပါသည်။ နှင်းငွေ့များသည် ကျွန်မအခန်းထဲသို့ ပြတင်းပေါက်ကြီးမှ တစ်ဆင့်ဝင်နေကြပါသည်။ ပြတင်းလိုက်ကာသည် လှုပ်ရှားနေပါသည်။ အရက် ကျော်လာပြီမို့ ခွားနို့ညှစ်ချိန် တန်ပါပြီ။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ရယ်နီတစ်နေရာရာတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ လှုပ်နေသံကို ကြားရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှထ၍ မြူတစ်ဝက်ဖုံးနေသော ရွာကလေးကို ငေးနေမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီ အကြောင်း စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ နှလုံးသားက ဘာမျှ မပေးနိုင်သလို ဂျယ်ရီနှလုံးသားကလည်း ဘာမျှဖြေနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်ကြည့်ပါသည်။ မရပါ။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် မိုင်ပေါင်း များစွာသော မြေအနေအထားတို့ ကျွန်မတို့ကြားမှာ ကာဆီးထားသည် ကိုသာ မြင်ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ရယ်နီအခန်းသို့ သွားကြည့်ပါသည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းထားသော မွေ့ယာပေါ်တွင် ဟင်းလင်းပြင် ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ အို တစ်ခန်းလုံးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေပါလား။ ကျွန်မရင်တုန် ပန်းတုန် ဖြစ်လိုက်တာ။ အခြားမနက်ခင်းများဆိုလျှင် သူ့အင်္ကျီများ ကို ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်တွင် တို့လို့တွဲလောင်း မြင်ရ၏။ သူ့ဖိနပ်များ ပြန်ကျနေတတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင်လည်း ဖတ်လက်စစာအုပ်များ ပြန်မပိတ်ရသေး သည်ဘဲ ရှိနေတတ်သည်။ ကျွန်မသည် အခန်းထောင့်သို့ ပြေး၍ အင်္ကျီချိတ် များကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အမလေး တော်ပါသေးရဲ့။ သူ့အင်္ကျီတွေ ချိတ် လျက် ရှိနေ၏။ သူ့အင်္ကျီများကို ရေတွက်စစ်ဆေးကြည့်ပါသည်။ အညိုရောင်

ထသွားလာသွားဝတ် အင်္ကျီတစ်စုံ၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ဝတ်သည့်အင်္ကျီများရှာကင် ပြီးတော့ ဟင်သို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး အပြာရင့်ရောင် ဝတ်စုံဘယ်မှာလဲ။

ကျွန်မသည် သူ့စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်များကို သွား၍ စစ်ဆေးပါသည်။ ပိတ်ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကြားတွင် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မ၏ နာမည်တပ်ထားပါသည်။ “မေမေ” ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ “မေမေ” တဲ့ “မေမေ” မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မသည် ထိုင်ချလိုက်ရင်း စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် မတ်တပ်ရပ်လျက် နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ချစ်လှစွာသော မေမေ

အယ်လီဂရာကိုရှာဖို့ ကျွန်တော် ထွက်သွားပါပြီ။ သူနဲ့ နှစ်ယောက် ချင်း တွေ့ချင်တယ် မေမေ။ သူ့ကို ရှာတွေ့တဲ့အခါ သူဘာလို့ ပြောင်းလဲသွားရတယ်ဆိုတာ သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စစ်ဆေးရမယ်။

တယ်လီဖုန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စာရေးပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်ကို ရှာဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။

ကျွန်တော်အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါမှ မေမေနဲ့တွေ့တော့မယ်။

ရယ်နီ

အကြောင်းမှာ ကျွန်မနှင့် သူတို့မိသားစု စကားပြောပြီးနောက် တစ်နေ့မှာပင် အယ်လီဂရာကို သူ့မိဘများက ရယ်နီနှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားကြပြီမို့ ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီသည် ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည်ကို လုပ်ရန်သွားလေပြီ။ သူ့ကို စောင့်မျှော်နေရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်မအတွက် နောက်ဆုံးတစ်ယောက်အဖြစ် ကျန်ရစ်သော ‘ဘာဘာ’ ကိုသာ ကျွန်မကောင်းစွာ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ရပေတော့မည်။

နံနက်စာကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားရပါတော့မည်။ ဘယ်ကလောက်များ အထီးကျန်လိုက်ပါသနည်း။ ကျွန်မ မြေပေါ်သို့ ကျန်မပြန်ရောက်ကတည်းက အထီးကျန်ခြင်း အရသာကိုသာ ကျွန်မ အမြဲတမ်းခံစားနေရပါကလား။ ဩော်... လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တစ်ယောက်တည်း

လျှောက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူက ယုံကြည်စွာ ပုံအပ်၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျယ်ပြောလှသော မြေအပြင်သည် ကျွန်မတို့ကို ကွဲကွာစေသည်တကား။ ကင်ဆတ်ပြည်နယ်ရှိ တဲငယ်ကလေးတစ်လုံးထဲတွင် ဘာဘာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ဖူးသလို ပီကင်းသည်လည်း ကျွန်မအဖို့ ပျောက်ဆုံးနေရပါပြီ။ အို မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ ပင်လယ်ပြင် ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်၍ ကျွန်မ၏စိတ်ကူး အိပ်မက်များက ပီကင်းကို ရှာဖွေနိုင်သားပဲ။

ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဘာဘာသည်းတွားသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်မ အပြေးတက်ခဲ့ရပါသည်။ ဘာဘာသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျက်သားပင် ရှိနေပါသည်။

“ငါ အိပ်ရာက ထလို မရတော့ဘူး”

“ဟင်...ဘယ်နားက နာသလဲဘာဘာ”

“နာတော့မနာပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခုအတိုင်း လဲနေဦး၊ ကျွန်မဒေါက်တာ သွားခေါ်ဦးမယ်” ကျွန်မသည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ပြေးခဲ့ရပါသည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် တော့ ဒေါက်တာဘရစ် အိမ်မှာပဲ ရှိဦးမည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“ဘရစ် ဘာဘာရုတ်တရက် ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး”

“ကျွန်တော် ခုလာခဲ့မယ်”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ထားရမလဲ”

“မလိုပါဘူး ဘာဘာကို နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပါစေ” ကျွန်မသည် ဘာဘာအခန်းသို့ ပြန်၍ ရှင်းရလင်းရပါသည်။ ဘာဘာသည် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေတတ်ပါသည်။ အသက်ကြီးလွန်းပြီဖြစ်၍လည်း သူ့ကိုယ်မှ အနံ့ဆိုးများ မထွက်တော့ပါ။

ဘာဘာသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးပင် လဲနေရာမှ ကျွန်မကို လိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သူ၏ဝေဒနာကို ပြောပြဖို့ရာလည်း ကြိုးစားနေပါသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဘာဘာ ဘရစ် ခုရောက်လာတော့မှာပါ”

မကြာခင် “ဘရစ်” ၏ခြေသံများကို အောက်ထပ် ခန်းမဆီတွင် ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထိုနောက် ဘရစ်သည် အပေါ်ထပ် ဘာဘာအခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ”

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ သနားစရာကောင်းတဲ့ ဘာဘာကို ကြည့်ပါဦးရှင်”

ဘာဘာသည် သနားစဖွယ် မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် ဒေါက်တာလုပ်သူကို ကြည့်ငေးနေရှာပါသည်။

ဘရစ်သည် ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ဘာဘာကို မေးစမ်းနေပါသည်။ ဆရာဝန်ကောင်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ကမေးရင်း ဦးနှောက်က စဉ်းစားရင်း လက်ကစမ်းသပ်ရင်းဖြင့် ဘရစ်သည် ရောဂါရှာနေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘရစ်အနီးတွင် တလေးတစားရပ်လျက် သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ဘရစ်သည် အမေရိကန် အလွန်ပီသသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးသည်ကို ကျွန်မအံ့သြရပါသည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တည်ကြည်၍ သူ့အလိုကို မျက်တောင်မခတ် ဂရုစိုက် သိနားလည်သော မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်၏ ခင်ပွန်းသည်အဖြစ် သူ့နေဖို့ ကောင်းသည်။ ဗားမောင့်သား ပီသစွာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ဖြစ်သော ဘရစ်သည် အရေးတကြီးကစွများကို ဂရုတစိုက် ရှိတတ်သည်။ အပြာဘက်သို့ လှနေသော မီးခိုးရောင် မျက်လုံးများကို ကျွန်မနားမလည်နိုင်ပါ။ အညိုရောင်မှ တကယ့်ကို ညိုရောင်ဆံပင်သည်လည်းကောင်း၊ သူ၏နှာခေါင်းသည်လည်းကောင်း ဖြောင့်တန်း ညီညာကြ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည်ကား တည်ကြည်ပြတ်သားသော သဘောကို ဆောင်၏။ သူ့ပြုံးလိုက်သော အခါ တစ်မျက်နှာလုံး ပြုံးသောအပြုံးမျိုးဖြစ်၏။ သူ့အပြုံးတွင် တစ်ပါးသူကို နောက်ပြောင် ကြည့်စယ်သောသဘော၊ ထိုအတွက် ပျော်ရွှင်သောသဘောများ ပါဝင်လေသည်။ အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေတတ်သော သူ့ရုပ်သွင်သည် လေးနက်ခြင်း စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းအသွင် ဆောင်ပါသည်။ သူ့ကို ခြံ၍ ကြည့်လျှင် အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သင့်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မစိတ်တွင် ရုတ်တရက် တရုတ်အမျိုးသားတို့၏ သီလိမြင်လိုသည့် သဘောများ ရောက်ရှိလာလေသည်။ တရုတ်တို့သည် မိတ်ဆွေရင်းချာများအတွင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သိချင်သမျှကို မေးနိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။

ဘရစ်သည် ဘာဘာကို သေချာစွာ စမ်းသပ်ပြီး...

“သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး ခုလိုပဲ သွေးလေချောက်ချားတာမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်မှာပဲ၊ နားနားနေနေနဲ့ များများအိပ်ပေးဖို့ လိုတယ်၊ ကဲ...သူ့အိပ်ပါစေတော့”

အမှန်တော့ ဘာဘာသည် အိပ်ပျော်နှင့်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဟောက်များပင် ဟောက်နေပြီတကား။ ကျွန်မတို့သည် အခန်းတွင်းမှ ညင်သာစွာထွက်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာကြပါသည်။

“ဘရစ် မနက်စာ ပြီးခဲ့ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...”

“ကျွန်မလဲ မစားရသေးဘူး၊ ကဲ... ကျွန်မနဲ့ဘဲ တစ်ခါထဲ အတူစားသွားပါတော့၊ ဒီမနက် ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ မနက်စာ စားရမလိုဖြစ်နေပြီ ရယ်နီ မရှိတော့ဘူး”

“မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ခဏတဖြုတ် ထွက်သွားတာပဲ ထင်ပါရဲ့လေ”

ကျွန်မသည် အယ်လီဂရာအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ ဘရစ်က ပြုံးပါခဲ့သည်။ သူ့အပြုံးသည် တစ်စုံတရာကို မညာမတာ ပြောတော့မည်သို့ ရှိ၏။

“သူပြန်လာမှာပါလေ ကျွန်တော်တို့ဟာ အမြဲတမ်း ကိုယ့်မိခင် ရှိရာကို ပြန်လာရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဟဲ...ဟဲ...၊ သူ့မိန်းကလေးက ခင်ဗျားလို မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ပေါ့၊ သူ့မိန်းကလေးက ခင်ဗျားလို မိန်းမစားမျိုး ဆိုရင်လဲ သူ့အဖို့ ခင်ဗျာကို မလိုအပ်တော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အို အယ်လီဂရာဟာ ကျွန်မလို မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်မသည် နံနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်ရင်း သူ့ကို စကားပြောနေရပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်ဖြစ်သော ကြက်ဥနှစ်လုံးကို ဘရစ်အား ပေးလိုက်ပါသည်။ ကြက်မများက ဥအလုံအလောက် ဥပေးနေသည့်အတွက် ကျွန်မဝမ်းသာသော်လည်း ကြက်မများကို ကျွန်မ ကြည့်မရပါ။ သို့ပေမင်္ဂလတ်ဆတ်သော ကြက်ဥကိုတော့ ကြိုက်တတ်ပြန်ပါသည်။ စောစောကပြောသော တစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ကြက်ဥမပါလျှင် မပြီးတတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ထိုတစ်ယောက်အတွက် နံနက်တိုင်း ပြင်ဆင်ပေးနေကျ နံနက်စာကို ထုံးစံအတိုင်း ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် နံနက်တိုင်း ကျွန်မကျွေးသည်ကို စားခြင်းမှ ကင်းလျက် သူ့လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေပါလိမ့်မည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်ကား ရယ်နီ။

ကျွန်မနှင့် ဘရစ်ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်၍ နံနက်စာ စားနေရင်း ကျွန်မသည်

မမေးရမနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်နှင့်

“ကျွန်မကတော့ အိမ်ထောင်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ဘာရစ် ရှင်ကော် ဘာလို့ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်က သိပ်အလုပ်များတဲ့လူဗျာ”

“အေးလေ ကျွန်မနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး ဒါပေမဲ့”

“ပြောပါဗျ ကျွန်တော်က ဘဝကို ရိုးရိုးကလေးမြင်တတ်တာပါ။ ဘာမှ လျှို့ဝှက်ချက် မထားပါဘူး”

“ဒီလိုလေ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက် ရှင်အနားမှာ ရှိနေတဲ့အတွက် အလုပ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ဘာဟိရကိစ္စတွေကို သူက လုပ်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“အမလေး အဲဒီရလာတဲ့ မိန်းမနဲ့ တဲ့အောင်ပေါင်းဖို့ စဉ်းစားနေရတာနဲ့မှ မကာမိပါဘူးဗျာ”

“ရှင်တစ်ယောက်ထဲ နေရတာ ပျော်သလား”

“ကျွန်တော်မသိဘူး ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော်လဲ တစ်ခါမှ မေးမကြည့်ဖူးဘူး”

သူ ပြန်သွားသောအခါ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို လွမ်းမိလေသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ လှုပ်ခနဲနေပါသည်။ ကျွန်မ မျက်ရည်ကျရပါသည်။ ဂျယ်ရီအတွက် မျက်ရည်ကျရသည်မှာ လပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ကလေးငယ်တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာကို လိုချင်လျှင် ငို၍တောင်းခံခြင်းဖြင့် ရယူနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ ငိုနေတော့ကော ဘာထူးသနည်း။ ပီကင်း ကျွန်မ၏ချစ်သူအိမ်တံခါးသည် ကျွန်မအတွက် ပိတ်သွားပါလေပြီ။

ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ် ဘာဘာအခန်းသို့ တစ်ကြိမ်တက်၍ ကြည့်ရပြန်ပါသည်။ ဘာဘာသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေရှာသည်။ အိပ်ပျော်နေသော ဘာဘာသည်လည်း ကျွန်မကို လျစ်လျူရှုထားလေပြီတကား။

သည်နေ့ စနေနေ့မနက် ဈေးအဝယ်မှ ပြန်လာသောအခါ ရွာအပြင်ကားလမ်းပေါ်တွင် ကျွန်မ ခဏမျှရပ်၍ ဗားမောင့်ဒေသကို ကြည့်ငေးနေမိပါသည်။

ကျွန်မသည် နံနက်စာအတွက် ခုအခါ အလုပ်များတော့ပါ။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း စားဖို့ရာအတွက်သာ ဈေးဝယ်ရသော သဘောမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ဘာဘာသည် ကလေးသူငယ်ဘဝသို့ တစ်ပတ်ပြန်ကျောနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် သိပ်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မစားတော့ဘဲ နွားနို့ပေါင်မုန့် ဆန်ထမင်း ကြက်ဥလောက်သာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စားတော့၏။

ကျွန်မကြည့်ငေးနေသော မြက်ခင်းပြင်အစိမ်းရောင်ကြီးပေါ်တွင် သိုးနက်မ တစ်ကောင်နှင့် သူ့သားငယ် သိုးဖြူကလေး နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့ကို မြင်ရသောအခါ ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်သော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကလေးကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဗားမောင့်၏ နေရောင်ခြည်သည် လွန်းပြောင်လှပါသည်။ သို့ရာတွင် တရုတ်ပြည်၏ နေရောင်ခြည်လောက်တော့ မပူနွေးပါ။ ကျွန်မသည် ကျောက်တုံးကလေးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သိုးနက်မသည် သူ၏ သားငယ်နှစ်ကောင်ကို အသံပြု၍ သတိပေးလိုက်ပါသည်။ သိုးကလေးများသည် သူတို့မိခင်အနီးသို့ ပြေးကပ်လိုက်ပြီး သားအမိသုံးကောင်သည် ကျွန်မကို မျက်လုံးပြောင်ကလေးများဖြင့် စူးစမ်းကြည့် ကြည့်နေပါသည်။

“ငါ့ကို မကြောက်ကြပါနဲ့ကွယ်”

ကျွန်မသည် အထီးကျန်သူပီပီ အထက်ပါစကားများကို သိုးကလေးတို့အား လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် သိုးသားအမိတတွေကိုကြည့်ရင်း အထီးကျန်သော ကျွန်မနှင့်အတူ သင်းတို့ကလေးတွေကို ခေါ်သွားချင်စိတ်ပေါက်သွားပါသည်။ အဲသည်လိုသာဆိုလျှင် ကျွန်မအိမ်နံဘေးက မြက်ခင်းပြင်မှာ သူတို့ကို လွှတ်ထားရမည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို တဝစား ရမည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မ မြက်ခင်းပြင်သည်လည်း ပြန်ပြုပြီး ညီညာသွားပါလိမ့်မည်။ ဘယ်လောက်လှမည်နည်း။

ကျွန်မသည် မရလျှင် မနေနိုင်လောက်အောင် လိုချင်လာသဖြင့် သိုးသားအမိပိုင်ရှင် လယ်သမားကို လိုက်ရှာပါသည်။ ကြာကြာမရှာရပါ။ တွေ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် လယ်သမားစစ်စစ် မဟုတ်ပါ။ ကျဘန်းအလုပ်သမားသာဖြစ်ပါသည်။ လယ်ဆိုလဲ လုပ်လိုက်။ ယာဆိုလဲလုပ်လိုက်။ အလုပ်ကို လိုက်မရှာဘဲအလုပ်ရမည့် အချိန်ကို စောင့်နေတတ်သူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ရလာသည့် အလုပ်ပြီးပြတ်လျှင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထိုင်နေတတ်သူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဇားမောင်မှာ သည်လို လူမျိုးတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။

သူ့အိမ်ငယ်ကလေးထဲ ကျွန်မ ဝင်လိုက်သောအခါ ကျွန်မကို ကျောပေးလျက် သူသည် သူ့ကြောင်အိမ်ကလေးကို ပြုပြင်နေပါသည်။ ကျွန်မကို မြင်သောအခါတွင်မူကား ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော “ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ” ဟူ၍ နှုတ်မဆက်ဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် စကားဆိုပါသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ရှင့်ရဲ့ သိုးနက်မရဲ့ သိုးဖြူကလေးနှစ်ကောင် ရောင်းမလားဆိုတာ သိချင်လိုပါ”

“ဆိုပါတော့”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

သူသည် ကျွန်မကိုသိပါလိမ့်မည်။ ဟိုနား တောင်ကုန်းပေါ်က မုဆိုးမ။ မုဆိုးမနီးနီးသော မုဆိုးမ။ သူ့ယောက်ျား တရုတ်ပြည်မှာ ရှိနေသည်။

သို့ပေမည် ထိုသူသည် ကျွန်မအဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ ဗဟုသုတ ရှိသူမဟုတ်နိုင်ပေ။

ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းရမယ်မှန်း ကျုပ်မသိဘူး”

“ကျွန်မလဲ ဘယ်လောက်ပေးဝယ်ရမှန်း မသိဘူး”

“ကောင်းပြီ ကျုပ် စဉ်းစားဦးမယ်”

“ကျွန်မ တစ်နေ့ခင်းလုံး အိမ်မှာ ရှိနေမယ်”

ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်းတွင် သူ ရောက်မလာပါ။ နှစ်ရက်ခြားပြီးသည့်နေ့ မနက်စောစောကျမှ သည်လောက်လှပသော သိုးမိသားစုကို ကြီးအစုပ်ပလုပ်နှင့် ချီ၍ ဆွဲခေါ်လာပါတော့သည်။

“ဆယ်ဒေါ်လာပေးရမယ် ပြီးတော့ ခင်ဗျား သကြားပင်တွေက အချို့ရည် ကျရင်လဲ ပေးရမယ်”

သူနှင့်ကျွန်မ နာရီဝက်ခန့် ဈေးဆစ်ကြရပါသည်။ သူက အလျော့မပေးပါ။ ကျွန်မကသာ အလျော့ပေးရပါသည်။ ခုတော့ ကျွန်မအိမ်နံဘေးက မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ သိုးမိသားစု ပျော်ရွှင်နေကြပါလေပြီ။ ပထမတွင် သိုးနက်မသည် ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသေးဖြင့် ကြီးချီထားရသေး၏။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သိုးနက်မနှင့် သိုးငယ်တို့သည် ကြီးဖြေလွတ်၍ ရသွားပါတော့သည်။ သူတို့သည် ကျွန်မအဖို့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ဖွယ်ရာ ယဉ်ပါးသော တိရစ္ဆာန်

သားသမီးများသဖွယ် ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူတို့နှင့် နေရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရပါသည်။ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် မိခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် သံယောဇဉ် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းနှင့် စာလျှင် မပြောပလောက်သော စိတ်သက်သာရာရမှုကလေး ဖြစ်သော်လည်း အလွန်နက်ရှိုင်းလေးနက်သော မိခင်စိတ်ကို ငွေငွေကလေး ရရှိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ သည့်ထက် လေးနက်သော မေတ္တာတရား ပို၍ခိုင်မြဲသော သံယောဇဉ်ကြီးများ ရှိနေပါသည်။

ကျွန်မသည်သို့လျှင် အငှားသံယောဇဉ် ကြီးကလေးများဖြင့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ တုတ်နှောင်ထားရပါသည်။ နို့မို့ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် အမြစ်အတွယ်မဲ့သော သစ်ခြောက်ပင်ပမာ ဖြစ်ရလေတော့မည်။ ခုပင်လျှင်ပင် မရေသောက်မြစ် ကျွန်မ တို့အချစ်သည် ကျွန်မ၌ မရှိတော့ပြီ။ အို...မရှိတော့ပြီ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအနီးမှာ မရှိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အချစ်သည် ဂျယ်ရီနှင့်အတူ ကျွန်မနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာသစ်ပင်ကြီး ဆက်လက် တည်မြဲနိုင်ရန် မနည်းကြီးပြန်လည်ပျိုးထောင်နေရပါလေသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ရယ်နီရယ် အမေတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလားကွယ်။

“အချစ်ရယ် မင်းဟာ တရုတ်ဘုရားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုးကွယ်သမှု ပြုနိုင်ပါ့မလားကွယ်”

တစ်နေ့သောညနေခင်းတွင် ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မကို သံသယဖြင့် မေးဖူးပါသည်။ အကြောင်းမှာ တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်မသည် “ကျွန်မဟာ သိပ်ပြီး ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတတ်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ ဂျယ်ရီကိုပြောဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မောင်ကကော”

“မောင့်ဘဝမှာ နေ့နှစ်မျိုးထားတယ်၊ ဘယ်ဘုရားကိုမှ အယုံအကြည်မရှိတဲ့ နေနေ ဘုရားမှန်သမျှကို ယုံကြည်သက်ဝင်တဲ့ နေ့ရယ်လို့ပဲ”

“အဲလို ဆိုရင်တော့ အဲဒီနှစ်မျိုးထဲက ကျွန်မဟာ ဘယ်ဘုရားဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည် သက်ဝင်တဲ့သူ ဖြစ်ဖို့များတယ်”

အချစ်မှင်သက်မိနေသော မိန်းမတို့သည် မိမိတို့ဘဝကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး

ရပြန်ပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါသည်။ ဂျယ်ရီ ယုံကြည်မည်ကို ယုံကြည်မိရန်ကိုပင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တောင့်တခဲ့ရပါသည်။

ကိုးကွယ်သူမပြုရာမှာလည်း သူ့အလိုတော်ကျအတိုင်းပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘာသာတရားတွင် လုံးဝသက်ဝင်ခြင်းလည်းမဟုတ် လုံးလုံး လျားလျား မယုံကြည် မကိုးကွယ်သည်လည်း မဟုတ်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မအဖို့ ဘုရားနတ်ဒေဝတာဆိုသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့တော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မတို့တရုတ်ပြည်၏ မြို့ပြဒေသများသို့ ရောက်ကြသောအခါ လယ်သမားအချို့ကို နတ်စင်ကလေးများရှေ့တွင် ငြိမ်သက် စွာ ဝတ်ပြုနေတတ်ကြသည်ကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။ သူတို့၏နတ်စင်ကလေး များတွင် နတ်နှစ်ပါး စုံတွဲရှိနေတတ်ပြီး နတ်ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ တရုတ်တို့သည် နတ်ရုပ်တု တစ်ပါးတည်း သက်သက်ထားရမှာ လောကသဘာဝ နှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု ထင်ပုံရနေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့အထွတ် အမြတ်ထားသော နတ်ရုပ်တုအစုံရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူဇော်ပသရင်း ဆုတောင်းတတ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ဂျယ်ရီကို ပြောပါသည်။

“ကျွန်မတို့လဲ သူတို့နည်းအတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ရှိခိုးဆုတောင်း ကြရမယ်လား။”

“ဟင့်အင်း မယုံကြည်ဘူးဆိုရင်တော့ မလိုပါဘူး။ တို့မှာ အရာရာကို ပြီးပြည့်စုံချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး ရှိကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ကံတရားကို ယုံကြည်ပြီး ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ လိုအင်ဆန္ဒမပြည့်ဝကြလို့ပဲ မဟုတ်လား။ မောင်တို့မှာ မပြည့်စုံတာမရှိဘူး။ ချစ်သူနဲ့နေရရင် အရာအားလုံးပြည့်စုံတယ်။”

သူ့စကားသည် သွေးထွက်အောင် မှန်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ခုမပြည့်မစုံ ဖြစ်နေရပြီမို့ ဆုတောင်းခြင်းလည်း ပြုရလေပြီ။ ကျွန်မသားအတွက် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ပူဆွေးသောက ရောက်ရခြင်းကို မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်ဖြစ်လာသော အခါ မှောင်မှိုက်တိတ်ဆိတ်နေသော ကျွန်မသား၏ အခန်းထဲသို့ ညတိုင်းသွားသွား ပြီး ဆုတောင်းနေရပါသည်။ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ကျွန်မ ဆုတောင်းမိနေ သည်ကို သတိမထားနိုင်ပါ။ ကျွန်မ၏ ဆုတောင်းသံကို တစ်စုံတစ်ဦးသော ငါနီးနီးရှင်က ကြားနိုင်သလား မကြားနိုင်ဘူးလား ကျွန်မ မသိပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ ဆုတောင်းသံကို ကျွန်မဘာသာ ကြားနာရင်း စိတ်သက်သာမှု ရသည်တော့

အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ဆုတောင်းလိုက်ရလျှင် ငြိမ်သက်နားနေခွင့် ရပါသည်။

သားကို ခုလောက် တမ်းတ ပူဆွေးနေရလျှင် အယ်လီဂရာအိမ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်၍ကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။ “ရယ်နီရှိပါသလားရှင်” “ကျွန်မ စကားပြောပါရစေ” ဟူ၍ စုံစမ်းရန်မှာ အလွယ်ကလေးပါ။ သို့ပေမင် ကျွန်မ မဆက်ချင်ပါ။ ရယ်နီသည် ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရုံတမယ်ထဲနှင့် အိမ်က ထွက်သွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေတတ်အောင် လမ်းညွှန် ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဘာဘာ၏ ခေါ်သံကိုကြားရသဖြင့် ကျွန်မ ပြေးတက်ခဲ့ ပါသည်။ ဘာဘာသည် ခုတင်ပေါ်မှ အောက်ဆင်းရန် ကြိုးစားရင်း ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ချော်လဲကျနေပါသည်။ သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘယ်လို ရောက်နေ မှန်း သူ့ဘာသာပင် သိဟန်မတူပါ။ ဘာဘာအသက်ရှင် ရပ်တည်နေပုံမှာ သနားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သူလတ်တလော အလိုရှိနေသည်ကိုသာ သိသည်။ အန္တရာယ်ကို မမြင်တတ်တော့ပေ။ ကလေးငယ်နှင့် ဘာများခြား သနည်း။ ခုလဲကြည့်လေ သူလဲနေရာမှ ပြန်ထချင်သည်ကိုသာ သိသည်။ ထလိုက်လျှင် ပြန်လဲကျမည်ကို သူမသိ။ ကျွန်မက ကူညီတွဲထူသည်ကိုလဲ မလိုလား။ ကျွန်မကို တွန်းပစ်သည်။ ဘာဘာသည်အမြဲတန်းလိုလို သူလုပ်ကိုင် နေသည်ကို ကူညီရန် မလိုလား။ အဝတ်လည်း သူ့ဘာသာ လျှော်လိုသည်။ အဝတ်လဲလျှင်လည်း သူ့ဘာသာ လဲလိုသည်။ အဲ... သူ့တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်တိုင်း လည်ပင်းကြယ်သီး တပ်ရာမှာသာ ကျွန်မကို ခိုင်းလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး အခန်းအပြင်မှ စောင့်နေရပါသည်။ အတန်ကြာလျှင် သူ့ခေါ်သံကို ကြားရပြန်သည်။ ကျွန်မ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သော အခါ၌ကား ဘာဘာသည် သူ့တရုတ်ဝတ်ရုံကြီး၏ လည်ပင်းကြယ်သီး ကျွန်မ တပ်ပေးရန် မတ်တတ်ရပ်လျက် အသင့်စောင့်နေ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာ နံနက်စာစားရန် အသင့်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ဘာဘာသည် ပျော်ရွှင်နေသည်။ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေပါသည်။ သူ့တွင် ထိတ်လန့် စိုးရွံ့စရာမရှိ။ သူ့တွင် ပူပန်သောကရောက် စရာမရှိ။ ဆုတောင်းခြင်းကို သူမသိ။ ပကတိ အေးချမ်းပါဘိ။ သူ့တွင် ဦးနှောက်ထဲရှိ သွေးအိမ်ကလေးတစ်ခုပေါက်ပြီး အနည်းငယ် ချွတ်ယွင်းနေ သောကြောင့် ဘာကိုမှ သတိမမူတတ်တော့ဘဲ ရှိနေသည်ဟု ဒေါက်တာဘရန်က

ပြောဖူး၏။

ကဲ... ဘုရားသခင်တို့သည် စာနာမှုကင်းသည်ဟု ဘယ်သူတွေက ပြောချင်ကြပါသေးသလဲရှင်။

ရယ်နီပြန်လာပြီ။

ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ ဆန့်ကျင်နေချေမှ။

ကျွန်မနှလုံးသား အေးစက်မာကျောစ ပြုချေမှ။

ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာ ရစပြုချေမှ။

ကျွန်မ ဆုတောင်းခြင်းအမှုကို စွတ်ပေ၍ မပြုဘဲနေချေမှ။

လောကကြီးလား ဘုရားသခင်လားတော့ မသိ ကျွန်မကို အကြိုက်ပေး၍ ချောမော့ပြန်လေ၏။ ညက ညဉ့်နက်ကြီးမှာ ရယ်နီပြန်ရောက်လာသည်။ အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုတံခါးကို ကျွန်မ အမြဲသော့ခတ်၏။ မီးဖိုသော့ဟူ၍ ရယ်နီနှင့် ကျွန်မသာ တစ်ယောက်တစ်ချောင်းသိမ်း၏။ မီးဖိုဆောင်မှ တံခါးဖွင့်သံကြားရလျှင် ရယ်နီမဟုတ် ဘယ်သူဖြစ်မည်နည်း။ ရေခဲကြောင်အိမ်တံခါး ဖွင့်သံ ပိတ်သံသည် ကြားနေကျ။ ရယ်နီမဟုတ်။ ဘယ်သူဖြစ်မည်နည်း။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲရှင်။ အိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထွက်၍ အောက်ထပ်ကို ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းလိုက်ချင်ပါသည်။

မေ့သားလူထွေး ရယ်နီကလေးကို ပြေး၍များ ဖက်လိုက်ချင်စမ်းပါ ဘိတော့။ ငယ်စဉ်က အမေရင်ခွင်မှာ သားမျက်နှာအုပ်ခဲ့သလို ခုတစ်လှည့်ပြန်ပြီး သားရင်ခွင်မှာ အမေမျက်နှာအုပ်လိုက် ချင်စမ်းပါဘိတော့ရှင်။

ဟင်း... ဒါပေမဲ့ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်မမှာ တစ်ယောက်ထဲနေခဲ့ဖူးပြီမို့ သတိတရားသည် အမြဲရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘယ်လိုဖြစ်စေချင် ခဲ့သနည်း။ သူကကော ကျွန်မစေတနာကို ဘယ်လိုသဘောပေါက်ခဲ့သနည်း။ ထိုသို့ နားလည်မှု လွဲမှားခဲ့ကြသည်မှာကော ဘယ်လောက်များ ကြာသေးလို့နည်း။ သူသည် ကျွန်မထံမှ စွန့်ခွာထွက်ပြေးဖူးပြီးပြီ ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ တခဏဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်လုံးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးတော့မည် မဟုတ်ဟု အတတ်မပြောနိုင်ပါ။ သူသည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ကျွန်မနှင့်

ခွဲခွာ၍ တစ်ယောက်ထဲနေဖူးပြီးပြီ။ ထို့ထက်ကား ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပစ်၍ပင် ပြေးဖူးပြီးပြီ။ ကျွန်မ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းမသွားဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေပြီဟုသာ သူထင်ပလေ့စေပါ။ မိုးလင်းခါမှ ကျွန်မအံ့အားသင့်ဟန် ဆောင်ပါတော့မည်။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်မှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ပါ။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေချလိုက်လျှင် ခြေသံကြားသွားမည်စိုးသဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှာပင် လှဲနေရပါသည်။ လရောင်သည် စမ်းရေသဖွယ် ကျွန်မမွေ့ယာပေါ် ကျရောက်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးပင် နေလျက် ရယ်နီလှုပ်ရှားနေခြင်းကို နားစိုက်ထောင်နေလေသည်။ သူသည် မီးဖိုဆောင်အတွင်းက စားပွဲမှာပင် စားသောက်နေပါသည်။ ကုလားထိုင်ဆွဲသံ၊ ပန်းကန်ချင်း ထိခတ်သံတို့ကို ကြားနေပါသည်။ သူ စားသောက်နေသည်မှာ နာရီဝက်မက ကြာပါသည်။ နောက်တော့ နောက်ဖေးလှေကားမှ တံခါးဖွင့်သံကြားရပါသည်။ သူ့အခန်းသို့ ဝင်နိုင်သည် တစ်ပေါက်ထဲသော လှေကားတံခါး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အခန်းတွင်းရှိ ရေအိမ်တွင်းမှ ရေကျသံသို့ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကြွေရေလှဲတွင်းသို့ ကျသော ရေသည် ကျွန်မ နီးသွားမည်စိုးသဖြင့် ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို တစ်ဝက်လောက်သာ ဖွင့်ထားမှန်း သိသာစေပါသည်။ သူသည် ကျွန်မနီးသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေဖူးနံ့ တူပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ဆုံဖြတ်ပြီးသားပါ။ သူ့အိပ်ပျော်သွားပြီးသည့် တိုင်အောင် သူ့ကို သွားကြည့်ငေးနေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကလည်း အဲသလောက် ထိပြတ်တဲ့ မိန်းမပဲရှင်။ ဘယ်ရမလဲ။ အို ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသားလေး အိမ်ပြန်ရောက်နေပါပေါ့လား။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်။ ကြည့်စမ်းကျွန်မ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ကျွန်မနှလုံးသားသည် ကျွန်မရင်ထဲမှ ခုန်ထွက်လျက် ဝမ်းသာခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဘုရားသခင်ရယ်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ကျွန်မကို အိပ်ပျော်စေတတ်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ခုတော့ တစ်ဖက်ခန်းတွင် သားပြန်ရောက်နေပြီမှန်း သိလျက် အိပ်မပျော်ပါ။ သူ့အထဲလဲ ကျွန်မ မသွားချင်ပါ။ သူ့အခန်းနှင့် ကျွန်မအခန်း နီးကပ်နေပါလျက် သူ့အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်တွင် သူ့ရှိနေမှန်း သိပါလျက် ကျွန်မ သူ့ထံ မသွားဖြစ်ပါ။ ထိုတဒက်တွင် သားနှင့်ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မနီးပါး ခြားနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပါသည်။ ကျွန်မနှင့် သားကြားတွင် နံရံသာလျှင် ခြားပါသည်။

သားသည် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ တကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်မကို သူ ရင်ဆိုင်ရဲရမည်။ သူဖြစ်ချင်သည်တို့ကို ကျွန်မအားလာပြီး ပြောကို ပြောရမည်။ မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်မကို အလိုမရှိသည်ထား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို သူလာတွေ့ရမည်။ မိခင်လောက်နီးပါးဖြစ်သော မိတ်ဆွေမိန်းမကြီးတစ်ယောက် အနေနှင့်ဖြစ်ဖြစ် သူပွင့်လင်းစွာလာပြောရမည်။

ကျွန်မသည် နာရီသံတစ်ချက်ချက်ကို မှတ်သားရင်း ရယ်နို့ကို စောင့်နေပါသည်။ ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲတင်နာရီကို ကြည့်ပြီးရင်း ကြည့်ရင်း လုပ်နေသည့် ကြားကပင် အချိန်ကို မှန်းဆကြည့်မိနေပြန်ပါသေးသည်။ တစ်နာရီနှင့် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသွားသောအခါ ကျွန်မအခန်းတံခါးလက်ကိုင်ကို မရဲတရဲလှည့်လိုက်သံကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မသည် လှဲနေလျက်ပင် တုတ်တုတ်မလှုပ်နေပါသည်။ ခုတင်ဘေးမှ မီးအိမ်ကိုလည်း မဖွင့်မိပါ။ ရယ်နို့သည် အခန်းတံခါးဝတွင် ငွေကြီး ရပ်နေပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်မသည် သူ့ကို အေးဆေးစွာ စကားစလိုက်ပါသည်။

“ရယ်နို့ မဟုတ်လား”

သိသိကြီးနှင့် ကျွန်မသည် တမင်ကလာမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“မေမေ နေကောင်းလား”

“ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းခုပဲပြန်ရောက်သလား”

“အောက်ထပ်မှာတောင် စားသောက်နေသေးတယ်”

ရယ်နို့သည် ကျွန်မခုတင်စွန်းမှာ လာထိုင်ပါသည်။ လရောင်အောက်တွင် ကျွန်မတို့သားအမိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ငေးနေမိကြပါသည်။

“မီးဖွင့်လိုက်ရမလား”

“နေပါစေ မေမေ ဒီအတိုင်း ထိုင်စကားပြောရတာ ကောင်းပါတယ်။ မေမေအိပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင်ပေါ့...၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် မေမေနီးသွားတာလား”

“အေး... မင်းကြောင့် နီးသွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်မသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်ဟန်ဆောင်နေမိပါသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ စောစောထစရာမှ မလိုဘဲ၊ မစွတာမက် စောစောစီးစီး ထလာပြီး နွားနို့ ညှစ်ထားလိမ့်မယ်”

သီဟရတနာစာပေ

“အလုပ်ကိစ္စတွေကော အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့လား မေမေ”
အလုပ်ကိစ္စများကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားသလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရပါသည်။

“ငါ သိုးနက်မတစ်ကောင်နဲ့ သိုးဖြူကလေးနှစ်ကောင် ဝယ်ထားတယ်၊ မြက်တွေ ငါကိုယ်တိုင် မရိတ်ရအောင်လို့”

“ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သားပဲ လရောင်နဲ့ဖို့”

ပြောစရာစကား ကုန်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မနှလုံးသားအကျဉ်းချခံနေရခြင်းမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းဖြစ်သောမေးခွန်းများ သူ့ကိုမေးစရာရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကစ၍ ဘာမှ မမေးလိုပါ။ သူပြောချင် သည်မှန်သမျှကို ပြောလာမှ ပြန်ဖြေရန် စဉ်းစားထားပါသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် သူပြောလာသည့်စကားအတွက် ကျွန်မမှာ အဖြေအဆင်သင့် မရှိ။

“ကျွန်တော်ဘယ်တွေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မေမေလုံးဝ မစုံစမ်းဘူးနော် ဟုတ်လား”

“အေး တကယ်ဆို မင်းက ငါ့ဆီသာ စာရေးအကြောင်းကြားသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မရေးနိုင်ဘူး မေမေ ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေတယ်ဆိုတာ အရေးမှ မဟုတ်တာ မေမေ...မေမေ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့များ မွေးခဲ့တာလဲဗျာ...၊ ဟင်... ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်အရင်ကလဲ မေးပြီးပြီ”

“အေး ငါ့အဖြေကိုမှ မင်း မစောင့်ခဲ့ဘဲ”

“ခုကျွန်တော် မေမေအဖြေကို စောင့်နေတယ်”
မှန်ပါသည်။ သူသည် မေးရမည့်သူ၊ ကျွန်မသည် ဖြေရမည့်သူ။

“မင်းအဖေနဲ့ ငါနဲ့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသဲအသက်ပါပုံပြီး ချစ်ခဲ့ကြတယ် အဲဒီလို အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်ကြတဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်ဟာ အေးသူတို့ဟာ ကျန်းမာရေးနဲ့လဲ ညှိညှိတုံကြဲတဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အဓိကမျှော်လင့်ချက်ဟာ ရင်သွေးပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကလေးလိုချင်တာတွင်မကဘဲ အဲဒီရင်သွေးဖြစ်လာမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်လဲ ထည့်စဉ်းစားဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ မေမေနဲ့အဖေနဲ့ က ရတဲ့ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုအကောင်စားမျိုး ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

သီဟရတနာစာပေ

တရုတ်ကပြား ဖြစ်ရခြင်းအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။

“အေး မင်းအဖေကတော့ အဲဒီကိစ္စအတွက် စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ ငါကတော့ မင်းကို မွေးချင်လွန်းအားကြီးနေပြီ၊ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ ပြဿနာဖြစ်မလာနိုင်ဘူး ရယ်လို့ တွေးခဲ့တယ်၊ ငါက ဘာပြောခဲ့တယ် မှတ်သလဲ၊ တို့ကလေးဟာ အလွန်လှရမယ်၊ အလွန်နှလုံးရည် လက်ရုံးရည် ကြီးမားသူ ဖြစ်ရမယ် ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်ဝရမယ်၊ ဘယ်နေရာမဆို ဝင်ဆန့်ရမယ်၊ အရာရာကို အောင်နိုင်သူ ဖြစ်ရမယ် အဲသလို ကြွေးကြော်ကဲ့တာ”

ရယ်နို့မျက်လုံးနက်ကြီးများသည်အဝါရောင်မျက်နှာပြင်တွင် ထင်လင်းစွာ တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေပါသည်။

“ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်မှာနေတုန်းက တရုတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို လူမျိုးခြားတိုင်းတစ်ပါးသားလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပိုင် တိုင်းပြည် ကျွန်တော့်တိုင်းပြည် ရှိကယ်လို့ ထင်ခဲ့တာကို အမေရိကားကိုလေ”

“အေးလေ... ဒီမှာ လူတွေက မင်းကို တလေးတစား ဂရုတစိုက် ရှိကြ သားပဲ”

“ကျွန်တော်လိုချင်တာလေးစားမှု၊ ဂရုစိုက်မှု မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အချစ်သိရဲ့လား အချစ်”

“သုံးမကုန်နိုင်တဲ့အချစ်တွေ မင်းရနေသားပဲ၊ မင်းအဖေလဲ မင်းကို ချစ်တယ်၊ အမေကလဲ မင်းကိုချစ်တယ်၊ ဒီပြင်လူတွေဆီကလဲ အချစ်တွေရမှာပဲ၊ အေး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုလဲ မင်းတစ်နေ့နေ့မှာ ရဦးမှာပဲ”

“ဟင်း... အယ်လီဂရာရဲ့ အဖေ အမေတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခွင့်မပေးကြပါဘူးလေ”

“အိုး... သူက မဆန့်ကျင်ရဲဘူးလား၊ ငါဆိုရင် မင်းအဖေနဲ့ ကြိုက်တုန်းက ဒီလိုပဲ ငါ့အမေကတာတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ငါ့အမေကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ဝမ်းနည်းခဲ့ရဘူး”

ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသောစာသည် ကျွန်မ၏သေတ္တာကလေး ထဲမှာ ရှိသော်လည်း ကျွန်မအမေကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သည့်အတွက် တကယ်ပင် ဝမ်းမနည်းပါ။ ထိုစာသည် ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ထပ်

စာမလာနိုင်တော့ပြီကို သိသာစေသောစာ မဟုတ်လား။

“မိန်းမတိုင်း မိန်းမတိုင်း စိတ်ဓာတ်မကျောကြတာမှ မဟုတ်တာ” သူသည် ကျွန်မကို ခံတွင်းမတွေ့သလို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မိန်းမ မမပီသသော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ မြင်နေပုံရပါသည်။

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မိန်းမဆိုတာ အားနဲ့တဲ့အမျိုး၊ သတ္တိနည်းတဲ့ အမျိုးမို့လို့ပဲ၊ ဒါကြည့်ပြီး သူ့အချစ်ဟာ လျော့နည်းတယ်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ”

“အယ်လီဂရာက ဘာကိုကြောက်နေလို့လဲ”

“သူ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်သွေး၊ ကျွန်တော့်ဗီဇ၊ ကျွန်တော့်မျိုးရိုး၊ ဘယ်လိုမှ ကျွန်တော် ကိုယ်ပေါ်က ဖယ်ပစ်လို့ မရတဲ့အပိုင်း၊ ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလွှဲပစ်လို့ မရနိုင်တဲ့အပိုင်းကို ကြောက်နေတာ သိလား”

“ဘာလဲ တရုတ်သွေးပါနေတာကို ပြောတာလား”

သူသည် ခေါင်းငြိမ်ပြပါသည်။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော သူ့လက်များကို ကျွန်မ ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တကယ့်အမေရိကန်လက်။ မနူးညံ့မပျော့ပြောင်းပါ။ သူ့အဖေ၏ လက်နှင့်မတူပါ။ သို့ရာတွင် ရယ်နို့ လက်ဆစ်ကြီးများကား သန်မာခိုင်ခန့်လှချေ၏။

“ဟင်း... ထင်သားပဲ ဒါပေမဲ့ ရယ်နို့၊ ငါဟာ အဲဒီမင်းရဲ့ တရုတ်သွေး ပါနေတဲ့အပိုင်းကို ပိုချစ်တာသိလား ပိုပြီးတော့လဲ ဂုဏ်ယူတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ မင်းအဖေကို ချစ်လို့ မင်းက အဲဒီလို သဘောမထားနိုင်ဘူး ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ ရယ်နို့ရယ်”

“မေမေသဘောမပေါက်သေးပါဘူး၊ မေမေဟာ အမေရိကန်၊ မေမေရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဟာလဲ အမေရိကန်ပဲ၊ သွေးမရောဘူး”

“ဘာ... သွေးမရောဘူး... ဟုတ်စ ဥရောပကနိုင်ငံပေါင်း ဒါစင်ဝက် လောက်က လူတွေ ဒီမြေပေါ်လာပြီး ပေါင်းစီးအခြေချခဲ့ရာက အမေရိကန်ရယ်လို့ ဖြစ်လာ တာကို မင်းစဉ်းစားမိရဲ့လား ဟင်း၊ လူပီသမှသာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတာပါ”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေဟာ မျက်နှာဖြူလူမျိုး” ကျွန်မ လက်လျော့လိုက်ပါပြီ။ ခုအချိန်သည် ငြင်းခုံနေရမည့်အချိန် မဟုတ်တော့ပါ။

“ကိုင်း... မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ရယ်နို့”

“ကျွန်တော် ကင်ဆတ် ကို သွားချင်တယ်၊ ဘာဘာ့ကို ကြည့်ရှုထားဖူးတဲ့ ဆမ်ဘလိန်းကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ သူနဲ့သွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ နွေရာသီ ကုန်ရင် အဲဒီကနေ ကောလိပ်ကိုသွားတက်တော့မယ်၊ ဆမ်က ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့လိမ့်မယ်”

မဖြစ်ဘူး သို့ပေမင့် ကျွန်မအသံထွက်ပါ။

“မေမေခွင့်ပြုရင်ပေါ့”

မဖြစ်ဘူး သို့ပေမင့် ကျွန်မ အသံထွက်ပါ။

“ဒီအတွက် မေမေဘာမှ စိတ်ထဲမှာ မထားဘူးဆိုရင်ပေါ့”

မဖြစ်ဘူး။ သို့ပေမင့် ကျွန်မအသံထွက်ပါ။

“ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော့်အကူအညီ ဘာမှမလိုအပ်ဘူးဆိုရင် ပေါ့လေ”

ကျွန်မ မာနသည် ငေါက်ခနဲကြွလာပါသည် သူ့အကူအညီကို ကျွန်မက ဘာလို့ တောင်းခံရမည်နည်း။

“ဒီကိစ္စကို အိမ်တစ်ခေါက် လာပြန်ပြောတာ ငါဖြင့် အံ့ပါရဲ့ ရယ်နီ”

“ဒါမှ မေမေသိမှာပေါ့”

ကျွန်မသည် လုံးဝ မညည်းညူဘဲ ကျွန်မရှေ့တွင် ကျရောက်လာသော ကံကြမ္မာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခံယူလိုက်ရ ပါတော့သည်။

“ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ဘာဘာနဲ့ တွေ့သွားဖို့ အချိန်နည်းနည်းတော့ ယူရမှာပဲ”

“ဘာဘာနဲ့ တွေ့သွားဖို့ အချိန်အပြင် နောက်ထပ် အချိန်နည်းနည်း

ယူပါဦး”

အကြောင်းမှာ ဘာဘာ၏ဇနီးသည် သူ့အဘွားအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြ ရဦးမည်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရယ်နီသည် ခုကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် တော်လှန် ဆန့်ကျင်တတ်ခြင်းမှာ သူ့အဘွား၏ သွေးပါသောကြောင့်ဟု သိမည်မဟုတ်ပါ။ သူ့အဘွားသည်လည်း အချစ်မခံရသော ဝေဒနာသည်ပင် မဟုတ်ပါလား။ တရုတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရယ်နီဂုဏ်ယူတတ်လာနိုင်အောင် ကျွန်မ မစွမ်းဆောင် နိုင်သော်လည်း ဂျယ်ရီအမေ သူ့အဘွား၏ အကြောင်းအရာများက စွမ်းဆောင်နိုင် ကောင်းပါသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ရက်လောက်တော့ ဆိုင်းပါရယ်နီ၊ မင်းကို အမေပြောစရာ

တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်းမသွားခင် မင်းလုံးဝ မသိခဲ့ဘူးသေးတဲ့ အကြောင်းတွေ အမေပြောပြချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ အဲဒါတွေ နားထောင်ပြီးမှ သွားဆိုလဲရပါတယ်”

“ကျွန်မသားကလေးသည် သူပိုင်နိုင်ငံကို ရှာဖွေတော့မည်။ တွေ့ပါ့မလား သားရယ်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်မနှင့်ရယ်နီ ဘာဘာအခန်းဆီသို့ရောက်ခဲ့ကြ ပါသည်။ ဘာဘာသည် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ လှဲနေသည်။ သူ့ဆံဖြူများပွနေသည်။ သူ့မျက်လုံးက မပွင့်တပွင့်။ သူသည် ဘာမျှ ပီပီသသ မြင်ရဟန်မတူ။

“ဘာဘာ ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ ကြည့်စမ်းပါဦး ဘာဘာ၊ ခုဘယ်သူဘာဘာကို လာတွေ့ရတယ်ဆိုတာ”

ဘာဘာသည် မျက်လုံးပွင့်၍ ကျွန်မတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ပါသည်။

“သူလား ဘယ်သူလဲ သူက”

“ဘာဘာ သိပါတယ်လေ”

“ဂျယ်ရီ လား”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ရယ်နီလေ”

ဘာဘာသည် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော မြေးကလေးကိုပင် မေ့နေလေပြီ

“ငါ သူ့ကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့ သူဟာ ဂျယ်ရီသားလေ”

“ဂျယ်ရီမှာ သားရှိလို့လား”

ကျွန်မသည် ရယ်နီဘက်သို့ လှဲ၍ တောင်းပန်ပြန်ပါသည်။

“ရယ်နီရယ် ဘာဘာကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ် သူဟာ အသက်ကြီးလွန်းနေပြီ အားလုံးကို သူ မေ့နေပြီ”

“အို...ကျွန်မသား၏ မျက်နှာကလေးတွင် ဝမ်းနည်းခြင်း အရိပ်အရောင် များ ပါလား။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေရယ် ကျွန်တော့်အဖို့ ဒါက ဘာမှကိစ္စမရှိပါဘူး”

“က...ဘာဘာ နည်းနည်း ထပ်အိပ်လိုက်ဦးနော် တော်ကြာမှ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်မတို့ သူ့အိပ်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသောအခါ ကျွန်မတွင် တစ်စုံတစ်ရာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသလို ခံစားမိပါသည်။ ဘာဘာသည် ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်သည်မှန်သမျှကို မေ့လျော့နေပါပြီ။ သူ၏ အသက်အရွယ်သည် သူ့ကို ကျွန်မတို့နှင့် ကင်းကွာသွားစေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ရယ်နီ အမေအခန်းကို လိုက်ခဲ့ဦး မင်းမသွားခင် မင်းကို ပြစရာ ရုပ်ပုံတစ်ပုံရှိတယ်”

ရယ်နီသည် ကျွန်မနောက်မှ ရိုရိုကလေး လိုက်လာပါသည်။ ဧည့်သည် တစ်ယောက်အလား ကျွန်မအခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အံ့ဆွဲထဲမှ ဘာဘာ၏ဇနီး တရုတ်အမျိုးသမီးကြီး၏ ရုပ်ပုံပါမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ယူပြီး ရယ်နီကို ပေးလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါဟာ ဘာဘာလက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီးကြီးပဲ၊ သူဟာ ဂျယ်ရီအမေ မင်းအဘွားပေါ့၊ ကြည့်စမ်းသား သူဟာ သူ့သိက္ခာ ဣန္ဒြေနဲ့သူ လှနေတာပဲ၊ သူ့ကို ပီကင်းမှာ အခြေအမြစ်တွယ်လာခဲ့တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးရိုး မိသားစုက မွေးဖွားတာမို့ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းပါတယ်၊ မင်း... မင်းဦးလေး ယန်ယုရန်ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် အဆင့်အတန်း မြင့်တဲ့ လူလဲ”

ရယ်နီသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ရုပ်ပုံကို သေချာစွာ ငေးစိုက်ကြည့် နေပါသည်။

“ဘာဘာက သူ့ကို ဘာလို့များ လက်ထပ်ရတာလဲ”

“ပထမတော့ သူ့ဘဝကို သူ တရုတ်ပြည်မှာ မြှုပ်နှံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကိုး သူ ချစ်ခင်တဲ့ အဲဒီတိုင်းပြည်က လူတွေနဲ့ နီးနီးစပ်စပ်နေနိုင်ဖို့ အနားမှာ သူ့မြို့ ဒေသခံ အမျိုးသမီးကောင်း တစ်ယောက် ရှိသင့်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့...ခုတော့ သူ့အားလုံးကို မေ့နေပြီပဲ၊ ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ၊ ဘာဘာဟာ ဒီအမျိုးသမီးကို တကယ်မချစ်ဘူးလို့”

“ဘာလို့ ဒီလိုပြောရသလဲရယ်နီ ဒီကိစ္စကို မင်းမသိဘဲနဲ့ဟာ”

“ဘာလို့ ပြောရသလဲဆိုတော့ တကယ်တမ်းသာ သူဟာ ဒီအမျိုးသမီးကို ချစ်ခဲ့ရိုးမှန်ရင် 'သူ ကျွန်တော့်ကိုလဲ မှတ်မိရမှာပေါ့”

ရယ်နီစကားကို ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ပါ။ ကျွန်မ အသက်ကြီးသွား၍ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ဘယ်လိုလဲ ပြောင်းလဲသွားသည်ဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဂျယ်ရီ၏ သားကိုလည်းကောင်း မေ့သွားလိမ့်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“အေး ဘာဘာကတော့ သူ့လုပ်ခဲ့တာတွေ မှန်တယ်လို့ ထင်နေတုန်းပဲ”

“လူမှုဆက်ဆံရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့ သူ့လုပ်ရပ်ဟာ မပြည့်စုံဘူး မေမေ၊ အချစ်မပါဘဲ အိမ်ထောင်ပြုတာ သူ့မှားတယ်”

ရယ်နီသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ သူ့အဘွား ရုပ်ပုံကို ကျွန်မလက် ပြန်အပ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး ကျွန်မပါးကို သူ့နမ်းပါသည်။

“သွားမယ် မေမေ”

ရယ်နီသည် ရုတ်တရက်လှည့်၍ ဆင်းသွားပါတော့သည်။ အိမ်အောက်ထပ် မှ မော်တော်ကားစက်နှိုးသံ ခြံထဲမှ တအားမောင်းထွက်သွားသံများကို ကြားလိုက် ရပါသည်။ နွေဦးကာလ မြူထသောအခါကဲ့သို့ပင် ပုံအလိမ်းလိမ်းထ၍ ကျန်ရစ် ပါသည်။ သည်အခါ ယူသွားခြင်းသည် အပြီးတိုင်သွားခြင်းလေလား ကျွန်မ မသိပါ။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားစရာတစ်ခု ကျန်ရစ်ပါသည်။ ခုတစ်ခေါက် တွင် သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားသံ ပီပီသသနှင့်သာ ပြောဆိုတတ်ပြီး အမေရိကန်များ ပြောဆိုတတ်သော စကားယိုင် စကားပဲများ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ လွင့်စင်ပျောက်ပျက် နေကြပြီ။ ဘာကြောင့်မှန်း ကျွန်မ မသိပါ။

ပြန်ပြောမည် အပြုတွင် လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်မတို့အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည် သွားနေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် မက်၏ဇနီး သည်ကို စကားပြန်မနေနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ရင်း ထိုသူရှိရာ ပြေးသွားမိပါသည်။ ထိုသူကား စာပို့လုလင် များနတ်ရှင်။

သူက စာသုံးလေးစောင် ထုတ်ပေးပါသည်။ မီးခိုးရောင် စာအိတ်လေးမှ တစ်ပါး အခြားစာများမှာ ကျွန်မအဖို့ အရေးမကြီးပါ။ ထိုမီးခိုးရောင် စာအိတ် ကလေးသည် စင်ကာပူမှ လာကြောင်း တံဆိပ်ခေါင်းကို မြင်မြင်ချင်း သိလိုက် ပါသည်။ လက်ရေးကား ကျွန်မမြင်နေကျမဟုတ်။

“ခင်ဗျား ခင်ပွန်းဆီကလား။”

“ဟင့်အင်း။”

ကျွန်မသည်စာအိတ် မီးခိုးရောင်ကလေးထဲက စာပါအကြောင်းအရာကို သိချင်လွန်းသဖြင့် စာပို့လုလင်ကို နှုတ်ဆက်တော့ဘဲ လမ်းဘေးရေမြောင်း ကလေး အစပ်တွင် သွားထိုင်လိုက်ရင်း စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်ပါသည်။

“ချစ်စွာသော အစ်မကြီးရှင်”

ဪ လက်စသတ်တော့ သူ့ဆီကကိုး။

သူ့အကြောင်းကို သိပါသလား။ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှပင် မပြောခဲ့ဖူးပါ မဟုတ်လား။

ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးစာလာအပြီး ခုအချိန်ထိ ထိုစာထဲတွင် ဂျယ်ရီ ခွင့်တောင်းထားသော သည်မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ခွင့်ပြုချက်ကို ကျွန်မ သည် မပေးခဲ့သေးပါ။ စာပင်လျှင် ဂျယ်ရီထံ မပြန်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မအချိန် ဆွဲထား ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားသခင်၏ တားမြစ်ချက်ကိုဆန့်ကျင်သော အမှုကိစ္စအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်မသည် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ ကျွန်မသည် ထုတ်ဖော်ပြောရပါတော့မည်။

မိန်းကလေးသည် အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ရေးနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို သဘောပေါက်နိုင်အောင် ကြိုးစား ပမ်းစားရေးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဆိုလိုချင်သည်မှာ ကျွန်မက သူနှင့် ပတ်သက်၍ ခွင့်ပြုချက်တစ်စုံတစ်ရာ ပေးလိုက်သည့်တိုင်အောင် သူသည် ကျွန်မ နေရာကို ဝင်လှမည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ သဘောပေါက်စေရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ရယ်နီ၏နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် ဘယ်လိုလုပ် လိုက်သွားရပါမည်နည်း။ အားကိုးစရာဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သော ဘာဘာသည် သည်အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

တိတ်ဆိတ်လှသော ကျွန်မ၏ခြံမြေများသည်လည်း ‘အချစ်ဆိုတာ ရန်ဖြစ်ခြင်း’ဟု ယူဆကြသော မက်တို့လင်မယားနှင့် ကျွန်မကိုသာ အားကိုးရင်း ကျန်ရစ်ပါတော့သည်။ “မက်”တို့ လင်မယားကား တကယ့်ကို ရန်ဖြစ်သော လင်မယားဖြစ်ပါသည်။ ကြာသော် ရန်ဖြစ်ခြင်းဖြင့်ပင် သာယာမှုကို ရှာနေကြ တော့၏။

သူတို့၏ သားသမီး ၇ ယောက်သည်လည်း သူတို့၏ ရန်ဖြစ်ခြင်း၏ ရလဒ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“သူက သိပ်သဝန်တိုတာရှင်၊ အဲဒါ တစ်ခါတလေများ ကျွန်မတို့အိမ် ယောက်ျားဦးထုပ် တစ်လုံးလုံး ကျန်ခဲ့လို့ရင်၊ အို တစ်နေ့လုံး ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ဖြစ်လို့ မဆုံးတော့ဘူး။ ကျွန်မကလဲ သူ့ကို အဲသလိုပဲ စ၊စနေရတာ သိပ်ပျော်တာ”

ဤသို့လျှင်ပင် မက်၏ သဝန်တိုခြင်းကို သူ့ဇနီးက ဂုဏ်ယူတတ်လေ သည်။

အထီးကျန်နိုင်လှသော ကျွန်မသည် ဖုံများတလူလူထနေသော လမ်း ကလေးအတိုင်း မက်၏ဇနီးသည် ခိုက်ထားသော ပန်းခင်းကလေးဆီသို့သည်မနက် ထွက်လာခဲ့ရာ မက်၏ဇနီးသည်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေရင်း သူက အထက်ပါ အတိုင်း သူ့ယောက်ျားအကြောင်း ဂုဏ်ယူစွာ ဖောက်သယ် ချနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မက်သည် ကလေးခုနှစ်ယောက် ရပြီးသည့် ခုအချိန်အထိ သူ့အပေါ် သဝန်တိုတတ်နေခြင်းမှာ သူ့အဖို့ကကောင်းသည်ဟူသော စကားမျိုးကို ကျွန်မ

အစ်မကြီးဟာ ပီကင်းမှာ တော်တော်ကြာ နေဖူးခဲ့သူမို့ ကျွန်မတို့ တရုတ်လူမျိုးများအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နိုင် လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ခုတော့ တရုတ်ပြည်ဟာ ပြောင်းလွဲ နေပါပြီ။ လူတိုင်း လူတိုင်း အချိန်အားမရအောင် အလုပ်လုပ်ကြရ ပါသည်။ အစ်မကြီး၏ ခင်ပွန်းအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ သူဟာ ခုအခါမှာ သူ့ရဲ့စားဝတ်နေရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက် လိုအပ် နေပါသည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေး၊ လျှော်ရေးဖွတ်ရေးက အစပေါ့ရှင်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မက အစ်မကြီးဆီမှာ ခွင့်တောင်းဖို့ သူ့ကို စာရေး ခိုင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ “မရှိသုံးမယား” အဖြစ် သူ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ဖို့ အကြောင်းပါပဲ။ ဒါကို ဟိုအရင် ရှေးအယူအဆအရ ဆိုရင်တော့ မယားငယ် အမြှောင်သဘောလို့ ဆိုကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြောချင်တာက “မရှိသုံး မယား” ပါ။ အစ်မကြီး တကယ်လို့ တရုတ်ပြည်ကို တစ်နေ့နေ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင်၊ အစ်မကြီးကလည်း အလိုမရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ထွက်သွားပေးပါမည်။ ကျွန်မကတော့ အစ်မကြီးကို ကိုယ့်အစ်မရင်း တစ်ယောက်လိုပင် သဘောထားပါမည်။ ခွင့်ပြုချက်ကလေးသာ ပေးပါ အစ်မကြီးရယ်။ ပြီးတော့ “ကျွန်မတို့ရဲ့ ခင်ပွန်း” ကို ဘယ်လို ပြုစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ ကိုသင်ပြပေးပါ။ ကျွန်မ လိုက်နာပါမည် သူ စိတ်ပျော်ရွှင်စေဖို့ရာမှာ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံး အစ်မကြီးဆီက ခွင့်ပြုချက်ကို အရင်ပေးပါ အစ်မကြီးရယ်။ “ကျွန်မတို့၏ ခင်ပွန်းသည်” ၏ ဘဝကို စောင့်ရှောက်ပါရစေရှင်။

ဒီစာကို စင်ကာပူက ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် ပို့ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းလိပ်စာဖြင့်ပင် အကြောင်းပြန်စေ လိုပါသည်။

**ဓယတောင်းပန်လျက်
သင့် ညီမငယ်
မီလင်း**

သူပေးသောလိပ်စာမှာ စင်ကာပူမှ ပိုးကုန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ လိပ်စာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆိုင်ရှင်သည် တရုတ်ပြည်သစ်နှင့် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့်

ဆက်သွယ်နိုင်သူ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတွင် ဂျယ်ရီထံသို့ စာရေးရန် သတ္တိအပြည့် ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မဘာကို ရေးရပါမည်နည်း။ ကျွန်မ နေရာတွင် အခြားမိန်းမသားတစ်ယောက်ကို အစားထိုး ခွင့်ပေးရပါမည်လား။ ထိုမိန်းကလေးကကော ကျွန်မ၏ ရှိပြီးသားနေရာကို ဝင်ယူ၍ ရနိုင်ပါမည်လား။ ကျွန်မတို့ အမေရိကန်မများသည် ခုကဲ့သို့သော အကြပ်အတည်းမျိုးကို ကြုံဖူးကြ လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မ၏ လှိုင်းတံပိုးထန်နေသော ခြံမြေများနှင့် ဟော့သည့် ဗားမောင့် နယ်မြေသည် ဂျယ်ရီနှင့် ဝေးကွာလှပါသည်။ သူ့သေရွာရောက်နေသည့် အလားပင် ဝေးကွာ လှမ်းလှသည်။ ကျွန်မသည်လည်း သေရွာရောက်နေသည်ကမူ ကောင်း ပါသေးသည်။ အချစ်မရှိသော အရပ်တွင် ကျွန်မသည် အသက်ရှင်နေထိုင်နေ ၍ကော ဘာများ ထူးလာမည်နည်း။ ကျွန်မသည် အချစ်ဆိုသောအရာကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ခုအတိုင်း ဆက်နေတော့ကော ဘာဖြစ်လာမှာမို့လို့ပါနည်း။

သူ့ထံမှစာကို သည်နေ့ မပြန်နိုင်တော့ပါ။ စာပြန်ဖို့ နေနေသာသာ စကားလဲ မပြောချင် စဉ်းပင် မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ ကျွန်မသည် သူတို့ကို ဘာပြောရမည်နည်း။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ကြရ ဦးမည်ဆိုသည်တိုင် ကျွန်မသည် ခုကိစ္စအတွက် ဘယ်လို အဆုံးအဖြတ် ပေးရ မည်ကို မသိတတ်နိုင်တော့ပါရှင်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မအခန်းထံသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မပတ်တော့ပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်တွယ် ထားခဲ့ပါလျက် ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့သောစာကို ထုတ်ယူမိပါသည်။ ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးစာ၊ သို့မဟုတ် ပီကင်းမြို့မှ နောက်ဆုံးရောက်လာသောစာ၊ သို့မဟုတ် ကျွန်မချစ်သူ၊ ကျွန်မဘဝ၏ အလင်းရောင်သဖွယ်ဖြစ်သော ကျွန်မကိုယ်ပိုင် “ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ” မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်လှစွာသော မောင့်အချစ်

မောင်ရေးစရာရှိတဲ့ အကြောင်းတွေ မရေးခင်၊ မင်းကိုသာ မောင်အချစ်ဆုံးဆိုတာ မင်းမေ့သွားဖို့ သတိကလေး ပေးပါရစေ။ ခုအခါမှာ မောင် ဘာတွေပဲလုပ်နေလုပ်နေ၊ ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းကိုသာ မောင်အချစ်ဆုံးဆိုတာကိုလဲ မမေ့ပါနဲ့။

နောက်နောင် မောင့်ဆီက စာတွေ မင်းထံ ရောက်မလာခဲ့ရင်လဲ မင်းတစ်ခုတော့ သိထားပါ။

မောင့်နှလုံးသားက မင်းဆီ စာရေးနေမြဲဆိုတာ...

အချစ်ရေ...မောင်တော့ တရုတ်အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ကို မောင့်အိမ်ပေါ် ခေါ်ထားရမယ့် အခြေအနေ အကြပ်အတည်းမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီကွယ်။ မင်းသဘောပေါက်တဲ့လား။ မင်းဟာ မောင့်အတွက် အစစ ပြီးပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခုအခါမှာ မောင်ဟာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ယောင်ချာချာနဲ့ အကူအညီမဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ မင်းက ပြောလိမ့်မယ်။ “မောင့်ဝေယျာဝစ္စအတွက် တရုတ်အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက် အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားတာများ ဘာဆန်းတာလိုက်လို့”လို့။ မဟုတ်သေးဘူးကွယ် မဟုတ်သေးဘူး။ မောင့်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ၊ အိမ်မှုကိစ္စ ဗဟိုရအတွက် သက်သက် အဲဒီမိန်းမလေးကို ခေါ်ထားရမဲ့ သဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား။ လူမှုကိစ္စအဝဝအတွက် နေ့တခုဝ ညညဉ့်သုံးယံဆိုသလို မောင်နဲ့အတူတူနေဖို့ ခေါ်ထားရမယ့် သဘောမျိုး ကိုပြောတာ။ မင်းသဘောပေါက်တဲ့လား။

အမှန်တော့ ခုအချိန်မှာ မောင်ဟာ မောင့်အလုပ်ကလွဲရင် ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်တတ်တဲ့လူ ဖြစ်နေရပြီ။ အရင်ကတော့ မင်းက အစစ ကူညီခဲ့တာကိုး။ ဒါပေမဲ့လဲ အဖိုးတန်လှတဲ့ မင်းမရှိတဲ့အတွက် မောင့်ကိုယ်မောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် တတ်လာတာတော့ ရှိသလိုပဲ ကွယ်။

အေး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ မောင့်တစ်ကိုယ်ရေ တကာယ နေနိုင်ပါတယ်ဆိုတာတောင် မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေမျိုးရောက်နေပြီ။

မောင်ဟာ အလုပ်ကြီးစား လုပ်ပြရုံနဲ့ မောင်တစ်ယောက်ထံ နေပြရုံနဲ့တွင် တာဝန်မကျေနိုင်တော့ဘူး။ မင်းနဲ့ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ ကာလ တွေအတွက်ရော မောင့်မှာရှိနေတဲ့ လူမျိုးခြား သွေးတစ်ဝက် အတွက်ပါ ဆန့်ကျင်ပြီး သစ္စာတိုင်ပြနိုင်ရမယ်။ အဲဒီအတွက် အခိုင်လုံဆုံး သက်သေ တည်နိုင်မှုကတော့။ တရုတ်အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ကို မောင် လက်ထပ်ပြရတော့မယ်ကွယ်။ မင်း မငိုရဘူးနော်။

မောင်နဲ့ မင်းနဲ့ဟာ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ခဲ့ကြသလဲ။ မင်းလဲ အသိ ငါလဲအသိပါ။ မောင့်ရဲ့မင်းအပေါ်ထားတဲ့ သစ္စာတရားဟာ လျော့ပါးသွားတယ်ဆိုရင် မင်းကို မောင်မေ့သွားလို့သာ ဖြစ်ရမယ်။ စိတ်ချပါကွယ် တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။ မောင့်ရဲ့ လက်ရှိပြဿနာကို အရင်းခံအရတိုင်း မင်းကို ခုလိုရေးပြတယ် ဆိုကတည်းက မင်းအပေါ် မောင်သစ္စာရှိလို့သာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

နောက်နောင် မင်းဆီ မောင်စာမရေးနိုင်တော့ဘူး။ အန္တရာယ် ကြီးလွန်းတယ်ကွယ်။ ဒါဟာ မင်းရော မောင်ရော တို့သားကလေး အတွက်ပါ အကောင်းဆုံးပဲ။ အိုအားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပါလေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ သားအိမ်ကိုတော့ မောင်မေ့သွားပြီ မထင်နဲ့။ မင်းတို့နဲ့ ပြန်ပြီး ဆုံဆည်းမဲ့နေ့ကို မျှော်လင့်ရင်နဲ့ မောင်ဟာ တရုတ်ပြည်ကြီး အတွက် အလုပ်ကြီးစားလုပ်နေပါတယ်။ ဒီလိုကြီးစားနေရင်နဲ့ပဲ မောင့်ရဲ့ လူ့ဘဝ သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသွားမယ်ဆိုရင်လဲ မင်းတစ်ခုတော့ ယုံကြည် လိုက်စမ်း။ မောင့်အသက် မထွက်ခင် တဒင်္ဂကလေးအထိ မောင့်မျက်စိ ထဲမှာမင်း။ မောင့်နားထဲမှာ မင်းအသံ။ မောင့်ရင်ထဲမှာ မင်းနှလုံးသားပါ အချစ်ရယ်။ ယုံလိုက်ဖို့မိပါ ချစ်တဲ့ အိ(မ်) [၃၀]ရယ်။

ဂျယ်ရီ

ကျွန်မသည် ခွင့်ပြုချက်ပေးသင့်သည် မဟုတ်ပါလားရှင်။ ကျွန်မ လုပ် သင့်သည်ကိုလုပ်ရန် ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးစာလာပြီးသည်မှ လပေါင်းများစွာ ဘာကြောင့် အချိန်ဆွဲ နေမိပါသနည်း။ ခု ထိုမိန်းကလေးထံမှ စာရောက်လာပြီ။ ခုအထိ ထိုမိန်းကလေးသည် ဂျယ်ရီအိမ်ပေါ် မရောက်သေးပါလား။

ကျွန်မသည် ဤပြုချက်ကို ချက်ချင်းပေးသင့်ပြီ။ ကြေးနန်းပင်လျှင် ရိုက်သင့်သည်။ အို...ကြေးနန်းရိုက်လို့တော့ မဖြစ်ပါ။ ကြေးနန်းဟူသည်မှာ ကြေးနန်းလက်ခံရသူကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေသော အလွန်အရေးကြီးသည့် ကိစ္စမှာ ရိုက်သင့်သောအရာမဟုတ်လား။ စာရေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

ကျွန်မ ပြန်ရေးလိုက်သောစာကို ကျွန်မဘာသာ ကူးယူထားလိုက်ပါ သည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ တစ်နေ့နေ့များ ပြန်လည်ဆုံဆည်းရလျှင် သည်စာသည် မှတ်တမ်းဝင်ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ ရေးတုန်းကတော့ ဂျယ်ရီဆီ တိုက်ရိုက်ရေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ပါ။ ချစ်လှစွာသော 'အချစ်' ဆီကို ရေးခြင်းပါ။ ရှင်နှင့်ကျွန်မ

ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်ကြတော့သော်ငြားလည်း သည်စာကိုဖြင့် မှတ်တမ်း အဖြစ် တစ်နေ့နေ့မှာ ပို့ပေးနိုင်တန်ကောင်းပါရဲ့။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့ ကျွန်မ စာကို ရှင်လဲသိမ်းတော့ ထားပါဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်မပြောရပါလိမ့်မည်။ အို မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ ရှင်ဆီ ကျွန်မ တိုက်ရိုက်ရေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရှင်မရှိ သခိုက် ဒီစာရောက်သွားလို့ အိမ်ဖော်တွေကတစ်ဆင့် “သူတို့” ဆီ ရောက်သွား မှဖြင့် ခက်ရချည်။

ကျွန်မသည် ပြန်စာကို “မီးလင်း” ထံသို့ ရေးပို့လိုက်ရပါတော့သည်။ ဗာကယ်တော့ မိလင်းဆိုသည်မှာ သာမန်အရပ်သုံး နာမည်သာဖြစ်မှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သူ့မှာ မျိုးရိုးနှင့်ချီ၍ မှည့်သောနာမည် ရှိရပါဦးမည်။ သူ ဝှက်ထားပုံ ရပါသည်။ အို ဒါပေမယ့် နာမည်ဆိုတာ အရေးမှ မဟုတ်တာ။

ချစ်စွာသော ညီမငယ်

ညီမငယ်ရဲ့စာကို ရပါတယ်။ ဖတ်ပြီးပြီ။ မမခွင့်ပြုပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မမနေရာကို မင်း ဝင်ယူမယ်ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားပဲ။ မိန်းမတိုင်းမှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုယ်ပိုင် နေရာ ကလေးတွေ ရှိရမှာပေါ့။ ဒီတော့ မင်း မမယောက်ျားနဲ့အတူ မမအိမ်မှာ နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မမနေရာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညီမငယ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နေရာမှာ။ ညီမ သဘောပေါက်ရဲ့လား။

အဲဒီအကြောင်းတွေကိုလဲ တို့ဆီမှာ မမဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြဘူး။ ပြောပြလဲ ဘယ်သူမှ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညီမငယ်ရဲ့ စာထဲမှာပါတဲ့ ညီမရဲ့ သဘောထားကို မမနားလည်ပါတယ်။ မှန်လဲ မှန်ပါတယ်ကွယ်။ မမ နှလုံးသားတွေ ကြေမွင့်တူပေမယ်လို့ ပေါ့လေ။

သူ့ကို ဂရုစိုက်ပါ ညီမငယ်
ဘာလို့ဆို မမ သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ပါ
အယ်လစ်ဘောက်

ကျွန်မသည် စာအိတ်ပိတ် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ပြီးလျှင် ရွာစာတိုက်ကလေး သို့ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ စာတိုက်မှူးသည် အပျိုကြီး ဖြစ်ပါသည်။

သူကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုရန် အချိန်များကို ပြုန်းတီးပစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စပ်စုတတ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ရေး။

“ရှင်ယောက်ျားဆီကိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

သူသည် ကျွန်မစာကို စာအံ့ဆွဲထဲမှ ဆွဲယူကြည့်ပြီး...

“တရုတ်ပြည်ကို တစ်ဆင့်ပို့ဖို့မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကလာ စင်ကာပူကိုပါ အင်္ဂလိပ်ဩဇာခံ နိုင်ငံကနေ ဘယ်လိုလုပ် တရုတ်ပြည် ပို့လို့ ရမှာလဲ”

“ဟင်... စင်ကာပူကိုပါ အင်္ဂလိပ်ဩဇာခံ နိုင်ငံကနေ ဘယ်လိုလုပ် တရုတ်ပြည် ပို့လို့ ရမှာလဲ”

“ဟင်...စင်ကာပူဟာ ကိုလိုနီနိုင်ငံ မဟုတ်ဘူးလို့လား”

“အိန္ဒိယပြည်သာ လုံးဝလွတ်လပ်ရေး ရသေးတာ။ စင်ကာပူနဲ့ ဟောင် ကောင်ကတော့ အင်္ဂလိပ်ဩဇာ ကင်းမှ မကင်းသေးဘဲ”

“ခုထက်ထိ အင်္ဂလိပ်က ကြိုးကိုင်ထားတုန်းပဲလား”

သူသည် ကျွန်မကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေပါသေးသည်။ ကျွန်မ သူ့အမေးကို မဖြေဘဲ အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘာဘာ အိပ်ရာမှ မထသေးပါ။ ဘာဘာ၏ တစ်နေ့တာသည် နေ့လည်မှ ညနေထိသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမြင်သည် အမြဲတမ်း မှိုင်းနေပါသည်။ အမြဲတမ်း မပီမသ ဖြစ်နေပါသည်။ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ မသိမမြင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ အရင်နေ့တွေကလို သူ့ကို ချက်ချင်း လှုပ်နှိုး၍ပင် မရပါ။

သို့ရာတွင် သူ အဝတ်အစားလဲပြီး၍ စားစရာ သောက်စရာများ စားသောက်ပြီးသောအခါတွင်တော့ ချက်ချင်း လန်းဆန်းလာပါသည်။ ယောင် ဝါးဝါးမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် ထားနေပုံ ပေါ်လာပါသည်။ ရယ်နို့ကိစ္စ ဖြစ်တန်ရာသည်။

“မနေ့က ဒီကို တစ်စုံတစ်ယောက် လာတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ရယ်နို့လေ ဘာဘာရဲ့”

“ရယ်နို့ ဟုတ်လား ရယ်နို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဘာဘာမြေးပေါ့ ဘာဘာရယ်”

သူသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စဉ်းစားကျန်ရစ်ပါသည်။ နာရီဝက်အကြာ
နောက်တစ်ခေါက် သူ့အခန်းသို့ ကျွန်မ ပြန်ရောက်သောအခါ သူသည်
စိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားသလို ကျွန်မကို ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ငါက ငါ့မိန်းမ အေလင်း များလားလို့”

“အို... ဘာဘာကလဲ ကြံကြီးစီရာ အေလင်းက မိန်းမရယ်နီက
ယောက်ျားကြီးပဲ ဖြစ်နေမင့်ဟာကို”

“သူ့ကို ယောက်ျားလို့ပဲ ထင်ရတယ် အပြာရောင် ယူနီဖောင်းကြီးကို
သူ့အမြဲဝတ်တယ် အင်္ကျီကလဲ လည်ပင်းထိကြယ်သီးတွေ တပ်ထားပြီး ယောက်ျား
ဝတ်ဘောင်းဘီကြီး တကားကားနဲ့မို့ အဲဒီဝတ်စုံနဲ့ မြင်ရရင် ငါ့ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်
ဖြစ်ရတယ်”

လက်စသတ်တော့ ရယ်နီဟာ သူ့အဘွားနဲ့ တူနေတာကိုး။ ရယ်နီသည်
သူ့အဖေ ဂျယ်ရီနှင့်လည်း တော်တော်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျယ်ရီသည်လည်း
သူ့အဖေနှင့် တူပေလိမ့်မည်။ ပီကင်းမှာ ရှိစဉ်တုန်းကတော့ ဂျယ်ရီသည်
သူ့အဖေနှင့်တူသည်ဟု ပြောသံကြားရ၏။ ဒါကတော့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်
ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲပြီး ပြောကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အေလင်းဟာ အသတ်ခံရတာ”

ဘာဘာသည် နာကျည်းစွာပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်
များ ဝဲနေပါသည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့ ဘာဘာရယ်၊ ကြားလဲကြားခဲ့ပြီပဲ”

“မကြာသေးပါဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပဲ ရှိဦးမယ် ထင်တယ်။
သူ့သင်္ချိုင်းဘယ်မှာလဲ၊ သူ့သင်္ချိုင်းဟာ ပျက်စီးဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး”

ဘာဘာသည် သူ့ဇနီးအတွက် ငိုကြွေးချင်ဟန် တူပါသည်။ ခုမှဘာကြောင့်
သည်လို ဖြစ်ရသနည်း။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘာလို့ သူမငိုဘဲနေခဲ့သနည်း။

“ဘာဘာ သူ့ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ငါ့ချစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ မရဘူး၊ တရုတ်နတ်တွေရဲ့ အဆိုအရဆိုရင်
ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့ရဲ့မိန်းမတွေနဲ့ အမြဲတန်း တပူးတွဲတွဲ ရှိရမယ်တဲ့။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ပူးတွဲနေရမယ်ဆိုတဲ့ နည်းတော့ မမေးခဲ့ကြဘူး၊ ငါ သူ့ကို
ချစ်ဖို့ ကြိုးစားမရမှန်း အေလင်းကလဲ သိပါတယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် ဘာဘာဟာ သူ့ကို သားတစ်ယောက်မွေးပေးနိုင်ခဲ့တယ်

မဟုတ်လား”

“ဟာ... သူကတော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်တာကလား၊ နွေနှောင်း
ရာသီရဲ့ တစ်မနက်မှာ လမစေ့ဘဲ ဂျယ်ရီကို မွေးတယ်၊ ငါလဲ ဆရာဝန်နဲ့
သဘောတူတာနဲ့ သူ့အခန်းထဲဝင်သွားခဲ့တယ်၊ ကလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ
အိပ်ပျော်နေတယ်၊ သူက ငါ့ကို ဘာဆီးပြောတယ် ထင်သလဲ၊” ရှင့်အတွက်
ကျွန်မ ကလေးတစ်ယောက် မွေးပေးလိုက်ပြီ”တဲ့ ငါက ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး၊
ကလေးဟာ ဆံပင်မည်းမည်းကလေးနဲ့ အဲဒီမှာ ငါ့ကလေးဟာတရုတ်ကလေး
ပါလား ဆိုပြီး ငါ ငိုငိုနေမိတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ငါ ဘာမှ ကြိုတင်မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး”
ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဪ ဘာဘာရယ်၊ သူ့အမေဟာ တရုတ်မဆိုတာလဲ ထည့်စဉ်းစားဦး
မှပေါ့”

“အို... ငါ စဉ်းစားခဲ့ဖို့ကောင်းပါတယ်လေ”

ကျွန်မ သိပါပြီ။ သူသည် ကလေးကိစ္စကို လုံးဝစဉ်းစားခဲ့ဟန် မတူ။
သူသည် ဂျယ်ရီအမေကို သူ့အတွက်သာ လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ကလေးရဖို့အတွက်
မစဉ်းစားဟု ထင်ပါသည်။ သူသည် ဂျယ်ရီကို အလိုမရှိ၊ မိမိလို အလိုမရှိဟူသော
အသိသည် ဂျယ်ရီ၏ဦးနှောက်ထဲမှာ စွဲထင်ခဲ့လေသည်။ ခုတ်လိုက်သောစားမ
ပြန်မနှုတ်သရွေ့ သည်ဘယ်မှာ ပျောက်ဖွယ် ရှိတော့မည်နည်း။ ထိုအစွဲအလမ်း
အနာသည် ဂျယ်ရီ၏ ဦးနှောက်တွင် စွဲထင်နေသောအခါ သူသည် ကျွန်မနှင့်အတူ
အမေရိကားသို့ ပြန်လိုက်ရန် ငြင်းဆန်လေတော့သည်။

ကျွန်မ သိပါပြီ။ ရယ်နီသည်လည်း ထိုအစွဲအလမ်းမျိုးကို မျိုးစေ့ရခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလား။ မိမိကို အလိုမရှိ၊ မိမိကို မချစ်ဟု ထင်သော အစွဲအလမ်းသည်
မည်မျှ နက်နဲလိုက်ပါသနည်း။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က နှလုံးသား အနာမျိုးစေ့သည်
သားမြေးလက်ထက်တိုင် မပျောက်ကင်းနိုင်တတ်ချေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ
တစ်နေရာရာဆီမှ ချစ်ချင်းမေတ္တာကို ရရှိသည့်တိုင်အောင် ထိုအစွဲအလမ်းကား
မပျောက်ကင်းတတ်ချေတကား။

ဘာဘာသည် ဆက်၍ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ကျွန်မသည်
သူ့စိတ်ပြောင်းသွားစေရန် စကားကို လွှဲရပါသည်။

“ဘာဘာ ဆံမဲဘလိန်းကို မှတ်မိသလား”

“ငါ့အသိလား သူက”

“အင်းလေ ကင်ဆတ်မှာတုန်းက ဘာဘာ သူ့အိမ်ကလေးထဲမှာ နေခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ တခြားကြောင့်မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခု ရယ်နီ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း သွားပြီးနေချေရဲ့။ ဆမ်ဘလိန်းဟာ စစ်အတွင်းတုန်းက တရုတ်ပြည်ရောက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ တရုတ်ပြည်နဲ့ တရုတ်လူမျိုးကို ချစ်တယ်။ တရုတ်တွေကလဲ သူ့ကို လေးစားချစ်ခင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ရထားပေါ်မှာ နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ ဘာဘာကို တရုတ်တွေက သူ့လက်ထဲယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အပ်လိုက်ကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီနည်းနဲ့ ဘာဘာဟာ သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့...ခုဆို ရယ်နီဟာလဲ သူ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေပြီ”

သူသည် ကျွန်မပြောပြနေသော အဖြစ်အပျက်များကို မမှတ်မိတော့သည့် တိုင်အောင် သူ့ဇနီးအတွက် ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်းကိုတော့ မေ့ပျောက်သွားလေသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ထိုင်နေကျဖြစ်သော ပြတင်းပေါက်နားသို့ ကုလားထိုင်ရှေ့ပေးလိုက်ပါသည်။ သူသည် ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်ငေးလိုတတ်ပြီး သိုးများကိုလည်း သဘောကျသူ ဖြစ်သည်။ ခုလည်း သူသည် သိုးများမြက်စားနေသည်ကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်မ တော်ကြာမှ ပြန်လာခဲ့ဦးမယ်”

သူသည် ဘာဘာအိပ်ရာဝင်သောအခါ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဆမ်ဘလိန်းအကြောင်းကို သူ့သတိရလာလေသည်။ ကျွန်မ သူ့အခန်းမှ ပြန်မည့်အလုပ်တွင် သူ စကားစတော့သည်။

“မင်း နေ့လည်ကပြောတာ ဆမ်ဘလိန်းနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေး...ဆမ်ဘလိန်းဟာ အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ခုထိ အိမ်ထောင် မပြုသေးဘူး၊ သူ့အဖေဟာ လယ်မြေဧကနှစ်ထောင်လောက် ပိုင်တဲ့လူပဲ သူက ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေ မွေးမြူတယ်။ နီဗားဒါးနယ်ဘက်မှာလဲ သတ္တုဗိုင်း နှစ်တွင်းလောက်ပိုင်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့မိန်းမဟာ ကလေးနှစ်နှစ်သား အရွယ်မှာ ဆုံးသွားတယ်။ ဆမ်ဘလိန်းဟာ အဲဒီလူရဲ့ ကလေးပေါ့”

“ကြည့်စမ်း...ဘာဘာကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသေးတာပဲ”

ကျွန်မသည် တအံ့တဩဖြစ်ကာ သူ့ ခုတင်ဘေးမှာ ပြန်၍ ထိုင်လိုက်မိ

ပါသည်။ ဘာဘာက ပြောပြသည်မှာ သူ့ကို အဖျားရောဂါ ပြင်းထန်နေသဖြင့် ရထားပေါ်မှ သယ်ချပြီး ဘူတာရုံတစ်ခုမှာ ခဏထားခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာလျှင် ဆမ်ဘလိန်းသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် သူ့ထံရောက်လာပြီး ချက်ချင်း အိမ်ခေါ်သွားကာ ပြုစုယူသသည်။

“ဒီတုန်းက ငါဟာ တိုက်ဖျိုက်ဖြစ်နေတာ၊ ဆမ်ဘလိန်းဆိုတာ ငါ့အနားကကို မဇ္ဈနိုင်ဘူး၊ ပြုစုရတာပဲ”

တထစ်ချင်းတစ်ထစ်ချင်း ဘာဘာသည် ဇာတ်ကြောင်းပြန်နိုင် လာလေသည်။ ထိုညက သူ့ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ သူ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို မသိတော့ပါ။ သူ့အနားတွင် ထိုင်နေသော ဆမ်ဘလိန်းကိုသာ တွေ့ရပါသည်။ ဆမ်ဘလိန်းသည် သူ့ကို တရုတ်ပြည်အကြောင်း ပြောနေသည်။ တရုတ်ပြည်ကျေးရွာများ၊ မြို့များ၊ လမ်းပမ်း အဆက်အသွယ်များ၊ ညနေစောင်းတွင် သာယာစွာ မြည်တွန်တတ်သော ငှက်ကလေးများ၏ တေးသံများ၊ နေ့ရာသီ၏ ညနေရီကာလများ စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် စစ်အတွင်းက တရုတ်ပြည်မှာ နေဖူးသူ ဖြစ်သော်လည်း စစ်အကြောင်း လူတွေ သေရခြင်းအကြောင်းများကို လုံးဝထည့်မပြောပါ။ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော အခြေအနေအကြောင်းအရာများကိုသာ သူပြောပါသည်။ တရုတ်မိသားစုများ ညနေတိုင် အိမ်ရှေ့ကပြင်ထွက်၍ စကားပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ကကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယောက်ျားများ လယ်ဆင်း၍ မိန်းမများ အိမ်မှုကိစ္စလုံးပမ်းကြသည်ကို လည်းကောင်း စသဖြင့်သာ ပြောလေသည်။

ဆမ် ပြောသည်များရော သူ့မှတ်မိသည်များပါ ပြန်လှန်ပြောဆိုနေရင်းမှ ဘာဘာသည် ရုတ်တရက် တွေဝေသွားပြန်ပါသည်။

“အေး... အေး အဲဒီငါတို့နေခဲ့တဲ့ နေရာဟာ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“အဲဒီနေရာဟာ ဘယ်မှ ပြောင်းမသွားပါဘူး၊ သူ့အတိုင်း ရှိနေတာပေါ့။

အဲဒီနေရာမှာဘာဘာသား ဂျယ်ရီ ရှိနေတယ်”

“အဲဒါဆို တို့က ဘာလို့ ဒီကို ရောက်နေကြတာလဲ”

ဘာကြောင့် ဒီကို ရောက်နေရသလဲတဲ့။

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မနှလုံးသားများကြွေကျကုန်ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ သူ၏အရိုးပြင်းပြင်းထန်ထန် သော ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်လိုက်မိပါတော့၏။

“ဪ...ခုတစ်ခါ မင်းငိုရမဲ့အလှည့်ကို”

ဘာဘာသည် ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားရင်း ငြိမ်နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်မမျက်နှာ ပြန်ဖော်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်နေပါသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် နွေးနွေးထွေးထွေးမရှိပါ။ ကျွန်မ မျက်ရည်များ ကုန်သွားသောအခါမှ သူ့ရင်ဘတ် ပေါ်မှ မျက်နှာခွာလိုက်ပါသည်။

“ကဲကဲ ဘာဘာ အိပ်ချိန်တန်ပြီ”

“မင်းကော အိပ်လို့ရပါ့မလား”

“ခဏတဖြုတ်နေရင် အိပ်သွားမှာပါ”

သူ့ကို စောင့်လွမ်းပေးပြီး ကျွန်မ သူ့အပါးမှ ပြေးထွက်ခဲမိပါတော့သည်။

အို... ညသည် ထိတ်စဖွယ် တိတ်ဆိတ်လှသည်တကား။

သက်မဲ့ ဂြိုဟ်တစ်ခုပေါ်မှာ ရောက်နေသလို ကျွန်မသည် အထီးကျန်လှ သည်တကား။ ဟိုအဝေးဆီမှာ မီးရောင်ကလေးတွေ တလက်လက်။ မီးရောင်ရှိရာ အရပ်သည် အိမ်ကလေးများ မိသားစုများ ရှိရာအရပ်ဖြစ်ပေမည်။ အနည်းဆုံး ကလေးနှစ်ယောက်လောက်တော့ မီးရောင်တရောင်မှာ အဖော်အဖြစ် ရှိကြပါ လိမ့်မည်။ မက်တို့လင်မယားအိမ်မှ ဆီမီးရောင်ကိုလည်း မြင်ရပါသည်။ ဒေါက်တာဘရစ်၏ အလုပ်ခန်းထဲမှ လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးရောင်ကိုလည်း မြင်ရပါသည်။

ဟိုနားသည်နားမှ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း လင်းလျက်ရှိသော မီးပုံ ကလေးများကားနေရာသီ ဧည့်သည်များ အနားယူနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ထိုမီးပုံကလေးမျိုးသည် ကျွန်မနှင့် မဆိုင်ပါရှင်။ ကျွန်မသည် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်အိမ်လုံး ထိန်ထိန်ညီးမျှ မီးထွန်းထားတတ်ပါသည်။ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာသူများက ကျွန်မအိမ်မှာတော့ ဧည့်သည်တွေစုံညီပြီး ဧည့်မင်္ဂလာအပေါင်း နှင့် ပြည့်စုံနေပြီဟု ထင်ကြစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲရယ်။

သည်ညတွင် ကျွန်မသည် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် အထီးကျန်နေ ရပါသည်။ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသောအခါ တစ်ခုတည်းသော ကျွန်မအလုပ်မှာ ဂျယ်ရီ၏စာများကို သေတ္တာထဲမှ ပြန်ထုတ်ယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီ၏စာများကို စားပွဲပေါ်တွင် အစဉ်အလိုက်ချလိုက်ပါသည်။ စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်စောင်ထဲပါ။ ပထမဆုံးစာမှာ ရှန်ဟဲမှ သူနှင့် ခွာခဲ့ပြီးမကြာ မတင် ရောက်လာသောစာ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျယ်ရီ၏ ပထမစာသည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရွှင်ပြစွာပင် ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ ခုဆိုရင် မောင်ဟာ မင်းတို့ သား အမိတရုတ်ပြည်မှာ နေနိုင်ဖို့ကိစ္စကို စပြီး စဉ်းစားနေနိုင်ပြီ အခြေအနေတွေကလည်း တော်တော်ကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ရယ်နီ့ကိုလဲ ပီကင်းက တက္ကသိုလ်မှာပဲ ထားနိုင်လိမ့်မယ်။ အေးကွယ် မောင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ခုလောက်အစိုးရိမ် စောသွား တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမရဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ မောင်နိုင်ငံမှာ အားလုံးအဆင်ပြေ သွားမယ့် နေ့တစ်နေ့ကို ရောက်လာမှာပါ။

ကြည့်စမ်း “မောင်နိုင်ငံ” တဲ့။ “မောင်တို့နိုင်ငံ” မဟုတ်ဘူးလားကွယ်။ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဖယ်ထားသနည်း။ ထိုစာကို အသုံးအနှုန်းသည် ကျွန်မနှင့်သူ လုံးဝ ဆက်စပ်လို့ မရသည့်အကြောင်း မသိမသာ သတိပေးလိုက်ခြင်းဟု ကျွန်မ သိလိုက်ပါသည်။ သူသည် သူ့နိုင်ငံကို ရှာလေပြီ။

မျှော်လင့်ချက်များသည် သူ၏ပဉ္စမစာအထိ ဆက်လက်တည်ပါသည်။ “အိမ်(၈၀)ရေ မောင်တို့ တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည် ခုလိုပဲ တစ်ကွစီ နေကြဦးစို့ကွယ်။ မောင်ရဲ့နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံအစိုးရက ဆူးညှောင့်ခလုတ်တွေကို အပြီးအပြတ် ရှင်းလင်းပြီးတဲ့ အချိန်အထိ ဆိုပါတော့။ မင်း ‘လျူချင်း’ကို မှတ်မိသလား။ ပိုးကုန်သည်ကြီးလေ။ အေး...သူ့အပါအဝင် သစ္စာဖောက် ဆယ့်တစ်ယောက် ဒီနေ့ မာကိုပိုလို တံတားကြီးပေါ်မှာ ကွက်မျက်ခဲရတယ်။ ဒီမှာတော့ အခြေအနေအရ အမိန့်အသစ်တွေ ထုတ်ထုတ်နေရတယ်။ မောင်ကိုလဲ အလုပ်ဌာန ပြောင်းဖို့ အစီအစဉ် လုပ်နေကြတယ်။”

သည်နောက်ပိုင်းတော့ သူသည် အရေးကြီးသည့်ကိစ္စများ ဆက်မရေး တော့ဘဲ ရှန်တုံဒေသမှ နှင်းဆီပန်း အဝါကလေးများအကြောင်းကိုသာ တဖွဲ့တဖွဲ့ ရေးပါတာသည်။

“အိမ်(၈၀)ရေ ဒီနှစ် နှင်းဆီပန်းတွေ အပွင့်နောက်ကျတယ်ကွယ်။ ဒီနှစ် သဲမုန်တိုင်းကျတယ်။ မောင်တို့ရေကန်ထဲက ရွှေငါးလေးတွေ သေကုန်တယ်။”

မောင် ရေကို သန့်နိုင်သမျှ သန့်အောင် ကြိုးစားပါသေးတယ်။

တို့ရဲ့ ဥယျာဉ်မှူးကြီး ရှန်စိက သူ့မိဘဆီကို ပြန်သွားတာ တစ်လရှိသွားပြီ။ နောက်တစ်ယောက် ရှာရတာလဲ မလွယ်ဘူးကွာ။ လူတွေက သိပ်အလုပ်မလုပ်ချင်ကြသေးဘူး။”

သူ့စာပါ အကြောင်းအရာများသည် အခြေအနေများကို ပေါ်ပေါ်လာစေပါသည်။ “လူတွေက သိပ်အလုပ်မလုပ်ချင်ကြသေးဘူး”တဲ့။ ကျွန်မသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ့ဆီစာရေးပြီး တစ်ပတ်တစ်ခါ စာမှန်မှန် ပို့ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မစာတွေ သူ့ဆီမရောက်ပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့ မရောက်ပါသလဲ။

သူ၏ အဋ္ဌမစာသည် တိုတိုပင် ဖြစ်သည်။

“ချစ်ဇနီး ဒီနေ့တော့ ဘာမှထူးဘူး။ တခြားနေ့တွေ အတိုင်းပါပဲ။ ပါမောက္ခကို နောက်နှစ် စာသင်နှစ်ဝက်အတွက် အသေးစိတ် စာရင်းတွေ တင်ပြဖို့ သွားတွေ့ရတယ်။ ရယ်နီကို ပြောကွယ်။ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်အောင် ကြိုးစားလို့။ ကျောင်းဆရာလုပ်ရတာ စိတ်ပင်ပန်းတယ်လို့နော်။ အချစ်ရေ ဒီည ရာသီဥတုက ပူလဲပူတယ်။ ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ မောင်ကတော့ တစ်ယောက်ထဲ နေ့ရှာသီနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရတယ်။”

နဝမစာသည် တက်ကြွမှု ကင်းမဲ့ လှချေ၏။ မူလစိတ်ကူးတို့သည် ပျောက်လွင့်လျက် သူသည် စိတ်ပင်ပန်းနေလေပြီ။ ကျွန်မ သူမည်သို့ ခံစားရသည်ကို သိပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ခရီးသွားခြင်း အနားယူခြင်းတို့ကို အလေ့ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြသည်။ “စိတ်တောင်တန်း” အမည်ရှိ ကိုရီးယားပြည်မှ တောင်တန်းများပေါ်သို့ အလည် သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်နှစ်သောအခါ “တိုင်ရှန်” ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းတစ်ကျောင်း မှ တစ်လတိတိ အနားယူခဲ့ကြသည်။ ရယ်နီသည် ထိုဒေသများကို မှတ်မိမလား မသိ။ ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် အဝတ်နှင့် ကြောင်ရုပ် လုပ်သောနည်းကို ရယ်နီအားသင်ပေးခဲ့၏။ ရယ်နီ မှတ်မိမလားမသိ။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီကတော့ မှတ်မိကြပါသည်။

နောက်ထပ် သုံးလကျော်ကျော်ကြာမှ ဒသမစာ ရောက်လာပါသည်။ ထိုစာအား မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော စာတည်း။ ထိုစာကို ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်မ ဝမ်းနည်းငိုကြွေးခဲ့ရပါသည်။ ထိုစာထဲတွင် ဂျယ်ရီသည် လက်လျှော့ အရုံးပေးလိုက် ပြီဟူသောသဘော ပေါ်လွင်နေပါသည်။

“မင်းတို့ သားအမိနဲ့အတူ အမေရိကားကို ပြန်မလိုက်ဖို့ မောင်ဆုံးဖြတ်မိတာ မောင့်ကိုယ်မောင် အံ့ဩမဆုံးတော့ဘူး။ ခုတော့ အချိန်တွေ လွန်ကုန်ပြီ အချစ်။ မင်းနဲ့မောင် ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးထင်ရဲ့ကွယ်။”

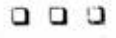
သည်စာမှာလည်း သူ၏သဘောထားနှင့် အခြေအနေသည် ပေါ်လွင်ထက် ပေါ်လွင်နေလေပြီ။

ဆယ်တစ်ကြိမ်မြောက်စာသည် ဒုတိယ နောက်ဆုံးလာသော ကျွန်မချစ်သူ၊ ကျွန်မကိုယ်ပိုင် ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ချစ်လှစွာသော အချစ်။ မင်းနဲ့မောင်နဲ့ ပြန်ဆုံဖို့ရက်ကို မမျှော်လင့်ကြတာ ကောင်းလိမ့်မယ်ကွယ်။ ကျရာဘဝမှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်ကြရင်ပိုကောင်း လိမ့်မယ်။ မင်းလည်း မင်းကမ္ဘာမှာ မောင်လဲ မောင်ကမ္ဘာမှာ။ ရယ်နီကို အမေရိကန် တိုင်းရင်းသားသာ ဖြစ်ပါစေတော့။ သူ့တိုင်းပြည် သူ့ရှာနိုင်အောင် မင်းကူညီလိုက်ပါတော့။ သူ မောင့်ကို မေ့သွားပြီဆိုရင်လဲ ရှိပါစေတော့”

သူ့ဘဝကို လွယ်လွယ်ကလေး သိနိုင်ပါပြီ။ သူ့ဘဝသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလွတ်လပ်တော့ပြီ။ သူမ လွတ်လပ်လျှင် ကျွန်မလည်း အကျဉ်းကျရပါတော့ သည်။ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်သည် မဟုတ်လားရှင်။ သူ အသက်ရှင်နေသမျှ ကျွန်မသည် “အကျဉ်းသမ” ။ ခုအခါမှာ ခြောက်သွေ့စွာသောသူ့ဘဝမှာ အမျိုးသမီး အဖော်ကလေးတစ်ယောက်တလေ ရှိနေဖို့အတွက် ကျွန်မသည် ဝမ်းသာရမည် မဟုတ်လား။ ထိုမိန်းကလေးသည် ကျွန်မ မဟုတ်သည့်တိုင် သူ့ အတိုင်းအတာ နှင့်သူတော့ ဂျယ်ရီအဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ဘယ်အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးရအံ့နည်း။

ထိုသို့ ကျွန်မမှာ သိနားလည်မှုကလေး ရလာသောအခါ ကျွန်မ ဘာလုပ်မည် ထင်ပါသနည်း။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးရပြန်သည်ပေါ့။

ဟာလဲ ခဏတဖြုတ် သက်သာရုံသဘောပဲရတယ်”

“ကျွန်မ သူ့ကိုနီးတဲ့အထိ ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေမယ်လေ”

“မလိုအပ်ပါဘူး ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာသာ သွားလုပ်ပါ။ မကြာမကြာ သူ့ကို တက်ပြီး ကြည့်နိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဘရစ် သူ၏ဆေးသေတ္တာကို သိမ်းဆည်းနေစဉ် ကျွန်မသည် ဘာဘာကို နွေးနိုင်သမျှ နွေးအောင် စီစဉ်နေရပါသည်။ ဘာဘာအသားသည် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် သေပြီးခါကစ လူ့အသားကဲ့သို့ အေးစက်စက်နိုင်လှပါသည်။ သို့သော် သူ အသက်ရှူနေသေးသည်။ ကျွန်မသည် ဘာဘာကိုစွဲပြီး၍ ဘရစ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘရစ်သည် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းမသွားသေးဘဲ တံခါးဝမှာ ကျွန်မကို ရပ်စောင့်နေပါသည်။ သူ့မျက်လုံးသည် လူနာကိုကြည့်သော မျက်လုံးနှင့် မတူတော့ပါ။

“အောက်ခဏဆင်းကြရအောင်”

ကျွန်မ သူ့နောက်က လိုက်သွားပါသည်။ ကျွန်မ အထင်က သူသည် ဘာဘာအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာပြောပြီး ပြန်ရန် တံခါးဝသို့ သွားမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူသည်စဉ်ခံ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက် ပါသည်။ အတန်ကြာတွေ့နေပြီးမှ ကျွန်မကို ကြည့်ပါသည်။

“ခုလို အချိန်မျိုးမှာ ဒီမေးခွန်းကို မမေးသင့်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်မှာ ဆန္ဒတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ တယ်ဆိုရင် ဘယ်အချိန်ကျမှပြောတာ ပိုကောင်းမယ်ရယ်လို့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ အယ်လစ်ဇဘယ် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်နိုင်မလား”

အို သူ နောက်ပြောင်နေခြင်း မဟုတ်ပါကလား။ သူ့မျက်လုံးများက သိသာစေလှသည်။

“ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးပြီပဲ ကျွန်မ ယောက်ျားလဲ မသေသေးပါဘူး”

“ဒါကို ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဒီမှာမှ သူမရှိဘဲ”

“ဒီမှာ သူဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်ဘူး၊ သူက ပီကင်းမှာကိုး”

“ဒါဆိုရင် သေသွားတာနဲ့ ဘာထူးတော့သလဲ၊ သူပြန်လာလို့ ရရမှာမှ မဟုတ်တာ”

“သူ မသေပါဘူး၊ ကျွန်မအတွက်တော့ သူဟာ မသေသေးပါဘူး” ဘရစ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့ဆေးအိတ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ

သည်မနက် ဘာဘာသည် ယခင်နေ့များကကဲ့သို့ပင် အိပ်ရာမှထပြီး နံနက်စာကို စားပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာအတော်ကြီး မကောင်းပါ။ သူသည် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် သူ့အခန်းသို့ ပြန်ပြီး ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် မအိမ်သာထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝေဒနာပြင်းပြစွာဖြင့် ရှုံ့တွနေပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တန့်နု့တချိချိ ဖြစ်နေ ရှာပါသည်။ ကျွန်မသည် မက်ကို ဒေါက်တာဘရစ်ထံ အခေါ်လွှတ်ရပါသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ဒေါက်တာဘရစ်သည် သူ့အိမ်မှာပင် ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ဘရစ်သည် ကျွန်မတို့ ခြံတံခါးဝမှ ဦးထုပ်မပါ အပေါ်အင်္ကျီမပါဘဲ သေအိတ်ကြီး တရမ်းရမ်းဖြင့် ပြေးဝင်လာသည်ကို ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း မြင်ရပါသည်။ သူ့အိမ်ပေါ်တက်လာသောအခါ သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးရယ် ခြင်းကင်းလျက် သူ့မျက်လုံးများက လူနာမှတစ်ပါး ဘာကိုမှ မမြင်သောအသွင်ကို ဆောင်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘာမျှမမေး မပြောဘဲ သူ့ဘာပြောမည်၊ ဘာနိုင်မည်ကိုသာ အသင့်ရပ်စောင့်နေပါသည်။

“အင်္ကျီလက်ပင့်လိုက်”

ကျွန်မသည် ဘာဘာအင်္ကျီလက်ကို ပင့်ပေးလိုက်သောအခါ ဘရစ်သည် လျှင်မြန်ကျွမ်းကျင်စွာပင် ဘာဘာ၏ လက်မောင်းရင်းမှာ ဆေးတစ်လုံး ထိုးလိုက် ပါသည်။ ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာဘာကိုတွဲလျက် အိပ်ရာထက်သို့ပို့ပေးပါသည်။

“သူ့ကို စောင့်အမြဲခြုံပေးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး အမြဲထားပါ။ သူ့ဖယ်ပစ်ချင်တယ်ဆိုလဲ ဇွတ်သာခြုံပေးထားပါ။ ဒီတရက်နှစ်ရက်တော့ ခုလိုပဲ နွေးနွေးထွေးထွေး နေမှဖြစ်မယ်။ သိပ်လဲ ပူပန်သောကတွေ ဖြစ်မနေပါနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့အနားထိုင်စောင့်နေရင်တောင်မှ ခုလို ကတုန်ကရင် ဖြစ်လာရင် ဘာမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ စောစောလို စိတ်ငြိမ်အေး ထိုးပေးတာ

မယုလိုက်ပြီး တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ တံခါးဝတွင် အတန်ကြာရပ်နေပြီးမှ ကျွန်မကို သူ လှည့်ကြည့်ပါသည်။

“ဒီအတိုင်းပါပဲ အယ်လစ်ဘောက်၊ လောကကြီးမှာ ဘာမှ မသေချာပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာလဲ မသေချာတဲ့ အရာတစ်ခုကို အသက်ထက်ဆုံး မျှော်လင့်နေပါမယ်”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ရှင်ကို မြင်တဲ့အခါတိုင်း ရှင်ကိစ္စကို ကျွန်မ စဉ်းစားပေးပါ့မယ်ဆိုတာတော့၊ ကျွန်မ ကတိပြုပါတယ်”

သူ့အပြုံးကို ဖြတ်နဲ့ မြင်လိုက်ရပါသည်။ သူ့၌ မြင်နေကျအပြုံးမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှုပ်ခါ ကျန်ရစ်ပါသည်။ သူ့ကို ချစ်မိသည် မဟုတ်ပါ။ မိန်းမသားတို့၏ သဘာဝအတိုင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခုတစ်ကြိမ်သည် ကျွန်မဘဝတွင် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ချစ်ရေးအဆိုခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သဘာဝကျစွာ ချစ်ရေးဆိုခြင်း” အရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယခုတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဟုဆိုရပါမည်။ အကြောင်းမှာ ဂျယ်ရီကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းစဉ်ကာလက သဘာဝမကျပါ။ သူသည် တုန့်ဆိုင်းတုန့်ဆိုင်းဖြစ်ခဲ့၏။ သံသယမကင်းစွာဖြစ်ခဲ့၏။ မရွံ့မရဲဖြစ်ခဲ့၏။ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ချစ်ရေးဆိုခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ သူသည် အမည်မဲ့လူမျိုးဖြစ်ပြီး စစ်မှန်သော မျိုးရိုးအခြေခံလည်းမရှိဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသည်။ သူသည် လမ်းတစ်လမ်းထဲ ဖြောင့်ဖြောင့်လျှောက်နိုင်သူ မဟုတ်ဘဲ၊ အမြဲတန်း နှစ်လမ်းနှစ်ခွဖြင့် မရေမရာ ဖြစ်နေသူဖြစ်သည်ဟူ၍ သူ့ကိုယ်သူ ဖွင့်ပြောခဲ့၏။ သူ့ကို ကမ္ဘာနှစ်ဖက်ခြမ်းစလုံးက ပိုင်ဆိုင်ပြီး တစ်ဆက်ထဲမှာပဲ ကမ္ဘာမည်သည်ဘက်ခြမ်းကမှ သူ့ကို မပိုင်ဆိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည် ဟူ၍လည်းပြော၏။ ထိုစိတ်များ သူ့ထံမှပယ်ခွာသွားစေရန် ကျွန်မကသာ ပျောင်းဖျ နားချခဲ့ရ၏။

ခုကျွန်မသည် သဘာဝကျသော ချစ်ရေးဆိုခြင်းကို လက်ခံရရှိသော်လည်း ဘာမှ စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့ပါ။ ကျွန်မလောက် နီးနီးတော့ ဘယ်မိန်းမကိုမဆို ဘရစ်ချစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ သူသည် ကလေးလဲချစ်တတ်သူဖြစ်ပြီး ကလေးတွေနှင့် နေသောအခါလောက်မှာသာလျှင် သူ၏ပုံသေ မျက်နှာသွင်ပြင်သည် ကြင်နာယုယသည့်အသွင်သို့ နည်းနည်းကလေး ပြောင်းတတ်ပါသည်။ များသောအားဖြင့်ကတော့ မလှုပ်တလှုပ် ငိုငိုတီတီတိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည်

တစ်ယောက်ထဲ နေတတ်နေပါပြီ။ နေတတ်အောင်လဲ လေ့ကျင့်နေရပါပြီ။ သို့ပေမင် မလှုပ်တလှုပ် လူ့ကျောက်ရုပ်နှင့်အတူ နေနိုင်မနေနိုင်ကား မသေချာပါရှင်။

ကျွန်မသည် ဘရစ်ဖွင့်သွားသော အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပြန်မပိတ်မိဘဲ သည်အတိုင်းပင် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဘာဘာသည် သတိမင်းမဲ့ နေတုန်းပင် ရှိပါသေးသည်။

ချစ်စွာသော အစ်မကြီး

အစ်မကြီးရဲ့စာ ရောက်လာပါပြီ။ အစ်မကြီးရဲ့ သဘောထားကို သိရသဖြင့် ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါရှင်။ ခု ကျွန်မမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ခင်ပွန်းသည်အကြောင်း အစ်မကြီးကို ပြောပြဖို့ တာဝန်ရှိလာပါပြီ။ သည်စာ အစ်မကြီးထံ ရောက်မရောက် မသေချာသော်လည်း ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း ပေးပို့လိုက်ရပါသည်။ သည်စာကို လျှို့ဝှက်စွာပင် ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အခု သူဟာ အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေသလိုပဲ။ သူဟာ မနက်အလုပ်သွား နေအိမ်ပြန်ရုံကလွဲလို့ ကျွန်မကို စကားမပြောဘူး။ အိမ်ကတော့ အရင်အတိုင်း ပုံစံမပျက်ပါပဲ။ ကျွန်မကလဲ အစ်မကြီးရဲ့ ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘဲ ထားပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အစ်မကြီး ရှိစဉ်ကလောက်တော့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်အောင် ကျွန်မ မလုပ်တတ်သေးဘူး။ သူက တစ်ခါတလေ ကျွန်မ ကို ဆူပါတယ်။ အိမ်ကို သန့်ရှင်းအောင် ကောင်းကောင်း မလုပ်တတ်လို့ ပေါ့ ဒါပေမဲ့ သူကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းတွေကိုတော့ ကျွန်မ ချက်ကျွေးတတ် ပါတယ်။ သူဟာ အစ်မကြီးရဲ့ နာမည်ကို စကားထဲထည့်မပြောတတ်ပေမဲ့ သူ့စိတ်က အစ်မကြီးဆီ အမြဲရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ လသာတဲ့ညတွေဆိုရင် သူဟာ ခြံထဲဆင်းပြီး ကို ငေးကြည့်နေတတ်တယ်။ အစ်မကြီးတို့ဆီမှာသာတဲ့ လဟာလဲ အဲဒီလပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ သိပါတယ်လေ သူဟာ အစ်မကြီးဆီကို လကနေတစ်ဆင့် စကားပြောနေ တယ်ဆိုတာ။

သူ့ကျန်းမာရေးလဲ ကောင်းပါတယ်။ ညညသိပ်မအိပ်တာကလွဲ လို့ပေါ့။ ကျွန်မတို့မှာ ကလေး မရသေးပါဘူး။ သူကလဲ ကလေးမလို ချင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက မေးတော့ သူ့နဲ့ရတဲ့ကလေးဟာ သွေးမစစ်မှာမို့ ကလေးမရတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ကလေးလိုချင်တယ် အစ်မကြီးတယ်။ ကျွန်မလေ နတ်ကွန်းတွေ နတ်ရုပ်တွေရှေ့ကိုသွားသွားပြီး ဆုတောင်းရတာ အမောပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိတ်တိတ်ကြိုက်သွားရတာ။ ဒီမှာ နတ်တွေဘာတွေ အယုံအကြည် မရှိရဘူးတဲ့။ အစ်မကြီးကိုယ် အစ်မကြီးလဲ ကောင်းကောင်း

သီဟရတစာပေ

သည်နေ့ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ တံဆိပ်ခေါင်းတပ်ထားသော စာအိတ် တစ်အိတ် ကျွန်မကို စာပို့လုလင်က လာပေးပါသည်။

“ခင်ဗျားယောက်ျားဆီက ထင်တယ်”

စာပို့လုလင်သည် သည်စာကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပင်လယ်ကြီး လက်ပစ် ကျွဲ၍ ယူဆောင်လာသူသဖွယ် ဂုဏ်ယူစွာနှင့် ကျွန်မကို လှမ်းပေးပါသည်။ “ကျေးဇူးပါပဲ”ဟုသော စကားအပြင် သည်စာသည် ဂျယ်ရီထံမှလာခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို သူ့အား ပြောမပြလိုက်ပါ။ လက်ရေးကို ကြည့်ကတည်းက သည်စာသည် ဘယ်သူ့ထံလာသောစာမှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သည်စာရေး လိုက်သူမှာ ဟို သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လို ခေါ်ရမလဲရှင်။ သူ့ကို ဂျယ်ရီဇနီးဟု ပြောရမှာလည်း ကျွန်မသည်ပင် ဂျယ်ရီဇနီး မဟုတ်လားရှင်။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မခေါ်တတ်ပါ။ မယားငယ် အမြှောင်ဟူသော စကားလုံးကိုလည်း ကျွန်မ မသုံးချင်ပါ။ ထားပါလေ သူ့နေရာနှင့်သူဟာ တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့။ အင်း ကျွန်မတို့ ပီကင်းက လမ်းပေါ်မှာ နေ့စဉ်သွားလာနေသူတွေကတော့ သူ့ကို တရုတ်ဇနီး။ ကျွန်မကို အမေရိကန်ဇနီးဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်သည် မေးကြည့်စမ်းချင်ပါသည်။ ထိုမိန်းမလေးကပင်လျှင် ကျွန်မထံ စာရေးနိုင်သေးလျှင် သူက ဘာလို့ မရေးနိုင်ရမည်နည်း။ သူ သိပ် သစ္စာ ရှိနေရသလား။ သိပ်ကြောက်နေရသလား။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ပေးချစ်ကြမုန်းလည်း သူသိပါလျက်ကယ်နှင့် ဘုရားသခင်အလိုတော်ကျ ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်းကို ဆန့်ကျင်သွေဖီရလောက်အောင် သူသည် သစ္စာရှိနိုင်စွမ်းပါ၏တကား။

ကလေးမ၏စာကို ဖောက်လိုက်သောအခါ ရိုးသားသော လက်ရေးကလေး များကို ပထမဆုံး ဂရုစိုက်မိပါသည်။

သီဟရတစာပေ

ဂရုစိုက်ပါနော်။ အစ်မကြီးရေ ဒီမှာသာ အစ်မကြီးရှိနေရင် အိမ်ကလေးဟာ ခုထက်ပိုပြီး စိုစိုပြည်ပြည်ရှိမှာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မနဲ့ အစ်မကြီးဟာလဲ သူငယ်ချင်းပေါ့နော်။

သည်ညီမငယ်

သည်တစ်ကြိမ်တွင် လက်မှတ်ထိုးမထားပါ။ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စာသည်လည်း စင်ကာပူမှ လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဟောင်ကောင်မှ လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့စာကို ဖတ်ပြီးတော့ ကျွန်မကြည့်နူးမှုကလေး ရလိုက်ပါသည်။ သူ့စာသည် ရိုးသားသည်။ ချိုသာသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အံ့ဩရပါသည်။ သူ့စာဖတ်အပြီး ကျွန်မသည် သဝန်တိုစိတ် လုံးဝဖြစ်မလာပါ။ အကယ်၍ သည်ညလသာလျှင် ကျွန်မသည် လရောင်အောက်မှာထွက်၍ မတ်တတ် ရပ်ရပေလိမ့်မည်။ မိန်းကလေး၏စာအရဆိုလျှင် ဂျယ်ရီသည်လည်း လသာလျှင် အိမ်ပြင်ထွက်၍ လကို ငေးကြည့်နေမည် မဟုတ်ပါလား။ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ညီမငယ်။

ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲ၌ ရောက်ရှိနေသော “နေရာဆန်း” ကလေးအကြောင်း ကို သည်ရွာမှာ ရှိသောသူများ မသိနိုင်ပါ။ ပြောပြသည့်တိုင် မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်မကလည်း မပြောပါ။ ခုတော့ ကျွန်မရောက်နေသောနေရာသည် ဂျယ်ရီနှင့် အတူနေရသော နေရာမဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာ့စက်ဝန်းကြီးက ဝင်သောနေနှင့် ထွက်သော လကို ခြားထားဘိသကဲ့သို့ ကျွန်မ စိတ်မပါဘဲ ဂျယ်ရီနှင့် ခြား၍နေရသော နေရာမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ တောင်တန်းကြီးပေါ်က ထင်းရူးတောထဲမှာ။ တကယ်တမ်းတော့မူ ကျွန်မသည် ကျွန်မအသက်ရှင်ရပ်တည် နိုင်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သော ချစ်သူနိုင်ငံကိုလည်း မေ့မရ၊ ကျွန်မ မနေချင်ပဲ နေနေရသော ဟောသည် ဗားမောင့်မှာလည်း နေလိုမရနှင့် ဖြစ်နေရပါသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်ကူးထဲမှ ကျွန်မရောက်နေသော နေရာဆန်းကလေးသည် အာကာသ ဟင်းလင်းပြင် ပမာတည်း။

ကျွန်မသည် ဘာကိုမှ သတိမရချင်ပါ။ သတိရလာလျှင် ကျွန်မနှင့် သူ့ကြားမှ သံယောဇဉ်ကြီးများကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ဂျယ်ရီက ဖြတ် တောက်ပစ်နေသည်ကို ခံစားရမိလိမ့်မည်။ သူသည် ကျွန်မထံ စာမရေးရုံတွင် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မအကြောင်း စဉ်းစားမိမှာကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ အတင်းငြင်းဆန်နေ

ရရှာလိမ့်မည်ကို ကျွန်မ သိပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လည် ဆုံတွေ့ဖို့အကြောင်း ရှိသေးသည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မအဖို့ သူနှင့် ပတ်သက်စရာ အကြောင်းများကို တွေးတောခံစားနိုင်ပါဦးမည်။ ခုတော့ရှင် စိတ်ကူးနှင့် သူ့ကို ရှာဖို့ ပင်လယ်ကြီးတွေဖြတ်၊ တောင်တန်းကြီးတွေ ကျော်၍သွားပါသော် လည်း သူသည် ပုန်းအောင်းနေခဲ့၏။ သူ့ကို ရှာမရ။ ထိုသည်မှာလည်း အကြောင်းတစ်ကြောင်းထဲသာလျှင် ရှိ၏။ ကျွန်မနှင့်သူ ပြန်၍ ဆုံဆည်းနိုင်စရာ လမ်းမရှိတော့သောကြောင့်။ စိတ်ကူးထဲမှာပင် သူ့ကို ရှာမရချေတကား။

သို့သော် သူ့အချစ်သည် ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိနိုင်ပါ။ ရပ်တန့်သွား ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကမ္ဘာလောကကြီး၏ ဖြစ်မြဲအတိုင်း ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ကွဲကွဲနေကြသည့် သဘောဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့အချစ်ကား ကျွန်မနှင့် မကင်း ကွာနိုင်ပါ။

ကျွန်မသည် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ပမှာ နေရာဆန်းကလေးမှာ လာ ရောက် ရှိနေပါသေးသည်။ ကျန်ရစ်လေသော အတိတ်ကိုလည်း မေ့ပျောက်မရ၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်မှာလည်း ရပ်တည်လို့ မရ။

ဘရစ် ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုသောစကားများသည် ကျွန်မနားဝမှာ ပဲ့တင် ထပ်နေပါသည်။ သို့ပေမင် ကျွန်မနှလုံးသားဆီသို့ကား ပဲ့တင်မခတ်နိုင်ပါ။ ပီကင်းအိမ်ကလေးထဲမှာ ကျွန်မချစ်သူပြောသော စကားများကိုတော့ ကျွန်မအဖို့ အနှစ်သာရမရှိပါ။

ကျွန်မသည် ခုအခါမှာ ပျက်စီးဆိတ်သုဉ်းနေပြီဖြစ်သော နန်းတော်ကြီးထဲ၌ နေရသကဲ့သို့လည်းကောင်း လူသူကင်းမဲ့သည့် ပန်းခြံပန်းတောကြီးထဲမှာ လည်ရ သကဲ့သို့လည်းကောင်း ခံစားနေရပါသည်။ ခုကျွန်မ ဘာဘာ၏အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါလည်း သူ၏ လူကြီးရောဂါဖြင့် အိုနာမကျန်း ရှိနေသည့် ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ရှုရုံအပြင် ဘာမှမပိုပါ။

“ဘာဘာနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”
“ကောင်းပါတယ်”

ဘာဘာသည် သူ့ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်း သူ့ဘာသာမသိပါ။ သူ ခုရောက်နေသော နေရာသည် တစ်ခါက ခဏသာ သူ့ရောက်ဖူးသောနေရာ တစ်နေရာ တစ်နေရာမှန်းတော့ သူ သိပုံရ၏။ သူသည် သူ၏ အိမ်စေ့များကို သတိရသွားသည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်မကို မေးပါသည်။

“မင်းက ‘အမား’ကို ငါ့အင်္ကျီတွေ လျှော်မခိုင်းဘူးလား”
 “အို ဘာဘာကလဲ ဒီမှာ ‘အမား’မမှမရှိတာ”
 “ဟေ...”

ဘာသာသည် ‘အမား’အကြောင်းဆက်မမေးတော့ပါ။
 ကြည့်စမ်းပါဦး ဂျယ်ရီအဖေ ကျက်သရေရှိသောအဘိုးအိုကြီး။ အရပ်
 ရှည်ရှည် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်နှင့် သူ၏ဆံပင်များသည် နှင်းတောင်ထွတ်မှ
 နှင်းရည်များကဲ့သို့ ဦးခေါင်းထက်မှာ တဖွာဖွာရှိ၏။ မရိတ်မသင်ဘဲထားသော
 မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေးတို့မှာလည်း ဘော်ငွေသွေးအရောင်။

ဘာဘာသည် ရယ်နီကိုပင်လျှင် မမှတ်မိတော့ပါ။ သူ့ကိုယ်သူမှ လွဲ၍
 ဘယ်သူ့အကြောင်းကိုမှလည်း မစဉ်းစားတော့ပါ။ ဘဝဟူသည် ထိုကဲ့သို့ပင်
 ဘာကိုမှ တွေးတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိဘဲ ကလေးငယ်များကဲ့သို့ပင် သန့်စင်ကြည်
 လင်သော အပြစ်မဲ့စိတ်များနှင့်သာ အမြဲတမ်း ရပ်ရည်နေရသည်ဟူမူ ဘယ်မျှ
 ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ ခုတော့ ကျွန်မမှာ လွမ်းလိုက်ရသည့် ပီကင်း။

ကျွန်မသည် ပီကင်းကို စိတ်ဖြင့်သာ မြင်ရပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲမှ
 ပီကင်းသည် သည်ကနေ့ ပီကင်းနှင့်တူသည် မတူသည် ကျွန်မ မသိပါ။
 စိတ်ကူးထဲမှ ပီကင်းသည် အပြာရောင်ကောင်းကင်နှင့် ရွှေရောင်မြေလွှာ၊
 ကြားမှ နန်းတော်ကြီးများနှင့် ရှေးဟောင်းအထင်ကရ မြို့တော်ကြီးဖြစ်၏။
 လမ်းတိုင်းလမ်းတိုင်းမှာ လူတို့ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်။ မိုးဦးကာလရောက်ပြီ
 ဆိုလျှင် လေရူးနှင့်အတူပါလာတတ်သော ဖုန်မှုန့်အဝါရောင်များသည် ပြောင်ကြား
 ကျလာသော တင့်တယ်လှသည့် ရောင်ခြည်အောက်မှာ အလွန်ရှုဦး ဖွယ်တည်း။

ကြည့်စမ်းပါဦးရှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိသည့် ကျွန်မ၏ဟောသည့်
 ဗားမောင့်တောင်တန်းကြီးများကို အမြဲတစေ ညအချိန်ကဲ့သို့ မှောင်မိုက်နေတတ်
 သော တောတန်းကြီးများကလည်း ဘေးရန်အပေါင်း ခညောင်းနေသည်နှင့်
 တူလှ၏။ သစ်ပင်ကြီးများကို ဖြတ်ဖောက်၍ ပြောက်တိပြောက်ကျား ကျလာသော
 နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ခြုံပင် ခြုံပုတ်ကလေးများသည် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့
 လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ အလှကား မြို့နေကြရှာ၏။ သို့သော် ဗားမောင့်တွင်
 နေစောစော ဝင်တတ်သဖြင့် ညနေစောင်း၏ အရိပ်ရှည်ကြီးများကား ချစ်ဖို့
 ကောင်းတတ်ပါသည်။

တရုတ်ပြည်တွင် လယ်သမားများနှင့် သူတို့ကိုးကွယ်သည့် နတ်များ

အကြား မိတ်ဆွေရင်းချာသဖွယ် ဆက်ဆံရေးရှိ၏။ လယ်သမားများသည်
 မိုးရွာပါမည့်အကြောင်း၊ နေပူပါမည့်အကြောင်းကို နတ်များအား ယုံကြည်စွာ
 အားကိုးခဲ့ကြ၏။ ပူနွေးသော ဆောင်းရာသီတွင် ဆောင်းဂျုံ စိုက်ပျိုးအောင်မြင်
 တတ်သော်လည်း ရာသီဥတု ပြင်းသထက်ပြင်းထန်လာသောအခါ ရေခဲခြင်း၊
 နှင်းခဲခြင်းကြောင့် ဆောင်းဂျုံစိုက်ပျိုးရသည်မှာ ခက်ခဲလှတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင်
 လယ်သမားများက နတ်များအား ရေရွတ်ပြောဆိုတတ်သည်မှာ...

“သင်နတ်မင်း...ဘယ်လိုလဲ၊ ရေခဲအစား နေရောင်ခြည်ကလေး ဘာလေး
 တလှည့် ပေးဖို့ သတိမရဘူးလားဗျာ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျား အရက်မူးနေသလား၊
 စဉ်းစဉ်းစားစားလဲ လုပ်ပါနော်၊ ဒါပဲ ခင်ဗျားကို မပူဇော်မပသဘဲ ထားလိုက်မယ်၊
 ဘာမှတ်လို့လဲ”ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက ထိုသို့သော ဆုတောင်းနည်းမျိုးကို ကြားရပြီး နှစ်ရက်မျှ
 အကြာမှာပင်နေပူမလာသည့်အပြင် မြောက်ဘက်မှ နှင်းမုန်တိုင်းပင် ကျလာ
 ခဲ့ပါသည်။ ကိုးကွယ်ကိုင်းရှိုင်းမှုကို ကျွန်မ မယုံကြည်သော်လည်း ထိုအဖြစ်
 အပျက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ရယ်မောရပါသည်။ ကျွန်မရော ဂျယ်ရီပါ ရယ်မော
 ပျော်ရွှင်ကြရပါသည်။ အို ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေး တည်မြဲစဉ် ကာလက
 ဘယ်လောက်များ ရယ်မောပျော်ရွှင်စရာတွေ ပေါများခဲ့သနည်း။ ကျွန်မသတိရ
 ပါသည်။ များသောအားဖြင့် သူပျော်လာအောင် ကျွန်မကသာ ရယ်စရာများ
 ပြောခဲ့ရပါသည်။ တရုတ်ကပြားဖြစ်သော သူ့ကို အမေရိကန်မ ကျွန်မက
 တရုတ်ဟာသများကို ပြောပြခဲ့ရသည်ကိုက ရယ်စရာကောင်းမနေပေဘူးလား။
 သူ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေလျှင် သူ့ရုပ်သွင်သည် တရုတ်နှင့်ပို၍ တူပါသည်။
 သူ၏ ယခုမိန်းမ တရုတ်မလေးသည် သူ့ကို ပျော်ရွှင်ရယ်မောလာအောင်
 လုပ်နိုင် မလုပ်နိုင် ကျွန်မ စဉ်းစားမိပါသည်။

သည်နေ့ည ကျွန်မ အိပ်ခန်းပြတင်းကို ဖွင့်၍ ရွာလမ်းကလေးသို့
 ငေးနေစဉ် နှင်းငွေ့များသည် ကျွန်မမျက်နှာကို ပက်ဖျန်းကြပါသည်။ လေအေးသည်
 ကျွန်မ၏ ညဝတ်အင်္ကျီကြားသို့ အတင်းတိုးဝင်လာပါသည်။ ကျွန်မသည်
 ခုတင်ပေါ် အမြန်တက်၍ ရင်ခေါင်းထိရောက်အောင် စောင်ခြံ၍ လှဲနေလိုက်
 ပါသည်။ သည်စောင်သည် ပြီးခဲ့သော ဇူလိုင်လက ကျွန်မမွေးထားသော
 သိုးကလေးများမှရသော သိုးမွေးဖြင့် ယက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည်
 ခုတင်ပေါ်တွင် အအေးဒဏ်ကို တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရပါပေါ့လားဟု

သတိမရနိုင်ပါ။ ကျွန်မစောင်ကလေးက နွေးလှချေလားဟုသာ “ဆန္ဒပြေစေမှု အသေးအဖွဲ့” ကလေးများကိုသာ ကျေးဇူးတင်မိနေလေသည်။

ကျွန်မ၏ သိုးလေးများက ကျွန်မကို နွေးထွေးစေသည်။ ကျွန်မ၏ နွားမများ နွားနို့ကိုပေးသည်။ ကျွန်မ၏မြေကြီးက ကျွန်မကို စားစရာပေးသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏သိုးကလေးများက ပေးသော စောင်ကလေးအောက်တွင် နွေးထွေးသက်သာစွာ ကြည့်နူးမိပါသည်။ အသေးစားကြည့်နူးမှုကလေး ပါတကား။

သည်နေ့ နှင်းခဲများ ထူထပ်လှသဖြင့် လမ်းတကာ ဖွေးနေပါသည်။ တောင်ထွတ်ကြီးများသည် နှင်းခဲများဖြင့် မြင့်သထက် မြင့်နေကြပါသည်။ ရယ်နီ၏ပထမဆုံးစာ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

“ချစ်လှစွာသောမေမေ”

ကျွန်မသည် သား၏လက်ရေးကလေးကို နှမ်းမိပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ တွင် မနေ့ကမှရေးလိုက်သလို ခံစားရပါသည်။ ရယ်နီထွက်သွားသည်မှာ လပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ မင်းဘယ်မှာလဲရယ်နီ။ သူ၏စာသည် “အနောက်ပိုင်းတက္ကသိုလ်” မှလာသော စာဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်မသွားစေချင်သော ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သို့ မသွားချင်ကြောင်း ပြောဖူး၏။ ဟားဗတ်သည် သူ့အဖေနှင့် သူ့အဘိုးနေခဲ့သော တက္ကသိုလ်ဖြစ်၏။ သူသည် သူ့လမ်းသူ လျှောက်ချင်သူ၊ သူ့ဘဝသူ ထူထောင် ချင်သူ ဖြစ်၏။

သူ၏စာသည် သူ၏လက်တွေ့အခြေအနေများကို တင်ပြသောစာဖြစ်၏။ သူ့စာကြိုးစားသည့်အကြောင်း၊ ရူပဗေဒဘာသာ၌ စိတ်သန်သည့်အကြောင်း၊ ဂျော့ချ်ဘိုဝင်ဆိုသူနှင့် အဆောင်မှာတစ်ခန်းထဲ အတူနေသည့်အကြောင်း၊ အလှဲ ဂျော့ချ်ဘိုဝင်မှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိသည်ဆိုပဲ။ သိပ်မလှပါ။ ကြည့်ပျော်စွာပျော် ပါတဲ့။ အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတဲ့။

“မေမေ သိပ်ပြီးတွေးတော ပူပန်မနေပါနဲ့တော့ ကျွန်တော် မိန်းမဆိုတာ ဘာလဲလို့ သိပါပြီ”

အလိုလေးလေး ဆယ်ကိုးနှစ်သား ကျွန်မသားက မိန်းမဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာ သိနေပါပြီတဲ့။ အို အယ်လီဂရာရယ်၊ ညည်းအတွက် စိတ်မကောင်းလိုက် တာအေ...။

သို့ပေမင့် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့လို အချစ်ဦးမှာ နှစ်စူးအောင် ချစ်ခဲ့ကြ သူများကလွဲလျှင် ဘယ်ယောက်ျားလေး ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဦးမှာ ရူးလောက်အောင် ထိခိုက်ကြကွဲ ကြရသည်သာတည်း။

“ခရစ္စမတ်ကျလျှင် ကျွန်တော်လာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဤသည်မှာ ကျွန်မ၏ဆုတောင်းပြည့်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မဲသားသည် အိမ်သို့ လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ခရစ္စမတ်ပွဲကျင်းပကြရမည်။ အိမ်မှာ ဘာဘာနှင့် ကျွန်မနှစ်ယောက် ခရစ္စမတ်ပွဲကျင်းပရမှာ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်း မည်နည်း။ ရယ်နီထံမှ ခုစာသာ ရောက်မလာလျှင် ခရစ္စမတ်နေ့သည် အခြား နေ့များကဲ့သို့ပင် ဘာမျှမထူးခြားဘဲ ကျွန်မကုန်ဆုံးပစ်ရမည်သာဖြစ်၏။ ခုတော့ ကျွန်မသည် ခရစ္စမတ်အတွက် ပြင်ဆင်ရတော့မည်။ ရယ်နီရောက်လျှင် သူကြိုက် တတ်သော သစ်ချသီးတော်ဖီများ လုပ်၍ ကျွေးရမည် သူ့ဖို့ ဆွယ်တာ အနီ ကလေးကလည်း ခုတည်းက စပြီး ထိုးမှပဲ။ ရယ်နီရောက်လာလျှင် ကျွန်မ အိမ်သည် အစစပြည့်စုံသွားတော့မည်။ ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း ခုပင်လျှင် ကျွန်မ၏ တစ်အိမ်လုံး မီးရောင် ထိန်ထိန်ညှိုးနေသည့်အလား။

ကျွန်မသည် ဘာဘာအခန်းသို့ ပြေးတက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘာဘာသည် ကျွန်မထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ပြတင်းပေါက်အနီးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ...

“ငါ့ဒူးခေါင်းတွေ အေးတယ်” သူသည် တရုတ်လို ကျွန်မကိုဆီး၍ ပြောပါသည်။

“အို...ကျွန်မ ပတ်ပေးခဲ့တဲ့စောင်းကို ခွာချပစ်လိုက်တာကိုး၊ ခက်တာပဲ” ကျွန်မကလည်း တရုတ်လိုပင် သူ့ကို ဂရုဏာဒေါသော ပြောလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ဘုရားသခင်ပေးသော သတင်းကောင်းကို ဘာဘာအား အင်္ဂလိပ် လို ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“ရယ်နီ ခရစ္စမတ်ကျလာလိမ့်မယ် ဘာဘာ...၊ ဘာဘာကျွန်မပြောတာ ကြားလား၊ ကဲကဲ...ကျွန်မပြောသလို လိုက်ပြောစမ်းပါ ဘာဘာရယ် ရယ်နီဟာ ငါ့ရဲ့မြေးကလေး၊ ပြောလေ”

ဘာဘာသည် ကျွန်မမျက်နှာကို မသက်မသာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် ပြောပါသည်။

“ရယ်နီဟာ ငါ့ရဲ့မြေးကလေး”

“သူ ခရစ္စမတ်ကျ လာလိမ့်မယ်”

“သူ ခရစ္စမတ်ကျ လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် နားလည်ရဲ့လားဟု သံသယ ဖြစ်မိပါသည်။ သို့ပေမင့် ရယ်နီကိုယ်တိုင် ရောက်လာသည့်အခါ သူ ကောင်းစွာ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်လာလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

ကျွန်မသည် ဘာဘာ၏ နဖူးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီး လိပ်ပြာကလေးလိုဝဲ၍ ရယ်နီအခန်းသို့ ပြေးလာခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်မသည် မက်ကို အကူအညီခေါ်၍ ရယ်နီအခန်းနံရံများကို ဆေးသုတ်ရဦးမည်။ အဝါနရောင်ကလေးဆိုရင် ကောင်းမည်။

ဒါကတော့ ဂျယ်ရီဖြစ်နေကျ ဖြစ်သည်။ နွေနှောင်းကာလတွင် ဖုန်ထူသဖြင့် သူ့လည်ချောင်းမှာ ဖုန်များဝင်ကပ်ပြီး ချောင်းဆိုးတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူကောင်းကောင်း မအိပ်ရပါ။ ကျွန်မ ဖုန်ထူ သက်သာမသာ ယန်စီမြစ်အနီး တဝိုက်က မြို့တစ်မြို့ကို ပြောင်းဖို့ပြောဖူးသော်လည်း သူသည် ပီကင်းမှ မခွာနိုင်ကဲ့။

“ဒီမှာက မောင့်ဇာတိမို့ အကျွမ်းတဝင်လဲဖြစ်ပြီးသား ပြီးတော့ ပီကင်းကို ကိုယ်စားပြုတာဟာ တရုတ်ပြည်ကို ကိုယ်စားပြုတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ တခြား မြို့တစ်မြို့မှာဆိုရင် မောင့်ကို နိုင်ငံခြားသားလို့ သတ်မှတ်ကြမှာ သေချာတယ်”

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မတို့ပီကင်းမှာဆက်၍ နေခဲ့ကြရပါသည်။ ဖုန်ထူသော ကာလတွင် သူ့ခမျာ ချောင်းရည်ဆိုးနေရတော့သည်။ ကျွန်မသည် ဂျင် လက်ဖက်ရည်ပုပုနှင့် ပျားရည်ကို ဘာလို့ ဖျော်မတိုက်မိခဲ့ပါသနည်း။ တရုတ် မိန်းကလေးသည် သည်နေရာမတော့ ကျွန်မထက် အပြုစုကောင်းပေသည်။

သို့ပေမင် မိန်းကလေးသည် သူ့ကို ကျွန်မလောက် ချစ်တတ်ပါ့မလား။ ချစ်တော့ချစ်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ချစ်နိုင်သည့် အစွမ်းကုန် ချစ်လိမ့်မည်။ သို့ပေမင် ကျွန်မပြောဖူးသလို အချစ်တစ်ခွက်စာလောက်သော နှလုံးသားနှင့်သာ ချစ်နိုင် ပေလိမ့်မည်။ ဂျယ်ရီအဖို့ လုံလောက်ပါမလားကွယ်။ အို လုံလောက်ချင်သည်။ မှာပဲပေါ့။ ကျွန်မ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။

“နံရံကပ်ပင်တွေကတော့ ဒီနှစ်နှေနှောင်းမှာ သိပ်သန်တာပဲ အစ်မကြီး” ရေ မြောက်ဘက်အုတ်နံရံမှာဆို အရမ်းကို ပွင့်တာပဲ”

ထိုအပင်များကို ကျွန်မပျိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အပွင့်ဖြူမျိုးနှင့် အပွင့် ပန်းနုရောင်မျိုးများကို ကျွန်မတို့အိပ်ခန်း အပြင်ဘက်နံရံတွင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပျိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးနှယ် ဒါတော့ ထည့်မပြောဘူး။

“ခု သူလေ အလုပ်သိပ်များတာပဲ။ ကျောင်းသားသစ်တွေကလဲ သူ့ကျောင်း မှာ အရမ်းများတာပဲ။ ညတိုင်တောင် သူလေ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရရှာဘူး။ အိပ်တဲ့အခါမလဲ ကျွန်မ နားမလည်တဲ့စကားတွေကို သူကလေ ယောင်တတ်တယ် အစ်မကြီးရဲ့”

အို သူယောင်တဲ့အခါ ကျွန်မနာမည်ကိုများ ခေါ်မိသေးသလား။ ကျွန်မ နာမည်ကို သူယောင်ယမ်းခေါ်သည်ဆိုလျှင်တော့ မိန်းကလေးက ကျွန်မကို မပြောဘဲနေမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့သည် အနေစေးခဲ့ကြရသည်။ တကယ်တမ်း

ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် လေးရက်အလိုတွင် ရယ်နီ ရောက်လာပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း တရုတ်ပြည်မှ စာနှစ်စောင် ကျွန်မထံ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ပီကင်းမှ ရေးလိုက်သောစာများ ဖြစ်သော်လည်း တစ်စောင်က မနီလာမှ လာသည်။ တစ်စောင်က ဘန်ကောက်မှလာသည်။ တရုတ်မလေးသည် ကြိုရည်ဖန်ရည်ရှိလှသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိလေပြီ။ သူ့တွင် ခုကဲ့သို့ စာထည့်နိုင်စွမ်းလောက်အောင် မိတ်သဟာများ ရှိလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ဂျယ်ရီအဖို့ အန္တရာယ်မဖြစ်ရအောင်လည်း ကြိုးစားပြီး လုပ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် စာအိတ်ကလေးများကို ဝှက်ယူ၍ သူ၏အသိများ ဆွေမျိုးများထံ သွားရင်းလာရင်း တဆင့်ပို့ခိုင်းခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်မသည် ထိုကလေးမမည်သို့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိမည်ကို သိချင်လှသည်။ သူ့ထံမှ ဓာတ်ပုံလည်း မတောင်းချင်ပေ။ သို့ပေမင် အလျှင်သင့်လျှင်တော့ သူ့ဘာသာ သူ့သဘောဖြင့် ပို့ပေးလိမ့်မည် ထင်သည်။ ကျွန်မအထင်တော့ ထိုမိန်းကလေးသည် မိမိအကြောင်းကိုတစ်ပါး သူ့အား သိစေချင်တတ်သော မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဓာတ်ပုံပန်းချီစသဖြင့် ပစ္စည်း အတိုအထွာကလေးများ စုဆောင်းတတ်သောအလေ့ရှိသူ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ၏စာများတွင် ဂျယ်ရီအကြောင်း၊ အိမ်အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်း၊ သူတို့၏ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းများအကြောင်းပါရှိသည်။ ကလေးမသည် ဂျယ်ရီ၏ နာမည်ကို စာထဲတွင် ထည့်မရေးဘဲ “သူကလေ” “သူကလေ”နှင့် ရေးတတ်သည်။

“ဒီနေ့ သူလေ ကျောင်းခန်းထဲမှာ စာသင်နေတုန်း ဖုန်မှုန့်တွေ လည်ချောင်းမှာကပ်ပြီး ပါလာတယ်။ အအေးလဲ နည်းနည်းမိလာတယ်။ ကျွန်မက ကျွင်းလက်ဖက်ရည်ပုပုကလေးနဲ့ ပျားရည်ရော တိုက်လိုက်တယ်။ ခု သက်သာ သွားပါပြီ”

ပြန်ဆုံကြသည်တိုင် သူသည် ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ဖြစ်နေဦးမည်ထင်သည်။ ကျွန်မနှင့် သူကတော့ အမြဲတမ်းလိုလို ကဏ္ဍခွဲပြီး နေတတ်ကြပါသည်လေ။ တကယ်တမ်း ပြန်ဆုံကြလျှင်လည်း သူသည် ကျွန်မနှင့် ကွဲကွာနေရစဉ်က အကြောင်းများကို ပြောမည် မဟုတ်သလို၊ ကျွန်မကလည်း မေးဖြစ်ချင်မှ မေးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့လင်မယားကား ခတ်မဆိတ်နေရင်း ချစ်တတ်သူများသာ တကား”

ထားလိုက်ပါလေ အဲသည် စာတွေကိစ္စ။ ကျွန်မသားသည် ညရောက်မည်။ ကျွန်မသည် သားအခန်းကို အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ ကြည့်စမ်း၊ အဝါနရောင် အခန်းနံရံကလေး ဘယ်လောက်လှသနည်း။

ပရိဘောဂများမှာလဲ ပြောင်သမ္မ လက်လို့။ ဖုန်တမုန့်ပင်မရှိအောင် သူ့အခန်းကို ကျွန်မ ရှင်းလင်းပြီးပြီ။ မီးလှူဖို့ မီးဖိုကလေးကိုလည်း ခေတ်ဟောင်း က စတိုင်အတိုင်း ကျွန်မ လုပ်ထားသည်။ နှင်းထူမ ဘာခေါ နှင်းလျှောစီးချင် စီးရအောင် သူ၏နှင်းလျှောစီး ဖိနပ်များကို ဖယောင်းတိုက်ပြီးအသင့် လုပ်ထား သည်။ နေ့လယ် လောက်မှာပင် ကိစ္စဝိစ္စငြိမ်းပြီး ကြည့်ကွယ်၊ အချိန်များကလည်း နေ့တတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ နာရီကလဲ ရပ်များနေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ တကတဲ။

ပထမတွင် ကစားစရာအရပ်ကလေးများဖြင့် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်တု ပြုလုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးသေးသည်။ နောက်မှ ကျွန်မငယ်စဉ်က အဖေလုပ်လေ့ ရှိသော တောင်တန်းပေါ်မှ သစ်ပင်အစစ် သွားခုတ်ပြီး ခရစ္စမတ်သစ်ပင် လုပ် သလိုပင် လုပ်တော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ရသည်။ ဤသည်မှာ အရေးကြီးပါသည်။ ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် ထုံးစံကို ကျွန်မက သားလက်ထက်အထိ ကျင့်သုံးရပေမည်။ အတိတ်ကာလကို ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ဆက်နွယ်၍ အနာဂတ်ကာလသို့တိုင် သယ်ဆောင်ရ မည်ခလေ့ ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍သာ ဂျယ်ရီ၏အမေသည် သူ၏ဆွေမျိုးများအား ဘာဘာအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာစေပြီး၊ ဂျယ်ရီကိုလည်း ဆွေမျိုးစုအတွင်း အရာသွင်းခဲ့မည် ဆိုလျှင် ဂျယ်ရီသည် ခုလို အထီးကျန်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ဘာဘာ ကလည်း ထိုအခွင့်အရေးမျိုး ပေးခဲ့ဟန်မတူ။ ဂျယ်ရီအမေကလည်း ဘာဘာနှင့် ဆန်းကျယ်စွာ လက်ထပ်မိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ထိုဆွေစဉ်မျိုးဆက် အလေ့အထမျိုးမှ ဇွတ်ဖြတ်တောက်ခဲ့ဟန် တူသည်။ သည်လိုနှင့် ဂျယ်ရီအမေ သည် တော်လှန်ရေးမယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဪ တော်လှန်ရေးဟူသည် မျှော်လင့်ချက်

အပေးမခံရသူများ အရေးစိုက်ခြင်း မခံရသူများမှ စတင်ခဲ့သည်တကား။

ကိုင်း... ကျွန်မသည် ကျွန်မသား ရယ်နီကို တော်လှန်ရေးသမားအဖြစ် မရောက်အောင် ကြိုတင်တားဆီးရပေတော့မည်။ ကျွန်မ၏ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ခေါင်းချခဲ့ရာ သည်ရွာကလေးမှာ သူ့အတွက်နေရာရအောင် ရှာရပေတော့မည်။ သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်သော ဒေသကို သူ့အတွက်ရအောင် ဖန်တီးပေးရတော့မည်။

သူ့ဒေသကို သူ ချစ်တတ်လာအောင် ဒေသ၏ချစ်စဖွယ်တို့ကို သူ့အား ပေးရပေတော့မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ရယ်နီတစ်ယောက် တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ရှင့်။

ရယ်နီရောက်လာတော့မည်မှန်း သိသဖြင့် ကလိကလိနေအောင် ကျွန်မ ဝမ်းသာနေရသည်ကြားက စိတ်ထဲမှာလဲ မသက်မသာ ဖြစ်နေရသေးသည်။ အမေနဲ့သားတဲ့ရှင် ကြည့်ပါဦး။ ရယ်နီသည်ကို ရောက်လာမည်မှာ ခရစ္စမတ် ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်သားကိုယ့်အိမ် ပြန်လာသည်မှာပင် ကျွန်မမှာ မမြင်ဖူးသည့် ဧည့်သည်ကို မျှော်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါသည်။ အမေနဲ့သားတဲ့ရှင် ကြည့်စမ်းပါဦး။

သည်လိုနှင့် ညနေစောင်းလာသည်။ နှင်းခဲများ အထွတ်၌ နေခြည်ရောင် ဖြာကျနေသည်။ ဝင်လုလုနေလုံးကို တောင်တန်းများက တဝက်တိတ် ဖြတ်ထား ကြသည်။ ရယ်နီအလာကို မျှော်မောရင်းက ဘာဘာအခန်းသို့ ကျွန်မရောက်သော အခါ ဘာဘာသည် တစ်စုံတရာကို ထိတ်လန့်နေပါသည်။ သူသည် အိပ်ရန် ငြင်းဆန်ပြီး သူ၏တရုတ်ဝတ်ရုံအသစ်ကြီးကို ကျွန်မအား ရှာပေးရန် ပြောပါသည်။ ထိုဝတ်ရုံကြီးသည် နီသိုရောင်ဖြစ်ပြီး ရွှေရောင်ကြယ်သီးကြီးများ တပ်ထားပါသည်။ သူသည် ထိုဝတ်ရုံကြီးကို စတိုင်ကျကျဝတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှ ကုလားထိုင်မှာ ငူငူကြီး ထိုင်နေပါသည်။

ကျွန်မသည် ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ရန် ကျန်နေသေးသဖြင့် နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်ခဲ့ရပါသည်။ ညစာကိစ္စ ပြီးပြန်သောအခါ ကျွန်မမှာ နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်လာသဖြင့် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးနား သွားထိုင်နေမိပါသည်။ ရယ်နီ ရောက်လာလျှင် ချက်ချင်း သိနိုင်ရန်အတွက် ကလေးဆန်စွာ ပြုမူမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညနေရီ၏ မှန်ပြပြမြင်ကွင်းတွင် တစ်ပြိုင်နက် ညီညီညာညာ လင်းလျက် တရွေ့ရွေ့လာနေသော မီးလုံးစုံတွဲတစ်ခုကို မြင်ရပါသည်။ သူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူသည် မန်ချက်စတာမှ မော်တော်ကားတစ်စီး ငှား၍လာခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ ဘယ်အချိန်ရောက်မည်ကို ကျွန်မအား အသိပေးမထားပါ။ မန်ချက်စတာ ဘူတာမှ ကျွန်မလာ၍ စောင့်နေမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မော်တော်ကားသည် ကျွန်မအိမ်ရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ သည် တံခါးကို ငေးကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲ တလုပ်လုပ်နှင့် မမြင်ရသော တံခါးအပြင်ဘက်သို့ လည်တဆန့်ဆန့် ကြည့်နေမိပါသည်။ ဟော... တံခါး ပေါက်သံ။ မိုးကြိုးသံလိုပင် ကျွန်မဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ရယ်နီမှန်း သိပါလျက် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အခြားလူတစ်ယောက်ယောက်ကဲ့သို့ ခံစားထူးခြားနေ မိပါသည်။ ကျွန်မသည် တံခါးကိုသော့ပင် ခတ်မထားပါ။ အလျင်စလိုဖွင့်၍ ရနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရင်ခုန်သံနှင့်အတူ ကျွန်မတံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်သောအခါ၌ကား အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယောက်ျား နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က ရယ်နီ။ တစ်ယောက်“ဆမ်”က ဟုတ်တယ်။ ဆမ်ဘလိန်း”။

ဆမ်ဘလိန်းကစ၍ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါ မစ္စစ်မက်ကလွိုက်ယဒ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ရယ်နီနဲ့ ခုလို လိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်အဘိုးကြီးရဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ပါတယ်။ ခရစ္စမတ်နေ့နဲ့နီးပါးအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် အိမ်ထဲကနေ ခုပဲ ရိုက်နှက်မောင်းထုတ်နိုင်ပါတယ် ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ထုံးစံ အတိုင်းပင် ကျွန်မ လက်ကောက်ဝတ် ပြုတ်ထွက်မတတ်ပင် လှုပ်ရှမ်းနှုတ်ဆက် ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးပြာကြီးများက တဖျတ်ဖျတ် အရောင်တောက်နေကြပါသည်။ ပြီးမှ သူက ကျွန်မပခုံးကို လှမ်းဖက်ပြီး ကျွန်မပါးကို နမ်းရှုံ့နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူနမ်းသောအခါ အသံပင်ထွက်၏။ ကျွန်မသည် ထိုကဲ့သို့ပင် နှုတ်ဆက်ခြင်းကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မှင်သက်မိ လက်ခံနေစဉ် ရယ်နီသည် တံခါးဝတွင် ရပ်စောင့်နေရရှာပါသည်။ အသားညိုချော သားမောင်ရယ်နီသည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောသေးဘဲပြုံးပြုံးကြီး ရပ်လျက်။ ထိုအခါမှ ဆူဆူညံညံ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နှုတ်ဆက်ခြင်းပြုနေသော ဆမ်ဘလိန်းက သတိရလာပြီးနောက် ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ပေးပါသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်မကြီး”

ရယ်နီသည် ကျွန်မထံ ပြုံးပြုံးကြီးပင် လျှောက်လာပြီး ကျွန်မလက်ကို သူ့လက်အစုံဖြင့် ဖိမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး ဆမ်ဘလိန်း မနမ်းရသေးသောပါးကို ညင်ညင်သာသာ နမ်းပါသည်။ အေးမြ ညင်သာလိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းကလေး ပါလား။

“မင်္ဂလာပါမေမေ”

သူသည် ကျွန်မကိုငုံ၍ ကြည့်ပြီး ကျွန်မက သူ့ကို မော့၍ ကြည့်သည်။

“ကဲ...ကဲ... အထဲဝင်ကြ အထဲဝင်ကြ၊ ဒီည သိပ်အေးတယ်၊ အထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနေကြရအောင် ရယ်နီရေ့ မင်းတော့ နက်ဖန် နှင်းလျှာစီးဖို့ ဟန်ကျတပဲ”

ရယ်နီသည် နှည့်ခန်းကို သေသေချာချာ လျှောက်ကြည့်နေပါသည်။ မမြင်ဖူးတာကျလို့ ရယ်နီရယ်။ ကျွန်မသည် တစ်ခန်းလုံး ထိန်ညှိသွားအောင် မီးများဖွင့်လိုက်ပါသည်။ စားသောက်ခန်း စားပွဲပေါ်မှာလဲ ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိလိုက်ပါသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်မပိုင် အကောင်းစား စားပွဲခင်းနှင့် ကျွန်မအမေပိုင် ငွေထည်ခွက်ယောက်များဖြင့် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။

“ရယ်နီ မင်းမျက်စိထဲမှာ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူးနော်”

ရယ်နီသည် ကျွန်မအမေကို မဖြေပါ။ ခေါင်းသာခါပြသည်။ သူ့အဖို့ ထူးခြားနေပါလိမ့်မည်။ သူသည်ပင် ထူးခြားပြောင်းလဲနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ရယ်နီသည် ကျွန်မကို ရွံ့နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်မက သူ့ သူ့ကို အရင်က အရွယ်ကလေးငယ်ကဲ့သို့ပင် ပြုမူဆက်ဆံမည်ကို ကြောက်နေဟန် တူပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ကလေးငယ်ဘဝသို့သာ ပြန်ရောက်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မသားပင်လျှင် သူဖြစ်စေချင်ပုံမပေါ်။

“ရယ်နီ မင်းအခန်းကို သွားချင်သေးလား၊ မင်းအခန်းကို အမေပြင်ဆင် ထားတယ်၊ ဆမ် ရှင်ခုလို ကျွန်မအိမ် ရောက်လာတဲ့အတွက်လဲ ကျွန်မ ဝမ်းသာ ပါတယ်”

အမှန်တော့ ရောက်စက သူ့ကို ကျွန်မ မနှစ်မြို့ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသားနှင့် လူနိမ်းတစ်ယောက် ဘယ့်အတွက် ပါလာရမည်နည်း။ နောက်တော့ သူ့ဘာကြောင့် လိုက်လာသည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်သွားသည်။ ရယ်နီသည် သူ့အမေ ဖြစ်သော ကျွန်မနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ရာ ဝန်လေးနေသဖြင့် သူ့ကို အဖော်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရယ်နီသည် သူနှင့် ကျွန်မတွေ့သော

အခါ ကျွန်မက သူ့ကို ကလေးငယ်လို ဆက်ဆံခြင်း၊ ပြီးခဲ့သည့်ကိစ္စများကို ပြန်လည် အပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်အောင် သူ့အနီးတွင် ယောက်ျားသား တစ်ယောက် ရှိနေဖို့ လိုအပ်သည် မဟုတ်လား။

ကျွန်မအဖို့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ သူ့ကို ဆက်ဆံဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ လူကြီးဖြစ်စေ ရယ်နီကို ကျွန်မက သိပ်ပလူးပလဲ ဆက်ဆံဖို့ မသင့်ပါ။ ကောင်း ပါသည်။ ဆမ်ပါလာသည်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဧည့်သည်အဖြစ်သာ ဆက်ဆံလို့ ပို၍ကောင်းသည်ပေါ့ရှင်။ ဆမ်ပါလာသည်ကို ကျွန်မ ဝမ်းသာရပါပြီ။

“ရယ်နီ မင်းအခန်းကို မင်းသိသားပဲ၊ သွားလိုက်ပါဦး၊ ဆမ်ကော လိုက်ချင်လိုက်သွားလေ”

“ကျွန်တော့်အဘိုးကြီး ဘယ်နဲ့နေလဲ”
“ရှင်ကို တွေ့ချင်ရှာမှာပေါ့”

“သူ ဘယ်မှာလဲ”
သူ့ကို ဘာဘာအခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဘယ်လိုလဲ”
ဆမ်သည် ကျယ်လောင်စွာနှုတ်ဆက်ရင်း ဘာဘာ၏လက်ကို လှုပ်ရမ်း ဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။ ဘာဘာသည် ဆမ်ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်ရင်း ကြောင်အ နေပါသည်။

“ဟား ဟား ခုလို ထိုင်နေပုံမျိုးကတော့ တကယ် တရုတ်ပြည်က ကရာမ်ကြီးပဲဗျ၊ ဆိုစမ်းပါဦး နေကောင်းရဲ့လား ဒေါက်တာမက္ကလွိုက်ယဒ်”
ဆမ်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲ၍ ဘာဘာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို လှည့်ပြုံးပြပါသည်။ ဘာဘာသည် ကျွန်မကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းငါ့မြေးရယ်နီလား”

“အာ...မဟုတ်တာပဲ ရယ်နီက ကျွန်တော့်လောက် မရင့်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလားဗျ ဘကြီး၊ ကျွန်တော့်တံကလေးထဲမှာ ကျွန်တော့် အပြုအစုကို ခံခဲ့ဘူးတာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ဒီလောက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေရင် ကြီးတွေဟာဗျာ”

ဘာဘာသည် တဖြည်းဖြည်း သတိရလာပြီး၊ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတိပါသည်။

“ဆမ် အို၊ ဆမ်ပါလာ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့...ကြည့်စမ်းဗျာ၊ ဘကြီးက ကျန်းမာရေးကောင်းလှပါ ကလား၊ ဒီမှာ ပြုအစုကောင်းကောင်းခံရတယ်နဲ့ တူတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မသားရှိရာ အခန်းသို့ ကူးသွားရန် စိတ်ကူးမိပါသည်။ သားနှင့် နှစ်ယောက်ထဲတွေ့ဖို့ ခုအချိန်သည် အခွင့်ကောင်း ဖြစ်သည်။ သို့ပေမင် ဆမ်သည် ကျွန်မကို လှည့်လှည့်ကြည့်နေသည်။ ဂွန်မ အသားကလေး ထွက်လာခဲ့ရာ အခန်းဝသို့ရောက်လျှင်ပင် ဆမ်၏အသံက ကျွန်မကို ဟန့်တားလိုက်ပါတော့သည်။

“အစ်မကြီး ရယ်နီတစ်ယောက်ထဲခဏလေးနေပါစေလားဗျာ၊ ခုအချိန်ဟာ သူနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲတွေ့ဖို့ အချိန်ကောင်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နောက်တော့ အချိန်ကျလာမှာပါ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ သိပါတယ်လေ”

ကျွန်မသည် အသာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ရပါသည်။ အတန်ကြာလျှင် ရယ်နီရောက်လာပါသည်။ အဝတ်အစားလဲလာပါသည်။ ကျွန်မ မမြင်ဖူးသော အဝတ်အစားများဖြစ်၏။

ရယ်နီကို ကြည့်ရင်သည့် ရယ်နီသည် တကယ်ယောက်ျားပီသသော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်အသွင် ပေါ်နေပါသည်။ ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း ယောက်ျားရင့်မကြီးတို့၏ အင်အားမျိုး သူ့တွင် ရှိနေသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား အဘိုး”

ရယ်နီသည် ဘာဘာကို နှုတ်ဆက်ရင်း ဘာဘာဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင် လိုက်ပါသည်။ အို... ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း တရုတ်အဘိုးတွေရဲ့ အနားမှာ တရုတ်သေ ထိုင်တတ်တဲ့ တရုတ်မြေးကလေးတွေရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပါလား။ ရယ်နီသည် ဘာဘာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ဘာဘာသည် သူ့ကို သေချာစွာ နှိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဂျယ်ရီလား” ဘာဘာကမေးသည်။

“အဘိုးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမြေးကလေးပါ” ရယ်နီကဖြေသည်။ သူတို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။ မြေးအဘိုး နှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းဆင်ဆင်တူသည်ကို ကျွန်မအဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်လိုက် ရသည်။ ရယ်နီသည် ခပ်စောင်းစောင်းမှ ကြည့်သောအခါ မျက်နှာကျသည်

စကောတလန် မျက်နှာကျဖြစ်သည်။ တရုတ်နှင့်မတူ။

“ဪ...မြေးကလေးပါလား”

ဘာဘာသည် ထိုစကားကို ထပ်တလဲလဲပြောပြီး သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းချ လိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာကို ရယ်နီ့မျက်နှာဆီသို့ ငဲ့လိုက်ပြီး ရယ်နီ့၏ နဖူးပြင်ကို နမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ ဘာဘာက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နမ်းရှုံ့သည်ကို ခုတစ်ခါသာ မြင်ဖူးသေး၏။ ရယ်နီ့သည် ဘာဘာ၏လက်ကို သူ့ပါးမှာ အပ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်လေ။”

ရယ်နီ့သည် ခေါင်းငဲ့လျက်ပြောပြီး ကျွန်မကိုလှမ်းကြည့်ပါသည်။ အို...

ရယ်နီ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေပိုင်းလိုပါလားကွယ် သားရယ်။

ညပိုင်းမှာ ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်သည်

ဘာဘာကို ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ရက်အတိုင်းပင် အောက်ထပ်သို့ ကုလားထိုင်

နှင့်အတူ မချီခဲ့ကြပါသည်။ ဘာဘာသည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ညစာစားပါမည်။

ကျွန်မသည် ပျော်ရွှင်နေမိသည်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ အဝတ်လဲရန် ပြေးတက်ခဲ့

ပါသည်။ ဂျယ်ရီနှင့် ခွဲခွာပြီးခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း လုံးဝမေ့ထားခဲ့သော ညစာစားပွဲ

အခမ်းအနားတွင် ဝတ်သောကတ္တီပါခြုံထည်ကြီးကိုပင် ခြုံကြည့်မိပါသေးသည်။

ထိုခြုံထည်ကြီးကို ရန်ဟဲတွင် ဂျယ်ရီနှင့် နောက်ဆုံးညအဖြစ် ဆုံခဲ့ကြစဉ်က

ကျွန်မဝတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုညက ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီနှစ်ယောက်ထဲညစာစားပွဲ

ကျင်းပခဲ့ကြပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ တွဲကခဲ့ကြပါသည်။ ဟောသည်

ကတ္တီပါခြုံထည်နှင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ စစ်အတွင်း ကာလတစ်လျှောက်လုံးပင်

ကျွန်မသည် “နှုတ်ဆက်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်” ကတ္တီပါ ခြုံထည်ကြီးကို ဂရုစိုက်

သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီသည် လမ်းမပေါ်မှ လူများကိုပင်

မရှက်နိုင်ဘဲ ဂျယ်ရီနှင့် ပါးချင်းအပ်လျက် နေခဲ့ပါသည်။ အတန်ကြာလျှင်

ကျွန်မ အပါအဝင် မျက်နှာဖြူများ ရန်ဟဲကမ်းခြေမှ ခွာရတော့မည်။ ကျွန်မတို့

ချစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့မပိုင်ဆိုင်သော နိုင်ငံမှခွာရတော့မည် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သည်ကတ္တီပါခြုံထည်ကြီးဖြင့် ကျွန်မသည် ရန်ဟဲမှ ခွာရမည်။ ဂျယ်ရီကနေရစ်မည်။

ခုညီလည်း ကျွန်မသည် သည်ကတ္တီပါခြုံထည်ကြီးကို ထုတ်ဝတ်ကြည့်ပြီး

ကာမှ ပြန်သိမ်းထားလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဤအိမ်မှ ခွာသွားစရာမလိုပါ။

ဤဒေသမှ ထွက်သွားစရာမလိုပါ။ ဤမြေဤရေသည် ကျွန်မပိုင် ကျွန်မနိုင်ငံ။

သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြင်ဆင်ပြီး ကျွန်မအိမ်ပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာသောအခါ ရယ်နီ့နှင့်ဆဲမ်သည် ကျွန်မကို တအံ့တဩငေးကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်မသည် ပီဘီမိန်းမသားတစ်ဦးအသွင် ပေါ်လွင်နေပါပြီ။ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် မတ်တပ်ရပ်လျက် ကျွန်မကိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသောအသွင်ဖြင့် ကြည့်နေ ကြပါသည်။ ဟော ကျွန်မအဖို့ ရယ်နီ့က ကျွန်မကို သူ့အမေအဖြစ် မမြင်ဘဲ၊ အခြားမိတ်ဆွေမိန်းမသားတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်နေသည်မှာ ဘယ်ကလောက် ဝမ်းမြောက်ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ သူ့အမေ မုဆိုးမတစ်ပိုင်း၊ အပူသယ် မိန်းမကြီးအဖြစ် မမြင်သည်မှာ ကျွန်မအဖို့ ကြည့်ရှုစရာပါတကား။ ခုတိုင်းဆိုလျှင် ရယ်နီ့သည် ကျွန်မကို ကြောက်ရွံ့မနေတန်ကောင်းပါ။

“ဆဲမ်ဘလိန်း”က ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေရာ၌ သူ့အဖို့ ကျွန်မကို ဘယ်လို မြင်နေသည်ကဆိုသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ အကြောင်းမဟုတ်။

ညနေစာစားကြသောအခါ ရယ်နီ့ကို စားပွဲထိတ်မှ နေရာပေးလိုက်ပြီး ဘာဘာကို ကျွန်မညာဘက်မှာ နေရာချထားလိုက်ပါသည်။ ဘာဘာအတွက် အသားလှီးပေးဖို့ လွယ်ကူရန် ဖြစ်ပါသည်။ စွတ်ပြုတ်ရည်ကို နယူးယောက်မှ ကျွန်မဝယ်လာသော တရုတ်ပြည်ဖြစ် ပန်းကန်နှင့် ထည့်ထားပါသည်။ ထိုပန်းကန် မျိုး ပီကင်းတွင် ကျွန်မ သုံးဖူးသောကြောင့် ဝယ်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီ့သည် ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးစွာ စကားဖောင်ဖွဲ့နေပြီး၊ ခုအခါမှ ရှက်အန်းအန်း ဖြစ်နေသူက “ဆဲမ်ဘလိန်း”။

“ကျွန်တော် ဆဲမ်ကို နှင်းလျှောစီး သင်ပေးရဦးမယ် ဆဲမ်တို့ ဒေသက မြေပြန့်ပေါတော့ တောင်စောင်းတွေမှာ နှင်းလျှောစီးတုနည်းကို သူမသိသေးဘူး မေမေရဲ့”

“ဟုတ်တယ် တောင်ပေါ်ကနေ ကျွန်တော် ဘယ်လိုစီးပြီး ဆင်းရမှန်း မသိဘူး တစ်ခါမှလဲ မစီးဖူးတော့ အကြောက်သားဗျ”

သူတို့သည် ရယ်မောစကားပြောရင်း သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နှင့် စားနေကြ ပါသည်။ တော်တော်ဆာနေကြထင်ရဲ့။ သူတို့သည် စားကောင်းကောင်းနှင့် တော်တော်နဲ့မပြီးပါ။ ကျွန်မသည် ဧည့်သည်များ စားသောက်ကောင်းမွန်း သိသဖြင့် ကျေနပ်စွာထိုင်စောင့်နေပါသည်။

“မေမေ အချက်အပြုတ်ကောင်းတာ ကျွန်တော် မေ့နေတယ်”

ရယ်နီ့ကပြုံး၍ ပြောပါသည်။ ရယ်နီ့သည် ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။

သူသည်အရင်က အကြောင်းများကို သူ့ဘာသာ သတိရသွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် စားရင်းမှ ဗိုက်တင်းလာသောအခါ ခါးပတ်ကွင်းကို နှစ်ဆစ်လောက် လျှော့လိုက်ပါသည်။ ခါးပတ်ကွင်းကို လျှော့ရာ၌ ကျွန်မ မမြင်သာအောင် ဂရုစိုက်လုပ်ရှာပါသည်။ ယဉ်ကျေးသည့်သဘော ကျွန်မကို ရိုသေသမှုထားသည့် သဘောဖြစ်ပါသည်။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမူသည် ရယ်နီ၏ မွေးရာပါ အကျင့်ကောင်းကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုအကျင့်ကောင်းကလေးကို သူ ပီကင်းတွင်နေစဉ်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာကို အပြုအမူတတ်ဆုံး တရုတ်လူမျိုးများထံမှ တစ်ဆင့်ရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မရဘူးရယ်နီ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ မင်းရိုင်းချင် ရမ်းချင်ပေမယ့် အကျင့်ကောင်းလေးက မင်း အရိုးထဲ ငွေနေပြီ။

စားသောက်ပြီးကြ၍ ကျွန်မဘာသာ တစ်ယောက်ထဲ ဆေးကြောနေစဉ် ဆဲမ်သည် ပန်းကန်များ ဝိုင်းဝန်းစုပေးနေပါသေးသည်။ ကျွန်မက တားလိုက် ရသည်။ ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ခန်းစီးသို့ ဘာဘာကို မချီရွှေပြီး မီးလှုံနိုင်ရန် မီးဖို ကလေး ဖိုလိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာ တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ ရယ်နီသည် ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်ပုံသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်ကို မေမေဖိတ်ထားသလား။”

“ဟင့်အင်း ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူလာမယ်လို့မှ အမေမထင်ဘူး”
ရယ်နီသည် တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးမကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက် ပါသည်။ အလို ဒေါက်တာ ဘရစ်၊ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ဘရစ်လက်ထဲတော့ နှင်းဆီပန်းခိုင်အစည်းကြီးနှင့် ရယ်နီသည် ဘရစ်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေပါသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကျွမ်းပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဘရစ်ထံသို့ လည်ချောင်းနာပြုရန် ရယ်နီကို ခေါ်သွားဖူးပါသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် တစ်စိမ်းဆန်စွာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြည့်နေကြပါသည်။ ရယ်နီကစ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ နေမကောင်းတဲ့လူ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ရယ်နီ”

ကျွန်မက ရယ်နီကို လှမ်းအော်ရပါတော့သည်။ တံခါးနားသို့ ကျွန်မ လျှောက်လာသောအခါ ဘရစ်က ကျွန်မလက်ထဲသို့ နှင်းဆီပန်းခိုင်အစည်းကို ဘမ်းပေးပါသည်။

“ဝင်ပါ ဝင်ပါ အထဲမှာ မီးလုံကြရအောင်”

ရယ်နီသည် မှုံတေတေနှင့် ရပ်ကျန်ခဲ့ပါသေးသည်။

ကျွန်မသည် နှင်းဆီပန်းများကို စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးမှာ ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်မည်အပြုတွင် ဘာဘာအိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကုလားထိုင် နောက်မိုပေါ်တွင် ခေါင်းမော့လျက် ဘာဘာအိပ်ပျော်နေရာပြီ ဖြစ်သည်။

“ဘရစ် သူ့ကို အိမ်ပေါ်တင်လိုက်နှင့် ကောင်းမလား”

“မထူးပါဘူး၊ သူ ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်နေပြီပဲ”

ကျွန်မတို့မီးဖိုဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသောအခါ ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက်၏ကြားတွင် ရယ်နီသည် မှုံတေတေလုပ်ရင်း ကျွန်မကို အကဲခတ် နေပါသည်။ ဘရစ်သည် သူ့ဘာသာထဲသွားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် မျှော်သောက် ပါသည်။ သူသည် အရက်မသောက်တတ်ပါ။ ရယ်နီသည် ဝိုင်ပုလင်းကို သွား ထုတ်လာပြီး သူနှင့်ဆဲမ်အတွက် ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ဘာမျှမသောက်ချင်ပါ။ ကျွန်မဆဲမ်နှင့် ဘရစ်တို့ သုံးပွင့်ဆိုင် စကားပြောနေကြ စဉ်တွင် ရယ်နီသည် မှန်တေတေဖြင့် ငြိမ်နေပါသည်။

ကျွန်မ စဉ်းစားမိပါသည်။ သည်နေရာသည် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်တည်း။ သည်နေရာမှာ ကျွန်မကို မွေးခဲ့သည်။ အကယ်၍ သည်နေရာမှာ ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်းတည်း နေရသည် မဟုတ်လျှင် ပီကင်းကို ကျွန်မမေ့ထားနိုင်ပါ လိမ့်မည်။ ဂုန်ကုန်ပြောရလျှင် ဂျယ်ရီကိုပင် မေ့တန်လျှင် မေ့ထားနိုင်မည် ထင်သည်။ ကျွန်မသည် ရယ်မောခြင်းမပြုခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ခုတော့ကြည့်စမ်း ယောက်ျားသား သုံးယောက်ကြားတွင် ကျွန်မရယ်မော နေမိပြီ။ သူတို့သုံးယောက်သည် ကျွန်မ ဂရုတစိုက်ရှိသည့်အပေါ် မူတည်၍ ရယ်စရာမောစရာများကို သူ့နည်းနှင့်သူ ပြောဆိုနေကြပါသည်။ ဆဲမ်သည် အနောက်တိုင်းသားဆန်သည်။ ယောက်ျားပီသစွာ စကားပြောတိုတုတ်၍ မပြေမပြစ်ရှိသည်။ ဘရစ်သည် အထေ့အငေါ့ကလေးများဖြင့် စကားကို သတိထား ပြောစာတ်သည်။ ကျွန်မသား ရယ်နီကတော့ သူ့ထက် အသက်ကြီးသော ယောက်ျားနှစ်ဦး၏ အခြေအတင် စကားပြောနေခြင်းကို ဘေးမှ ဂရုစိုက်နားထောင် နေသည်။ သူတို့၏စကားများသည် သီကာဝိုက်ကာ ရှိနေကြသော်လည်း ကျွန်မ နားလည်ပြီးသားများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်မရှေ့တွင်အကွက်ချ၍

အချိအချ ပြောနေကြသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် သနားသလိုလို ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ သူတို့၏စကားများသည် သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိသော်လည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံတော့ ရှိလေသည်။

“တော်လှန်ရေးဆိုတာ အခြေအနေ အချိန်အခါအလျောက် မလွဲသာပဲ ဖြစ်ပေါ်တတ်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ပင်လယ်ခရုကြီးတွေလို သင်္ဘောဝမ်း ခိုက်မှာ ကပ်ပြီး မျှော်လင့်ချက်မရှိ ရေသာခိုလိုက်နေလို့ မရဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအတွက် အကာအရံ အတားအဆီးတွေကို ဖောက်ထွက် ရန်ကန်ရမှာပဲ ဒီလိုနဲ့ အသစ်အသစ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာရတာဗျ”

ကျွန်မသည် ဆဲမ်ကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေး လုပ်ကိုင်သူတစ်ယောက်ထံမှ ကျွန်မသည်လို စကားမျိုး မမျှော်လင့်ခဲ့။ ဆဲမ်သည် လူ့ဘဝကဲ့သို့ တွေးခေါ်တတ်သည်တကား။

ဘရစ်သည် ဆေးတံကို မှိန်ရင်း ဖွာရှိုက်နေရာမှ...

“ကျွန်တော်ကြားဖူးသလောက်တော့ တော်လှန်ရေးဆိုတာ ပဋိပက္ခတွေ စစ်ပွဲတွေနဲ့ အဆုံးသတ်တာပါပဲဗျာ”

“ဒီလိုပဲ သိမ်းကြိုးမပြောပါနဲ့လေ၊ ပေါက်ကွဲမှုတို့ ပဋိပက္ခတို့ဆိုတာလဲ လွဲရှောင်လိုရတဲ့ ကိစ္စတွေမှ မဟုတ်တာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူ့အခြေအနေ တည်မြဲသွားတဲ့ တော်လှန်ရေးတွေလဲ ရှိနေသေးတာပဲ၊ ဆိုပါစို့ဗျာ တရုတ်ပြည်”

“ဆဲမ်”သည် ထိုစကားကိုပြောပြီး ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဧည့်ခန်းသည် “အာရှ”၏ အငွေ့အသက်များဖြင့် နွေးထွေးလာပါသည်။ ကျွန်မစိတ်သည် ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်၍ တရုတ်ပြည်ကြီးဘက်သို့ ဝေ့ခနဲ ရောက်သွားပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏ ဆန္ဒကို ချက်ချင်းပြန်ပြီး ထိန်းချုပ် ထားလိုက်ရပါသည်။

“ကဲ...ကဲ... တရုတ်ပြည်အကြောင်း မပြောကြပါစို့နဲ့ရှင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘယ်တော့မှ မပြောကြပါနဲ့ ၊ တရုတ်ပြည်မှာ ခုဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့”

ရယ်နီသည် မီးဖိုကို ငေးစိုက်နေရာမှ ကျွန်မကို မော့ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ကြည့်ရင်း ပြောနေသဖြင့် အကြောင်းချင်း ဆုံသွားပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အဖေအကြောင်း တရုတ်ပြည်အကြောင်းကို သူ့အားပြောပြသင့်မှန်း သိပါသည်။

ကျွန်မသည် ဘရစ်နှင့် ဆဲမ်တို့၏ ငြင်းခုံသံများကို နားမထောင်နိုင်တော့ ပါ။ ကျွန်မစိတ်ကို အိမ်အပြင်သို့ လွင့်ထုတ်ထားရပါသည်။ သူတို့ကတော့ ဆက်လက် ငြင်းခုံနေကြပါသေးသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မ၏ အရေးတယူ ဂရုတစိုက် နားထောင်ခြင်းကို ရယူနိုင်ရန် ကျွန်မကို ကြည့်၍ ပြောနေကြပါသည်။ ကျွန်မ အရေးတယူ မလုပ်နိုင်တော့ပါ။

ရယ်နီကို သူ့အဖေအကြောင်း ဘယ်လိုပြောရပါလိမ့်မလဲ။

အတန်ညဉ့်နက်သောအခါ ဘရစ်ပြန်သွားပါသည်။ သူသည် မပြန်ခင် ကျွန်မကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲ နွေးကနဲမနေပါရှင်။

“နှင်းဆီပန်းကလေးတွေပေးတာ ကျေးဇူးပါရှင်”

“ကျွန်တော် နှင်းဆီပန်းကို တွေ့တိုင်းခင်ဗျားကို သတိရနေပါမယ်”

ဘရစ်သည် အထက်ပါစကားကို ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ပြုံးပြရန် ကြိုးစားမရပါ။ ကျွန်မ နှလုံးသားသည် တဖျတ်ဖျတ် ခုန်နေပါသည်။ ဘရစ်ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ရယ်နီကို သူ့အဖေ အကြောင်း ပြောပြရာ၌ သူ့အဖေအပေါ် ရယ်နီ ခွင့်လွှတ်တတ်နိုင်ရန် ဘယ်လို လိမ္မာစွာပြောရမည် စဉ်းစားမရသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

“သားနဲ့အမေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောရတာ ကြာပြီကွယ်၊ ပြီးရင် အမေအခန်းနေလိုက်ခဲ့ဦးနော် သား...”ဟူ၍ စောစောကပင် ရယ်နီကို ချိုချိုသာသာ ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

“ကဲ...ထိုင်သား”

ကျွန်မအခန်းထဲရောက်သောအခါ တစ်ချိန်က တော့စတွန်သူ ကျွန်မအဖေ ထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ကျွန်မထိုင်မိပြီး၊ သားကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“အမလေး အမေသားကြီး ကြည့်ရတာ နေ့ချင်းညချင်း လူကြီးကြီး ဖြစ်လာသလား အောင့်မေ့ရတယ်”

တကယ်လည်း သူ့ရုပ်သွင်မှာ ပြောင်းလွဲနေပါသည်။ ကလေးငယ် ကဲ့သို့သော မျက်နှာပိုင်းကလေးသည် မရှိတော့။ မေးရိုးကြီးများ ပါးစုံရိုးကြီးများ ခိုင်မာတောင့်တင်းနေပါပြီ။ ကျွန်မ သားကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် စပိန်ပြည်သားလား၊ အီတလီပြည်သားလား၊ ဘရာဇီးကလား အိန္ဒိယပြည်မြောက် ပိုင်းကလားလားဟုပင် ထင်ရသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသားပါရှင်။

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး ကောလိပ်မှာ ဘယ်ဘာသာ အကြိုက်ဆုံး၊ ဘာညာ ဆိုတာတွေ အမေ့ကို ပြောဦးမှပေါ့”

“သချာနဲ့ဂီတ”

ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်မ မေ့နေလို့က်တာ။ ရယ်နီသည် ဂီတ၌ ဝါသနာသန်သူ ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။ သည်ဝါသနာမှာ ကျွန်မထံမှ အမွေရထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်က သည်အိမ်၏ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စန္ဒယားတီးတီးနေတတ် သော်လည်း တရုတ်ပြည်မှ ပြန်လာပြီးနောက်ပိုင်း စန္ဒရာ့ခုံမှာပင် မထိုင်ဖြစ်တော့ပါ။ ဂီတသည် ဂျယ်ရီနှင့်အတူ ကျွန်မကိုယ်မှ ခွာသွားခဲ့သည်။ ရယ်နီသည် ဂီတ၌ ဝါသနာထုံသူဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို ကျွန်မက ဂီတသင်္ကေတများ သင်မပေးဘူးပါ။ သို့ရာတွင် စန္ဒယားတီးခြင်းကိုလည်း မပိတ်ပင်ခဲ့ပါ။ သူ့ဘာသာ မရဲဟရဲ စမ်းသပ် တီးခတ်နေတတ်ရရှာပါသည်။ ခုအခါမှာ သူ့အလိုကို အားပေး လိုက်လျောရ ပေမည်။

“ဟာ မင်းကြိုက်တဲ့ ဘာသာတွေက သိပ်ကောင်းပါလား။ တရုတ်ပြည်မှာ ဆိုရင် ကွန်ဖြူးရုပ်ဟာ လူတော်လူကောင်းတွေမှန်သမျှ သချာနဲ့ဂီတရဲ့ သဘောကို ခံစားတတ်သိရမယ်လို့ ပြည်သူလူထုကို တိုက်တွန်းခဲ့တယ်”

“အဲဒီဘာသာတွေဟာ သိပ်လိုက်ဖက်ညီတယ်မေ့ရဲ့။ နှစ်ဘာသာစလုံးက တိကျတဲ့ သဘော စိတ်ကူးနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်လို့ရတဲ့ သဘောရှိတယ်”

“မင်းဘဝကို ဂီတနယ်ထဲမှာပဲ ဖြုပ်နှံဖို့ စဉ်းစားထားသလား”

“ကျွန်တော်က သိပ္ပံပညာရှင်ဖြစ်ချင်တာ မေ့မေ့ရဲ့။ သိပ္ပံပညာဟာလဲ တိကျတဲ့သဘော၊ စိတ်ကူးနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရတဲ့သဘောရှိတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ် မင်း စိတ်ကူးကို မင်းအဖေသာ ကြားရင် သူ ခမ်းသာမှာပဲ”

ရယ်နီက ဘာမှပြန်မပြောပါ။ သူ့အဖေအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားထပ်လာလျှင် သူ့သည်လိုပဲ မထုံတက်တေး။

“ကဲ...ကဲ... မင်းသူငယ်ချင်း ဂျော့ချ်ဘိုဝင်ရဲ့ ညီမအကြောင်း အမေ့ကို ပြောပြပါဦး”

ကြည်စားသလိုလို တကယ်လိုလိုနှင့် ကျွန်မမေးလိုက်ပါသည်။ သူ့အဖေ အကြောင်း ကြားလိုက်ရလို့ သည်ကောင်ငြိမ်ကျသွားသဖြင့် စကားလွဲလိုက်ခြင်း

သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျော့ချ်ဘိုဝင်၏ နှမအကြောင်း ကျွန်မစိတ်မဝင်စားပါ။ ရယ်နီသည် ကျွန်မကိုမကြည့် မိးဖိုကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်မကို ပြန်မေးပါသည်။

“သူ့ရဲ့ ဘာအကြောင်းလဲ”

“ဪ သူကချောရဲ့လားလို့ပေါ့”

“မချောဘူး ဒါပေမဲ့ ယဉ်တယ်”

“အရပ်ရှည်သလား ပုသလား ပြီးတော့ ဝိုင်တိုင်တိုင် နေတတ်သလား ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း နေတတ်သလား”

“အရပ်ရှည်တယ် ကြည်ကြည်လင်လင် နေတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်တယ်”

“အမေ့လို မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မကို ပျတ်ခနဲကြည့်ပြီး သူ့ကောင်မလေးနှင့် ယှဉ်ကြည့်နေပုံရပါသည်။ ပြီးတော့ မိးဖိုကို ပြန်ငေးနေပြန်သည်။

“မင်း သူ့ကို သိပ်သဘောကျတာပဲလား ရယ်နီ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး သိလဲမသိချင်ဘူး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ကျွန်တော် အချစ်နာကျရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်”

“အေးလေ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ စဉ်းစားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စကားပြောစရာ ကုန်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ခုအတိုင်းဆက်ပြီး ဝေ့လည်ကြောင့်ပတ် လုပ်မနေနိုင်တော့ပါ။ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ကျွန်မပြောချင်သော စကားကို စလိုက်ပသည်။

“ရယ်နီ မင်းအဖေအကြောင်း စကားနည်းနည်း ပြောချင်တယ်ကွယ်”

ရယ်နီ၏မျက်နှာသည် ဆတ်ခနဲမော့လာပါသည်။ စိတ်မပါသလိုလို စိတ်ဝင်စားသလိုလိုနှင့် ကျွန်မကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“သူ့ဆီက စာလာသလားမေမေ”

“ခုနောက်ပိုင်းဆို သူ့ဆီကတွင် ဘယ်ကမလဲ၊ အေး...သူ့ဆီက နောက်ဆုံးစာ၊ အရေးလဲအကြီးဆုံးစာ ရောက်လာတာတော့ ကြာပါပြီ”

“စာရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ အသိမပေးလဲ”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းဟာ သိပ်နုနယ်သေးတယ်၊ မင်း နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီစာဖတ်ပြီး မင်းဟာ မင်းအဖေအပေါ် အပြစ်တင်ဖို့ပဲ သိမှာပဲ”

“သူ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“နေဦး အမေရှင်းပြမယ်”

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီနှင့်ကျွန်မ စတွေ့သည်မှစ၍ ရှင်းပြသည်။ ဘယ်လို ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်ကို ပြောပြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ပထမဆုံးအချစ်ညကိုတော့ ကျွန်မ ပြောမပြပါ။ ပထမဆုံး အချစ်ညအကြောင်းသည် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီနှစ်ဦး တည်းသာဆိုင်သော စိတ်ကူးရတနာကြွတ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်သူမှ ဖွင့်ကြည့်မရပါ။ ကျွန်မသည် ရယ်နီကို “ပီကင်း” အကြောင်း လည်း ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဟောသည့် ကျဉ်းမြောင်းသည့် ဗားမောင့်ရွာ ကလေးမှာ စတင်ချစ်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်မတို့ အချစ်လေးနက်သလောက် အတိုင်းအဆ မရှိ ကျယ်ဝန်းစွာ ဘဝကို တန်ဆာဆင်နိုင်ခဲ့ကြောင်းလဲ ပြောပြပါသည်။

“ရယ်နီ... အဲဒီလို အချစ်မျိုးတွေ လောကမှာ ရှိသေးတယ်ကွယ်၊ အမေအမေ မင်းအဘွားဆိုရင် မင်းအဖေကို ငါ ယူမယ်ဆိုတော့ ဘာပြော တယ်မှတ်သလဲ” ညည်းတစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာပါတဲ့၊ အေး မင်းအဘွား စကားမှာ သွားတယ်၊ အမေမှန်တယ်သား၊ အမေတို့ဟာ ချစ်သလောက် စိတ်ချမ်း သာခဲ့ရတယ်၊ ဒီမှာရယ်နီ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်ဆိုတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းအဖေ တစ်ခါကပြောတာကလေး အမေမှတ်မိသေးတယ်၊ တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဟာ ပြီးပြည့်စုံတာထက်တောင် လွန်နေသေးတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တို့ အိမ်ထောင်ရေး တို့ဘာသာ ဖန်တီးခွင့်ရှိပြီး ဘယ်မျိုးရိုး အစဉ်အဆက်ရဲ့ဩဇာ ဆက်ရောက်မှု အတည်ပြုမှုမှ မပါခဲ့လို့ပဲတဲ့”

“အမေဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

“အမေဆိုလိုချင်တာက ခုလို တို့နဲ့ မင်းအဖေ တကွတပြား ဖြစ်နေရတဲ့ အကြောင်းရင်းမှာ အမေရော မင်းအဖေရော အပြစ်မရှိကြဘူးဆိုတာပဲ၊ တကယ် တော့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ခွဲခြမ်းခွဲခြမ်း လုပ်တတ်တဲ့ သဘာဝသာမရှိဘူးဆိုရင် ငါတို့ဟာ ခုဆိုရင် ပီကင်းမှာပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြရမှာ”

“ခုကော ဘာဖြစ်လို့ နေလို့မရမှာလဲ”

“မမေးနဲ့ရယ်နီ၊ မင်းသိရက်သားနဲ့ ဘာလို့မေးရသလဲ၊ ငါဟာ အမေရီကန်

မ၊ မင်းအဖေဟာ တရုတ် အမေရီကန် ကပြား၊ ဒါကို မင်းသိသားပဲ၊ အေး... ဒါပေယ့် ငါတို့မှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ အမေရီကန်ဖြစ်ပြီး၊ သူ့ဘာသာ သူတရုတ်ကပြားဖြစ်နေတာ ငါတို့အပြစ်လား၊ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ခွဲခြမ်းခွဲခြမ်း လုပ်တတ်တဲ့ သဘာဝလှိုင်းကြမ်းရဲ့ဒဏ်ကို ငါရော မင်းအဖေပါ သက်သက်မဲ့ ခံလိုက်ရတာ”

“လှိုင်းကြမ်း အပုတ်ခံရတာချင်းတူတူ၊ သူက ဘာလို့ တရုတ်ပြည်မှာ နေခဲ့ရသလဲ”

“သူ တရုတ်ပြည်မှာ နေကိုနေခဲ့သင့်လို့”

“ဘာလို့လဲ”

ရယ်နီမျက်နှာသည် သူ့အဖေအပေါ် အခဲမကျေနိုင်ဖြစ်နေမှန်း သိသာလှ ပါသည်။

“ဒီမှာ ရယ်နီ သူ့ဒုဒိမှာ မင်းကို စကားပြောဖို့အတွက် ရှိမနေတော့ ငါကပဲ သူ့ကိုယ်စား ကာကွယ်ပြောရမှာပဲ၊ မင်းဟာက တစ်ခါလားလဲဒီဘုတာပဲ ဆိုက်ချင်နေတယ်၊ မင်းခုလောက်တောင် အပြစ်ရှာချင်နေရင် မင်းအဖေကိုအရင် အပြစ်မရှာနဲ့၊ မင်းအဘိုး ဘာဘာကို အရင်အပြစ်ရှာ၊ မင်းအဘိုးဟာ သူတကယ်လဲ မချစ်ဘဲနဲ့ မင်းရဲ့တရုတ်အဘွားကို လက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့လူ၊ မင်း...ပြောသလို မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သဘောနဲ့သာ ကြည့်ကြကြေးဆိုရင် မချစ်ဘဲလက်ထပ်တာဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ တားမြစ်ချက်ကို ဖောက်ဖျက်တာပဲဟင်”

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး ရယ်နီအဘွား၏ ရုပ်ပုံကို သွားထုတ်ယူခဲ့ပါသည်။ ထိုရုပ်ပုံကို ရယ်နီအား ထပ်ပြရင်း သူ့အဘွား “ဟန်အလင်း” အကြောင်း၊ သူ့ဘဝကို တရုတ်ပြည်၏ သမိုင်းမှာ ဘယ်လို မြှုပ်နှံခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“သူ့လင်သားရဲ့မေတ္တာကို မရခဲ့တဲ့ မင်းအဘွားဟာ သူ့ကိုသူ တိုင်းပြည် အတွက် ပုံအပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ သူ့တာဝန်ပဲလို့ သူ့နားလည်ခဲ့တယ်၊ အချစ် မခံရဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေတဲ့ လူတွေဖြစ်တတ်တဲ့သဘောပဲ၊ အေး အဲဒီစိတ်မျိုး မင်းအဖေမှာ စွဲကပ်နေပြီ၊ သူဟာ သူ့ရဲ့ ကပြားသွေးအတွက် လူတွေရဲ့ အချစ်မခံရမှာ ကြောက်နေတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ သူ့နိုင်ငံကို သူ့ရွာစို့ ပထမကြိုးစားတော့တာပဲ၊ မင်းကော ဘာထူးသလဲ ရယ်နီ၊ မင်းမှာလဲ မင်း အဘွားရဲ့စိတ်မျိုး ပါလာတာပဲ မဟုတ်လား ဟင်...”

“အဘွားဟာ အဘိုးကို ချစ်ရဲ့လားမေမေ”

“သိပ်ချစ်တာပေါ့ ရယ်နီ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆင်းရဲ ဒုက္ခခံနိုင်တာကလား၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်လွန်းမက ချစ်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတတ်တယ်ရယ်နီ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြု မခံရဘူးဆိုရင်တော့ ပေါက်ကွဲတတ်တာပဲ၊ အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြု မခံရလို့ ပေါက်ကွဲမှုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးမားဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ မေမေရဲ့အချစ်ကို အသိအမှတ်မပြုဘူး မဟုတ်လား”

သူ့စကားကို ကျွန်မ လက်မခံပါ၊ ကျွန်မ သူ့စကားအတွက် ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။

“အမေ့အချစ်ကို သူ အသိအမှတ်ပြုတာပေါ့ကွယ်၊ တို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူအမေ့အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုရမှာပေါ့၊ တို့ဟာ တစ်ယောက်ဘဝကို တစ်ယောက်နားလည်ပြီး ကရုဏာသက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အချစ်ဆိုတာ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အမြဲရှိနေမှာပဲ”

ရယ်နီသည် ကျွန်မကို မြင်တတ်လေပြီ။ မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် မဟုတ်တော့ဘဲ အချစ်နဲ့မှ အချစ်ကျွန်သဖွယ် တစ်ဝဲလည်နေရရာသူ မိန်းမသား တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်တတ်နေပေပြီ။ ရယ်နီသည် အချစ်၏ကျေးကျွန်မိန်းမသား တစ်ယောက်ကို ယခင်က မြင်ဖူးခဲ့ဟန်မတူပါ။ သူသည် ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေ ရှာပါသည်။

“မင်းအဖေရဲ့စာ မင်းကို ပြဖို့အချိန်တန်ပြီသား”

ပိတ်ထားသော အံဆွဲထဲမှ ပိတ်ထားသော သေတ္တာကလေးကို ထုတ်ယူဖွင့်ရိုက်ပြီး ချိတ်ပိတ်ထားသော စာတစ်စောင်ကို ယူ၍ ရယ်နီအား ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုစာသည် ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသောစာ။ ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ။

ရယ်နီသည် ပိတ်ထားသော ချိတ်ကို ခွာ၍ ကတုန်ကရင်သောလက်ဖြင့် စာအိတ်တွင်းမှ စာကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဖတ်ကြည့်လေသည်။ ကျွန်မသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ရင်း သူ့စကားကို စောင့်နေပါသည်။ ရယ်နီသည် စာကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စဉ်းစဉ်းစားစား ဖတ်ကြည့်ပါသည်။ စာအိတ်ထဲသို့စာရွက်ခေါက်ကလေး ပြန်ထည့်ပြီး စားပွဲပေါ် အသာချထားလိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မေမေ”

“အေး... အဲဒီ တရုတ်အမျိုးသမီးကလေးကို အမေ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ။ အမေ သူ့ကို သဘောပေါက်တဲ့အကြောင်း မင်းအဖေ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း အတွက် ဆိုရင် အမေ ဘာမဆို စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့အကြောင်းတွေလဲ အမေရေးပေးလိုက်တယ်၊ နေဦး အဲဒီ မိန်းကလေးဆီကလာတဲ့ စာလဲ မင်းကို ပြရဦးမယ်”

ကျွန်မသည် “မိလင်း” မှပေးသောစာများကိုလည်း ရယ်နီအား ပေးလိုက်ပါသည်။ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ဖတ်ပြီး ကျွန်မကို ပြန်ပေးပါသည်။

“အဲဒီ မိန်းမအကြောင်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဖေက ဘာပြုလို့ အဲဒီမိန်းမကို ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လက်ခံထားရမှာလဲ”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့နေရာ “ပီကင်း” မှာ သူ့ဘယ်လောက်အထိ အကြပ်အတည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသလဲဆိုတာ တို့မှ မသိနိုင်တာပဲကွယ်”

“မမေးနဲ့ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုပဲ ကျွန်တော် ထပ်မေးရဦးမယ် မေမေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ပီကင်းမှာနေခဲ့ဖို့ သူဘာလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလဲ ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်လွန်းလို့ပါ”

“ဪ...မင်းဟာ ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်တဲ့အထိ မင်းအဖေကို မချစ်တတ်သေးပဲကိုး”

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်မေမေ၊ ဒါ သိပ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရယ်နီသည် ဖြုတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားကို လျှောက်သွားပါသည်။ သူသည် အပြင်ဘက်ကညာကို ငေးကြည့်နေပါသည်။ အတန်ကြာမှာ ကျွန်မဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီ-

“မေမေ ကျွန်တော့်မှာလဲ ပြောစရာစကားတွေရှိတယ်၊ အယ်လီဂရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ပီကင်းကို ထွက်ပြေး ချင်စိတ်တောင် ပေါက်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်အဘွားဟာ တရုတ်မဖြစ်လို့မို့ အယ်လီဂရာတို့က ကျွန်တော့်အချစ်ကို အသိအမှတ် မပြုတာဆိုတာ ကျွန်တော်က တရုတ်ပြည်မှာပဲ - သွားနေသင့်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခုနားလည်ပြီ မေမေ၊ ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် မေမေနဲ့ပဲနေတော့မယ်၊ မေမေနေတဲ့ မြေကြီးဟာ ကျွန်တော့်မြေကြီး၊ ကျွန်တော့် နိုင်ငံ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီပြင်နိုင်ငံ ဒီပြင်မြေကြီး မရှိတော့ဘူး”

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခုန်သလောက် ကျွန်မစကားများသည်လည်း ခုန်၍

ထွက်လာပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ သား မင်းဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ မင်းအဖေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး မင်းမဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ ရယ်နီရယ်”

“ကျွန်တော် အဖေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာမဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မေမေကို လိုက်လျောပြီး ဆုံးဖြတ်တာ မေမေအတွက် ဆုံးဖြတ်တာ”

ရယ်နီသည် ကျွန်မထံသို့ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်မပါးကို ညင်ညင် သာသာ ငဲ့၍ နမ်းပြီး လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

ရယ်နီသည် တကယ်ပဲ စဉ်းစဉ်းစားစား ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူသည် မဆုံးဖြတ်နိုင်သော ကာလတွင် မည်မျှ ဒုက္ခ ခံစားခဲ့ရသနည်း။

သူသည် အဖေနိုင်ငံနှင့် အမေနိုင်ငံကြား မျက်ရည်ပင်လယ်တွင် တချာချာလည်ခဲ့ ရသည်။ ခုတော့ သူသည် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မနိုင်ငံကို ရွေးချယ်လိုက်လေပြီ။

ဂျယ်ရီရယ် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ရှင် နောက်ထပ် သားတစ်ယောက်ရဖို့ ကျွန်မဆုတောင်းပေးပါမယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးပိုင်တဲ့ သားကို ကျွန်မက

လှယူလို့ရမယ် ထင်သလား ဂျယ်ရီ။ ရယ်နီဟာ သူ့ဘဝကိုသူ ဆုံးဖြတ်တာပါ။ ကျွန်မရှင်ရဲ့နောက်ကို ပီကင်းထိကောက်ကောက်ပါ လိုက်ခဲ့သလို ရှင် အခု

ပီကင်းကနေ ကျွန်မတို့ နောက်ကို လိုက်မလာခဲ့သလို ရယ်နီလည်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် နဲ့သူ မှန်ပါတယ် ဂျယ်ရီ။

တယ်တော့ ဟော့သည် ဗားမောင့်ရွာကလေးရယ်၊ တောင်တန်းကြီးတွေ ရယ်၊ ကျွန်မတို့အဖေဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးရယ်ဟာ ဘူမိနက်သန် မဟုတ်

ပါလား။ ကျွန်မဘဝတွင် လသာလာပါပြီ။ နေဝင်လျှင် လထွက်စမြဲ မဟုတ် ပါလားရှင်။

ရယ်နီ ထွက်သွားပြီး အတန်ကြာအောင်ပင် မီးဖိုကလေးနံဘေးမှာ ကျွန်မ ထိုင်နေပါသည်။ ကျွန်မ ဦးနှောက်နှင့်ကျွန်မစိတ်သည် ပေါ့ပါးလန်းဆန်း

သွားပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မနိုင်ငံတွင် အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ကြာကြာမနေ ရတော့ပါ။ ရယ်နီသည် ကျွန်မထံသို့ တစ်နေ့နေ့ ပြန်လာပြီး ကျွန်မနှင့်

အတူနေတော့မည်။ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။

ယခုတိုင် ဂျယ်ရီကို စိတ်ထဲမှ ပျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားမရပါ။ ခရစ္စမတ်အပြီး လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီမို့ ရယ်နီသည် ကောလိပ်တွင် နှစ်ကုန်တော့မည်

ဖြစ်သည်။ သည်အတောအတွင်း “ဆမ်”သည် အိမ်သို့ နှစ်ခေါက် ရောက်လာ ပါသေးသည်။ သည်နေ့လည်း နယူးယောက်သို့လာရင်း ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်မထံ

ရောက်လာပြန်သည်။ သူ အိမ်သို့ ရောက်တိုင်လည်း ကျွန်မကို ဂျယ်ရီနှင့် ကွာရှင်းပစ်ရန်သာ တွင်တွင်ပြောတတ်ပါသည်။ သည်နေ့မနက်လည်း ရောက်

မဆိုက်ပင် ထိုကိစ္စကို စလာသည်။ “အယ်လစ္စဘက်ရယ်၊ ဟို ပီကင်းကလူကို ကွာရှင်းပစ်လိုက်စမ်းပါဗျာ၊

သူဟာ ခင်ဗျားအဖို့ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကွာရှင်းနိုင်ဘူး ဆမ် သူနဲ့ ကွာရှင်းစရာ အကြောင်းလဲ မရှိဘူး၊ သူ ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်”

“ဘာလဲ အဝေးရောက်အချစ်လား”

“သူ့အချစ်ဟာ အဝေးမရောက်ပါဘူးလေ”

“ဒါကို အဝေးရောက်အချစ် မခေါ်ရင် ဘယ်လိုခေါ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး”

ဒါပေါ့လေ သူ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ သူသည် မှန်းဆရုံသာ တတ်နိုင်ပါ၏။ သူသည် ဂျယ်ရီနှင့်လည်း မဆုံဘူးပါ။ ကျွန်မနှင့်လည်း ဂျယ်ရီနှင့်ကျွန်မ၏

အချစ်အကြောင်းကို မပြောဘူးပါ။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မတို့ အချစ်အကြောင်းကို သူ့အားမပြောလိုပါ။

“ဂျယ်ရီနဲ့ ကျွန်မဟာ ကင်းကွာမနေကြပါဘူးလေ၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန် အခါအရ ခွဲခွာထားခံနေရတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ သူ့အဖေဟာ အမေရိကန် တစ်ဟောက်ပဲဟာ တကယ်ဆို သူ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ဒီကို ပြန်ခဲ့ဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဒီမြေဒီရေဟာ သူ့အိမ်၊ သူ့ရာ၊ သူ့ဌာနေမှ မဟုတ်တာပဲ”

“ဟာဗျာ ဒီမှာလဲ သူ့အဖို့ ပီကင်းမှာလို တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုမှာ အလုပ် ရနိုင်သားပဲ”

“ကျွန်မပြောတဲ့ ဌာနေဆိုတာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ရပ်တည်နိုင်ရုံကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဆမ်၊ သူ့နှလုံးသားနဲ့ သူ့ဝိညာဉ်ကပါ နေနိုင်မယ့် ဌာနေကို ပြောတာ၊ သူ ဒီမှာ မနေနိုင်ပါဘူးရှင်”

“ဪ...လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျား သူ့ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေ

တုန်းကိုး”

“ဆဲမ်သည် ကျွန်မ ခံနိုင်ရည် မရှိနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိနိုင်ဘူးလားဗျာ် ဟင်”

“အို... ဆဲမ်ရယ် မဟုတ်တာပဲရှင်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ်”

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံး အသက်မရှုမီအောင်ပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကတုန်ကရင် ကြည့်နေမိကြပါသည်။ ဆဲမ်သည် သူ့ကိုယ်ကို ကျွန်မထံသို့ ယိမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်ရပါသည်။

“အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ ဆဲမ်”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးသလား”

“ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး ဒါပေမဲ့”

ထိုနေ့ညက ဆဲမ်သည် အိမ်မပြန်ဖြစ်တော့ပါ။ အကြောင်းမှာ သူနှင့် ကျွန်မတို့၏ကိစ္စနှင့် လုံးဝမဆိုင်ပါ။ အထက်ပါစကားကို ကျွန်မပြောလိုက်သည့် အချိန်မှပင် အူပေါ်ထပ်ဆီမှ ဘာဘာလဲကျသွားသောအသံကို ကြားလိုက်ရပြီ။ ကျွန်မတို့ဘာဘာအခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘာဘာ၏အခြေအနေကို မြင်လိုက် ရသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့သည် ရယ်နီထံသို့ အမြန်လာရန် သံကြိုးရိုက်လိုက်ရလေသည်။

ဘာဘာသည် တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးနှင့်ပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် စောစောက ကျွန်မနှင့် ဆဲမ်ပြောနေကြသော စကားများကို ဘာဘာဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှအထိ ကြားသွားသလဲမသိဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဆဲမ်သည် ဘယ်လောက်ကျယ်လောင်စွာ စကားပြောနေမိကြသနည်း။ စွဲနိုင်သည်မှာ ဘာဘာသည် အောက်ထပ်သို့အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် ဆင်းရန် ကုလားထိုင်ပေါ်မှအဆင်းတွင် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘာဘာသည် ရုစွမတ် ကာလတည်းက သူ့အခန်းထဲမှာပင် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက် ငိုခြင်း မရှိတော့ပါ။ ဘာဘာသည် ခု ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲလျက်သား။ သူ့ ခေါင်းသည် မီးဖိုအုတ်ခုံ နှုတ်ခမ်းစွန်းပေါ်မှာ သူ၏တရုတ်ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်လျက်

သားနှင့်ပါ။

ဘာဘာဆုံးရှာပြီကောကွယ်။

ရယ်နီသည် အသုဘကိစ္စအတွက် အချိန်မီ ရောက်လာသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ထဲမဟုတ်။ သူနှင့်အတူ အရပ်ရှည်ရှည်ကြည်ကြည် လင်လင်နှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါလာပါသည်။ ကောင်မလေး၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် သိမ်မွေ့ညင်သာလှသည်။

“မေမေ ဒါ မေရီဘိုဝင်ပါ”

“ဟုတ်လား ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ တကယ့်မေရီနတ်သမီးကလေး ကျနေတာပဲ”

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မေရီကို နမ်းချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မသည် မေရီ၏ နုထွေးသော ပါးစုံကလေးကို ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်ပါသည်။

“ရယ်နီ သားကကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ မေရီဟာ သာမန်မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး”

သူတို့ချစ်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိပါသည်။ ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ ချစ်ကြသည်ကိုလည်း ကျွန်မမြင်နိုင်သည်မို့ ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာ ရပါသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် ဆွဲခေါ်ပြီး ဘာဘာလဲလျောင်းနေရာ အပေါ်ထပ်ဆီသို့တက်ခဲ့ပါသည်။ ဘာဘာသည် သူ၏ အပြာ ရောင်တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးဖြင့် ဖြူလှသော အိပ်ရာခင်းပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာပင် လဲလျောင်းနေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘာဘာ၏ ခြေထောက်တွင် သူဝတ်နေကျ ကတ္တီပါတရုတ်ဖိနပ်အမဲကို ဝတ်ဆင်ပေးထားပါသည်။ ယောက်ျားသားချင်းသာ ပြုအပ်သော ကိစ္စမှအပ ကျွန်မလည်း ဘာဘာကို သူ့ကိုယ်ပိုင်အခန်းတွင်းမှာပင် အစစ ကျွန်မပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဘာဘာကို ကျွန်မနားအလည်ဆုံး မဟုတ်ပါ လားရှင်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ယုက်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကြားမှာ “ပြောင်းလွဲ ခြင်း” ဟူသော သူ့အဖန်တလဲလဲ ဖတ်နေကျ တရုတ်စာအုပ် နှမ်းနှမ်းကလေးကို ညှပ်ထားပေးသည်အထိပင် ဖြစ်ပါသည်။

မေရီသည် ကျွန်မတို့နောက်မှ ရိုရိုကလေး လိုက်လာပြီး ဘာဘာကို ရပ်ကြည့်နေပါသည်။ ပြီး ရယ်နီကိုလှည့်၍ ပြောပါသည်။

“အိပ်နေသလား အောက်မေ့ရတယ် ရယ်နီရယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး လှလိုက်တာ၊ ရယ်နီ မင်း ကိုယ့်ကို မင်းအဘိုး ဒါလောက်လှမှန်း တစ်ခါမှ

မပြောဘူးပါလား”

“ကျွန်မသည် မေရီ၏စကားကို သဘောကျသွားသည်နှင့်။

“ဟုတ်တယ်မေရီ၊ မသေခင်ကဆို တစ်ခါတစ်ခါ အခုထက်တောင် လှသေးတယ်”

မေရီသည် ရယ်နီအနားသို့ လျှောက်သွားပြီး ရယ်နီ၏ လက်ကိုကိုင်၍ သူ့ပါးမှာ အပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအချင်းအရာကို မြင်သောအခါ မေရီအပေါ် ကျွန်မသမီးကလေး အလားပင် ချစ်ခင်မိပါတော့သည်။

“ရယ်နီ တို့ဘာဘာကို ဒီမှာပဲ သပြီဟန်ကြရအောင်”

“ကောင်းတယ် မေမေ ဒီမှာပဲ သပြီဟန်ကြရအောင်”

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အိမ်နီးနားချင်းအချို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်နောက်ဖေးဘက် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်ရှိ ထင်းရှူးပင်စုစုကလေးရှိရာသို့ ကျွန်မတို့မိသားစု မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အပါအဝင် အိမ်နီးနားချင်းများပါ အတူတူ သွားကြပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ဘာဘာကို ဖြုပ်နှံသပြီဟန်လိုက်ကြပါသည်။

“မက်”သည် တွင်းတူသည်ကိစ္စမှအပ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးရှာပါသည်။ ဘာဘာ၏ မြေပုံဘေးတွင် အမှတ်တရအနေဖြင့် ထင်းရှူးကိုင်းကလေးများကို အစီအရီ ပျိုးလိုက်ပါသည်။ မက်၏စနိုးသည်က ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန် ကျွန်မအိမ်တွင်ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ရွာ၏ သာရေးနာရေးကိစ္စအတွက် အမြဲတမ်း ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသော မန်ချက်စတာမြို့မှ တရားဟောဆရာကိုပင်ခေါ်၍ ခရစ်ယာန်ဓမ္မသတ်ကျမ်းစာသစ်ကို ဘာဘာ၏အသုဘတွင် ရွတ်ဖတ်စေပါသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုကျမ်းစာသစ်ပါ အကြောင်းအရာများ၊ တရားဓမ္မများသည် အာရှတိုက်၏အတွေးအခေါ်မှတစ်ဆင့်လာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကွန်ဖြူးရှပ်၏ အတွေးအခေါ်မှလာခြင်းဖြစ်တန်သည်ဟု ဘာဘာက ကျွန်မကို ပြောဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာဘာက ပြောပါသည်။ သခင်ယေရှုဟာ သူငယ်စဉ်က နီပေါနိုင်ငံကို ရောက်ဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အာရှတိုက်မှ ဗုဒ္ဓနဲ့ ကွန်ဖြူးရှပ်တို့ ပေါ်ပေါက်ပြီးပြီမို့ သူ့တရားတွေဟာ ဗုဒ္ဓနဲ့ ကွန်ဖြူးရှပ်ရဲ့ ဩဇာမကင်းလှဘူး၊ အေး...ဒါဟာ ကောလဟလလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

မည်သို့ပင်ရှိစေ ဘာသာသည် သခင်ယေရှု၏ ခရစ်ယာန်ဓမ္မသတ်ကျမ်းသစ်များသည် အာရှတိုက်မှ တွေးခေါ်ရှင်ကြီးများ၏ ဩဇာမကင်းဟု

ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ဟော ခုတော့ သူ့ အသုဘမှာ ထိုတရားစာများကို ရွတ်ဖတ်နေလေပြီ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော လေထုအတွင်းဝယ် ဓမ္မတရားသံသည် လွင့်ပျံ့လျက်ရှိရာ ဗားမောင့်သားများသည် ဘုရားသခင်၏ ကြည်ညိုဖွယ်သော စကားသံများပါ တကားဟူ၍ အောက်မေ့ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြ၏။ ဗားမောင့်သားတို့သည် ယေရှုခရစ်ကို ဘုရားသခင်ဟုပင် မှတ်ယူကြလေသည်။ အမှန်တကယ်တော့မူ ဘာဘာ၏အဆိုအရ ထိုဓမ္မသတ်ကျမ်းသစ်တို့သည် နောင်တော်နောင်တော် ဘုရားသခင်များ၏ စကားများသာတည်း။ ကျွန်မသည် ဘာဘာမှတစ်ဆင့် ထိုဓမ္မသတ်သစ်များနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်မျိုးတမည် ကြားဖူးခဲ့ရလေရာ ကျွန်မကြားဖူးသည့် အကြောင်းကို ဗားမောင့်သားများအား မည်သို့ပြန်ပြော၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူတို့သည် ကျွန်မစကားကို နားမလည်နိုင်သည့်အပြင် အငြင်းအခုံပဋိပက္ခများပင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအကြောင်းကို လျှို့ဝှက်၍သာ ထားရပါတော့မည်။ ကျွန်မတို့၏ ဗားမောင့်ရွာကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းသောဒေသ ပါတကား။ သို့ပေမင်္ဂလည်း ကျွန်မ၏နေအိမ်ဌာန မဟုတ်ပါလား။

ဘာဘာ၏ဈာပနမှ ကျွန်မတို့ပြန်လာကြသောခါ “ဆဲမ်”ရော “ဘရစ်”ပါ ကျွန်မကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုစိုက်ကြပါသည်။ တကယ်တော့သူတို့စိုးရိမ်ကြီးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ပထမတွင် ဘာဘာကို မီးသပြီဟန်ပြီး သူ့ပြာအိုးကို ဂျယ်ရီရှိရာ ပီကင်းသို့ ပို့ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးပါသေးသည်။ ပို့ပေးရန်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်သောကိစ္စပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့သည်။ တရုတ်ပြည်မှ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရသူများပင်လျှင် မိမိတိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးရှိရာအရပ်ဖြစ်သော တရုတ်ပြည်တွင်သာ ပြန်လည်၍ ခေါင်းချချင်တတ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဘာဘာကိုယ်တိုင်၌က သူ့အလိုဆန္ဒအရသာလျှင် တရုတ်ပြည်မှ ခွဲခွာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီး ခုအချိန်တွင် သူ၏အရိုးပြာအိုးကိုပင် တရုတ်ပြည်က လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။ ဘာဘာကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော တရုတ်ပြည်သည် ရှေးတရုတ်ပြည် သို့မဟုတ် ကွန်ဖြူးရှပ်ဩဇာကြီးမားစဉ်က တရုတ်ပြည် မဟုတ်ပါလားရှင်။

သပြီဟန်ရေကိစ္စပြီးသောအခါ ကျွန်မတို့သည် ဧည့်သည်များနှင့်အတူ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ ဝတ်စုံအနက်ဖြင့် ပြာရာခတ်နေ

သော "မစွမက်" ကို တွေ့ရပါသည်။ ဧည့်သည်များ ကျေးမွေးဧည့်ခံရန် အလုပ် ရွတ်နေရာပါသည်။

ဘာဘာကိစ္စအတွက် ကျွန်မရော ရယ်နီရော ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်း မပြုကြပါ။ လောကဝံကို ရင်ဆိုင်ခြင်း၏ အဆုံးသတ်အတွက် ပူဆွေးငိုကြွေးရန် မလိုအပ်ပါ။

ဧည့်သည်များနှင့်အတူ စားကြသောကြောင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် စကားပြောနေကြပါသည်။ ဘာဘာအကြောင်းကို သိပ်မပြောဖြစ်ကြဘဲ၊ ကျွန်မတို့ ရွာကလေး၏ ထွေရာလေးပါးအကြောင်းများကိုသာ ပြောဆိုဖြစ်ကြပါသည်။ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲမမှန်ပုံ၊ အဓိကစိုက်ပင်ဖြစ်သောသကြားပင်များ၏ အခြေအနေစသဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာပြောဆိုပြီး ဧည့်သည်များ ပြန်သွားကြ ပါကော့သည်။

ဘရစ်တစ်ယောက်ထဲသာ ကျွန်မအနားမှာ ကျန်ရစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ခတ်နေပြီးမှာ...

"ဘာဘာအတွက် ငိုစရာအကြောင်း မရှိပါဘူးလေ"

"ဘယ်သူ့အတွက်မှ ငိုစရာအကြောင်း မရှိစေချင်ဘူးဗျာ"

ကျွန်မသူ့ကို ခုအချိန်မှာ ဘာမျှပြန်မပြောချင်ပါ။ တကယ်တော့ဘာဘာ ဆုံးပါးသွားခြင်းသည် ကျွန်မ၏အတိတ်ကာလမှ ဖြစ်ရပ်များပါ ကုန်ဆုံးပျောက် ကွယ်သွားခြင်း၏ နိမိတ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ချစ်သူနိုင်ငံ ချစ်သူအိမ် ချစ်သူကာလများသည် ဘာဘာမှတစ်ဆင့် ကျွန်မစိတ်တွင် ချိတ်တွယ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ရာတွင် ဘရစ်ကတော့ ကျွန်မသည် ပီကင်းကိုပင်တသသဖြစ်နေဦးမည် ဟု စိုးရိမ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးပြ လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို သူနမ်းချင်နေသော အမူအရာပေါ်လွင်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ၏မီးခိုးရောင် မျက်လုံးများက ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို ကြည့်ရင်း တငွေငွေတောင့်တနေကြပါသည်။ သို့ပေမင် ကျွန်မအနမ်းမခံချင်သေးပါ။ ခုလောလောဆယ်တွင် ဂျယ်ရီမှလွဲ၍ အဘယ်မည် သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ နှုတ်ခမ်းနှင့်မျှ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို အထိမခံ ချင်သေး ပါရှင်။

ညနေစောင်းသောအခါ ဆဲမ်ပြန်သွားပါသည်။

နေ့လယ်ခင်းက ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်မနှင့်ဘရစ်နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြော နေစဉ် ဧည့်ခန်းမှ နောက်ဖေးဘက်သွားသော လမ်းသို့ ဆဲမ်ရောက်လာသည် ထင်ပါသည်။ သူသည် ဘရစ်မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် ချက်ချင်း ပြန်လှည့် ထွက်သွားဟန်တူသည်။ သူ့ခြေသံကို ကျွန်မကြားလိုက်သည်။ အတန်ကြာ ဘရစ်ပြန်သွားမှ သူ့ကျွန်မကို လာနှုတ်ဆက်ပါသည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် သွားစရာရှိသေးသည်ဟု ပြောပါသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မကို လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ဆွဲရမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး

"ခင်ဗျား တစ်ခုခုလိုတာရှိရင် ကျုပ်ဆီချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပါ"

ဆဲမ်သည် စကားဆုံးလျှင် ဆုံးခြင်း ရုတ်တရက် ကျွန်မပုခုံးကို ဆွဲ၍ ကျွန်မကို နမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ သူ့လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်လိုက် ရသည်။

"ခင်ဗျား ဒါမျိုး မကြိုက်ဘူးကိုး"

"ဟုတ်တယ်"

"နောက် ကျုပ် မလုပ်တော့ပါဘူး"

ပြောပြီးပြီးချင်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ သူ့စိတ်ထိခိုက်သွား သည့်အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ကျွန်မ အနမ်းမခံချင်သေးခင် ကျွန်မကို နမ်းသည်ကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါ။ အပျိုမနုထွတ်ထွတ်ကလေးအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ရသောနေ့များသည် ကျွန်မအဖို့ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မသည် ခုအခါ အပျိုမ မဟုတ်တော့ပါ။ အရွယ်ရောက်ပြီးသော မိန်းမဖြစ်နေပါပြီ။ အရွယ်ရောက်ပြီးသော မိန်းမတို့အဖို့ နှုတ်ခမ်းချင်း ထိခန်းခြင်းသည် အရာရာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဘာမှထူးခြားမှုမရှိခြင်းဟူသော အကြောင်းနှစ်မျိုးထဲသာ ရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာဘာနှင့်ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စအားလုံး ပြီးလေပြီ။ ရယ်နီနှင့် မေရီတို့သည် နက်ဖြန်ပြန်ကြမည်။ ကျွန်မသည် တစ်ယောက်ထဲမှ တကယ့်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရဦးတော့မည်။ ရယ်နီနှင့် မေရီတို့ကလည်း ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမည့်အတွက် စိတ်မကောင်းကြပါ။ စိတ်လဲမချကြပါ။ ကျွန်မကတော့ ထိုအကြောင်းကို မစဉ်းစားချင်ပါ။ စဉ်းစားတော့ကော ကျွန်မဘာသိနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်မအိမ်သည် အိမ်နီးချင်းများနှင့် အလှမ်းဝေးလှသည်။ နေ့လယ်ခင်းတွင် ဗားမောင့်ရွာနီးချုပ်စပ်မှ တောတန်းကလေးသည် ပကတိလှပပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံသစ်ပင်များကို ဖြတ်ဖောက်လာသော နေခြည်နုသည် ကျွန်မအိမ်ရာပေါ်သို့ပင် ပြောက်ကျားကျတတ်သည်။ ဟော... ညရောက်တော့လည်း မှောင်လိုက်သည့်ဒေသ၊ တောတန်းလေးလည်း နေ့အခါကနှင့်မတူဘဲ မှောင်ကြီးကျလျက် တိတ်ဆိတ်လှ၏။ တောတန်းကလေး၏ အတွင်းပိုင်းသို့ တော်တော်ရောက်သွားလျှင် သဲနုံးရွံ့နုံးများပင် ရှိသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ထိုတောထဲ လမ်းပျောက်၍ မှုဆိုးများ ပျောက်ဆုံးသွားတတ်သည်ဟု ကြားရသည်။ တစ်ခါတုန်းကလည်း ရကမ္မဒေဝညာရှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျွန်မအိမ်အနီးစပ်ဆုံး တောထဲမှာပင် ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဟု ကြားရသည်။ သည်တောဟောသည်ရှေးဟောင်း အိမ်အိုကြီးထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ နေနိုင်မလားဆိုသည်ကို ကျွန်မ ဘယ်နှယ်သိနိုင်ပါမည်နည်း။

“မေမေ ကျွန်တော် ကောလိပ်ကျောင်းက ဆင်းပြီးရင် မေရီနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီအိမ်မှာပဲ မေမေနဲ့အတူ လာနေချင်တယ်”

လက်ထပ်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဤအကြိမ်သည် ရယ်နီက ကျွန်မကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးပေါ့ကွယ်၊ မင်းတို့လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် အမေဝမ်းသာရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအခါကျရင် အမေမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စရာရယ်လို့ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

နာရီအနည်းငယ်မျှသာ မေရီကို ကျွန်မမြင်ရသေးသော်လည်း မေရီသည် ရယ်နီ၏ ချစ်သူအဖြစ် ဇနီးသယ်အဖြစ် ရွေးချယ်သင့်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မသိနေသည်။

အကယ်တည့် ရယ်နီသည် သူ့အဖေရှိရာ တရုတ်ပြည်သို့သွား၍ဖြစ်မည် ဆိုလျှင်တော့ မေရီသည် ရယ်နီနှင့်အတူ လိုက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် အလွန်ချစ်ခင်လွယ်လျက် ချစ်မိပြီ ဆိုလျှင်လည်း မေတတ်သူများ မဟုတ်ချေ။ မေရီသည် ကျွန်မကဲ့သို့သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် သူ တရုတ်ပြည် လိုက်သွားပြီး တရုတ်လူမျိုးများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးလေမှ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ ကွဲကွာကြရသလို သူ ရယ်နီနှင့် တရုတ်ပြည်ကို ကွဲကွာရမည့်အဖြစ်ကို ကျွန်မ မလိုလားပါရှင်။ မေရီသည် ကျွန်မလို မခံစားရသင့်ပါ။

ရယ်နီသည် မေရီကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်းက...

“ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

ကျွန်မသည် မေရီက မဖြေခင် ရယ်နီကို ဝင်၍ ပြောရပါသည်။ ပြောစရာလည်း လိုအပ်ပါသည်။

“ဒီမေးခွန်းဟာ မလိုအပ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းတို့လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်လိုက်ရုံပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မေရီရဲ့ အပေအမေများမှာ မေရီနဲ့ပတ်သက်လို့ အစီအစဉ်တွေ ရှိနေဦးမလားဆိုတာပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေရီဟာ ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မမှာ မိဘမရှိတော့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဆုံးသွားရှာကြပါပြီ၊ ကျွန်မရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အမြွှာအစ်ကို ကျောချီရယ်ဟာ အဘွားလက်မှာ ကြီးလာကြရတာ၊ ခုတော့ အဘွားလဲ ဆုံးသွားပါပြီ”

တစ်ပါးသူတစ်ယောက်၏ အတွင်းရေးကို အလိုလိုသိလိုက်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်မသည် ရယ်နီအတွက် ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ရယ်နီသည် ချစ်သူကြင်ဘက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရာ၌ အဟန့်အတားဖြစ်စေတတ်သော မိဘဘိုးဘွားဟူ၍ သူ့ချစ်သူ၌ပါမလာခဲ့။ ရယ်နီကံကောင်းလေစွဟူ၍ ကျွန်မ ကြည်နူးကျေနပ်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်ပါ။ ကျွန်မဘေးအတွက် ကျွန်မကြည်နူးသွားမိသည်ကို ရိုးသားစွာ ဖွင့်မပြောဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်မနည်းနည်းတော့ ရှက်ပါသည်။ တဆက်ထဲမှာပင် မေရီမိဘမဲ့ဘဝအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ဖွင့်မပြောလိုက်သည်မှာလည်း ကျွန်မရိုးသား ပြောငုံမှန်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ကဲ... မင်းတို့ချင်းညှိပြီးလို့ လက်ထပ်ချင်တဲ့အချိန်ရောက်ရင် ဒီအိမ်မှာပဲ လက်ထပ်ပေးမယ်၊ ဒီအိမ်ဟာ အမေနဲ့ ဂျယ်ရီလက်ထပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ဆိုတော့ မင်းတို့ ဒီမှာ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် အမေဝမ်းသာရမှာပဲ၊ မင်းတို့လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အခါကျရင် မင်းတို့ဒီမှာပဲနေ၊ ဘယ်မှာပဲနေနေ အမေအဖို့ တစ်ယောက်ထဲ နေရလဲ နေပျော်ပါပြီကွယ်”

“ရယ်နီသည် မေရီအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး မေရီလက်ကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့ကျရင် ကိုယ့်အသက် ၂၀ ပြည့်ပြီ အဲဒီနေ့မှာ တို့

လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ကိုယ့်သဘောပဲလေ”

လရောင်သည် ရယ်နီ၏မျက်နှာပေါ်မှ ဖြတ်၍ မေရီ၏ရှည်လျားကျော ရှင်းသော ဆံပင်များပေါ်သို့ ကျရောက်နေပါသည်။ ချစ်သူကို ကြည့်ငေးနေသော ကောင်ကလေးနှင့် ခေါင်းကလေးငုံနေသော ချစ်သူကောင်မလေးတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှပဆုံး ချစ်သူများပါတကား။ ထိုအဖြစ်ကို ဂျယ်ရီသည် မမြင်နိုင်ပါလားရှင်။ ကျွန်မစိတ်သည် ဂျယ်ရီရှိရာသို့ ပျံလွင့်သွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ကို ဂျယ်ရီအထံသို့ ဖြန့်လွှင့်ခြင်း မပြုခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ခုတစ်ခါ ကျွန်မပြန်၍ ကြီးစားကြည့်မိပြန်သည်။ ကျွန်မစိတ်နှင့် ဆန္ဒကို အပြင်းထန်ဆုံးသော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဂျယ်ရီရှိရာပိကင်းသို့ လွှင့်ထုတ်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို ဟောသည်ခုံတွဲကို ခေါ်ပြစမ်းပါဘိ။ အလွန်ချောမောသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ကျွန်မတို့သားရယ်နီနှင့် အရပ်မြင့်မြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ယဉ်ကျေးစွယ်ရာသော မေရီတို့ကို သူ မြင်စေချင်စမ်းပါဘိ။ သို့ပေမင် ကျွန်မစိတ်သည် သူ့ကို ရှာမတွေ့နိုင်ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်မနုလုံးသားနှင့် ဦးနှောက်သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ အသက်ကင်းမဲ့သွားပါတော့သည်။

“ကဲ...ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့ကျရင် ဒီအိမ်မှာ မင်းတို့အတွက် အစစအရာရာ အသင့်ဖြစ်ပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ကြပေရော ဟုတ်ပလား”

ကျွန်မအိပ်ခန်းသို့ ကျွန်မပြန်ရောက်လာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်ထံ လသာဆောင်မှာ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ဘာဘာသည် တစ္ဆေဘဝရောက်နေသည် ဆိုလျှင်လည်း ခုလောက်ရှိသူသည် ကျွန်မအိမ်မှ သူနှင့်သင့်ရာနေရာသို့ ပြန်သွားရောပေါ့။ အသုဘ အိမ်ဟူသော အငွေ့အသက်သည် ကျွန်မအိမ်မှာ အစရှာမရတော့ပေ။ တကယ့်ဘာဘာသည် သည်အိမ်မှာ ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်တော့ပြီ။ တစ်ချိန်တုန်းက ဒေါက်တာမက်ကလွိုက်ယဒ်ဆိုသည့် ပညာရှင် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်သာလျှင် ဘာဘာ၏ ရုပ်ကြွင်းအဖြစ် သည်အိမ်မှာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

ဘာများကော ထူးပါသနည်း။ သူ့သား ဂျယ်ရီသည်လည်း ကျွန်မအိမ်ကို ဇွန်လအတွင်း ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ ပြန်မလာတော့ပေ။ သူသည် ကျွန်မအတွက် သူ့ကိုယ်ပွားသားရယ်နီကို ထားခဲ့ရစ်သည်။

ကျွန်မဘဝတွင် အထူးခြားဆုံး အကြောင်းအရာတစ်ရပ် ပေါ်လာလေသည်။ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝအနေဖြင့်လည်း ထူးခြားသည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအနေဖြင့်လည်း ထူးခြားသည်။ ရုပ်သဘောအရလည်း ထူးခြားသည်။ နာမ်သဘောအရလည်း ထူးခြားသည်။

ကျွန်မသည် နာမ်သဘာဝကိုယုံ ကြည်သူမဟုတ်ပေ။ စုန်းကစေ့နတ်အစရှိသော နာမ်နှင့်ဆိုင်ရာကိစ္စများကို ကျွန်မမသိ။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ်ရုပ်နေသူသာ ဖြစ်၏။ တစ်ခါက ဂျယ်ရီ ကျွန်မကို ပြောဖူးပါသည်။ “အချစ်ရယ် မင်းဟာ တစ်သက်လုံး အိမ်မှုကိစ္စတွေထဲက ရုန်းထွက်နိုင်မဲ့သူ မဟုတ်တော့ဘူး” သူ့စကား မှန်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အိမ်အလုပ် ခြံအလုပ်ထဲတွင်သာ ကိုယ့်ကို ကိုယ်အမြဲတစေ နစ်မြုပ်ထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ လူ့သဘာဝအလျောက် ပြောကြဆိုကြ ယုံကြည်လွယ်၊ အားကိုးလွယ်ကြသော ကိုယ့်ကားယား အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်မ မသိကျိုးကျွံပြုနိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ပညာတတ်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။ ကောလိပ်မှ ပညာကို သင်ယူခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း စာကျက်၍ စာမေးပွဲအောင်ခြင်း သဘောမျှသာ ကျွန်မတွင်ရှိပါသည်။ ဘာသာရပ် အချို့၌ ကျွန်မလောက် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်စွာ စာကျက်ခဲ့သူ ကောလိပ်၌မရှိ။ ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲ အောင်ပင်အောင်ခဲ့သော်လည်း ကောလိပ်က ခပ်နှိပ်ပေးလိုက်သော “ပညာသင်တံဆိပ်” သည် ကျွန်မနှင့် မထိုက်တန်ပါ။ တကယ့်ပညာတတ်ညဉ်သည် ကျွန်မ၌မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စိတ်ကူးအိပ်မက်များနှင့်လည်း ကင်းကွာခဲ့သူသာ ဖြစ်၏။

ဂျယ်ရီ၏အကြောင်းကို စိတ်ကူးရာ၌ပင် တစ်ချိန်က သူနှင့်အတူ နေခဲ့စဉ်က အကြောင်းများအပေါ် အခြေခံ၍သာ စိတ်ကူးခဲ့၏။ မရှိသေးသော မဖြစ်သေးသော အကြောင်းအရာများအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ စိတ်ကူးရန်ပင် စိတ်မကူးဘူးပါ။ မမြင်ရသောအရာကို ကျွန်မ မယုံကြည်ပါရှင်။

သို့ပေမင် ညက ကျွန်မ မမြင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မ ကျိန်ပြောရဲပါသည်။ ညက သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက် ဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိတွင် ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲ၌ ကျွန်မ အသေအချာမြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မမြင်လိုက်ရသည်ကား ကျွန်မချစ်လင် ဂျယ်ရီတည်း။ သူ့ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရခြင်းသည် ရယ်နီနှင့် မေရီတို့ ပြန်သွားကြပြီး ရက်သတ္တငါးပတ် တိတိပြည့်သောနေ့ညတွင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင်မှ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါသည်။

မက်သည် မနက်စောစောလာပြီး ညနေမိုးချုပ်မှ ပြန်တတ်သည်။ မက်၏ ဇနီး မစွစ်မက်သည်လည်း တစ်နေ့လုံးလိုလို ကျွန်မအိမ်သို့လာပြီး ကျွန်မကို ဝိုင်းဝန်းကူညီရင်း စကားတင်းပြောခြင်း (သူ့ယောက်ျားမကောင်းကြောင်းသာ များသည်) များ လုပ်တတ်ပါသည်။ အခြားအခြားသော အိမ်နီးချင်းများလည်း မကြာမကြာ ကျွန်မထံလာ၍ အားပေးစကားပြောတတ်ကြသည်။ ဝာရာပေးဟော ဆရာနှင့် ကျွန်မတို့ရွာမှ ကျောင်းဆရာမကြီး မစွစ်မွန်ရိုးတို့လည်း ရောက်လာ တတ်သည်။ ဘရစ်သည် ကျွန်မထံ နှစ်ကြိမ်ရောက်ရှိခဲ့ပါသေးသည်။

ဘရစ်သည် ကျွန်မထံရောက်လျှင် ကြာကြာမနေတတ်ဘဲ ခဏတဖြုတ် အားပေးစကားပြောပြီး ပြန်သွားတတ်သည်။ သူက ကျွန်မကို တွေ့ဝေငေးငိုင်းနေသူ အပူသယ်ဟု ထင်နေသည်။ မဟုတ်ပါရှင်။ မနေက သူ့ရောက်လာသောအခါ။

“စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား။”

“စိတ်ချမ်းသာတယ်လဲ မဟုတ်၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်လဲမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မဟာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ စိတ်တည်ငြိမ်မှုကလေး ရနေပြီ”

“အမြဲတမ်းဒီလိုပဲ နေသွားတော့မှာလား။”

“ဒီလိုတော့လဲ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့”

“ခုအခြေအနေဟာ အတိတ်ကနေ အနာဂတ်ကို ပြောင်းလွဲတဲ့ ခေတ္တခဏ အခြေအနေကလေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို ထုံနေတဲ့ အခြေအနေမျိုးဟာ ကျွန်အဖို့ ကောင်းတော့လဲ ကောင်းပါတယ်”

“အထီးကျန် မနိုင်လွန်းဘူးလားဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ဒွန်လကျရင် ကျွန်မသားကို ဒီအိမ်မှာ မင်္ဂလာ ဆောင်ပေးမှာပဲဟာ”

မနေ့က ဒီပြင် အခြားအကြောင်းထူးမရှိခဲ့ပါ။ အိမ်အလုပ်များ လုပ်ရင်းသာ အချိန်ကုန်ခဲ့ပါသည်။ အလုပ်လဲ သိပ်မများလှပါ။ ကျွန်မအိပ်ရာကိုပင် စောစောစီးစီး

ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ညအိပ်လျှင် အလွန်ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် အိတ်တတ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီကတော့ လူးလို့မိအိပ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ တရုတ်ခုတင်ကျယ်ကြီး ပေါ်တွင် သူ့ဘေးမှ ကျွန်မငြိမ်ငြိမ်ကလေး အိပ်ပျော်နေတတ်သည်ကိုကြည့်ပြီး ဂျယ်ရီက မင်းဟာ အိပ်ပျော်နေရင် အရပ်ကလေးလို့ပါပဲ”ဟု ပြောဖူးပါသည်။ သို့ပေမင် ကျွန်မသည် သူ့ထက် အအိပ်ဆတ်ပါသည်။ ချွတ်ခနဲကြားလျှင် ကျွန်မ နိုးနှင့်လေပြီ။

မနေ့ညကလည်း ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ ဖြတ်ခနဲနိုးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ သည် အိပ်ရာမှနိုးလျှင် နာရီကိုကြည့်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ကျွန်မခုတင်ဘေးမှ စားပွဲတင်နာရီကလေးသည် ညသန်းခေါင်ကျော်နှစ်ချက် ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်သို့ ပြနေသည်။

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီနှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အိပ်ရာဝင်စာဖတ်သော အကျင့်ကလေးကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ရယ်နီအိမ်မှ ထွက်သွားကတည်းက သူ့အခန်းရှိ စာအုပ်ဘီရိုမှ စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ “ဆက်နွယ်မှု သဘောနှင့် ပတ်သက်၍ သိပ္ပံပညာ ရှင်အိန်စတိုင်း၏ စိတ်ကူးတွေဆချက် များကို နားလည်အလွယ်ဆုံးနည်းဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သာမန် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ရည်ရွယ်သည်ဟု စာအုပ်ကဆိုထားသည့်အတိုင်း ကျွန်မနှင့် ကိုက်ညီသော စာအုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာများကို ကျွန်မဖတ်လို ရရုံတွင်ရှိပြီး နားမလည်နိုင်ပါ။ တကယ့်လက်တွေ့ အဖြစ်အပျက်များခဲ့သို့ ဆုပ်ကိုင်ပြသမရနိုင်သောအကြောင်း အရာများမို့ ကျွန်မအဖို့ ရှုပ်ထွေးစေပါသည်။ စာအုပ်၏ အညွှန်းအရဆိုလျှင် ကျွန်မသည် သာမန် စာဖတ်ပရိသတ်ထက်ပင် သာမန်ကျနေပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာကို နားလည်နိုင်ရန် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်ရင်း ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း အချိန်ဖြုန်းရပါသည်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် တွေးတောစိတ်ကူးယဉ်တတ်သူမဟုတ်။ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လေ့ရှိသည်များအပြင် ဘာကိုမှ သိသူမဟုတ်ဟူ၍ သိလောက် ပါပြီရှင်။

ကျွန်မ၏ဦးနှောက်သည် လက်တွေ့ဆန်လှသည်နှင့်အညီ ကျွန်မသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော အကြောင်းအရာများကို အလွန်မှတ်မိနိုင်သော မှတ်ဉာဏ် ရှိသူ

ကား ဖြစ်ပါ၏။ ကြည့်လေ...။ ဝေးကွာလွန်းလှသော အရပ်မှ အကြောင်းအရာများကိုပင် မှတ်မိနေသေးသည်တကား။

အထက်ပါစာအုပ်ငယ်ကို လေးကြိမ်မြောက်ဖတ်မိသောအခါ၌ကား ရုပ်ဝတ္ထုများနှင့် ရုပ်ဝတ္ထုမဟုတ်သော “အင်အား” ဆိုသည့် အရာတို့၏ ဆက်စပ်မှု သဘောအခြေခံကို ကျွန်မနားလည်လာရတော့သည်။ ထိုသို့နားလည်လိုက်ရသော တဒင်္ဂတွင် ကျွန်မသည် ဖျတ်ခနဲထိတ်လန့်သွားမိပါသည်။ မှောင်မှိုက်သော ညတွင် ကျွန်မအိမ်ကြီး၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ဟိုမှသည်မှ အရောင်ကလေးများ ပြောက်ကျား ကျနေခြင်း၊ ငိုညည်းသံကဲ့သို့သော လေညှင်းကလေးများ တိုက်ခတ်ခြင်း၊ အို ဒါတွေကို ကျွန်မအရင်က ဂရုမထားမိပါကလား။ ကျွန်မအရင်က အပြောကြီးခဲ့သည့်စကားများကြောင့် ရှက်များပင် ရှက်မိပါ၏။

ကျွန်မရင်ထိတ်ခြင်းဖြစ်တတ်ပါလေပြီ။

ဆုပ်ကိုင်ပြသ၍ရသော ရုပ်ဝတ္ထုတို့သည် ဆုပ်ကိုင်ပြသ၍မရသော အင်အားအဖြစ်သို့ ဓာတ်သဘာဝအလျောက် ပြောင်းလွဲတတ်သည်တကား။

မနေ့ညမတိုင်ခင် တစ်နေ့ညက ထိုသဘောကို ကျွန်မသိခဲ့ရသည်။ ထိုအတွေးကလေးသည် ကျွန်မကိုယ်၌ဝင်ရောက် ပူးကပ်နေခဲ့သည်။ ဦးနှောက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မနည်းကြီး ပြေလျော့ချလိုက်မှ ကျွန်မအိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာ မနေ့က မနက်နေမြင့်မှ ကျွန်မအိပ်ရာမှ နိုးခဲ့သည်။ မစွတ်မက်ပင်လျှင် ကျွန်မအိမ် ရောက်နေနှင့်သည်မှာ ကြာလှပြီ။ အိပ်ရာထနေမြင့်သွားသဖြင့် မနေ့က ညမိုးချုပ်သည်အထိ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းများ မပြီးမပြတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် တစ်နေ့ထွက်လုပ်ငန်းကို တစ်နေ့နှင့်ပင် အပြီးလုပ်ချင်သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မဘဝတွင် ဂျယ်ရီနှင့်လည်း ခွဲခွာနေရသည်။ ရယ်နီလည်း လူလားမြောက်သွားပြီမို့ စက်ရုပ်သဖွယ်သော ကျွန်မသည် မျှော်လင့်ချက် ထားခြင်း စောင့်ဆိုင်းခြင်း ဟူ၍ မထားတော့ဘဲ၊ တစ်နေ့အလုပ်ကို တစ်နေ့ စက်ရုပ်ကဲ့သို့သာ လုပ်သင့်နေသောကြောင့်တည်း။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းသူတို့၏ စက်ရုပ်ဘဝသည် နေ့ကုန်လျှင်နှစ်ကူး၍ နှစ်ကုန်လျှင် ဘဝကူးရမည်ဟူ၍သာ သဘောထားရမည် မဟုတ်ပါလားရှင်။

သည်လိုနှင့် မနေ့ညက ကျွန်မအတော် ပင်ပန်းသွားပါသည်။ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းလည်း အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့။ မောမောနှင့် စောစောအိပ်ရာဝင်မိသည်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာမှ စောစောကပြောသလို ညသန်းခေါင်

နှစ်ချက် ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် အိပ်ရာမှ ဖြတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မဦးနှောက်သည် အိပ်ရေးဝခြင်းဖြင့် ကြည့်လင် လန်းဆန်းနေခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ခုတင်ဘေးမှ မီးတိုင်ကိုလှမ်းဖွင့်ပြီး အိန်စတိန်း၏ စာအုပ်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စာဖတ်ချင်စိတ်များ ပြင်းပျနေသည်။ ကျွန်မတွင် ထိုအချိန်က ထိတ်လန့်စရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ ကျွန်မသည် စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများကိုဖတ်ရင်း ထူးဆန်းသောအရာများကို သိချင်စိတ်သာ ရှိနေသည်။ စာအုပ်ကို ဖတ်ရန်ပြင်ဆင်ရင်း ရုတ်တရက် ကျွန်မအိပ်ခန်းတံခါးကို ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဘုရား ဘုရား။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါရဲ့လား။

ကျွန်မ အိပ်ခန်း၏တံခါးအနီးတွင် တွေ့ရသည်ကား ဂျယ်ရီ။ တကယ်ကို ဂျယ်ရီရယ်ပါရှင်။

ထိုစဉ် ကျွန်မမြင်ရသော ဂျယ်ရီသည် ရုပ်သွင်အားဖြင့် ပြောင်းလွဲနေပါသည်။ သူသည်စိတ်ထိခိုက်နေသော မျက်နှာထားရှိနေသည်။ မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်းခပ်ပါးပါး ရှိနေသည်။ ဆံပင်ကို ပီဘီခေါင်းတုံးဆံတောက်ညှပ်ထားသည်။ တရုတ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ဘာဘာဝတ်သည့် ဝတ်ရုံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တရုတ်ကျောင်းသား ကလေးများဝတ်သည့် ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံမျိုး။ လည်းပင်အထိ ကြယ်သီးတပ်ထားသော အပြာရင့်ရောင်ဝတ်စုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကောင်းစွာမြင်ရ။ သူ့မျက်နှာကိုသာ ကျွန်မသေသေချာချာ မြင်နေရသည်။ သူသည် ကျွန်မကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သော အခါ သူ၏မိုင်းသော မျက်လုံးအစုံသည် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် တောက်လာ၏။ ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် သူသည် ကျွန်မကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်၏။ ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်မှ မထမိဘဲ၊ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဂျယ်ရီ... ဂျယ်ရီ...အို... အချစ်ရယ်”

ကျွန်မအသံကို ကြားသောအခါ သူ၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသလို ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်မှလူးလဲထပြီး သူ့ထံသို့ ပြေးသွား၏။ သူ့ကို လှမ်းဖက်လိုက်၏။ သို့ပေမင် ကျွန်မရင်ခွင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့။ ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်လှဲချလိုက်ပြီးမှ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာတော့၏။

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို မြင်လိုက်ရ၏။ သိပ်သေချာသည်။ အိပ်မက်မဟုတ်။ စိတ်ကထင်လိုက်ခြင်းမဟုတ်။ တကယ်ကို မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်က

ထင်လိုက်ခြင်း၊ အိပ်မက်မက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် သူ့အသွင်အပြင်သည် ကျွန်မနှင့် ခွဲခွာခါနီးအချိန်က အသွင်အပြင်ဖြစ်ရမည်။ ရှန်ဟဲကမ်းခြေမှ ကျွန်မတို့သားအမိ ခွဲခွာခါနီး ကျန်ရစ်သော မျက်နှာထား ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်ရမည်။ ထိုအချိန်က သူ့မျက်နှာထားသည် ကျွန်မအဖို့ စွဲထင်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မဝအောင် ငေးကောရင်းနှင့် ကမ်းစပ်နှင့်လှေသည် ရေဂယက်လေးများခြား၍ ကွာလှမ်းခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလားရှင်။

“မောင့်အရိပ်အရောင်မှန်သမျှ မင်းမျက်လုံးထဲက စွဲနှုတ်ခံလိုက်ရပြီလို့ မောင့်ခံစားရတယ် အချစ်ရယ်” ဟူ၍ သူ့စာထဲမှာ ရေးခဲ့ဖူးသည်။

ခုကြည့်လေ သူသည် ကျွန်မတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အသွင်အပြင်ပုံပန်း သဏ္ဍာန်နှင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အသွင်ဖြင့် မြင်ရခြင်းသည် အိပ်မက်စိတ်ကူးဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

သူ့ကို မြင်ရပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်မအိပ်၍ မရတော့ပါ။ အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ရတော့သည်။ အိမ်အပြင်ဘက် ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း တောင်တန်းကြီးများ နောက်ကွယ်မှ ရောင်နီကို မျှော်နေမိသည်။ သူ၏ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း။ သူ၏ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း။ အသက်ရှင်ခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းတို့၏ နိမိတ်လက္ခဏာများ လေလား ကျွန်မစဉ်းစားမရနိုင်အောင်ပါ။ ပြီးတော့ သူ့ရုပ်သွင်ကို နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရသောနေ့တွင် သူ့မျက်နှာသည် အဘယ်ကြောင့် အန္တရာယ်တစ်ခုခု အတွက် စိုးရိမ်နေဟန် ပေါ်နေရသနည်း။ ကျွန်မ ဘယ်တော့များမှ သိရပါတော့အံ့။

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နည်းနည်းကလေးမျှပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မဖြစ်ကဲ့သည်ကို အံ့ဩရသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို ဘယ်လို ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မကြောက်ရွံ့မိသည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ချိန်က ကျွန်မ အမြဲတမ်းရယ်စရာအဖြစ် သဘောထားခဲ့သော အဖြစ်အပျက် ပုံပြင်ကလေးများကိုတော့ အမှတ်ရမိသည်။ ထိုပုံပြင်ကလေးများသည် သေသော သူသည် တစ္ဆေသရဲအဖြစ် ဝိညာဉ်အဖြစ် သူ့ချစ်ခင်စွဲလန်းသူထံ လာရောက် တွေ့ဆုံတတ်သည် ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မယုံကြည်ခဲ့။ ခုလည်း ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ကျွန်မ၏ “စိတ်မျက်စိကသာ ကျွန်မ၏ပင်ကိုယ်စိတ်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သစ္စာဖောက်လှည့်ဖျားသည်ဟု ထင်မိသည်။

မစွက်မက်သည် ကျွန်မသံသယရှိသော ယင်းကိစ္စများကို ယုံကြည်သူဖြစ် ပါသည်။ သူသည် အိုင်ယာလန်တွင် သေသည်အထိ နေထိုင်သွားသော သူ၏ မိခင်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါမျှ မြင်ရဖူးသည်ဟု သည်နေ့ ကျွန်မကို ပြောပြပါသည်။

“နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်မြင်ရတာကတော့ သူသေပြီးမှ မြင်ရတာ”

ကျွန်မကသူ့အမေကို သူဘယ်လို မြင်တွေ့ရသည်ကို မေးပါသည်။

“ပထမဆုံးအကြိမ်က သူ့ကိုငိုယိုပြီး ဆုတောင်းနေတီပုံပုံပုံမျိုးနဲ့ ကွေ့ရတာရှင်၊ အမည်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ဒူးနှစ်ဖက်ထောက် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ပြီးတော့ ပေါ့၊ ကျွန်မမြင်ရတုန်းကများလေ၊ သူ့ဆံပင်တွေဟာ ရေစီးချောင်းကလေးလိုပဲ သူ့နောက်ကျောဘက်မှာ ဖြာကျနေတာ၊ သူ ခြုံနေကျ ခြုံထည်ကလေးလဲ ခြုံထားဘူးရှင်၊ ကျွန်မအမေဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ကလွဲရင် အမြဲတမ်း ခြုံထည်ခြုံထားလေ့ ရှိလေတော့ သူ့ကို ကျွန်မ တွေ့ရတဲ့နေ့ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ပဲဆိုတာ ကျွန်မ ချက်ချင်းသိလိုက်တာပဲ၊ မကြာပါဘူးရှင်၊ အဲဒီတနင်္ဂနွေနေ့က ကျွန်မအဖေ ဆုံးတဲ့နေ့ဆိုတာ သိရတော့တာပါပဲ”

“ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ရတာကကော”

“ဒုတိယအကြိမ်ကတော့ ကျွန်မ မက်ကို ကွာရှင်းတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတဲ့ အချိန်က ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ကျွန်မ မက်ကို ကွာရှင်းဖို့ တကယ်ပဲ စဉ်းစားဖူးတယ်” ပြောရင်းနှင့်ပင် မစွစ်မက်သည် ခြံထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော မက်ကို ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ လေသံဖြင့် တိုးတိုး ကလေးပြောပါသည်။

“သူက သိပ်သဝန်ကြောင်တဲ့လူရှင် ကျွန်မရဲ့ပထမဆုံး ကလေးဟာ သူနဲ့ရတဲ့ကလေး မဟုတ်ဘူးကို အဲဒီကိစ္စကိုလဲ ဘယ်တော့မှ အမေမခံဘူး အမလေး ဟောဒီ လေးဆယ့်နှစ်နှစ်လုံးလုံး ကျွန်မဖြင့် သူ့ဒုက္ခကိုပဲ ခံနေရတာ ပါရှင်”

ကျွန်မသည် သူ့တို့အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေများကို မသိချင်ပါ။ ပထုတ်လိုက်ရပါသည်။

“ကဲကဲ တတိယအကြိမ်တွေ့တာကကော ဆက်ပါဦး”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ အဲဒီတတိယအကြိမ် မြင်ရတာက မနက်ခင်းကြီးရှင် အဲဒီ မနက်မတိုင်ခင်ညက ဟိုဥစ္စာရှင် ဟိုဟာ ဘာလဲ သူနဲ့ကျွန်မ ဟိုဒင်း ဖြစ်ကြတယ်၊ သီတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ မနက်မိုးလင်းတော့ သူက ကလေး

တွေနဲ့အတူ ဘုရားကျောင်းသွားဖို့ ကျွန်မကို ခေါ်တယ်။ ကျွန်မကလဲ ညက ဟိုဒင်းဖြစ်ထားလေတော့ ဘုရားကျောင်း သွားချင်စိတ်မရှိဘူးလေ။ ကျွန်မ မလိုက်ဘူးဆိုတာနဲ့ သူလဲကျွန်မကို ကြိမ်းမောင်းပြီး ကလေးခြောက်ယောက် လက်ဆွဲပြီး ဘုရားကျောင်းကို ချီတက်သွားတော့တာပဲ။ အေး... အေး... အဲဒီ အချိန်က ကျွန်မတို့ ကလေးခြောက်ယောက်ရပြီးနေပြီ။ ပြီးတော့ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မရဲ့ ခုနစ်ယောက်မြောက်ကလေးက အဲဒီညက ရတဲ့ကလေးပေါ့ရှင်။ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ ညက အိပ်ပျက်ထားတာ ကြောင့် အားမွေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်မလဲ သူတို့ထွက်သွားတာနဲ့ ကိုယ်လက် သန့်စင် အဝတ်အစားလဲပြီး တစ်ချိုးထဲ အိပ်ရာထဲပြန်ဝင်တာပဲ။ အဲ... အဲဒီ တုန်းမှာ ကျွန်မအမေကို မြင်ရတာရှင် အမလေး ကျွန်မအမေဟာ ဝတ်စုံအဖြူနဲ့ တကယ်နတ်သမီးကလေး ကျနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ထုံးလေ့ရှိတဲ့ ဆံပင်အထုံးမျိုးနဲ့ အမေက ကျွန်မကို “သမီး ခုရမယ့် ကလေးကို သေသေချာချာမွေးပါ။ ဒီကလေးဟာ အမေဝင်စားမယ့်ကလေးပဲလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မကလဲ တကယ်လား ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မအိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ မက်တို့ သားအဖတတွေ ပြန်ရောက်လာမှ နီးတော့တယ်”

ကြည့်စမ်းပါဦးရှင် အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ ဘယ်လောက် အကြောင်ကြောင် နိုင်သနည်း။ ‘မစွမ်းမက်’သည် အလွန်ထိုနိုးကျသော ချဲ့ချဲ့ထွင်ထွင် ပြောတတ်သော၊ မဟုတ်တမ်းတရားပြောတတ်သောဖွဲ့နိုးမကြီးဖြစ်မှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူသည် သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသည်ကို တကယ်ပဲ ယုံကြည် နေဟန်ရှိသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကျွန်မသည် အနီးဆုံးမြို့လေးမှ စာကြည့်တိုက်သို့ ရောက်သည်။ အိပ်မက်အကြောင်း ကိုယ်ထင်ပြခြင်းအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် စာအုပ်တစ်ဒါဇင်ကို ငှားသည်။ ထိုအကြောင်းများ ဖတ်မှတ်ရမည်မှာ ရှက်ဖို့တော့ အကောင်းသားရှင်။ ကျွန်မသည် နာမိဝိညာဉ်သဘောကို “မယုံကြည်သူ” မဟုတ် ဒါလား။ ခက်သည်က သိပ္ပံပညာရှင် အိန်စတိုင်း၏ အဆိုအမိန့်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကမ္ဘာက လက်ခံထားသလို ကျွန်မလဲ လက်ခံရမည်။ သစ်တုံးသစ်စများ ဝင်လျှင် မီးလောင်ကျွမ်းသဖြင့် အပူရှိန်အပူငွေ့၊ မီးစွယ်၊ မီးလျှံအစရှိသော ခင်အားသို့ ဓာတ်ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်ပေသည်ဆိုလျှင် ဦးနှောက်အသိဉာဏ်နှင့်

ပြည့်စုံသော လူသားတစ်ဦးသည်လည်း ထူးဆန်းသော အင်အားတစ်ခုခုကို ဓာတ်သဘာဝ ရေပန်းလဲခြင်းအားဖြင့် မရရှိနိုင်သလော။

သို့ဆိုလျှင် စိတ်အင်အားတစ်ခုခုသည် လူရုပ်အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သလော။

ကျွန်မသည် အခြားမိန်းမတွေကဲ့သို့ နာမ်သဘော၊ ဝိညာဉ်သဘောအား ဖြင့် ကျွန်မယောက်ျားကိုယ်ထင်ပြသည် မပြသည်ကို သိလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏မနေ့ညက အတွေ့အကြုံသည် သိပ္ပံပညာအလိုအရ မည်သို့ အဓိပ္ပာယ် ပေါက်သည်ကို သိလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ‘အိန်စတိုင်း’၏ ရုပ်နှင့်ဒြပ်အင်အား ပုံသေနည်း အတိုင်းလိုက်လျှင် စိတ်အင်အားနှင့်ရုပ်တို့၏ သဘောကို ကျွန်မ သိရမည် ထင်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မယောက်ျားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပေမည်။ သူသေပြီလော အသက်ရှင်ဆဲလော။

အဖြေသိတော့ မလိုလိုနှင့် လိုက်လေ ဝေးလေ ဝေးတတ်လေသော ပဟောဠိပမာတည်း။

ပဟောဠိမှာ အဖြေတော့ရှိမြဲဖြစ်သည်။ ပဟောဠိအဖြေရှိလာလေသောအခါ ဌိကား

သည်နေ့အဖြေကို ကျွန်မသိရပြီ။ စာကြည့်တိုက်မှ ငှားလာသောစာအုပ် များကို တစ်ရွက်တလေမျှ လှန်ကြည့်စရာမလိုပါ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးနှင့် လွမ်းမောဖွယ်သောရသ အပြည့်ပါသော အဖြေသည် ကျွန်မထံဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက် ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။

ခုတစ်ကြိမ်တွင် မိလင်းသည် သူ၏စာကို ကာလကတ္တားမှတစ်ဆင့် ပို့လိုက်လေသည်။ ကာလကတ္တားမှ ပီကင်းသို့ ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည် တစ်ဦးဦးမှတစ်ဆင့် ဤစာရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မိလင်း၏စာတွင် သူနှင့်ဂျယ်ရီတို့မှ သားဦးကလေးဖွားမြင်သည့်အကြောင်း ကိုလည်း ရေးထားသည်။ စာသည် တိုတိုနှင့် မြန်မြန်သောသော ရေးထားမှန်း သိသာလှသည်။ မပီမသ တိုတိုနှင့်နဲ့နဲ့နိုင်သော စာလုံးကလေးများတွင် ဟိုတစ်လုံး သည်တစ်လုံး ပျက်ပြယ်နေကြသည်။ စာလုံးပျက်ပြယ်နေသော နေရာများတွင် မင်ရည်ကျ၍ ကွက်နေသော အရာကလေးများလည်း တွေ့ရသည်။ မိလင်းသည် စာရေးနေရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျခဲ့သည် ထင်ရသည်။ မိလင်း၏စာတို့ ဖတ်နေခိုက် ကျွန်မကတော့ မျက်ရည်မကျပါ။ သို့ပေမင့် သူ့စာ၏အဓိက

အကြောင်းရင်းကား ဂျယ်ရီဆုံးလေပြီ။ ကျွန်မသည် သူ၏စာကို တစ်ခေါက်သာ ဖတ်နိုင်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မဖတ်ဝံ့ပါ။ ဂျယ်ရီသည် ပီကင်းမြို့ ကျွန်မတို့နေအိမ်ကလေး၏ ခြံဝင်းဂိတ်ဝတွင်ပင် တစ်ခုံတစ်ဦး၏ ပစ်သတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်တဲ့ရှင်။

“ကျွန်မအထင်တော့ သူ့အစ်မကြီးတို့ဆီကို အရောက်ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်ထင်တာပဲ”

ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မတို့ထံသို့ထွက်ပြေးလာရန် အမြဲတမ်းခြောင်းမြောင်းနေခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ထို့အတူပင် ဂျယ်ရီကို ဘယ်တော့မှ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လစ်လျူရှုထားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဂျယ်ရီသည် သူထွက်ပြေးဖို့ကိစ္စကို သူ၏တရုတ်ဇနီးမိလင်းကိုပင် ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့ပုံမရ။ သူ၏အစီအစဉ်ကို မိလင်းမသိဟု မိလင်းစာတွင် ဖတ်ရသည်။

“သူက ကျွန်မကို ဘာမှ မပြောဘူး။ ကျွန်မအထင်တော့ သူထွက်ပြေးမဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်မ သိသွားရင်ကျွန်မပါ ကြံရာပါ အနေနဲ့ အပြစ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ကျွန်မထင်တာပဲ။ တကယ်တော့ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မဘာမှ မသိပါဘူး အစ်မကြီးရယ် ယုံပါ”

ဂျယ်ရီသည် ခြံဝင်းတံခါးအပြင်ဘက်နားတွင် ဘယ်ဘက်ရင်အုံတဲ့တဲ့ နောက်ကျောဘက်ကို အနီးကပ် ပစ်ခတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်ကား နေ့လည် ဘက်စောစောပိုင်း ဂျယ်ရီသည် အိမ်မှကျောင်းသို့ ပြန်သွားမည့်အသွင်မျိုးဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ဂိတ်ပေါက်စောင့်သည်။ ဂျယ်ရီ၏နောက်မှ လူတစ်ယောက် ကပ်လိုက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ နေသည် ကျုံ့ကျုံ့တောက်ပူနေသည်။ အနီးကပ်ပစ်ကွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ထိုလူသည် ဂျယ်ရီ၏ နောက်ကျောကို ပစ္စတိုဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဂိတ်ပေါက်စောင့်သည် ပုံလျက်သား လဲကျနေသော ဂျယ်ရီကို ထိတ်လန့်တကြား ပြေးပွေ့သည်။ ဂျယ်ရီအသက် မရှိတော့။

“သူ့ကို ကျွန်မတို့အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် ပန်းခြံထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ် လိုက်ကြတယ်”

နေ့လယ်ပိုင်း ခတ်စောစောတဲ့ အို တရုတ်ပြည်က အဲဒီအချိန်ဟာ ကျွန်မတို့ဆီက ညနဲ့ချက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ပါလား။

စိတ်အင်အားသည် ရုပ်သဏ္ဍာန်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်

သီဟရတနာစာပေ

လိုက်ရမလားရှင်၊ အို... မသိဘူး... မသိဘူး။ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး။ သိလဲ မသိချင်ဘူး။

ကျွန်မသိစရာ နှစ်ခုသာရှိသည်။

တစ်ခုက ကျွန်မချစ်သူသည် ကျွန်မကို ချစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးများ၊ တောင်တန်းကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွန်မသည် ချစ်သူထံ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား၍ စိတ်ဖြင့် သွားခဲ့သော်လည်း တစ်ခေါက်မှမရောက်၊ ဟော... သူက ကျွန်မထံ ရောက်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်ခု ကျွန်မချစ်သူသည် ကျွန်မအထံ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ လာတော့မည်မဟုတ်။ သူ့မျက်နှာကို နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ ကျွန်မမြင်ရတော့မည်မဟုတ်။

ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုင်သော ကျွန်မ၏ ရှင်နေမင်းသည် အနောက် ကျွန်းသို့ စုန်းစုန်းမြုပ်ကွယ် သွားလေပြီ။ သူရိယနေသည် ညတွင် အနောက်သို့ ဝင်သော်လည်း နံနက်တွင် အရှေ့မှ ပြန်ထွက်မြဲဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမင် ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင် ရှင်နေမင်းသည်ကား အရှေ့အရပ်မှ ပြန်ထွက်ပေါ်လာတော့မည်မဟုတ်။ ကျွန်မဘဝတွင် မိုးသောက်ဟူသည် မရှိပြီပါ။

“သူဟာ တို့ဆီကို ပြန်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရတယ်။ ဒါကိုတော့ သူ့ရဲ့ တရုတ်ဇနီး မိလင်းကတောင် အဲဒီအတိုင်း ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ပထမတော့ တို့နဲ့ ခွဲခွာပြီး သူ့နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်ပုံရတယ်။ တကယ်တော့ သူမနေနိုင်ပါဘူး။”

သူ့အချစ်ဟာ သူ့ရာဇဝင်ထက် အင်အားကြီးတယ်။ ဒါကို တို့ယုံကြည်ရလိမ့်မယ်။ ယုံကြည်အောင်လဲ သူသေဆုံးခြင်းက သက်သေ ထူတယ်။ သူသေတဲ့ သတင်းဟာ သူ့ရဲ့အချစ်ကို တို့သိအောင် ကြေငြာလိုက်တဲ့သဘောပဲ။ သူ့အချစ်ကို ဖော်ကျူးတဲ့နေရာမှာ လုံလောက် ပါပေကွယ်။

ရယ်နီရယ် မင်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ လုံလောက်ပါပြီ။ အဖေ တောင်းပန်ပါတယ်။ သားရယ် မင်း အဖေကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ မင်းက မင်းအဖေကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီဆိုမှ အမေဘဝဟာ ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲမှု ကုန်ဆုံးသွားလိမ့်မယ် အမေရဲ့ ကျေနပ်ကြည်နူးဟာ မင်းရဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပါကွယ်”

သီဟရတနာစာပေ

ရယ်နီထံ ကျွန်မရေးလိုက်သောစာတွင် သူ့အဖေ၏ ရုပ်သွင်ကို ကျွန်မသည် တစ်ည၌ နောက်ဆုံးအနေနှင့် သို့မဟုတ် တစ်သက်စာအနေနှင့် မြင်လိုက်ရသည် ဟူသောကြောင်းကို ထည့်မရေးလိုက်ပါ။ ရေးလျှင်လည်း ရယ်နီက ယုံကြည်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ထိုကိစ္စကို ရေရှေ့ရာရာ မသိသေးမဟုတ်လား။ အချိန်တန်လျှင်တော့ ကျွန်မ သိလာရပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်တတ်ပါပြီ မေမေ၊ ဖေဖေကို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်သူလှဲ့ ဆော်ချက်မျိုးမှ မပါပါဘူး။ ကျွန်တော် သဘောနဲ့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အချစ်များ စွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပါ။ မေမေ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဆိုတဲ့ သဘောလဲ မပါဘူး မေမေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သဘောနဲ့ ကျွန်တော်ဖေဖေ အပေါ်ခွင့်လွှတ်တာကိုပဲ မေမေကတော့ ကျွန်တော်လုပ်ရပ်ဟာ ကောင်း သင့် တာထက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်ရပ်ပဲပေါ့။

ပြီးတော့လေ ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော် မေရီ့ကိုလဲ ပြောပြ လိုက်ပြီးပြီ။

ရယ်နီထံမှ ပြန်စာ။

ကျွန်မ၏ မှောင်အတိသော ဘဝညတွင် ကျွန်မတစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်သော “မိုးရွှေလမင်း” မှပေးသော စာပါတကား။ နေဝင်သောအခါ လသာပါသည်။

ရယ်နီတို့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ပြင်ရင်းဆင်ရင်းပင် ကျွန်မဘဝသည် အချိန်ကုန်နေရ၏။ ဟော... နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်မသား မင်္ဂလာဆောင်။

တကယ်တော့ ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မဘဝဇာတ်ကြောင်းကား ကုန်ဆုံးပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ပေမင့် ကျွန်မသားကလေး၏ မင်္ဂလာဆောင် ကလေးကိုတော့ ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ပြောပါရစေရှင်။

သည်ညနေတွင် ကျွန်မနှင့် မေရီသည် ပန်းကန်များ အတူတကွ ဆေး ကြောနေကြသည်။ ရယ်နီသည် အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင် ဆေးတံခဲလျက် ဟန်ပါ ပါထိုင်နေသည်။

“မေရီ ရယ်နီဟာ သမီးအတွက် ချစ်သူအစစ် အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်းတစ် ယောက်လို့ အမေထင်တယ်။ သူ့အဖေဟာ အမေအဖို့ တကယ်ချစ်သူအစစ် အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ ရယ်နီမှာ သူ့အဖေရဲ့ ဗီဇ ပါလာတန်ကောင်းပါရဲ့။”

“သူ့အဖေရဲ့ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာတဲ့ ဗီဇကတော့ သေချာပေါက် ပါမှန်း ကျွန်မသိတယ်”

မိန်းကလေး၏အပြုံးသည် တည်ငြိမ်လှပါသည်။

“အင်း... သားကိုကြည့်ပြီးတစ်ခါတစ်ခါ သူ့အဖေရဲ့အကြောင်းကလေး တစ်ခုစ နှစ်ခုစကို သတိရမိသေးတော့ကွယ်”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ် မေမေ”

“မေမေ” တဲ့။ မေရီ၏ ဟောသည့် “မေမေ” သည် ကျွန်မကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ခေါ်သော မေမေဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုမေမေဟူသော အသံသာ ကလေးကြောင့် ကြက်သီးထမတတ် ဝမ်းသာကြည်နူးသွားရပါသည်။ ဆေးလက်စ ပန်းကန်တစ်လုံးကို လက်တွင်ကိုင်လျက်ဖြစ်နေသော ကျွန်မကို မေရီသည်

လမ်းဖက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ကို မေရီကဲ့သို့ နှစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်မထက် အရပ်မြင့်သည် မဟုတ်လား။ သူ၏ထွက်သက်လေကို ကျွန်မ ရှုရှိုက်ရပါသည်။ အို... ဝမ်းဗိုက်တွင်းကလာသော သူ၏ထွက်သက်လေသည် ရနံ့ကင်းလှချေသည်။ ရယ်နီသည် သန့်စင်သော မိန်းကလေးကို ရပြီပါလား။ မေရီ၏ ထွက်သက်လေကို ရှုရသည်မှာ ရနံ့မဲ့သော ပန်းကလေးများကို နမ်းရ သည်နှင့် မခြားပါတကား။

မင်္ဂလာနေ့နံနက် အစောကြီးတွင် မေရီအစ်ကို ဂျော့ချ်ဘိုဝင် ပေါက်ချ လာပါသည်။ သူ၏မော်တော်ကား သေးသေးကလေးကို ကိုယ်တိုင် မောင်းလာ ခဲ့သည်။ သားရေအိတ်ကြီး လက်ကဆွဲ၍ အိမ်ထဲဝင်လာသော ဂျော့ချ်ဘိုဝင်သည် မေရီကဲ့သို့ပင် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ယဉ်ယဉ်ကလေး ချောသူဖြစ်၏။ ခုကားပြော လျှင်လည်း လေအေးကလေးနှင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်မ အိမ်သို့ ခုတစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖူးသေးသော်လည်း ရင်းနှီးပြီးသား အိမ်တစ်အိမ်ကဲ့သို့ပင် သဘောထားပုံ ရသည်။

သူသည် ရယ်နီကို ထိပ်တစ်ချက်လှမ်းပုတ်၊ သူ့နှမကို နားရွက်လှမ်းဆွဲ လုပ်ပြီးမှာ

“ကျွန်တော် အဒေါ်ကိုသိပါတယ်၊ ဟောဒီကောင် ရယ်နီပြောပြောနေ ကတည်းက ကျွန်တော်က အဒေါ်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ”

“ကဲ...အဒေါ်တို့နဲ့ တစ်ခါထဲဝင်ပြီး မနက်စာစား”

ဂျော့ချ်သည် ကျွန်မစိတ်ထဲမှ ဂျော့ချ်နှင့်မတူပါ။ ရယ်နီပြောပြောနေတုန်းက ကျွန်မထင်သော ဂျော့ချ်သည် တစ်မျိုးကလေးဖြစ်သည်။ ခုတော့ယဉ်ကျေးလိုက် သည့် ဂျော့ချ်။ ခင်မင်တတ်လိုက်သည့် ဂျော့ချ်။ ဂျော့ချ်၏ရုပ်သွင်သည် ရယ်နီကဲ့သို့ ဖတဆိုးကလေးများကို သနားဂရုဏာ ထားတတ်၊ ပို၍ ချစ်ခင် တတ်သော ရုပ်သွင်မျိုး ပြစ်၏။

“ဂျော့ချ် ကြက်ဥ”

“ကြော်ပေးပါဗျာ အဒေါ်ရ”

ဂျော့ချ်သည် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ရွတ်ရှာပါသည်။ မက်နှင့်အတူ စားပွဲ ကုလားထိုင်မှအစ တိုက်ချွတ်ဆေးကြော ထမ်းပိုးနှင့် မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက် ကူညီပြင်ဆင်ပေးနေပါသည်။ ဂျော့ချ်၏လုပ်ရားမှ မှန်သမျှတွင် နှစ်လို့ဖွယ် အကောင်းဆုံး၊ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးကား သူ့နှမနှင့် ရယ်နီအပေါ် ဂရုတစိုက်

ကြွေးနာသယမပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရယ်နီရော မေရီပါ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာဆောင်ကို အလိုမရှိ ကြပါ။

ညနေ လေးနာရီတွင် သူတို့တတွေသည် ကျွန်မအိမ်အနီးမှ တောတန်း ထဲ လျှောက်ကြည့်ကြရာမှ ပြန်လာကြပါသည်။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ဝင်ပြီး ရေမိုးသန့်စင်ကြပါသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက် ဝတ်စုံများ လဲလှယ်ကြ ပါသည်။

မစ္စမက်နှင့် အိမ်နီးချင်း မိန်းမနှစ်ယောက်က မီးဖိုခန်း ချက်ရေးပြတ်ရေးကို ဟာဝန်ယူကြ ပါသည်။ “ရှင့်ဘာသာ အေးအေးနေစမ်းပါတော်”ဟူ၍ပင် မစ္စမက်က ကျွန်မကို မီးဖိုခန်းမှ တွန်းထုတ်ခဲ့ပါသေးသည်။

“ကဲ... ကဲ... သွား ရှင်လဲ အဝတ်အစားလဲတော့”

မစ္စမက်သည် ဂုဏ်ယူစွာပင် ကျွန်မကို အမိန့်ပေးပါသည်။

“အမလေး ကျွန်မအဝတ်လဲတာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပေါ့”

“ဒါဖြင့်လဲ သတို့သမီးအခန်းကို သွားလိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာကလေးမခမျာ ချိတ်တစ်ချောင်း ထိုးရမဲ့နေရာ နှစ်ချောင်းထိုး၊ နှစ်ချောင်းထိုးရမဲ့နေရာ တစ်ချောင်းထဲ ထိုးနဲ့ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်၊ ဒါက ကျွန်မကိုယ်တွေ့မို့ ပြောတာ၊ ကျွန်မတုန်းကများ အတွင်းခံအင်္ကျီ ချိတ်ထိုးတာတွေမှာလို့၊ အမလေး အသက်ရှူ ကြပ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

ကျွန်မသည် ကျွန်မအခန်းထဲသို့ ပြန်ခဲ့ပြီး နှမ်းနယ်နေသော ကျွန်မ၏ အညိုရောင် ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးလျှင် မေရီအခန်းတံခါးကို သွားခေါက်ပါသည်။ မေရီက ဝင်ခဲ့ပါဆိုမှ ကျွန်မ သူ့အခန်းထဲဝင်၏။

ဟယ်... လှလိုက်တဲ့သတို့သမီး ကလေးနယ်။

မေရီသည် ဝတ်စုံအဖြူကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့် ကိုက်ညီအောင် ပြင်ထားသည်။ ပြင်တတ်ဆင်တတ်လိုက်သည့် အမေ့ချွေးမကလေး၊ ဝတ်စုံအဖြူနှင့် သတို့သမီးလောင်းကလေးသည် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်မှ ကျွန်မတို့ရွာကလေးသို့ ငေးမောနေပါသည်။ ကျွန်မ သူ့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ သူ့လည်တိုင်ကို ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မမျက်စိသည် ထိုမှ ခွာမရ။ မေရီ၏ လည်တိုင်တွင် ရွှေဆွဲကြိုးကလေး ဆွဲထားသည်။ ဆွဲကြိုးလေးတွင် လော်ကက်သီး တော်ဖြာ ပြားကလေးတစ်ခု တပ်ထားသည်။ သို့သော် လော့ကက်သီးကလေး၏

မန်ပြားအောက်တွင် ကျွန်မသား ရယ်နီ၏ ဓာတ်ပုံကလေးကို ထည့်ထားပါလေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ရယ်နီသည် တစ်သက်မြဲစေသော။

“သမီးလေး မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ ကိုင်ဖို့ ပန်းစည်းလေး အောက်ထပ်မှာ အသင့်ဖြစ်နေပြီ၊ အမေ ပြေးယူလိုက်ရမလား သမီး”

ရွာလမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးသို့ ဦးတည်၍ မင်္ဂလာဆောင်လာသော ဧည့်သည်များ ခြေလျင်လျှောက်လာနေကြသည်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ တရားဟော ဘိသိက်ဆရာသည် ဧည့်ခန်းတွင် အသင့်ရောက်နေလေပြီ။

မနက်တုန်းကတည်းက ပန်းခင်းများဆီမှ ပန်းများကို ကျွန်မတို့ ခူးထားနှင့်ကြသည်။ မေရီကိုင်ဖို့ ပန်းစည်းတွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပျိုးထားသော နှင်းဆီပန်းကလေးများလဲ ရောစည်းထားခဲ့သည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့ သေသမှာ နှင်းဆီပန်း ပွင့်ခဲ့သည်မို့ ကျွန်မမှာ ထိုနှင်းဆီပန်းပင် ကလေးများကို မနည်းကြီး ယုယပြီးပျိုးခဲ့ရသည်။ ပန်းနှုရောင်ကလေးက သုံးပွင့် အဝါနှုရောင်ကလေးက သုံးပွင့်၊ အားလုံးမပွင့်တပွင့် မငဲ့တင့်ကလေးများမို့ ရေခဲရေစိမ်ပြီး ပွင့်အာလာအောင်လဲ ကြိုးစားခဲ့ရသေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ မေမေ သွားယူပေးလေနော်”

ကျွန်မသည် မေရီအခန်းမှ ပြေးဆင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် သုတ်သီး သုတ်ပြာဖြင့် ပန်းစည်းကလေးကိုင်ပြီး မေရီအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ၌ ကား။

ရယ်နီရောက်နှင့်နေပြီ။ ရယ်နီသည် မေရီပုခုံးကိုကိုင်လျက် မေရီရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းသည် ကျွန်မတစ်သက်တွင် စိတ်ညစ်စရာဟုသမျှ နောက်ထပ် မရှိတော့ဟူသော အမှတ်လက္ခဏာ ပမာတည်း။ သေချာပါသည်။ သောကဟူသည် ကျွန်မအဖို့ မရှိပြီ။

ကျွန်မသားက သူ၏သတို့သမီးလောင်းအပေါ် ကြည့်နေသော အကြည့်ကို ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါသည်။ ထိုအကြည့်မျိုးကို သူ့အမေ မျက်လုံးတွင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အကြည့်ခံရရင်း မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ကြာပါပြီ။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားသည် ရိုးရိုးကလေးနှင့် ပြည့်စုံလှသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ကျွန်မတို့ရွာခံ မိတ်ဆွေနှစ်ဆယ်အစိတ်လောက် ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ရွာသို့ နွေရာသီအပန်းဖြေလာသူများကို ကျွန်မ မဖိတ်ကြားခဲ့ပါ။ လူစုံသောအခါ မေရီနှင့် ရယ်နီသည် ဧည့်သည်များအကြားတွင်

မဟာတဟ စကားဆိုနေသည်။ မပွင့်တပွင့် ပြုံးနေသည်။

အချိန်တန်သောအခါ ရယ်နီနှင့် မေရီတို့သည် လက်ချင်းချိတ်လျက် ဘိသိက်ဆရာထံသို့ ညင်သာစွာ လျှောက်သွားကြပါသည်။ ဘိသိက်ဆရာသည် သူ၏ကုလားထိုင်မှ ထလာပြီး ရယ်နီတို့စုံတွဲရှေ့တွင်ရပ်လျက် သူ၏စာအုပ်ငယ်လေးကို ဖွင့်သည်။ ရယ်နီနှင့် မေရီတို့သည် အကြင်လင်မယားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် စကားလုံးများကို ရွတ်ဖတ်သည်။

ကျွန်မသား မင်္ဂလာဆောင်မှာ နောက်ခံတီးလုံး မပါပါရှင့်။ သီချင်းဆိုကြရအောင်လည်း မေရီတစ်ယောက်သာ ကျွန်မတို့အထဲတွင် အသံသာသည်။

အခမ်းအနားပြီးသောအခါ ဧည့်သည်များသည် သတို့သမီးကလေး မေရီ သတို့သားကလေးရယ်နီတို့အနားတွင် တပိုင်းပိုင်းတလည်လည်။

အို ကျွန်မ မျက်လုံးများမှာလည်း မျက်ရည်တလည်လည်။ ကျွန်မသည် ဧည့်ခန်းထောင့်မှနေ၍ သူတို့စုံတွဲနှင့် ပိုင်းပိုင်းလည်နေသော ဧည့်သည်များကို ကြည့်ရင်း ပီတိမျက်ရည်လည်နေရပါသည်။ ထိုစဉ်မှာ ကျွန်မအနားသို့ ဘရစ်ရောက်လာသည်။ ဘရစ်သည်ကား ကျွန်မကို ကြည့်နေသူပါတကား။

ဘရစ်သည် သစ်သီးရည်တစ်ခွက် ကျွန်မကို လှမ်းပေးရင်း။

“အယ်လ်ဇဘက်၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လဲ သတို့သမီးတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြင်ကြည့်စမ်းပါလားဗျာ”

ဘရစ်သည် ထိုစကားပြောပြီး ကျွန်မအနားမှ ခွာမသွားဘဲ ရပ်နေပါတော့သည်။

စားကြ၊ သောက်ကြ၊ စကားပြောကြနှင့် ဧည့်ခံချိန်ကုန်သလောက်ရှိသော အခါ ရယ်နီနှင့်မေရီသည် သူတို့အခန်းများသို့ ပြန်တက်သွားကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူတို့သည် ခရီးသွားဝတ်စုံများဝတ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာကြသည်။ ဧည့်သည်များကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့သည် အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်သွားကြသည်။ မော်တော်ကားအနီးမှ ကျွန်မကို ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်မသူတို့ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရယ်နီသည် ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ပြီး ကျွန်မပါးကို နမ်းပါသည်။ မေရီလည်း ကျွန်မကို ဖက်တွဲထားပါသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့ကို သွားခွင့် ပြုလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်နေသည့်သဘော မရောက်အောင် ဧည့်သည်များသည် တော်တော်နှင့် ထမပြန်ကြ၊ သို့ပေမည် တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့်

ဧည့်သည်များလည်း အိမ်ပြန်ကြလေပြီ။ ဂျော့ချ်ဘိုဝင်သည် နောက်ဆုံးနီးနီးမှ ပြန်သွားပါသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် ဂျော့ချ်သည် ကျွန်မပါးကို နမ်းပါသည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ် အဒေါ်”

“နှုတ်ဆက်ပါတယ်ကွယ်”

“အဒေါ်”

“အေး”

“အဒေါ်ကို မေရီတို့လိုပဲ “မေမေ” လို့ ခေါ်ချင်တယ်ဗျာ၊ ခေါ်ရမလား”

“ခေါ်ပေါ့သားရယ်”

ဂျော့ချ်သည် ကျွန်မကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခေါ်မယ့်သာ ခေါ်ရမှာ မေမေဟာ ကျွန်တော်ရော ရယ်နီရော မေရီရောက မေမေလို့ ခေါ်ရလောက်အောင် အရွယ် မဟိုင်သေးပါဘူးဗျာ၊ ဟား... ဟား...ဟား...”

“ဟယ်... ဒီကောင်လေး သွားစမ်း... သွားစမ်း”

ဂျော့ချ်သည် ကျွန်မကို ရင်းရင်းနီးနီး ကြည့်စယ်ရသဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောရင်း သူ့ကားသေးသေးကလေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မအိမ်မှာ ကျန်ရစ်သူကား ဘရစ်။

ဘရစ်သည် ရယ်နီအဖေသေဆုံးသွားပြီကို ရယ်နီပြောသဖြင့် သိနှင့်ပြီး လေပြီ။ ရယ်နီက သူ့ဘရစ်ကို ပြောသည်များကို ကျွန်မအား ပြန်ပြောပြပါသည်။

“သားက ဘယ်လို ပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဪ... အဖေမရှိတော့လို့ အမေရော ကျွန်တော်ရော တရုတ်ပြည် သွားစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးလို့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မေရီလဲ ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ဒီမှာက ဓာတ်ခွဲခန်းတွေမှ မရှိပဲလို့”

“အဲဒီတော့ ဘရစ်က ဘာပြောလဲ”

“ဘရစ်ကလား၊ ဪ... ယောက်ျားဆိုတာ အလုပ်တာဝန်ရှိတဲ့နေရာကို သွားရစေပြောကွာ” တဲ့ ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားလဲဒီမှာပဲ အမြဲနေပေါ့လို့”

“ဟင်... ဘာပြောတယ်ရယ်နီ”

“အို... မေမေကလဲ ဘရစ်ဟာ မေမေရဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်ဒီမှာအလုပ်တာဝန်

ရှိရမယ် မဟုတ်လား”

ရယ်နီသည် ထိုစကားကို လွန်ခဲ့သော လေးငါးရက်က ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြောရင်းမှ သူသည် ကျွန်မမျက်စိကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း

“မေမေရယ်၊ ဘရစ်ကိုသာ မေမေ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘဝ မှာလဲ စိတ်ညစ်စရာရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မေမေ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်တာဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု အပြည့်အဝ စေတနာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်မက သူ့အဖေကို ခွင့်လွှတ်ရန် သူ့ထံရေးသောစာ၌ သုံးခဲ့သော စကားကို သူပြန်သုံးသည်။ ကျွန်မက လေသံဖြင့်...

“အို သားကလဲကွယ်၊ ဘာတွေ မေးနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ တကယ့်ကို မေမေအတွက် စိတ်ချရချင်လို့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ပြောပြနေတာ”

သူ့စကားအတွက် သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဘာမှလည်း မပြောသင့်ပါ။ ပြောလဲမပြောတတ်ပါ။ ရယ်နီပြောသောကိစ္စမှာ ဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အမြဲတစေ ဖြစ်နိုင်နေရုံနှင့်သာ ပြီးသွားမည်ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။

ဘရစ်နှင့်ကျွန်မ အိမ်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် အနီးဆုံး ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျက် ဆေးတံခဲနေပါသည်။ ကျွန်မတို့ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဖြစ်ကြပါ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည်ပင် ကျွန်မအဖို့ စိတ် သက်သာရာ ရစေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီ၏အကြောင်း ပီကင်းရှိ ကျွန်မအိမ်ကလေးတွင် ဖြစ်သွားသော အဖြစ်အပျက်များ၊ ထိုအဖြစ်အပျက်၏ ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာသော ဂယက် စသည်တို့ကို ဘရစ်အား ပြောဖြစ်တော့ မည်တကဲကဲ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ခြံထဲမှ ပန်းသီးပင်များကို ဖြတ်သန်းလာသော လေနအေးသည် တေးသံသာ ပမာ၊ တောင်တန်းကြီးများ၏ အရိပ်မဲကြီးများကလည်း ပန်းချီကားချပ်ကြီးများ နှယ်။

ကျွန်မသည် ရယ်နီအကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားနေပါသည်။

ရယ်နီကို မွေးဖွားခြင်းအကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ မိလင်းထံသို့ စိတ်က ချောက်သွားပြန်၏။ မိလင်းသည်လည်း ဂျယ်ရီသားတစ်ယောက်ကို ချော့ချော့ပြောပြကော။

ဘာမျှ မပြောခြင်းသည် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေခြင်းပင်။

ဘရစ်က ကျွန်မကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်တော့မည်လုပ်သည်အထိ ကျွန်မသည် တွေးတော၍သာ နေမိသည်။ ဘာမျှမပြောဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်မ၏ ဘဝသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မ၏ အချစ်သည်လည်းကောင်း၊ ၎င်းလျှိုးနေမြဲပါလားကွယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘရစ်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေပါပဲ”

ဘရစ်သည် ကျွန်မကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်မလက်ကို ပြန်မလွှတ်ပါ။

“ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာတော့ ဒီအတိုင်းနေသွားပါမယ်ဗျာ”

ဘရစ်သည် ကျွန်မလက်ကို သူ့ပါးမှာ အပ်လိုက်ပါသည်။ ပါးမုံးမွှေးရိပ်ပြီး စ နူးညံ့သောသူ့ ပါးပြင်ကို ကျွန်မ ထိတွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့အသားအရေ အေးစက်နေခြင်းကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပါသည်။ သို့ပေမည် ဘာမှ နောက်ထပ်စကား မဆက်ဘဲ သူ လှည့်သွားပါတော့သည်။ သူ့ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်မမော၍ ကျန်ရစ်သည်။ ပင်ပမ်းသော အမောမဟုတ်။ ချိုသာသော အမော။

ကျွန်မ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။

နေ့များ ကုန်လွန်ပြန်ပါသည်။

ရယ်နီတို့ နွေရာသီတွင် ဗားမောင့်သို့ လာလည်ကြမည့်အရေးကို မျှော်ရ ပြန်ပါသည်။

ထိုအတွင်း ပီကင်းမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ သားလေး အကြောင်းကို ပြောပြဖို့ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိပါတယ် အစ်မကြီး၊ သူဟာ သူ့အဖေနဲ့ တူပါတယ်။ အသားဖြူတယ်၊ ဆံပင်မဲတယ်၊ အသားအရည်နူးညံ့တယ်၊ ဆံပင်ကလေးက လှတယ်၊ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ထွားကြိုင်းတယ်၊ အားသန်တယ်၊ ကျွန်မအမေက ကလေးဟာ အရပ်မြင့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒီလို ကလေးမျိုးမွေးနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အမေဟာ ကလေးရဲ့ရှေ့ရေးကို အကောင်းဆုံး ဂရုစိုက်ပါမယ်။ ဒါဟာ သူ့ အဖေရဲ့ ဆန္ဒနဲ့လဲ ကိုက်ညီပါတယ်၊ အမေကြီးတို့ ဆန္ဒနဲ့လဲ ကိုက်ညီပါလိမ့်မယ်။

ကြည့်စမ်း ကျွန်မတို့နဲ့တဲ့။

ထိုကလေးသည် ကျွန်မတို့နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ပတ်သက်နေပါသလား။

ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်မဘာသာ မဖြေတတ်နိုင်ပါ။

ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။ ထိုကလေးသည် ရယ်နီနှင့်ဖအေတူ မအေကဲ့ညီအစ်ကို သူတို့ညီအစ်ကိုသည် တစ်နေ့နေ့တွင် ပြန်ဆုံမိနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်။ ထိုအခါ သူတို့ညီအစ်ကိုသည် အဘယ်မျှ ကွာခြားနေမည်နည်း။ အဘယ်မျှ တူညီနေမည်နည်း။

လောကကြီး၏ ပေးစွမ်းမှုသည် နက်နဲဆန်းကျယ်လှချေ၏။ နားလည်နိုင် ခဲ့လှချေ၏။ မကြေလည်မှုများ ဒေါသများ၊ ပေါက်ကွဲခြင်းများ၊ စစ်ဖြစ်ခြင်းများ ကြားတွင် မေပျာတရားသည် ပျင်သန်နိုင်သည်တကား။ လွေးသည် လူသာတစ်ဦး နှင့် တစ်ဦးကို ချုပ်နှောင်တူယှက်ထားသည်တကား။ သည်လိုဆိုလျှင်။

အချစ်ဟူသည် ပေးဆပ်အပ်သော အရာလား၊ ထိန်ဂှက်ချုပ်တီးထား အပ်သော အရာကား။

ဘာဘာ ဒီကိစ္စကို ဘာဘာ သိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ဘာဘာကို မေးစမ်း ချင်ပါတယ်။

ဘာဘာဟာ အမေရိကန်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့တယ်။ သူက ပြန်မချစ်လို့ တစ်ယောက်ထဲ တရုတ်ပြည်ကို သွားခဲ့တယ်။ တရုတ်မလေး တစ်ယောက်ကိုတော့ မချစ်ဘဲနဲ့ ဘာဘာ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ တရုတ်မလေးကတော့ ဘာဘာကို ချစ်ရှာတယ်။ တရုတ်မလေးဟာ ဘာဘာအတွက် သားတစ်ယောက် မွေးပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကို ကျွန်မတွေ့တော့ ချစ်မိတယ်။ ချစ်လို့လဲ သူ့မြို့သူ့ရွာ ပီကင်းကို ကျွန်မမြို့ ကျွန်မရွာအဖြစ် မှတ်ယူခဲ့တယ်။ ဟော ကျွန်မဟာ ကျွန်မမြို့ ကျွန်မရွာကို ပြန်ပို့ခဲ့ရပြန်တယ်။ ကျွန်မ အထီးကျန်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မချစ်သူကို တစ်သက် ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး။

ကြည့်စမ်း ဘာဘာ ခု ဘာဘာမှာ မြေးနှစ်ယောက် ရှိနေပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာဘာရဲ့မြေးအရင်းတွေပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဟောဒီကမ္ဘာလုံးကြီးက ခြားထားပြန်တယ်။ ဒီကမ္ဘာလုံးကြီး ခြားထားပေမဲ့လဲ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဘာဘာမြေးတွေပါပဲ။ ရေမြေဒေသ ကွဲပြားပေမယ့် ဘာဘာက တစ်ဆင့်တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူတို့ဟာ ဆက်နွယ်နေကြတယ်။ ဒီအကြောင်းကို သူတို့တစ်နေ့နေ့မှာ သိသွားကြမှာ သေချာတယ် ဘာဘာ။ ဘာဘာဖန်တီးခဲ့တဲ့ အပြစ်အပျက်တွေကို ဘာဘာ ဘယ်လို ထင်သလဲ။ ဘာပြောချင်သလဲ။ ဘာများကော ပြောချင်သေးသလဲ ဘာဘာ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ပေးဆပ်အပ်သော အရာလား ထိန်ဂှက်ချုပ်တီး အပ်သော အရာလား။

ပြောလေ ဘာဘာ ပြောလေ။

ဟော့ဟိုး တောင်ကုန်းကလေး ထိပ်က ထင်းရှူးပင်တန်းကလေးတွေရဲ့ အောက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ လဲလျောင်းနေရသလဲဘာဘာရယ်။

သုမောင်
(၁၃-၃-၇၆)

မှတ်ချက်

မူရင်းစာအုပ်တွင် အမျိုးသားဇာတ်ဆောင်၏အမည်မှာ(Egrald) ဂါရယ်(လ်) ဟု၍ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာတို့၏ နား၌ အမှတ်ရလွယ်ကူရေးနိ ဂျယ်ရီဟူ၍ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။

ကျေးဇူးတင်ခြင်း

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာ၌ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်ပတ်သက်သော အခက် အခဲအချို့ကို ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့သော ဒေါ်ခင်မြဦးအား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ အချစ် (၁၉၇၄)၊ ဒု ကြိမ် (၁၉၇၇)၊ တ ကြိမ် (၁၉၉၆)
- ၂။ သိပ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား (၁၉၇၆)
- ၃။ ရှင်နေမင်းမှပေးသောစာ (၁၉၇၆) (ဘာသာပြန်)
- ၄။ ပင်တိုင်စံ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ် (၁၉၇၇)
- ၅။ အချစ်ပွင့်ကလေးများ(၁၉၇၈)
- ၆။ အချစ်ဆစ်ပင် (၁၉၇၈)၊ ဒုကြိမ် (၂၀၀၄)
- ၇။ စာမျက်နှာ ၁၆ (၁၉၇၈)၊ ဒုကြိမ် (၂၀၀၄)
- ၈။ အချစ်ငါမသိ (၁၉၇၈)
- ၉။ *သာဓုအင်ဆန်း(စ်) (၁၉၇၈)
- ၁၀။ အချစ် (၂) (၁၉၇၉)
- ၁၁။ အချစ်စက် (၁၉၇၉)
- ၁၂။ အချစ်၏နောက်ဆုံးနေ့များ (၁၉၇၉)
- ၁၃။ သူ့မောင်မှာ သူ့မောင်မှာ (၁၉၇၉)
- ၁၄။ အချစ်နှင့်သူ၏ကိုကို (၁၉၇၉)၊ ဒု ကြိမ် (၂၀၀၅)
- ၁၅။ *ခုဆယ်ရာထောင်သောင်းကုဋေ (၁၉၈၀)
- ၁၆။ *တစ်ဘီဘူး (၁၉၈၀)

- ၁၇။ ချစ် ချစ် ချစ် ၁-၂-၃ (၁၉၈၀)
- ၁၈။ အကယ်ဒမီ (၁၉၈၀)
- ၁၉။ * ထို့ကြောင့် အချစ်ဟု ခေါ်ပါသည်။ (၁၉၈၀)
- ၂၀။ * စပယ်သုံးကုံး (၁၉၈၀)
- ၂၁။ * ပန်းစွယ်တော်ရွက်ကလေး (၁၉၈၂)
- ၂၂။ ၃ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ (၁၉၈၃)
- ၂၃။ သာဓုနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဖခင်များအကြောင်း (၁၉၈၄)
- ၂၄။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပေးပို့ခြင်း (၁၉၈၅)
- ၂၅။ မချစ်တတ်တာ မဟုတ်ပါ၊ မချစ်ချင်တာပါ (၁၉၈၅)
- ၂၆။ အချစ်လား သူများနေတယ် (၁၉၈၆)
- ၂၇။ ကမ္ဘာကြီးတုန်သွားတယ် (၁၉၈၇)
- ၂၈။ ငှက်ကလေးတွေက မောင့်ခေါင်းပေါ်မှာ
မယ့်ခေါင်းပေါ်မှာ (၁၉၈၈)
- ၂၉။ * မှတ်မှတ်ရရ ရှုမဝဝတ္ထုတိုများ (၁၉၉၉)
- ၃၀။ * ကွမ်းစကား (၁၉၉၉)၊ ဒု ကြိမ် (၂၀၀၄)၊ တကြိမ် (၂၀၀၄)
- ၃၁။ ဘေးဘုံက ပြောပါသည် (၁၉၉၉)
- ၃၂။ * ပန်းယွန်းအိမ် (၂၀၀၀)
- ၃၃။ နံနက်စာ (၂၀၀၁)
- ၃၄။ * တြိ (၂၀၀၁)
- ၃၅။ အရက်သမား အမှားတစ်ခါ (၂၀၀၂)
- ၃၆။ * ၂၀ရာစု မြန်မာဟာသဝတ္ထုတိုများ (၂၀၀၃)
- ၃၇။ ခလုတ်တိုက်မိသော စရိုက်များ (၂၀၀၅)

* ပြထားသောစာအုပ်များသည် အခြားစာရေးဆရာများနှင့် ပူးတွဲ ထုတ်ဝေထားသော စာအုပ်များဖြစ်ပါသည်။